MERAL KIR

GERÇEK SENSİN

OLİMPOS

Aşk, diğer tüm duyguların başladığı yerdi.

KAKTUSUN
TELEGRAM
tg. @kaktusun

MERAL KIR

GERÇEK SENSİN

tg. @kaktusun

Kendi gerçeğinden kaçan genç bir kadın.
Gerçeğin peşinde genç bir adam.
Tozlu raflarda unutulmuş ve anılardan silinmiş
eski bir aşk hikâyesi.

MİT Başkanı Sinan Öztürk, eline sırlarla dolu bir dosya geçtiğinde sevdiklerini ve geçmişini kurtarmak için bu sırları açığa çıkarmaktan başka yolunun olmadığının farkındaydı. Dosyayı teslim aldığı ilk gece uğradığı saldırı ve dosyanın çalınması, bu yolun engellerle dolu olduğunun ilk kanıtıydı. Basit bir kayıp çocuk vakası gibi duran bu dosya; yalanlar, oyunlar ve konuşulmayanlarla dolu bir geçmişin de kapısını aralamıştı. Eski asker, istihbarat üyesi Elif Güven, tek bir amaç uğruna yaşıyordu. Mücadelesi, hayranı olduğu Sinan Öztürk'ü araç olarak kullanmayı gerektirse bile gözünü karartmıştı. Ne var ki aklı ile kalbi uyum içinde hareket etmiyordu. Ya aşka teslim olacaktı ya da aşkı amacına kurban edecekti.

Otuz yıl öncesine ait masum bir aşk, tek bir yalanla büyüyerek herkesin geçmişini karanlıkla sarmıştı. Sırlar açığa çıkarken giderek daha da ağırlaşan geçmişin yükünü kaldırabilecekler miydi?

AŞK MI İNTİKAM MI?

Aşk için intikam ister misin veya intikamdan
aşk için vazgeçer misin?

MERAL KIR

GERÇEK SENSİN

Aşk, diğer tüm duyguların başladığı yerdi.

OLİMPOS®

Kendi gerçeğinden kaçan genç bir kadın.

Gerçeğin peşinde genç bir adam.

Tozlu raflarda unutulmuş ve anılardan silinmiş eski bir aşk hikâyesi.

KAKTÜSÜN

1989, Bir Yaz Sabahı, Adana

Üç aydır yaptığı tek şey tabak temizlemek de olsa hayatından memnundu. Çünkü diğer seçeneği olan elli yaşındaki adamın karısı olmaktansa, değil bulaşık yıkamak, hizmet ettiği askerlerin çöpünü bile temizlemeye razıydı.

Annesi dördüncü doğumunu yaparken öldüğünde Mina sadece on yaşındaydı. Yedi ve dört yaşındaki kız kardeşleri ve yeni doğmuş erkek kardeşine annelik yapmaya da, o karanlık gecenin sabahında başlamıştı.

Canı çalışmak istediği zamanlarda ırgatlık yapan bir babaları vardı. Adamın yıllar sonraki geçim kaynağı ise kızlarını iyi bir başlık parası karşılığında evlendirmek olmuştu.

Kız kardeşlerinin çocuk yaşta evlenmelerine ses çıkaramadığı gibi, Mina onlar adına duyduğu üzüntüden dolayı, evlenmek zorunda kalan kendisi olmadığı için sevinememişti bile.

Erkek kardeşi ise küçük yaşına rağmen büyük bir iş başarmış, hem yatılı hem de burslu okuyabilmek için girdiği sınavı kazanmıştı. Başta muhtar olmak üzere araya girenlere babasının hayır deme şansı olmayınca çocuk İstanbul'a gitmişti. Bu aynı zamanda, bakacak kimsenin kalmadığı ve Mina'nın görevini tamamlayıp evlenme sırasının ona geldiği anlamını taşıyordu.

Tam o sırada, İzmir'den kalkıp köylerindeki tek derslik okula gelen Emrah Öğretmen, Mina'nın hayatına mucizevi bir dokunuşta bulunmuştu.

Emrah'ın destek olması ve yol göstermesiyle bu devasa mutfakta

çalışabilmek için babasını ikna etmekte zorlanmamıştı. Adama göre paranın nereden geldiğinin önemi yoktu. Gelmesi yeterliydi.

Mina konuşulanların çoğunu anlamıyordu. Ama çalıştığı yerin ne olduğunu biliyordu. İncirlik Hava Üssü diye geçiyordu burası. Çoğunluğu oluşturan Amerikalı askerlerin yanı sıra, Türk askerlerinin de eğitim aldığı büyük bir yerdi.

Düzene ve kurallara kolayca alışmış olsa da, savaş uçaklarının çıkardığı şiddet dolu ses, onu ilk duyduğundaki kadar ürkütüyordu.

"Mina dikkat et!"

Şefi onu uyarmakta geç kalınca avucunda ters tuttuğunu fark etmediği küçük bıçak, başparmağının başlangıç yerine derin bir kesik açtı. Zaman zaman bunu yapıyor, kendini bilmediği derinliklere atıyordu. Ne var ki bu defaki dalgınlığı Mina'ya pahalıya mal olmuştu.

Canı acıyordu ama acısı utancını bastırabilecek kadar güçlü değildi.

Uzun, ince ve nasırlı parmaklarının arasından akan kanı durdurabilmek için sağlam eliyle tampon yapmaya çalışırken, korku dolu bakışlarını şefine dikti.

Ürkütücü boyutta iri olan şefi Süleyman'dan azar işitmesi sorun değildi. Fakat dikkatsizliğinden dolayı işinden olursa kendini asla affetmezdi.

Yosun yeşili gözlerindeki endişe artarak kaderini beklemeye devam ederken, Süleyman üç uzun adımla yanına geldi.

"Buradakiler insan eti tercih etmiyor, domuz eti yiyor."

Adamın söylediğini anlamıştı. Ancak ne anlatmaya çalıştığıyla ilgili fikri olmayan Mina hareketsizce dikilmeye devam etti.

Suratındaki hiçbir kası oynatmadan konuşabilme yeteneğine sahip olan Süleyman, genç kadının şaşkınlığını fark edince "Espri yapıyordum ve senin de gülmen gerekiyordu." dedi.

"Tabii, tabii efendim!" Mina gülmek için kendini zorladıysa da yaptığı hareket dudaklarını çarpıtmaktan öteye geçmedi.

Adam bu defa bir şey söylemeden Mina'nın uzun, dalgalı ve bakır rengi saçlarını bir arada tutan yemenisini çıkardı. Sonra da yer-

deki kan damlalarına basmadan yemeniyi Mina'nın avucuna sarıp yarayı örttü.

"Sıhhiye bölümüne gitmen için izin alacağım."

"Hayır, efendim lütfen, sadece ufak bir kesik. Birazdan kanaması durur."

"Mikrop kapabilir."

"Hayır kapmaz! İnanın bana! Dayanıklıyımdır."

Süleyman onun neden kıvrandığını biliyor, işini tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmak istemiyor oluşuna hak veriyordu.

"Tamam, lakin mutfağımı daha fazla kana bulamadan," diyen Süleyman başıyla yemekhane bölümünü işaret etti. "Git orada bekle."

"Ama bulaşık..."

"Mina! Bir kere daha itiraz edersen seni eve gönderirim."

Değil itiraza, herhangi başka bir şey söylemeye yeltenmeyen Mina, adama arkasını dönüp yemekhaneye açılan kapıya ilerledi.

Askerler kahvaltılarını çoktan bitirmişti. Aşçılar öğle yemeğini hazırlarken Mina bulaşık işini hallediyordu. Başka üç kişi de yemekhaneyi temizlemekle görevliydi.

İçeri girdiğinde onu karşılayan sessizlik oldu. Yeri ve duvarları beyaz fayanslarla döşeli olan mekânda gri masa ve sandalyelerin haricinde bir de servis bölümü bulunuyordu.

Temizlik görevlileri nispeten işlerini tamamlamak üzereydi. Ona şaşkınlıkla bakan meslektaşlarına aldırmadan, en uçtaki masaya yönelip çektiği sandalyenin ucuna oturdu. Zayıftı ama uzun boylu oluşu onu görünmez olmaktan alıkoyuyordu.

Omuzlarını içeri doğru çekip başını öne eğdi ve gözlerini yemenisiyle sarılı eline dikti. Bir süre durup sonra yeniden mutfağa dönecekti. Öğle yemeğine yetiştirebilmesi için sanayi tipi bulaşık makinesini en az üç kere doldurup boşaltması gerekiyordu.

Sessiz bekleyişle geçen beşinci dakikanın sonunda, yankılanan kahkaha seslerini duyup merakla başını kaldırdı.

Bir grup Amerikan askeri kendi aralarında konuşup yemekhane kapısından içeri giriyordu. Sabah eğitiminden geç dönen askerlerin

kahvaltı için bu saatte gelmesi yeni bir şey değildi. Ama Mina'nın şanssızlığı yine kendini göstermiş, nadiren gerçekleşen bu durum, gelip onu bulmuştu.

Artık burada kalması söz konusu dahi değildi. Ayağa kalktı.

Attığı ilk adımıyla aynı anda "Hey Türk kızı!" diyen askerin sesini duydu ve olduğu yerde kaldı. Aksanı bozuk askerin ona seslendiğini anlaması için ekstra zekâya ihtiyacı yoktu.

Türk çalışanlar Amerikan askerlerinden çekinirdi. Pervasız konuşmaları ve rahatlıkları karşısında ne yapacaklarını bilemedikleri bir duruma düşmektense, onlarla iletişim kurmamayı seçmişlerdi. Şimdi, tehlike çanları Mina için çalıyordu.

Yaralı avucunu sıkıp kötü talihine ah etti. Sonra da bakışlarını yerden kaldırmadan askerlere doğru dönen Mina "Evet Efendim," derken maalesef sesindeki titremeyi önleyemedi.

"Kaçıyor musun?"

Konuşabilecek durumda olmayan Mina sadece başını salladı. Şu an ki tek isteği, eğlenceyi seven genç adamların onun ürkekliğinden faydalanmaya yeltenmemesiydi.

Gözlerini bir an olsun yerden kaldırmayan Mina'nın görüş alanında kimse yoktu. Fakat hisleri ve işittiği hışıltılar en az birinin ona doğru geldiğini söylüyordu.

Kaçmalı mıydı yoksa başını kaldırıp kararlı mı görünmeliydi?

İkisini de yapacak cesarete sahip değildi. Avlanmaya hazır bir tavşan gibi sinmişti.

"Korkuyorsun!"

Bu kesinlikle Mina'nın durumunu anlatan kelimeydi.

Genç adamın gölgesi önüne düştüğünde dizlerindeki titreme tüm bedenini sardı. Yere yığılıp kalması an meselesiydi ki, Mina bunun olması için dua ediyordu. Çünkü kurtuluşunun başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Tam kaderine razı olmak üzereyken güçlü, tok ve net bir ses kulaklarında yankılandı. Sesin sahibinin ne dediğini anlamamış, ancak mutlak ve net ikazı duymuştu.

Gölge bir anda geri döndü ve "Yes sir!" diyerek Mina'nın önünden ayrıldığında sesin sahibinin ne söylediğiyle ilgili bir fikri oluştu.

Mina'yı kurtarmıştı.

Kaçması için ona alan açılmışken yapması gereken hızla uzaklaşmaktı. Ne var ki tüm hücreleri ona, kurtarıcısına bakması için baskı yapınca direnemedi ve başını kaldırdı.

Sanki güneşe bakıyormuşçasına bir anlığına gözleri kamaştı. Sonra engin bir denizin önünde dikiliyormuş gibi hissetti. Mina daha önce hiç bu kadar sarışın bir adam ve sanki içini okuyormuşçasına bakan bir çift mavi göz görmemişti.

Midesinin alt tarafında başlayan karıncalanma tüm bedenine yayılırken yanakları alev aldı. Bunlara dayanabilirdi, ama kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki öleceğini sandı.

Aniden oluşan hareketlilikle kendine geldi ve yeniden nefes almaya başladı.

Az önce masanın etrafına gelişigüzel oturan askerler tekrar ayaklanmış ve Mina'nın kurtarıcısına saygılarını göstermek için selam duruşuna geçmişlerdi.

Hâlâ gözleri gözlerinde olan kurtarıcısına bakma isteğini bastıramaması yetmiyormuş gibi bir de farkında olmadan gülümsedi. Hemen sonra yaptığı hatayı fark edip kendi gerçeklerini hatırlamasıyla, yürümekten ziyade koşmaya başladı. Fakat farkındaydı ki kalbini, arkasını döndüğü yerde bırakmıştı.

Attığı her adımla kısa sürede silsileler hâlinde gelişen olayların onu neden buraya getirdiğini, hayattan beklediği mucizenin ne olduğunu ve bir anlık dikkatsizliğiyle onu yemekhaneye savuran kaderinin amacını anlamıştı.

Geleceğin ona öğreteceği şey ise, ona yeni bir kader hazırlayan evrenin planlarının Mina için iyi olup olmadığıydı. Cevabı ise yaşayıp görecekti.

GİRİŞ

2020 Mayıs 15, İstanbul

Bir adam ne kadar acıya dayanabilirdi?

Bu soruya cevap verebilmek için önce acının tarifini yapmak gerekiyordu.

Kafasının tam arkasında, başıyla gövdesinin birleştiği noktada başlayan keskin ağrıyı tüm benliğiyle hissediyordu. O kadar ki aynı ağrı, gözlerini açmasına dahi izin vermiyordu.

Bu, aldığı sert darbenin doğurduğu muhtemel sonuçtu. Ancak bir adamın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Üstelik tarifi de yeteri kadar mümkün değildi.

Acıyla birlikte karanlığın içinde yol alırken güvenebileceği tek şey hisleriydi. Fakat onu esir alan endişe ve hemen ardından takip eden panik duygusu, durumunun hiç iyi olmadığını anlatıyordu. Aklı ise sanki başka birisi tarafından ele geçirilmiş ve ulaşım izni engellenmişti.

Nasıl kurtulacağıyla ilgili düşünmeye başladığında yeniden ümitsizliğe kapıldı. Yanıtlaması gereken ilk soru, hangi durumda olduğuydu. Ve Sinan, aradığı cevabı bilmekten çok uzaktaydı.

Zifirî karanlığın içinde aniden parlayan ışık, bir mermi gibi başına saplandı ve acıyla inledi. Kendi sesine başka uğultular eklendiğinde, yeniden sessiz karanlığına dönebilmek için kendini zorladı. Ama artık çok geçti.

"Ayılıyor!"

Onca acı ve ağrının içinde duyduğu heyecanlı sesin, kimden bahsettiğini anlaması imkânsızdı. Tek hissettiği şey acı, istediği ise karanlıktı.

"Sinan Bey, beni duyabiliyor musunuz?"

Her kelime başındaki ağrıya bir çekiç darbesi indirirken Sinan, inlemekten kendini alamadı. Geriye kalan gücünü kullanıp bir şeyler görebilmeyi ya da şanslıysa adama susmasını söylemeyi denedi. İlk etapta başaramadı. Sonra tonlarca ağırlığındaki göz kapaklarını araladı. Sisin içerisinde sadece var olduklarını algılayabildiği karartı hâlinde silüetler belirdi.

Göz kapaklarını kırpıştırdığı birkaç denemenin ardından yavaş da olsa sis dağılmaya ve algıları açılmaya başladı. Beyaz önlüklü iki adam, ki doktor olduklarını anlayacak hâle gelmişti ve başka iki adam daha vardı. Onlar ise siyah takım elbiseleriyle ortamda eğreti duruyordu.

Birkaç saniye boyunca bekledi. Sonrasında kim olduklarını hatırlayınca, adamların eğreti görünmelerinin anlaşılabilir bir durum olduğunu kabul etti.

Sert ve kemikli yüzündeki şüpheci bakışlarını yumuşatan Hamdi, onun en iyi adamlarındandı. Üstelik Sinan için her şeyi yapabileceğini sadece o değil, onları tanıyan herkes bilirdi.

"Günaydın efendim!" diyerek duruma gönderme yapan Hamdi, tarzı olmadığı hâlde sesine keyif tınısı eklemeye çalıştı.

Doktorlardan kır saçlı olanı ise hızlı davranıp araya girdi. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Ağzı ve dudakları ancak bir kâğıt kadar yumuşak olan Sinan'ın konuşmadan önce yutkunması gerekti. Fakat bu hareket boğazına cam parçalarının batmasına sebep olmaktan öteye geçemedi.

Durumunu gören doktor, "Sizi kontrol edelim," deyip yatağa yöneldiği esnada Sinan'ın bakışlarıyla karşılaştı. O an âdeta çivilenmişçesine olduğu yerde kalan doktor, yaşadığı duraksamanın ardından yardım dilenircesine yönünü Hamdi'ye çevirdi.

Yanlış kişiden medet umduğunu ise Hamdi'nin "Lütfen odayı boşaltın!" demesiyle anladı.

Duyduklarına inanamayan iki doktor aynı anda itiraz etmeye niyetlendiyse de Hamdi kararlıydı. Sinan'ın ona diktiği gözlerine baktığında, patronunun ne istediğini görmüştü.

Arkasındaki yardımcısı Rahmi'ye dönüp "Doktor beylere koridora kadar eşlik eder misin?" diyen Hamdi, konunun kapandığını anlatırcasına patronunun yanı başına ilerledi.

Odada sadece ikisi kalana kadar bekleyen Sinan, başını kaldırıp adama bakmayı denedi. Ne yazık ki daha hareket edemeden ateş gibi bir ağrı ensesinden içeri girip onu alt edince, ciğerlerindeki tüm havayı dışarı bıraktı.

"Kendinize biraz zaman verin efendim."

Diliyle dudaklarını ıslatan Sinan "Ne için?" derken kelimeler ağzından yuvarlanarak çıktı.

"Ciddi bir sarsıntı geçirdiniz. Toparlanmanız..."

"Ne sarsıntısı?"

"Beyin, efendim. Bu kadarla kurtulduğunuz için şanslıyız."

Ağrıyan başından dolayı görüş alanı daralan Sinan gözlerini kıstı. Çıkıp geldiği karanlık şimdi bir anlam kazanmaya başlamıştı. Ama hâlâ bulması gereken cevaplar vardı.

"Kaza mı geçirdim?"

Şaşkınlık ve telaşını gizleyemeyen Hamdi, "Hatırlamıyor musunuz?" diye sordu.

"Evde, çalışma odamdaydım..."

"Zaten saldırı da orada oldu. Ve efendim, bu iki gün önceydi."

Duyduklarının onu sarsmasına izin vermeyen Sinan, nasıl olduğunu anlamadan aniden "Dosya, güvende mi?" diye sordu. Verdiği bu istemsizce tepki belli ki bilinçaltının işiydi.

Başlarının belada olduğunu Hamdi'nin yüzündeki ifade zaten anlatıyordu. Yine de hislerini belli eden sıkıntılı tonlamasıyla konuşmaya başladığında Sinan dişlerini birbirine geçirdi.

"Açıkçası dosyanın nerede olduğunu siz bize söylersiniz diye umuyorduk."

Kendini son olarak çalışma odasında bahsi geçen dosyayı incelerken hatırlayan Sinan, iki günlük karanlığın ardından gözlerini bir hastanede açmıştı. Ne yaşandı ya da bundan sonra ne yaşanacaktı, bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da başındaki belaların en hafifi,

ensesindeki ağrıydı.

Öfkesini dindirmek istercesine "Evde dört adamdık ve birisi gelip beni hastanelik etti," diye çıkışırken koyu gözlerinden ateş püskürüyordu. "Onu yakaladığımda önce tebrik edeceğim."

"Ama..."

"Hamdi! Sakın bana bahanelerini söyleme."

Ellerini önünde kenetleyen adam konuşurken patronunun gözlerinin içine baktı. "Çalışma odanızda kalıp ardından yatmaya geçeceğinizi söyledikten sonra ben de alt kata odama indim. İki arkadaş da dışarıdaydı. Gelen giden olmadığı gibi evin içerisinde de farklı bir ses duymadık."

Yay gibi kaşlarını kaldıran Sinan, merakla "Adam beni bu hâle getirirken hiç ses çıkmamış olabilir mi?" diye sordu. "Yerimden kalkamıyorum."

"Başınızın arka kısmına sert bir cisimle iki darbe almışsınız."

"Bir kavga veya itiş kakış olmadı, öyle mi?"

"Sizin ve odanın durumuna bakılırsa, hayır. Ancak ayağa kalkmaya çalışmış olmalısınız ki ikinci darbeye maruz kaldınız."

"Bu arada sen de götünü devirmiş uyuyor muydun?"

"Hayır efendim, silahımı temizliyordum. İşim bitince her zamanki gibi evi kontrole çıktım. Çalışma odanızın ışığı açıktı, size seslendim. Cevap vermediniz. Ben de içeri girdim. Masanızın altında, tam da koltuğunuzun tekerlekli ayaklarının üzerinde ters açıyla yatıyordunuz."

"Yani adamın kaçmak için zamanı vardı."

"Maalesef ve ona ait bildiğim tek şey; bir silüetin arka bahçedeki saniyelik görüntüsü."

Bekâr bir adam olan Sinan, kendini önce eğitimine sonra da işine adadığı bir hayat yaşıyordu. Azmi, becerileri ve hırsı sayesinde genç yaşta millî istihbaratın başına geçmiş, bugüne kadar da işini en iyi şekilde yerine getirmişti. Kendi korkuları sınırlıyken dışarıya saldığı korku büyüktü. Dürüsttü ve doğruları ortaya çıkartmak gibi takıntıları vardı. Suçlu cezasını, haklı da hakkını almadığı sürece

asla pes etmezdi.

Şimdi işler değişmiş, karanlık bir silüete yenilmişti.

O dosya önüne geldiğinde, sıradan bir çocuk bulma vakası olduğunu sanmıştı. Hatta Bakan Bey acil olduğunu rica ederken Sinan, ondan sadece üç gün istemişti.

Aynı gece saldırıya uğramış ve dosya çalınmışken, durumun sandığı kadar kolay olmadığını hemen söyleyebilirdi. Gerçi tüm bunlar yaşanmamış olsaydı bile dosyanın sıradan bir çocuk bulma vakası olmadığını anlamıştı. Giriş bölümünü okuyabildiği dosyanın detayları dikkat çekiciydi ki bulunduğu durum, ilk izlenimindeki haklılığın altını çiziyordu. Sinan, bir çıkmazın ortasındaydı, üstelik daldığı yer derin ve aynı zamanda ürkütücüydü.

Onu oradan kurtaran "Efendim, hiç mi bir şey hatırlamıyorsunuz?" diye soran Hamdi oldu. Öfkeyle bakışlarını yardımcısına diken Sinan, son anda ona çıkışmaktan vazgeçti. Endişeli hâlini görünce, adamın amacının onu sorgulamak olmadığını fark etmişti.

"Hayır..." Zihninin ulaşamadığı köşesinde gizlenen anılarını görebilmek için bakışlarını uzağa dikip dünyayla bağlantısını kestiğinde Sinan'ın karşılaştığı, kocaman bir hiçti. "Bakan gittikten sonra kahve içtim," dedi ve onu teyit etmesini ister gibi yüzünü Hamdi'ye çevirdi. Adam doğru dercesine kafasını öne arkaya sallayınca anlatmayı sürdürdü. "Telefonum çaldı, görüşme kısaydı. Ardından da elimde dosyayla çalışma odama geçtim. Onu okumaya başladım..." Sinan bir kere daha konuşmasını yarıda kesti. Çünkü o andan sonra hatırladığı ilk şey, bir baş ağrısıyla birlikte gözlerini açtığında gördüğü iki doktordu.

"Kendinizi zorlamayın efendim, nasılsa hatırlarsınız."

"Bakanın gelirken bir dosya getireceğini biliyor muydun?"

Sinan'ın sorusu Hamdi'yi şaşırtmıştı. Bunu belli eden kaşları ortada toplandı ve "Hayır." dedi.

"Doğru, ben de bilmiyordum ama kafamı kıran o karanlık silüet biliyor olmalıydı ki öncesinde odamda pusuya yatmıştı."

Sinan'ın yakaladığı detayla Hamdi bu sefer heyecanlandı. "Hak-

lısınız, bakanın gelip gitmesi ve olayın gerçekleşmesi arasında eve girmiş olamaz."

"Peki, asıl soruyu soruyorum, hazır mısın?"

"Dinliyorum."

"O dosyanın içindekiler ne kadar önemliydi ki MİT başkanının evine girdi, onu yaraladı ve dosyayı çalma cesareti gösterdi." Hamdi olduğu yerde kıpırdandı ama cevap vermedi. Sinan'ın hareket etmesi ise o kadar kolay değildi. "Yanlış soruyu mu sordum?"

"Yok..."

"Kim, diye sormamı bekliyordun. Unutma, önemli olan kimin ne yaptığı değil, neden yaptığıdır. Ve neden sorusuna yanıt bulursan diğer cevaplar da peşinden gelir."

"Sanırım Bakan Bey de sizin gibi düşünüyor. Durumunuzu sormak için aradığında, bunu kim, nasıl yapmış demedi. Amaçla ilgilendiğini belli edecek şekilde, 'Dosya duruyor mu?' diye sordu?"

Sıradanmış gibi görünen bir çocuk bulma olayının vardığı nokta Sinan'ın merakını arttırmıştı. Daha da fenası, geçmiş hayatıyla vedalaşması gerektiğinin farkındaydı. Düzeltmek için ne kadar şansı olduğunu anlamak için Hamdi'nin gözlerine baktı. Hiç şansı yoktu. Ok yaydan çıkmıştı.

* * * * *

Birkaç seans fizik tedaviyle eskisi gibi olacağını söyleyen doktor, beyin sarsıntısına bağlı hafıza kaybının normal olduğundan bahsetmişti. Sinan da kısa ama önemli o süreyi hatırlamayı bekleyerek geçirdiği saatlerin sonunda kendini uykunun tekinsiz kollarına bırakmıştı.

Bakan dosyayı ona neden resmî yoldan değil de el atından vermişti?

Evinde onlarca olay ve kişiye ait dosya vardı. Saldırgan, almak yerine fotoğraflarını çekip dosyayı bıraksaydı Sinan'ın neden saldırıya uğradığını bilemeyeceklerdi. Kendini gizlemekteki başarısını yaptığını saklamak için göstermeyen saldırgan, ne aldığını herkes

bilsin istemişti. Bakan da böyle olacağını tahmin ediyordu, yoksa ilk sorusu dosyanın akıbeti olmazdı.

Odanın içindeki hareketlilik miydi onu keyifsiz uykusundan uyandıran, emin değildi. Neler olduğunu görebilmek için gözlerini açtığında bu defa tek bir adamın yüzüyle karşılaştı.

Sinan bitkin ses tonuyla "Hoş geldiniz Sayın Bakanım," dedi.

"Geçmiş olsun," diyen Bakan Murat'ın ifadesi gibi sesindeki tını da tek kelimeyle sıkıntılıydı.

"Geçmediğine, aksine daha yeni başladığına dair bir tahminim var."

"Maalesef tahmininde haklı olduğun kanaatindeyim."

"Peki, bana neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Küçük adımlarla yatağın etrafında dolaşan Bakan'ın sıkıntılı durumu hareketlerine de yansımıştı. "Gerçekten üzgünüm..."

"Üzülmeyin, sorularıma cevap verin yeter." Adamın sözünü kesmekte sakınca görmeyen Sinan, boş laflar duymak yerine ona yardımcı olacak şeyler bilmek için acele ediyordu. İlk olarak uyumadan önce aklında dönüp duran soruyu, "Dosya neden bana geçtiğinde çalındı?" diyerek kelimelere döktü.

"Ben onu daha önce makamımdan hiç çıkarmadım. Sanıyorum ev kolay bir hedefti."

"Ve siz bunu bile bile onu evime getirdiniz ve beni uyarmadınız!"

"Sadece tahminlerden bahsediyoruz."

Murat'ın cevabına inanmakta sıkıntı çeken Sinan, alacağı yanıtların değişmeyeceğini idrak ediyor olsa da vazgeçmeyecekti.

"Tahmin değil, planınız buydu. Sıradan bir vaka gibi düşünmemi sağlayıp elime tutuşturduğunuz dosya, eğer söylediğiniz gibiyse neden Hamdi'ye akıbetini sordunuz?"

"İnanmak istediğin buysa seni durduramam."

"Neye inandığımı söyleyeyim, dosyanın el değiştirmesi için kurban olarak beni seçtiniz." Sinan ihtiyatla kaşlarını havaya kaldırdı. "Beni tanıyor ve neler yapabileceğimi biliyorsunuz. Yüzde bir bile olsa çalınma ihtimali olduğunu söyleseydiniz şimdi burada ve bunu konuşuyor olmazdık."

"Enerjini yanlış konuya yoğunlaştırıyorsun."

"Fazla enerjimle ulaştığım bir diğer tahminim de şu ki amacınız elinizdeki bilgileri paylaşmaktı." Sinan tüm yüz kaslarını gerip öfkesini serbest bıraktı. "O bilgileri kime, niçin verdiniz?"

"Saçmalamanın sebebi ağrı kesiciler olmalı."

"Kahve içmeye geliyorsunuz sanıyordum. Bir dosya getireceğinizi ben bile bilmezken saldırgan biliyor ve pusuda bekliyordu. Üstelik dosyayı hazırlatan ve aylardır üzerinde çalışan sizdiniz. Peşinde birilerinin olduğunu bilmediğinize beni ikna edemezsiniz."

Hareket etmeyi bırakan Murat, olduğu yere çakılıp kaldı ve yaşadığı stresle iyice şişen göz altı torbalarının arasından kaygılı bakışlarını Sinan'a dikti. "İthamlarınla sınırı aşıyorsun!"

Sinan "Bana cevap vermelisiniz," dedi ve aynı keskin tavırla konuşmasına devam etti. "Bu şekilde ne size ne kendime ne de kayıp çocuğa faydam olmaz. Dosyanın sizin himayenizdeyken değil benden çalınmasını istemenizi anlıyorum. Merak ettiğim, kiminle nasıl bir iş birliğiniz var?"

Murat'ın konuşmak yerine sessizliğe gömülmesi Sinan'ın sinirlerini yorsa da onu yönlendirmek için dahi olsa tekrar soru sormadı. Murat da farkındaydı, bilmiyorum demek bir cevap olamazdı ve bu yaşananlardan sonra Sinan daha fazlasını duymayı hak ediyordu.

Murat inkârında ısrarcı olmayacaktı. Çünkü Sinan yeterince net konuşmuş, bakışlarıyla da kararlı olduğunu ve illaki cevap istediğini belli etmişti. Üstelik neden MİT'in başında durduğunu kanıtlayan, en doğru soruları soruyordu.

Yalnız oldukları odada sanki başka birini arıyormuş gibi gözleriyle etrafı tarayan adam, iki uzun adımla Sinan'ın başucuna kadar ilerledi. Sonra kulağına doğru eğilip sesini iyice alçalttı.

"Bu oldukça hassas ve uluslararası siyasi boyuta ulaşmış bir konu, burada daha fazlasını anlatamam." Murat, eğdiği sırtını dikleştirdi. "Sana dosyanın bir kopyasını daha vereceğim. Ayrıca bir koruma ve sana yardım edecek birini de göndereceğim."

"Ne bir yardımcıya ne de yeni bir korumaya ihtiyacım var."

"Üzgünüm, bu tartışmaya açık bir konu değil."

Sinan itiraz etmedi. Murat belki de meslek hayatının en zor zamanlarını geçiriyordu. Öte yandan Sinan'ın da bazı planları vardı. Adamın bahsettiği koruma adı altındaki denetçi ona engel olamazdı. Yine de böyle bir şeye gereksinim duymuş olmalarına karşı hissettiği rahatsızlığı belli etmek adına homurdanıp "Şu anda itiraz edebilecek durumda değilim," dedi. "Ancak yataktan kalktığımda durum değişecek."

Cam gibi parlak gözlerini kısan Sinan, dişlerini sıkıp belirgin çene kaslarını birbirine geçirdi. Yakışıklı yüz ifadesi tehditkâr bir hâl almıştı. Bu değişim, aklı olan herkesi tedirgin ederdi ve Murat da akıllı bir adamdı.

"Güzel, o zaman devamını yataktan çıktığında konuşuruz." Murat için görüşme bitmişti ve gitmek üzere olduğunu belli etmek için kapıya yöneldi.

Sinan'ın taşları yerinden oynatıp arı kovanına çomak sokacağını bilecek kadar onu tanıyor olsa da Murat'ın ona gelmekten başka çaresi kalmamıştı. Bu işi bir tek Sinan halledebilirdi. Yine de ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi ki genç adamın bir şekilde bütün cevapları bulacağına emindi. Zaten Bakan'ın istediği de buydu. Sadece, söyleyen kendisi olmak istemiyordu.

* * * * *

Düşünmek bir işe yaramıyordu. Keza Sinan'ın da düşünecek bir şeyi yoktu. Yapması gereken, bir an önce ayağa kalkıp harekete geçmekti.

Birisi evine girmiş, onu hastanelik etmiş ve korumakla yükümlü olduğu şeyi ondan çalmıştı. Daha da önemlisi tuhaf bir oyuna piyon edilmişti. Oysa Sinan oyunları bozup kendi kurallarını koyan bir vezirdi.

Kendinden geçmiş hâlde, uyku ile gerçeklik arasında bir yerlerde dururken bir kere daha o geceye dönmüştü. Dışarıdan içeriye süzülen ay ışığının yansıttığı gölgeler insan figürüne dönüşmüş, çalışma odasının içinde dans ediyorlardı. O da çaresizce kendi etrafında dönüp

gölgelerden hangisinin düşmanına ait olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Belki de kurtulmak için çığlık atmalıydı. Birilerinden yardım dilenmek ona göre bir davranış biçimi değildi. Gerçi bu, gerekirse yapmayacağı anlamına da gelmiyordu. Sadece yalvarmaya başlamadan önce anlamak istiyordu. Gerçek neydi ve ne yaşıyordu?

Gölgeler onu bir kapanın içine alıp kurtuluş yollarını kapatmıştı. Sinan artık telaşlı değil endişeliydi. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Nefesi boğazında düğüm olup soluğunu kesti. Bunun duracağına dair ümitleri tükenmek üzereyken, ayak bileğine değen sıcak ve yumuşacık bir elin rahatlatıcı dokunuşunu hissetmesiyle kalp atışları normale döndü. Aynı el diz kapağına doğru sürünerek ilerlerken boğazındaki düğüm çözüldü ve nefes almaya başladı. Temaslarla birlikte gölgeler kaybolmuş ve sıkışıp kaldığı karanlıktan onu çekip kurtarmıştı. Bir huzur dalgasıyla örtülmüşçesine içindeki tüm sıkıntılardan arındığını hissetti. Bir kâbus için bile olsa yaşadıklarını normal diye adlandıramazdı. Başka bir tenin onun tenine dokunurken hissettirdikleri Sinan'ın bildiği şeyler değildi.

Dokunuşların sonsuza kadar devam etmesini dilemekle bir an önce sonlandırmak arasında sıkışıp kalmıştı. Kendini o elin sahibini görebilmek için zorladı. Sağ bacağında dairesel hareketler yaparak kendine anlaşılmayan bir yol çizen elin, ona yaşattığı histen sıyrılmak için tüm iradesini kullanıp gözlerini açmaya çalıştı. İlk denemesi başarısızlıkla sonuçlandı. Çünkü bu duygudan vazgeçmeyi yeterince istememişti. Farkındalığıyla birlikte tek seferde gözlerini açtı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Sarının en tatlı tonundaki saçları yüzünden aşağıya akan genç bir kadın Sinan'ın çıplak bacağına dokunuyordu. Yüzündeki ciddi ve soğuk ifade ise dokunuşlarındaki sıcaklığa tamamen zıttı. Kımıldamadan saatlerce o şekilde durma isteğini dindiren Sinan tüm otoritesini kullanıp "Bu kadın neden beni elliyor?" diye sorarken sesinin yeterince ters çıkmasını sağlayamadı.

Kısa bir an için duraksamasaydı Sinan, genç kadının onu duymadığını düşünecekti. Ama kendini ele vermişti. Bunun kanıtı da,

yumuşak dokunuşlarının yerini sert darbelere bırakmasıydı.

"Efendim kendisi fizyoterapist Elif Hanım." Hamdi'nin yaptığı açıklamayla işini bırakan genç kadın, sırtını dikleştirip Sinan'a döndü. Gözleri gökyüzünü kıskandıracak kadar maviydi. Derinden ve anlamlı bakıyorlardı. Elif'in konuşmasına gerek kalmadan hislerini anlatabilecek güce sahiptiler.

"Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon hekimi Elif Güven," diyen genç kadın ellerine bulaşmış yağlı kremi silmek için arkasını döndü. Narindi ancak tavırları net ve bir o kadar da kusursuzdu. "Bu durum, neden çıplak ve uyurken beni elle diğini açıklıyor!"

"Ellemek mi? Diğer alternatifim bir kirpi olsaydı da sizi tercih etmezdim, efendim."

Elif öncesinde Sinan'ın dikkatini çekmiş, şimdi ise cüretiyle onu etkilemeyi başarmıştı.

"Kalkıştığı inkârı güçlü bir örnekle pekiştirmek, yalancıların başvurduğu bir yöntemdir."

Elif dudaklarını sağa doğru kıvırıp tüm ağırlığını da sağ tarafına verdi ve bakışlarını direkt Sinan'ın gözlerine dikti. "Kendi isteklerini söylemeye cesareti olmayanların başvurduğu yöntem de düşüncelerinin kendine ait olduğunu söylemek yerine karşısındakini itham etmesidir."

Sinan parmaklarını yumruk yapıp yatağa dayadı ve aldığı güçle bedenini yukarıya doğru çekti. Genç kadına karşı aciz ve savunmasız değil, kim ve ne olduğunu belli etmek isteyen güçlü hisleri vardı. "Bu söylediğini üzerime alınmam gerekiyor mu?"

"Sizin söylediğinizi ben ne kadar üzerime alınmalıysam siz de o kadarını alın, lütfen."

"Benim tek muhatabım sendin."

Sinan'ın açık yürekli itirafı Elif'i şaşırttıysa bile bunu saklamayı ustaca başardı.

"Okul sonrası eğitim sözlerimiz bittiyse asıl konumuza geçebiliriz," diyen Elif'in sesi bu defa çok daha keskindi.

Genç kadının şu anki duruşuyla, Sinan'ın onun hakkında dü-

şündüğü ilk şeylerin yarısı hükmünü kaybetmişti. Gözlerini dikmiş ona bakan Elif'in bir rüya perisiyle alakası yoktu. Güzellik tamam, ama bir kadının narinliğini ya da bir perinin naifliğini taşıdığı asla söylenemezdi.

Sinan da tıpkı genç kadınınkiyle aynı keskinlikte "Sorunun, hadsizlikle mi yoksa tamamlayamadığın gelişiminle mi ilgili?" dedi.

"Amacım, latifelerinize aynı şekilde karşılık vermekti. Niyetim asla hadsizlik olamaz!"

Elif'in gülüşü, kelimelerinde olduğu gibi sahteydi ve Sinan ona hayran olmakla başından def etmek arasındaki ince çizgide duruyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldı.

Sinan'ın sergilediği tavrın asıl nedeni, genç kadının dokunuşlarının yarattığı histen kendini kurtaramamasıydı. Kelimelerini, en az elleri kadar ustaca kullanan Elif'in akıllı hamleleri ise, durumu onun adına daha da zorlaştırıyordu.

"İşin bittiyse çık!"

"Bitti sayılır, efendim," deyip başını sallayan Elif, hasta takip dosyasını aldı. Düştüğü notun ardından anlatmaya başladı. "Yaşadığınız sadece bir sinir sıkışması. Bacaklarınızda birkaç gün boyunca karıncalanma hissi olacak. Sıkça yürümeniz ve benim de sizi ziyaret etmem gerekecek."

Cümlesinin sonuna doğru Elif'in ses tonunun değiştiğini fark eden Sinan "Ziyaretlerinde çıplak olmam gerekecek mi?" diye sordu.

"Giyinik olmanızı tercih ederim."

"Sana harika bir haberim var, giyinik veya değil, seni bir daha istemiyorum."

Genç kadının yüzünde oluşan belli belirsiz bir zafer tebessümü gördüğünü sanan Sinan ağrılarına rağmen iyice dikleşti. O esnada dosyayı aldığı yere bırakan ve yeniden onun bulunduğu tarafa dönen Elif'in yüzünde gördüğünü sandığı zafer tebessümünün doğruluğundan emin oldu.

"Hekim olarak görmeme hakkınızı kullanabilirsiniz ancak aynı

zamanda bakanlık tarafından size koruma olarak atandım."

"Ne!" O ana kadar varlığını unutturan Hamdi, gösterdiği tepkiden dolayı utanmıştı.

Sinan önce yardımcısına sonra da Elif'e baktı ve bakışlarını genç kadının yüzünde bıraktı.

"Hekimliğine ne oldu?"

"Devam ediyor, ama ben öncesinde de sonrasında da askerim." Elif, bir adım öne çıkarken sehpanın köşesinde duran ince şeffaf dosyayı alıp Sinan'a uzattı. "Buyurun, öz geçmişim."

Elif'in narin ama güçlü, güzel fakat soğuk görünmesinin nedeni ortaya çıkmış, öte yandan söylediği gibi asker olduğunu belli eden kusursuz vücudunun sırrı da anlaşılmıştı. Murat, bahsettiği yardımcıyı göndermekte aceleci davranmıştı. Peki, şimdi Sinan'ın ne yapması gerekiyordu? Emrivakilerden hoşlanmasa da emir komuta zinciri belliydi.

Öz geçmiş dosyasını dizlerinin üzerine koyarken, bir an için dahi olsa Elif'e bakmadan gözlerini Hamdi'ye çevirdi. "Senin yerine sarışın, uzun saçlı bir replikanın geçmesine ne diyorsun?"

"Şey, efendim..." Hamdi temkinliydi ve tam olarak ne söyleyeceğini kestiremiyordu.

"Yerinde olsaydım ben de yorum yapamazdım." Sinan'ın eğlenmediği hem duyuluyor hem de açıkça görülüyordu.

"Söylediğinizi Büyük İskender duysaydı çok üzülürdü," diyen Elif ise tavrına rağmen dikkatliydi.

"Kendini Büyük İskender ile mi kıyaslıyorsun, bu çok iddialı."

"Neden olmasın, rivayete göre o da sarışın ve uzun saçlıydı, efendim!"

"İyi de onun taşakları vardı."

"Başka bir rivayete göre de onları pek kullanmıyormuş," diyen Elif, hâlâ rahattı. "Hareminde hiç kadın yokmuş." Durup adamların yüzünü inceledi. Sanki az sonra söyleyeceklerinin yaratacağı etkiyi şimdiden görebiliyordu. "Sahi efendim, sizin etrafınızda kadın var mıydı, çünkü pot kırmak istemem."

Sinan duygularını kontrol edip yönetebilen bir adamdı. Yine de daha önce kontrolsüzce hiddetlendiği çok zaman olmuştu. Şimdiki öfkesinin tamamı kendineydi. Elif'i hafife almıştı.

Onun bir şey söylemesine gerek kalmadan büyük cüssesiyle öne atılan Hamdi oldu.

"Hey! Laflarına dikkat et!"

Sinan "Sorun yok Hamdi," deyip genç kadına döndü. "Beni korumanı geçtim, etraflarında kadın bulunmasına alışık olmayan adamlara karşı kendini koruyabilir misin?"

"Taşaklarını seviyorlarsa bana bulaşmamaları gerektiğini öğrenirler."

"Hedef olarak bir adamın en hassas noktasını seçmen hiç etik değil."

"Konuyu siz açtınız."

"Ve sen de kapattın, öyle mi?"

Cesur olduğu kadar akıllı olduğunu da belli eden Elif, tıpkı Sinan gibi sağ kaşını havaya kaldırdığında ortaya çıkan görüntü ancak etkileyici olarak tanımlanabilirdi.

"Öyle olduğunu umuyorum."

"Öyle oldu."

"Fikir birliğine vardığımıza sevindim, efendim. Sizin için elimden gelenin en iyisini yapacağıma emin olabilirsiniz."

"Benim için iyi bir şeyler yapmaya başla ve dışarı çık."

Elif nezaketle başını salladı. "Tabii efendim."

Sinan zoru oynayan değil zor olan adamlardandı ve bunu en iyi bilenlerden birisi de Elif'ti. Çünkü Sinan Öztürk, herkesin olduğu gibi onun da idolüydü.

Onunla çalışacağını öğrendiği andan itibaren yaşadığı stresli heyecana şimdiye kadar iyi dayanmış ve adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Sinan'ın gözlerinin tek güzel özelliği, cam gibi parlak olmaları değildi. Karşısındakinin içine işleyen keskinlikteydiler. Zihin okuyan ya da zihni ele geçiren doğaüstü güçleri vardı sanki. Tam da bu

nedenle şansını zorlama niyetinde olmayan Elif, ondan olabildiğince uzaklaşmak için duyduğu isteğin gücü sayesinde, sağlam adımlarla dışarı çıktı.

Genç kadın kapıyı kapatana kadar bekleyen Sinan, öfke dolu bakışlarını Hamdi'ye çevirdi. "Bakan'ı ara ve yarın evde buluşacağımızı söyle."

Nasıl bir oyunun içine çekildiğini çözmesi, kayıp kızın kim olduğunu bulması, Elif'in ona gönderiliş nedenini öğrenmesi ve her şeyi yoluna koyması gerekiyordu. Ne var ki kulağına fısıldayan ses, Sinan'a asıl gösterinin daha başlamadığını söylüyordu.

1. BÖLÜM

Sinan yeterince yatmıştı, bu ona uzun süre yeterdi. Fakat bedeninin, hisleriyle aynı fikri paylaşmadığını ayağa kalkmaya çalıştığında anladı. Belinin ortasında oluşan elektrik akımı gibi bir sızıyla başlayan acı, sağ bacağından aşağıya doğru ilerlemiş ve parmak uçlarını yakıp geçmişti. Yine de pes etmedi. Nihayetinde de yatağından pencereye kadar olan mesafeyi iki büyük ve iki küçük adımla gidip gelmişti.

Yerine geri dönünce telefon görüşmeleri yapmış, devam eden operasyonlar ve değişen programı hakkında bilgi almıştı. Kendi durumu hariç her şey yolundaydı. Kafasında onlarca düşünce vardı. Ama o sadece biriyle ilgileniyordu. Statüsü için onu bu hâle sokanı bulup elleriyle cezalandıracaktı.

Elif ve diğer konularla ilgili Murat'a soracağı sorular ise birikmeye devam ederken, onlara ne cevap alacağı kısmı tam bir muammaydı. Eğer yine "bilmiyorum"lar havada uçuşursa Başkan'ı aramak zorunda kalmak istemiyor oluşu, yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Başkan, Sinan'la iletişim kurup, geçmiş olsun dileğinde bulunmuş ve olayın detaylarını sormuştu. Adama bakanını şikâyet etmemiş ve ast-üst çatışmasına girmek üzere olduklarına dair bir ifadede bulunmamıştı. Zaten kendi evinde saldırıya uğradığı için yeterince mahcuptu.

Aklından geçen son düşünceyle Sinan elini yumruk yapıp damarları ortaya çıkana kadar parmaklarını sıktı. Aklına her geldiğinde ilkindeki kadar sinirleniyordu. Ona göre hastanedeki mesaisi dolduğunda gün daha yarılanmamış, sabah diye adlandırılan kısımdaydılar. İçindeki huzursuzluk ve zihnini zorlayan sorular, orada daha fazla kalmasına izin vermemiş ve kendini zorla taburcu ettirmişti.

Evinin geniş salonunda en sevdiği köşede otururken çalışma

odasının kapısına doğru baktı. Sonra da başını diğer tarafa çevirip mutfağa giden koridor boyunca bakışlarını gezdirdi. Bulunduğu sitede onunla aynı olan diğer üç katlı evlerin çoğunda perde dahi kullanılmazken, Sinan'ın evindeki jaluzilerin kapalı durmasının sebebi sorgulanmayacak kadar aşikârdı.

Bakışlarını kısıp dudağının iç kısmını dişlerinin arasına aldı. O gece alt katta olduğunu söyleyen Hamdi'nin bir şey görmemesi normalken, duymamış olması endişe vericiydi. Üstelik mutfağa giden yolun tam yarısında, sesin evin içinde rahatça dolaşmasını sağlayan merdivenler vardı. Saldırgan kapıyı açmayı başardıysa bile, jaluzinin sesine ne olmuştu?

Ellerini koltuğun iki yanına dayayıp ayağa kalmak için hamle yaptı. Çok şey yaşamıştı. Kasla kaplı vücudunda uzak ve yakın geçmişe ait birçok darbenin izi duruyordu. Ve geçmişteki savaşları, bugünkü dayanıklılığının mimarıydı.

Tüm sızılarına meydan okurcasına, ayağa kalkıp dik durmayı başardı. Ne var ki denge sorunu devam ediyordu. Yeterli süre boyunca bekleyip ufak adımlarla mutfağa giden koridor boyunca ilerledi. Kapısı açıktı. İçeriye girer girmez durdu.

"Buyurun efendim, ne istemiştiniz?" diyerek telaşla ona dönen genç kadını tanımıyordu.

"Sen de kimsin?"

Sinan'ın sesi tasarladığından sert çıkmıştı. Çünkü istekleri arasında, civarında dolaşan yeni bir kadın yoktu. Ancak tercih etmesi gerekseydi soğuk Elif'tense bu ürkek genç kadını seçerdi.

"Adım Sultan, sabahları gelip yemek yapıyorum."

"Seni işe kim aldı?"

"Hamdi Bey, efendim." Genç kadın direkt Sinan'ın yüzüne bakmak yerine gözlerini yere dikmişti. "Fakat geçici bir süre çalışacağımı söyledi."

Zayıf ve çekingen Sultan'ı daha fazla zorlamak istemeyen Sinan, başını salladı. Evde oldukları zaman kısıtlıydı ki zaten yılın büyük çoğunluğunu Ankara'daki evinde geçiriyordu. Bu nedenle

temizlik ve yemek şirketinin birkaç saatlik ziyareti yeterli oluyordu. Buna rağmen bugün için huysuzluk kotasını doldurduğuna kanaat edip kadının varlığına itiraz etmedi.

Sultan'ı bırakıp mutfağın arka bahçeye açılan geniş kapısına yöneldi. Evin diğer kısımlarındaki gibi tamamen cam olan kapının üst tarafında duran jaluzi yığınına odaklandı.

"Bunu sen mi açtın?" diye soran Sinan kapıyı incelerken Sultan'ın olduğu tarafa dönmedi.

"Mutfağa güneş girsin istedim." Genç kızın sesinde şimdi telaş vardı. "Kapatabilirim."

"Gerek yok." Sinan iyice kapıya yanaştı. Jaluziyi önce açmak sonra da kapatmak için uçtaki düğmeye bastı. Yeteri kadarını duyduğuna ikna olunca bu defa dışarı çıkmak için yaptığı hamleyi tamamlayamadan Rahmi'nin sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Efendim, Bakan Bey geldi."

Son bir kere daha kapı boyunca başını kaldıran Sinan, aklında oluşan soruyla birlikte geri döndü ve "Çalışma odama alın." dedi. Bir ipte iki cambazın oynaması mümkün değildi. O yüzden birisi illaki aşağıya düşecekti. Sinan, düşenin kendisi olmaması için girişeceği soğuk savaşa hazırdı. Sadece kime güvenmesi gerektiğiyle ilgili ciddi şüpheleri oluşmuştu.

* * * * *

Murat ellili yaşlarında, uzun ve koyu tenli bir adamdı. Kanvas bir pantolon ve üzerine ilkbaharın serinliğini önleyen incelikte merserize bir kazak giymişti.

Sinan, Murat'la kıyaslandığında daha dikkat çekici ve kolayca unutulmayacak bir tipti. Özellikle yay gibi kaşlarını düşürdüğü gözlerini kıstığında yırtıcı bir kuşa dönüşüyordu. Şu anda aldığı pozisyon da tam olarak öyleydi.

Murat'a "Sanıyorum bu resmî bir görüşme değil," diyen Sinan, arkasına yaslandı. Kılıçlar çekilmiş ama ortaya çıkarılmamıştı. Öncesinde iki rakip birbirini tartıyordu.

"Eğer öyle olmasını talep edersen resmî görüşme de yapabiliriz."

"Söyleyeceklerinizden sonra karar vereceğim. Çünkü buraya söz verdiğiniz gibi detayları anlatmaya geldiğinize inanmak istiyorum."

Murat ayaklarının dibinde duran siyah evrak çantasını alıp içinden daha önce verdiğiyle aynı kalınlıkta mavi renkli bir dosya çıkardı. Ancak onu Sinan'a uzatmadı. Önce sessizliğin içinde kendi düşüncelerini dinleyip sonra başını kaldırdı. Nereden başlayacağına ve ne yapmak istediğine karar vermiş gibiydi.

"Çalınan dosyanın aynısı..."

"Onu bana yeniden veriyor olmanız çok ilginç!"

"Neden olmasın, onu ikinci kere kaybedecek değilsin ya!"

İmayla gülümseyen Sinan, "Ben kaybettim!" dedi. "Peşinde birisinin olduğunu söylemeyi atlamasaydınız, sonucun böyle olmayacağını biliyorsunuz."

Başını sağa sola sallayan Murat çantayı tekrar yere indirirken mavi dosyayı dizlerinin üzerine koyup kenarlarını sıktı. "Bu sadece bir tahmin, yoksa nasıl bilebilirim?"

"Anlaşılan inkârdan vazgeçmeyeceksiniz," diyen Sinan öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine dayayıp sağ kaşını yukarıya kaldırdı. "Ama inkârlarınız işe yaramayacak."

"Lütfen, ileri gidiyorsun. Geçen sefer anlattıklarım doğruydu zaten, yirmi yıl önce resmî olmayan yollarla evlatlık verilmiş Berfin Üstündağ adlı kadını arıyoruz."

"Bu kadın neden bu kadar önemli?"

Murat, neyi ne kadar söylemesi gerektiğiyle ilgili karar vermeye ve kararını açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Sonra tek seferde "Casus olduğunu düşünüyoruz." dedi.

"Nasıl ve neye göre?"

"Elimizde bazı şifreli görüşmeleri var."

Hem şaşırmış hem de öfkelenmiş olan Sinan, aheste hareketlerle arkasına yaslandı. "Haberim olmadan gizli bir istihbarat yaptınız ve işler karıştığında da bana geldiniz, öyle mi?"

"Etrafımızda gezinen bir casusu arıyoruz, sen sadece buna odaklan."

"Neye odaklanmam gerektiğini bilecek durumdayım," diyen Sinan gerilmişti ve bakışları da sesindeki tınıyı doğruluyordu. "Berfin Üstündağ önce kayıp bir kızdı, şimdi casus oldu. Saldırıya uğradım, dosya çalındı ama bu umurunuzda değil. Üstelik bunlar gibi ortada birçok sorun var fakat siz konuşmaya yanaşmıyorsunuz, neden size yardım edeyim?"

"Sınırdaki operasyon için yapılan görüşmenin detaylarına ulaşmış ve onları asilerle paylaşmış. Sen buna kayıtsız kalamazsın."

"Sonrası ve daha kötüsü de var."

"Evet, on beş gün önce izini kaybettik ve maalesef gittiğini değil pozisyon değiştirip daha da yakınımıza geldiğini düşünüyoruz. Dosyayı sana getireceğimi başka türlü biliyor olamazdı."

Sinan'ın tüm öfkesi geçmişti. Durumun düşündüğünden daha vahim olduğunu anladığını belli eden bir tonla "Deşifre oldu ama kaçmadı, ilginç," diye söylendi.

"Evet ve bu durum artık beni aşıyor. Yardımına ihtiyacım var."

"Resmî olmayan yoldan."

"Şimdilik öyle ama daha sonra uygun görür ve istersen gidişatı tekrar konuşuruz."

Murat'ın sıkıntısını görmekten öte hissedebilen Sinan, dosyayı işaret edip "Evet, bir casus olması onun peşine düşmem için yeterli," dedi ve birkaç saniye duraksayıp devam etti. "Ancak burnumun aldığı kötü kokular hemen karar vermemi engelliyor. Benden habersiz kendi istihbaratınızla yaptığınız araştırma sonuç vermeyince bana gelmenizi anlarım. Lakin geliş şekliniz ve tutumunuz hem size hem dosyaya şüpheyle yaklaşmama neden oluyor." Sinan temkinliydi, çünkü görünenin ardında başka bir şey olduğunu seziyordu.

"Önce dosyayı incele. Sen bu işin en iyisisin, aradığın tüm cevapları bulacağına eminim."

Dosyayı masanın ucuna bırakan Murat ayağa kalkıp görüşmeyi sonlandırma niyetindeydi. Fakat Sinan'ın halletmesi gereken başka bir konu daha vardı.

"Şu doktor ya da koruma kız, her neyse, neden gerekli?"

"Elif tartışmaya açık bir konu değil. Onu ekibine al lütfen."

Bu açıklama Sinan'a yetmemişti, ancak Murat'ın odadan çıkmasıyla konu kendiliğinden kapanmıştı. Tabii Bakan için. Kuralları belirleme ve oyunda hamle yapma sırası Sinan'a geçmişti.

* * * * *

Sinan aklıyla gurur duyan bir adamdı. Millî Savunma Bakanı'yla didişecek değildi. Üstelik onun temeli askerdi. Çekirdekten yetişmiş ve Genelkurmay İstihbarat Dairesi'ne geçene kadar da onlarca operasyonda ön saflarda yer almıştı. Kısa süre sonra kendini fark ettirmiş ve Millî İstihbarat Teşkilatı'na atanmıştı. Çalışkanlığı, zekâsı ve cesareti sayesinde de istihbaratın bir numaralı adamı olmuştu. Aynı zamanda gözü karaydı, ancak asla aptal değildi. Derinliğini bilmediği sulara dalmadan önce tüm riskleri hesaplar ve neyle karşı karşıya olduğunu analiz ederdi.

Sinan'ın babası ölmeden önce terörle mücadele şubesinde başkomiserdi. Bildiği her şeyi oğluna öğretirken belki de onu bugünlere hazırlıyordu. Çünkü asker olmak cesaret ve fedakârlıktı. Polis olmaksa aynı zamanda iyi bir strateji uzmanı olmak demekti.

Murat'ın çıkarken kapattığı kapıya bakmaya devam eden Sinan, omuzlarını düşürdü. Bir erkek kaç yaşına kadar yahut ne oluncaya kadar babasına ihtiyaç duyardı? Ulaşabileceği en üst rütbeye ulaşmış ve yolun yarısı olan otuz beş yaşı geçeli dört yıl olmuştu. Yine de babasıyla sohbet etmeyi ve ondan akıl almayı öyle çok isterdi ki düşüncesi dahi göğsünü sıkıştırıyordu. Babasız kalmak, ayazda çırılçıplak kalmak gibiydi.

Daldığı yerden hoşlanmayan Sinan aklındakilerden kurtulmak istercesine başını salladı. Ancak bu hareket ona pahalıya mal oldu. Bir an için dünyası kararmış ve dengesi altüst olmuştu. Doktorun hiçbir tavsiyesini uygulamadığı için şimdi sonuçlarına katlanıyordu. Sancılı geçen üç dakikanın sonunda amacına ulaşmış, yeterince iyi sayılmasa da toparlanmıştı.

Gözlerini dosyaya dikti. Murat ona belki yalan söylememişti, ama

konunun önemli detaylarını yine kendine saklamıştı. Tabii bir de Elif meselesi vardı. O kızı neden yanına yerleştirmeye çalıştığı hakkında iyi bir fikri vardı. Murat'ın bilgi alabilmek için köstebeğe duyduğu ihtiyaç. O zaman da ortaya diğer bir soru çıkıyordu, böyle bir güven sorununu oluşturan sebep neydi?

Bu defa kaybetmeye niyetinin olmadığı dosyayı aldı. Aksayarak masasının arkasındaki dolaba ilerledi. Orta raftaki Nutuk kitabını çıkarıp arkasındaki boşlukta bulunan duvara işaret ve orta parmağının ucunu değdirdi. Dosya ve kitaplarla dolu raf bir anda ama yavaşça yana doğru aktı. Kısa süre sonra ortaya çıkan büyük kasaya doğru eğilip renkli ışıkların olduğu küçük alana gözlerini denk getirdiği anda, odanın içerisinde tık diyen ses duyuldu. Doğrulan Sinan kasanın kapağını açıp dosyayı içine koydu ve rafı aynı şekilde kapattı. Kayıp olan kızı ya da diğer vasfıyla casus kadını bulacaktı. Fakat her şeyin bir sırası vardı.

Dışarı çıkmadan öne kapı eşiğinde durup odayı inceledi. Sade ama ona göre zevkle döşenmişti. Geniş iki duvar, kitaplık ve dolapla çevriliydi. Küçük bir orta sehpa, büyük bir masa, iki misafir koltuğu ve tek duvarı olduğu gibi kaplayan pencereyi örten jaluziler vardı. Pencerenin iki yanında da şimdi birikmiş hâlde duran kalın perde yığını bulunuyordu. Saldırgan ince yapılı bir kadınsa perdelerin arkasına gizlenmiş olabilirdi. Fakat saklandığı yerden çıkıp masada oturan Sinan'a ulaşması için en az dört adım atması gerekiyordu. Dalmış ve onun varlığını hissetmemiş olabilir miydi? Aldığı eğitimler, güçlü hisleri ve tecrübeleri Sinan'a bu soru için hayır deme hakkı veriyordu. Yine de net bir cevap vermekten kaçındı.

Kadınların gücünden korkmadığını iddia eden bir erkek ya aptaldı ya da canına susamıştı. Ona bunu yapanın genç bir kadın olma ihtimali ise Sinan'ı iki defa öfkeleniyordu. Ama neyse ki o aptal değil, kadınların isteyince neler yapabileceğini bilen bir adamdı. Bu meseleyi de diğerlerinin yanına ekleyip dışarı çıktığı anda her zamanki gibi onu kapıda karşılayan Hamdi oldu.

"Elif Hanım sizi bekliyor."

"Nasıl, Büyük İskender'in replikası ile çalışmaya hazır mısın?"

Ne düşündüğü yeterince belli olan Hamdi, "Kendimi küfür yemiş gibi hissediyorum." dedi.

"Ama zaten, açıkça değilse bile kız yüzümüze karşı o küfrü etti."

"Yani kalacak mı?"

"Öyle görünüyor," diyen Sinan kaşlarını havaya kaldırdı. "Acaba Orta Çağ'daki gibi sizi korumak için çelik don mu yaptırsak?"

"Keyfinizin yerine gelmesine sevindim, efendim!"

"Aksine, keyifli değil endişeliyim. Malum küfrünün aksine kızın tehdidi yeterince netti."

"Bizim için endişelenmenize hiç gerek yok."

"Emin misin?" diyen Sinan imayla kaşını kaldırdı. "Çünkü etrafta kadın olmadığıyla ilgili tespitinde çok haklıydı ki ara sıra bunu ben de düşünüp özellikle senin için kaygılanıyorum."

"Bu kadar kaygı, erken yaşlanmanıza sebep olabilir!"

"Tamam, hemen devirme gözlerini." Sinan bir an duraksayıp üst kattaki odasına yöneldi. "Elif Hanım biraz beklesin, nasılsa onunla daha çok işimiz olacak!"

* * * * *

İki saat sonra yeniden alt kata inen Sinan, öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Uzayan sakallarından kurtulmuş ve onu kendine getirecek derecedeki soğuk suyla duş almıştı. Lacivertin en tatlı tonundaki takım elbisesini yine aynı renk kravat ve beyaz bir gömlekle tamamlamıştı. Eğer istihbaratçı olmasaydı, dünyaca ünlü bir jön olabilirdi. Neyse ki Tanrı, kadınlara acımış da onu erkek egemenliğinin içinde tutmuştu.

Hiç acele etmeden salona girdiğinde koltuğun ucunda dimdik oturan Elif, ani bir refleksle ayağa kalktı. Asker hormonları ondan önce harekete geçmiş ve hemen hazır ol pozisyonu almıştı. İleriye doğru aksak ama emin adımlar atan Sinan bir anlık dahi olsa gözlerini genç kadından çekmedi. Sanki ona karşı üstünlük sağlaması önemliymiş gibi davranıyordu.

Elif ince görünüşlü bir koşucunun vücuduna sahipti. Uzun kolları ve bacakları vardı. Suratı inceydi. Elmacık kemikleri iyiydi. Yüz hatları hafiften sıra dışı ve dikkat çekiciydi. Dik burnu, dolgun dudaklarıyla kesinlikle güzel kadınlar kategorisinde ilk sıraları zorlardı. Gözleri ise sıcak bir günün gökyüzüne ait mavisi gibi ışıl ışıl olsa da bakışları her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi.

Sinan köşedeki tek kişilik koltuğa geçti ve Elif'e de oturmasını işaret etti. Sonra da hiç vakit kaybetmeden tüm otoritesiyle "Hangi okuldan mezunsun?" diye sordu.

"Kara Harp Okulu."

"Demek Ankara'dan geliyorsun."

"Hayır, İstanbul'da yaşıyorum."

Sinan yeni hatırlamış gibi başını salladı. "Doğru, aynı zamanda *hekimdin,* öyle değil mi?"

Genç kadının öz geçmişini okumamıştı. İlerleyen zamanda da Sinan'ın öyle bir niyeti yoktu. O, konuşmak, dinlemek ve göz temasını severdi. Böylece karşısındakini daha iyi tanır, hassas noktalarını öğrenir ve öğrendiklerinin ne kadarının doğru olduğunu belirlerdi. Ayrıca genç kadına ait geçmişi, ona getirmeleri için kendi ekibine saatler önce talimat vermişti.

"Benim sormama gerek kalmadan kendini anlat, lütfen."

Elif bu gidişatta bir sohbet beklemediğini gizlemekle uğraşmadı ve dudaklarını belli belirsiz çarpıtıp hedefe kilitlenir gibi bakışlarını Sinan'a dikti.

Adamın biçimli çenesi, kusursuz bir burnu, şakaklarında çekici biçimde ağaran birkaç tutam koyu renk saçları vardı. Gözleri ise siyaha en yakın kahverengindeydi. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla Sinan'ın sunduğu seyirlik görüntüye Elif itiraz edemezdi. Sakalsız hâlinin ortaya çıkardığı kusursuz yüzündeki tek aksaklık çenesindeki ince yara iziydi. Ancak o iz, mükemmel görüntüyü bozmak yerine Sinan'a gizemli bir hava katıyor ve adamın ne kadar tehlikeli olduğunun altını çiziyordu.

Hedefine ve görevine odaklanabilmesi için önce Sinan Öztürk'e

yakın olmaya alışması gerektiğini fark etmesiyle, Elif zihnindeki diğer tüm sesleri susturdu ve anlatmaya başladı: "Yirmi dokuz yaşındayım, orta öğrenimimin ardından Kara Harp Okuluna başladım ve yirmi bir yaşında teğmen olarak mezun olup İstanbul'a geldim. Selimiye Kışlası'nda görev yaptım. Fakat sonra Fiziksel Tıp Rehabilitasyon Bölümü'ne geçtim. Uzmanlık eğitimim devam ediyor."

"Şimdi de neden burada olduğunu, Bakan Bey'in neden seni seçtiğini, daha da önemlisi dosya hakkında ne bildiğini duymak istiyorum. Söylemek için tembihlendiklerinle ilgilenmiyorum."

Dik duruşunu bozmayan ve çelikten daha soğuk bakışlarını Sinan'dan ayırmayan Elif, bir şeylere öfkeleniyorsa dahi hiçbir mimiği hareket etmediği için onların neler olduğu anlaşılmıyordu.

"Size söylemem için tembihlendiklerim, zaten benim hayatım. Buraya gönderilirken size yardımcı olmam ve yakın korumalığınızı yapmam emredildi."

"Uzayıp giden konuşmalardan hoşlanmam." Öne doğru ufak bir hamle yapan Sinan, sanki bir anda devleşmiş ve ürkütücü bir hâl almıştı. "Neden sen?"

"İşimde iyiyimdir, efendim. Ayrıca..."

Aniden geri çekilen Sinan, genç kadının konuşmasını önlemek için elini kaldırdı. "Dosyada bana nasıl yardımcı olabilirsin, içeriğini biliyor musun?"

"Benimle paylaşacağınız söylendi ve kız gibi düşünerek size destek vermem kararlaştırıldı."

"Kız gibi mi, sen mi?"

"Sorunuzu tam olarak anlayamadım, efendim."

"Kız olduğunu fark edebilmek için sana ikinci kez bakmak gerekiyor." Sinan konuşurken gözlerini bilinçli olarak Elif'in göğüslerine dikti. Tek amacı bahsettiği detayı vurgulamak ve onu rahatsız etmekti. Fakat gördüğü şeyden memnun kaldığını da itiraf etmeliydi.

Bir an için Elif de başını eğip kendi göğüslerine baktı. Fakat hemen toparlandı ve doğruldu.

"Gördüğünü hemen algılayan birisinin ikinci kere bakmasına

gerek kalmıyor, tabii gerçek amacı, güzel bir şeyler görmeye devam etmek değilse."

"Sorun bende, öyle mi?"

"Konumum gereği, sorunun sadece bende olmadığını söyleyebilirim, efendim."

"Laf cambazlığına sözüm yok ama maalesef ben hâlâ ortada bir güzellik göremiyorum!"

"Üzgünüm ama o da sizi kaybınız."

"Neyse ki kayıplarımın yerine daha iyisini koymak gibi harika bir özelliğim var."

"Henüz şahit olamasam da birçok harika özelliğiniz olduğundan bahsettiler."

"Sana çok şey söyleyen bu üçüncü şahıslar, dosyada birlikte çalıştığın kişiler mi?" İlk defa bir duygu belirtisi gösteren Elif, deşifre olduğu için yaşadığı şaşkınlığı yukarı kalkan kaşlarıyla belli etti. Sinan da bunu görmüştü ve "İç işlerine bağlı gizli servisten misin?" diye sordu.

"Anlamadım efendim!"

"Olasılıkları önceden değerlendirmelisin. Zaman kazanmak adına, "anlamadım" demek dikkat çeker ve doğruyu söylesen bile ikna edici olmaz. Bu sana ilk mesleki nasihatim olsun."

"Bu kadar erken deşifre olacağımı tahmin edemedim." dedi Elif kibarca bir itirafla. Ama gözleri alevlenmiş ve çenesini, çıkabileceği en yukarıya kadar kaldırmıştı.

"***Neden?***" Sinan kelimeyi bastırarak söyledi. "Sen ve üçüncü şahısların, istihbaratçı olduğunu ve zaten bu dosyada çalıştığını ***neden*** gizlemeye gerek gördünüz?"

"Söylemeye ***gerek*** olmadığını düşündük."

"Kâhinlik yapayım ve neden böyle bir yalana ***gerek*** duyduğunuzu ben söyleyeyim. Dosya şaibeli ve benim konuyla ilgili çok sorum var. Eğer dosyayı hazırlayan ekibin arasında olduğunu öğrenirsem, senden cevap almanın mutlaka bir yolunu bulacağımı biliyordunuz. Bunu anlayıp stratejinize saygı duyabilirim ama bu denli gizliliğe

neden ***gerek*** olduğunu çözemiyorum."

Elif'in kaçışı yoktu, keza kaçmak gibi bir niyeti de, daha öncesinde tasarladığı şekilde "İki yıldır iç işlerinin İstanbul bürosundayım." dedi kabullenerek. "Bir yıldır da bu vakayla uğraşıyoruz. Tıkandık ve bir noktada hedefi kaçırdık. Ona yeniden ulaşmayı başaramayınca Bakan Bey sizden destek almamız gerektiğine karar verdi. Hedefin profiline vâkıf olduğum için beni de dosyayla birlikte size gönderdi. Mevcut olanların dışında başka bilgiye sahip değilim. Öte yandan istediğiniz cevapları size ben vereceksem neden buradayız, öyle değil mi?"

Sinan gözlerini iyice kıstı. Genç kadının üslubu, kesinlikle normal değildi. Keskin camların üzerinde oldukça dengeli biçimde yürüyordu. Hemen her birime ait istihbarat bölümü vardı. Sinan'ın hepsinden haberi olsa da çalışanları tanıması mümkün değildi. Elif'in istihbaratçı olduğunu anlaması içinse onu tanımasına gerek yoktu. Bir doktor olamayacak kadar sert, asker olamayacak kadar da asiydi. Ancak bir istihbaratçının sahip olması gerektiği gibi kurnaz, akıllı ve hislerden arındırılmış bakışlara sahipti.

"O zaman ben doğru soruları bulana kadar bekleyelim," diyen Sinan ayağa kalktı. "Sen de alt kattaki boş bir odaya yerleş."

"Tabii efendim ama bu arada sizin..." duraksayan Elif bakışlarını Sinan'ı zorladığı belli olan bacağına dikti. "Seanslara devam etmenizde fayda var."

Sinan her ne şekilde ve amaçla olursa olsun Elif'in ona bir daha dokunmasına izin verecek değildi. İstemediğinden değil, aksine aldığı kararın sebebi tam da bu yüzdendi.

"Bana dokunmak hoşuna mı gitti?"

"Bende bir duyguya sebep olduğunuzu sanmıyorum. Sadece ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Sinan istemsizce tebessüm ederken gözlerini Elif'ten çekmedi. Kız asi ve dikkafalının tekiydi. Saygısız ya da itaatsiz demek zordu, ama bir emir eri olmak için de doğmamıştı. Hamdi'ye döndüğünde yüzündeki ifadeleri silen Sinan, "Sen kalıp operasyon birimiyle gö-

rüş ve saldırı gecesiyle ilgili yaşananların simülasyonunu hazırlat." talimatını verip evden ayrıldı. Geride bırakılmaktan hoşlanmayan Hamdi ise tepkisini, gözlerini sıkıntıyla kısarak belli etti.

* * * * *

Tuttuğunu fark etmediği nefesini bırakan Elif gömleğinin üst düğmesini açtı. Doğal hükmetme gücü gibi erdemleri sayesinde, Sinan iyi bir liderin özelliklerini taşıyordu. Erkeklerdeki aşırı güven ve kibirden hiç hoşlanmazdı, ki Elif yıllar içerisinde o tiplerle çatışıp durmuştu. Ancak Sinan'ın öz güveni, çarpıcı görünüşü ve güçlü yapısı bu kuralı bozan bir istisnaydı. Çünkü onunki kibir değil, sahip olduklarının yansımasıydı. Ne olduğunu biliyordu. Vasıflarının farkındaydı ve asla yaş tahtaya basmayanlardandı.

Elif sağ elini ensesine götürüp etlerini sıkmaya başladı. Buraya bunları hatta daha fazlasını bilerek gelmişti. Fakat bilmekle yaşamak arasında çok fark vardı. Adama karşı olan zaafından dolayı, Elif'in heyecanı yerini endişeye bırakmaya hazırlanıyordu.

"Elif Hanım!"

Ona seslenilmesiyle birlikte ardına döndü. "*Hamdi Bey!*"

"Alttaki odalardan birine yerleşin." diyen Hamdi geri dönmek üzereyken Elif onu durdurdu.

"Bana eşlik etmeyecek misin, ya yanlışlıkla senin odana yerleşirsem?"

"Benim odama yerleşirsen oranın benim odam olduğunu anlarsın."

Elif sakince ileriye doğru adımlar atarken bakışlarını adamın gözlerine dikti. Yüzünü ise eğlendiğini belli edecek biçimde çarpıtmıştı. "Merak etme, buraya yerini almaya gelmedim."

"Böyle bir endişem yok."

"Sorun ne o zaman?"

"Seni sevmedim!"

Hamdi'ye yaklaşmasına az kala duran Elif, kollarını iki yana açtı. "Oysaki ben sana bayıldım!"

"İlk değilsin."

"Sende bu tatlı dil ve güler yüz oldukça son olmayacağım da kesin!"

"Ne konuşuyorsunuz?" diye soran Rahmi içeri girdiğinde Elif omzunu sallamakla yetindi.

Kurtulmak için acele eden Hamdi ise "Yeni *arkadaşımızı boş* bir odaya yerleştir," dedi.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"İşim var, sen de şununla ilgilen ve bana yetiş."

Erkeklerin dünyasına alışık olan Elif, "Baş belası." diye tıslad.

"Ben sana odanı gösteririm." Rahmi'nin öne atılmasının tek amacı, gerilen ortamı dağıtmaktı.

Hiçbir şey söylemeden öfkeli gözlerini son bir kez daha Elif'e diken Hamdi, salondan çıkarken rüzgârını da kendisiyle birlikte götürdü.

"Onun derdi ne?"

"Herhangi bir derdi yok. Sen, pek misafir gibi davranmıyorsun."

Elif "Çünkü misafir değilim," dedi. "İşimi yapmak için buradayım."

"Umarım fazla uzun sürmez."

"Kısa veya uzun, ama onu dövmeden buradan gidersem kendimi asla affetmem!"

"Sadece yeniliklerden hoşlanmaz," diyen Rahmi aynı tonla devam etti. "Ona biraz zaman ver. Dövmek konusuna gelince, hiç tavsiye etmem."

Elif'in ilk planı böylelikle suya düşmüş oldu. Hamdi'nin konumunu biliyordu. Onunla arkadaş olmayı planlamış, ama şansına düşen Rahmi olmuştu. Neyse ki alfabenin tüm harfleriyle numaralandıracak kadar çok plan yapmıştı. Çünkü her ne pahasına olursa olsun kayıp kızı yani Berfin'i bulmaya ant içmişti. Bu uğurda kiminle savaştığının, nerede olduğunun veya kimden emir aldığının bir önemi yoktu. Hepsinin üstesinden gelebilecek bir kararlılığa sahipti.

* * * * *

Operasyon birimine ulaşan Hamdi, gerginliğini üzerinden ata-

bilmiş değildi. Sinan onu ilk kez geride bırakmıyordu. Fakat adamın hâli onu tedirgin etmiş, üzerine bir de saldırı gecesine ait teknik bilgileri istemişti. Sinan hep kuşkucuydu. Yine de bu defa farklıydı ve Hamdi onunla, bunu anlayabilecek kadar çok zaman geçirmişti.

"Yanında ben varken kendi kendine konuşman hiç etik değil."

Her zamanki sempatik ifadesiyle konuşan Rahmi'nin bu boş vermişlik hâli aldatıcıydı. Hamdi ve o, Kuzey Irak'ta da birlikteydiler. Onun nasıl bir savaşçı olduğunu görmüştü. Geri döndüklerinde ise yaşadıklarından sonra Rahmi tüm dünyayla dalga geçmeye, Hamdi de hayatın gülümsemeye değer bir yer olmadığına karar vermişti.

"Şu kız, Elif, ona takıldım." diyen Hamdi arkadaşını yanıtsız bırakmak istemedi.

"Şahsen senin gibi adamlardansa onun gibi bir kadınla mesai arkadaşı olmayı tercih ederim."

"Cıvıma!"

Arkadaşının önüne geçip bakışları birleşene kadar bekleyen Rahmi "Hadi ama!" dedi alayla. "Güzel bir kadınla çalışmanın nesi yanlış?"

"Onunla ilgili ne hayaller kuruyorsan hepsini unutsan iyi edersin."

"Kurduğum hayalleri seninle paylaşamam." Rahmi yalnız oldukları bilgi işlem odasında sesini alçalttı. "Malum konu kadınlar olunca, yanakların senden bağımsız hâle geliyor."

"Eğer uzatmaya devam edersen, seni yanaklarından tavana asarım."

"Sekiz milyar insanın arasından dost diye payıma senin düşmen, açıklanabilir gibi değil!"

"Ama sen hâlâ konuşuyorsun!"

Dört bir yanda tavana kadar uzanan ve çeşitli görüntülerin aktığı ekranlar vardı. Önlerindeki geniş masanın üzerindeyse bir uçağın kokpitini andıran düğme ve klavyeler bulunuyordu. Rahmi koltuğa oturup düğmelere dokunur gibi yaptı. "Hangisinin ne işe yaradığını akıllarında nasıl tutuyorlar?" dedi ve arkadaşına doğru başını kaldırdı. "Fark ettin mi, konuyu değiştirdim."

"Eğlenceyi bırak artık." Hamdi de bir diğer boş koltuğu arkadaşının yanına çekip oturdu. Şimdi yüzleri aynı mesafedeydi. "Eve gireni

bulamadığımız sürece patron bize asla güvenmeyecek. O yüzden boş konuşmak yerine aklını çalıştır ve ne yapabiliriz, diye düşün."

Rahmi'nin yüzündeki tüm sıcak ifadeler silindi. "Zaten denediler ve bulamadılar."

"Biz bulmalıyız ve bulacağız!"

"Ve sen şimdi, bulmadan da buradan ayrılmayacağımızı söyleyeceksin."

"Benimle aynı fikirde olduğunu varsaydığım için söylemeye gerek görmeyeceğim."

"Hadi ama! Önemli bir randevum vardı."

"Eminim iptal etmekte gecikmemişsindir."

"Eğer senin randevun olsaydı ben sana böyle davranmazdım." Rahmi abartıyla arkadaşının yüzüne doğru eğildi. "Ama asıl sorun şu ki alacağım cevaptan korktuğum için, en son bir kadınla ne zaman görüştüğünü bile soramıyorum."

"Merak ediyorum da, bıraksam boş konuşmayı ne kadar sürdürebilirsin?"

"Aksine, aç kulağını da beni dinle. Aşktan bahsediyorum." Rahmi geri çekilip başını salladı. "Seni şu tanışma sitelerine mi kaydetsek çünkü sanırım bu gerginliğinin sebebi abazanlık..."

"Susmak için sadece bir saniyen var!"

"Âşık olduğum kadınla olmak varken bahtıma senin düşmeni bana asla açıklayamazsın."

Hamdi parmağını arkadaşına doğru salladı ve katı şekilde "Duymak istemiyorum." dedi.

"O çok özel biri ve benim için..."

"Hepsi öyleydi. Yakında mazide bıraktığını söyleyeceğin birisi hakkında tek laf etme!"

Rahmi pes edercesine ayağa kalktı. "Pekâlâ, hadi başlayalım da bitsin şu iş."

"Önce şefi çağıralım." diyen Hamdi acele ediyordu. Çünkü Sinan'ın yüzündeki o ifadeyi tekrar görmektense ölmeyi yeğlerdi.

* * * * *

Evdeki sessizliğe rağmen havadaki gerginliğin sebebini biliyor,

fakat şimdilik önemsemiyordu. Çünkü ne yaparsa yapsın, adamlarının Elif'e alışmasını sağlayamazdı, tabii kendinin de.

Hastaneden çıkışının üzerinden kırk sekiz saat geçmiş ve aksamadan yürümeye başlamış olan Sinan, salona indiğinde önce Hamdi'yi gördü. Adamın suratı asıktı ki bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Farklı olan, Rahmi'nin de pek mutlu görünmüyor olmasıydı. İki adamın uzağında odanın köşesinde duran Elif'i gördüğündeyse gözlerini ondan ayırmadan salonun ortasına kadar yürüdü.

Saçlarını tepesinde toplamış, siyah bir pantolonla aynı renk ceketinin içine kırmızı kazak giymişti. Gözleri bir önceki günle aynı şekilde soğuk baksa da Sinan genç kadının çok iyi göründüğünü itiraf etmeliydi. Dudaklarını birbirine bastırmış, ellerini de arkasında birleştirmişti. İradesi kadar duruşu da sert ve kontrollüydü.

Olması gerektiğinden daha uzun süre genç kadına baktığını fark etti ve sadece kendisinin anlayabileceği bir telaşla gözlerini kaçırdı. Muhatap olarak Hamdi'yi kabul edip yönünü değiştiren Sinan "Ankara'ya gidiyorum," dedi. "Sizler yapmanız gerekeni biliyorsunuz. Gelince simülasyonu izleyeceğim."

Bir kez daha geride bırakılacak olmaktan rahatsızlık duyan Hamdi, hislerini saklamakla uğraşmadı ve "Rahmi de konuyla ilgileniyor. Ben sizinle gelebilirim," dedi.

"Gerek yok, ben gelene kadar bu işi çözün."

Sinan'ın ses tonu itiraz istemediğini yeterince anlatıyordu. Hamdi, başka şansı olmadığını mecburen kabul etti ve önce homurdandı, ardından da sustu.

Elif'in olduğu tarafa özellikle bakmayan Sinan "Sizlere kolay gelsin." deyip gideceği esnada kendini daha fazla tutamayan genç kadın öne atıldı.

"Efendim, ben sizinle gelecek miyim?"

"Masaja ihtiyacım yok."

"Sevindim ama ben diğer konudan bahsediyorum, daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Yürümeyi bırakıp Elif'e yönelen Sinan'ın duruşu bu defa tehdit-

kârdı. "Belki dosyayı kimin çaldığını bulana kadar, belki daha fazla ya da daha az. Ama o konu bekleyecek." Elif, öne doğru temkinli bir adım attı ama beden dili, yaşadığı hayal kırıklığından doğan telaşı açıkça ifade ediyordu. "Zaman geçtikçe tüm yollarımız kapanıyor olabilir."

"İtirazlarını Bakan Bey'e ilet," diyen Sinan, hiçbir şey olmamış gibi ilerlerken ani bir kararla durdu. "Ya da ona daha gerçekçi bilgiler istediğimi söyle."

"Efendim..."

"Bana efendim deyip durma, senin efendin ben değilim!"

Sinan'ın çıkışı beklenmedik şekilde sertti. Elif, yaşadığı kısa süreli şokun ardından hemen toparlandı. Evden ayrılmak için acele eden Sinan'a yetişmek için başka çaresi yoktu. Bahçe yolunu aşıp arabasına doğru ilerleyen adamı durdurmayı amaçlayan Elif "Siz kırılan kafanızdan çok incinen gururunuz yüzünden öfkelisiniz." dediğinde istediği sonucu aldı.

Dalgalanan duyguları şekil değiştirmiş Sinan'ın beslediği kararlılık öfkeye dönüşmüştü. "Benimle bu şekilde konuşma cüretine sahip olman takdirlik. Ama temkinli ol! Buna şimdiye kadar izin vermiş olmam aynı toleransı göstermeye devam edeceğim anlamı taşımıyor." Sinan'ın bakışları kısılmış, güzel yüzü kara bir perdeyle örtülmüştü. Aklı olan bir adım geri kaçardı. Ancak Elif ne duruşunu ne de vazgeçmeyeceğine dair gösterdiği kararlılığını bozdu.

"Vakayı aldınız ve beni kabul ettiniz, ama dosyayı incelemediniz."

Geri dönerek, aralarındaki mesafeyi kapatıp önüne dikilen Sinan'ın yüzünü görebilmek için Elif, başını kaldırdı. Pes etmeyeceğini bacaklarını iki yana açıp, ellerini arkasında birleştirerek bir de duruşuyla anlatmaya çalıştı.

Şimdi ikili sanki gözleriyle dövüşüyordu. Ringi diğerine bırakmamakta ikisi de kararlıyken biri diğerinden bakışlarını çekmedi. Arada çarpışıp ateş topuna dönen kıvılcımların sesi ise neredeyse duyulabiliyordu.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Çünkü efendin öyle istedi," diyen Sinan'ın sesi "vaktin varken kaç" seviyesine ulaşmıştı. "Emir komuta zincirine vâkıf olmadığından bunu anlayamayabilirsin."

"Bahsettiğiniz zincire, görev sorumluluğu bilincine olduğu kadar vâkıfım."

"Bu laf sokma yarışları sadece lise yıllarında yapılıyor sanıyordum."

"Ben de mızıkçılık yapmanın ortaokul seviyesinde olduğunu sanıyordum, *efendim*."

Sinan bir öncekine göre daha sert bir tonla "Oyunun kurallarını ben koymadım," dedi. "Ve seni, haddini aşmaman konusunda bir kere daha uyarmayacağım."

Son sözünü söyleyen Sinan aracına doğru ilerdi. Hiç ardına bakmadan arabaya bindiğinde şoför de motoru çalıştırdı. Bir zar atmıştı, sonucun ne olacağını ise zamanla görecekti.

* * * * *

Sinan'ın gittiğinden emin olana kadar bekleyen Elif odasına indi. Yapacağı görüşme önemli ve özeldi. Kapıyı kilitleyip köşeye geçti ve hızlı aramalardaki ilk numarayı tuşladı.

"Umarım iyi bir haber vermek için aramışsındır."

"İyi bir haber mi?" diye çemkiren Elif'in sesi de kendisi gibi gergindi. "Dosyayla ilgilenmiyor ve gayet net biçimde bir mesaj iletmemi istedi. Ona iyi bir açıklama yapılmadığı sürece dosyaya elini sürmeyeceğini söyledi. Bu böyle olmayacak."

"Hemen pes mi ediyorsun?"

"Hayır, ama ona zaten ulaşamıyorken Sinan az önce aramıza kalın bir çizgi çekti. Beni yanına dahi yaklaştırmıyor." Elif, elini ensesine götürüp etlerini sıktı. "Belki de yanlış bir plan yaptık. Çünkü daha ilk anda benim dosyada çalıştığımı ve istihbaratçı olduğumu anladı."

"Erken oldu ama anlamasına şaşırmadım. Şimdi nerede?"

"Ankara'ya gitti. Gitmeden de adamlarına saldırı gecesini araş-

tırmalarını söyledi."

"Bırak uğraşsınlar, ben onları takip ederim. Diğer konuya gelince, başka ne yapabiliriz?"

Bu defa yatağın ucuna çöken Elif, "Onu ikna edecek ve bana güvenmesini sağlayacak bir şeyler anlatmam lazım," dedi.

"Ona asla söylememen gereken şeyin ne olduğunu biliyorsun!"

"Asla söylememem gereken iki şey var."

Karşıdakinin önce sıkıntıyla verdiği nefesinin sesi duyuldu, ardından da "İlkini zaten öğrenecek," dedi. "Onun için bir şey yapamayız."

"Belki güvenini kazanmak için o bilgiyi kullanırım. Bilemiyorum, Sinan tam bir mayın tarlası. Ne yapacağını önceden kestirmek mümkün değil."

"Ona ne anlatmaya karar verirsen ver, sakın detaya girme. Ve Elif. Dikkatli ol, Sinan akıllı ve kurnazdır. Senden daha fazlasını öğrenmesine izin vermemelisin."

Elif, Sinan için sadece akıllı ve kurnaz demezdi. Adam çok daha fazlasıydı. Hiçbir şey yapmadığında dahi yüz ifadesi boyun eğmez, bakışları gözü kara denilecek kadar derindi. Alfa erkeği diye bir şey varsa işte o Sinan'dı. İşin tek iyi yanı, Elif kiminle dans ettiğini biliyordu, o yüzden ayağına basmasına izin verecek değildi.

Telefondakine "Dikkatli olacağım," dedi ama ikisinin aynı konudan bahsetmediğine emindi.

Sinan Öztürk gibi birine karşı tabii ki hemen gelecek bir başarı beklemiyordu. Yine de geç kalıyor olmalarının düşüncesiyle geriliyor, adamın tavrından dolayı da endişeleniyordu. Dokuz yıl önce misafir olarak okullarına gelen Sinan, onlara kısa bir eğitim de vermişti. O zamandan beri adamı yakından takip etmiş ve her yaptığıyla ona hayran kalmıştı. Bu yüzden, onunla çalışma fırsatı önüne geldiğinde hiç düşünmeden öne atılmıştı. Fakat Elif'in buraya asıl geliş amacı, adama beslediği hayranlık değildi. O sadece pastanın kremasıydı.

Sinan Öztürk, Berfin'i bulmak için son çareleriydi. Adam bir

konuşmasında, rakibinizden önce kendinizi tanıyın demişti. Kendini bilmek, senin değil rakibinin sınırlarını belirler. Elif, tam da Sinan'ın söylediği gibi yapmıştı. Önce kendini tanımış, neler yapabileceğini belirlemiş, sonra da hamlelerini Sinan'a göre belirlemişti.

Maalesef ki adam, uzaktan göründüğünden çok daha fazlasıydı. Yaptığı plan ve araştırmalar Sinan'ın üzerinde bir yere kadar işe yarıyordu. Fakat Elif kararlıydı. Çıktığı bu yolun sonu karanlık olsa da geri dönmeyi aklından bile geçirmiyordu.

* * * * *

2. BÖLÜM

Zihninde birbirinden bağımsız pek çok düşünce dolaşıyordu. En kötüsü ve aklındakileri toparlamasına engel olanı, hatırlayamadıklarıydı. Bir kere daha o geceye gitmeyi denedi. Sanki hatıralarıyla arasında kara bir delik vardı. O gün ve geceye ait her şey tamamken, sadece o küçük ana ait parçanın eksik olmasını Sinan'ın kabul etmesi mümkün değildi.

Ankara Bürosu'nun güvenli duvarları arasında, önündeki ekranı seyreden Sinan, dağılan algılarını geri topladı. Hamdi ya da diğerlerinin mutfak kapısındaki jaluzinin açılma sesini duymamış olmasından yola çıkarak başlayan şüpheleri, onu doğru yönlendirmiş ve haklı çıkarmıştı. Yanında bekleyen genç adama dönüp "Bunlar ne zaman çekilmiş?" diye sorarken kendi evi ve mutfağına ait fotoğraflara yabancısıymış gibi bakıyordu.

"O gece evinizde siz dâhil dört kişi varmış." Elindeki dosyaya bakma gereği duymayan Gürkan anlatmaya devam etti. "İkisi sizinle hastaneye gitmiş, üçüncü kişi inceleme ekibini karşılamak için evde kalmış. Sanıyorum arada yarım saatlik bir fark var, fotoğraflar o zamana ait.

Gürkan duraksayınca, Sinan eliyle işaret edip "Devam et." dedi.

"Siz hastanedeyken yapılan incelemeleri, verdiğiniz talimat doğrultusunda araştırdık." Olması gerekenin aksine Gürkan, aldığı bu emri tuhaf bulmuş görünmüyordu. Bunun sebebini de "Şüphelenmekte haklıydınız," diyerek açıkladı. "İncelemeyi bakanlık yapmış ve gizli tutmuş. Önemli noktaysa, incelemenin gerektiği gibi derinlemesine ve özenli olmaması."

Gürkan dosyanın detaylarını görmesi için ona uzattı. Sinan duymayı beklediği şeyi işitmişti. Bir diğer önemli soruya geçmeden

önce ayağa kalktı ve masanın üzerinde duran mutfağına ait fotoğrafın köşesini işaret etti. "Bu jaluzi hep böyle açık mıymış?"

"Olmadığına dair bir bulguya rastlamadık efendim."

Sıra Sinan'ın son kozunu oynamaya gelmişti. Kısa bir süre için sessiz kaldı. Sonra da "Peki gelen araştırma ekibi kaç kişiymiş?" diye sordu. "Haklı olduğunuz diğer konu da bu. Gelen ekip dokuz kişiydi." Gürkan bilgisayara yönelip videoyu çalıştırdı ve söylediğinin doğruluğunu teyit etti. Sonra da oluşturduğu senaryoyu anlatmaya başladı. "Saldırgan istediğini alıyor fakat evde kalmaya devam ediyor. Adamlarınız da sizi hastaneye götürüyorlar ki sanıyorum evi kontrol etmemişler. Geride kalan nöbetçi, ön tarafta gelecek ekibi bekliyor. Ve bu noktada jaluzi şüphenizin sorusu yanıtını buluyor. Ön taraftaki adamınız, jaluzinin sesini duyamazdı. Keza devamında, ekibin eve geliş anıyla silüetin mutfak kapısındaki görüntüsü saniyesine kadar aynı."

"Mutfak kapısından çıktıktan sonra buhar olup uçuyor mu?"

"Görüntü neredeyse bir saniye, devamı yok. Arka bahçenizi saran yüksek duvarlara tırmanması mümkün değil. Ön kapıdaki adamınız da yerini hiç terk etmedi ve ekip geldikten sonra da orası boş kalmadı." Gürkan takdir dolu bakışlarını Sinan'a çevirip konuşmasını sürdürdü. "Tıkandığımız aşama burasıydı ve saldırgan *buhar olup uçtu* deyimini kullanmaya hazırdık. Ta ki siz, eve gelen ekibin giderken kaç kişi olduğunu sorana kadar." Gürkan önlerindeki ekranın tuşuna basıp yeni bir görüntü oynattı. "Dokuz kişi gelen ekibin sayısı evden ayrılırken on oluyor efendim." Ekranı durdurup parmağıyla tepeden tırnağa beyaz giymiş ve maske takmaya devam eden ince, uzun birini işaret etti. "Gelenlerin arasında yoktu."

"Jaluziyi açık bırakıp bir saniye kadar görüntüsünün arka bahçe kamerasına yansımasına izin veriyor, çünkü oradan çıkıp gittiğini düşünmemizi istiyor. Oysa eve tekrar giriyor."

"Kesinlikle. Olay yeri ekibinden birisiymiş gibi giyinip aralarına karışıyor. Nihayetinde de onlarla birlikte çıkıyor. Fakat sonrası yok."

"Minibüse binmeden yanlarından ayrılmanın bir yolunu bulmuş olmalı."

"Bundan sonrası için size vereceğim cevaplardan maalesef emin olamam."

"Yürüyüşüne ve vücut detaylarına bakılırsa o bir kadın," diyen Sinan durumdan memnun değildi. "Gerçi bundan zaten şüpheleniyordum."

Sinan dosyanın peşinde kimler olabileceği konusunda kafa patlattığı onca düşünceden sonra, kararını Berfin'den yana kullanmıştı ve önündeki görüntü de haklı olduğunu söylüyordu. Kestiremediği şey, dosyayı neden almak istediğiydi. Hakkında neler öğrenildiğini merak etmiş olması kabul edilebilir olsa da ikna edici değildi. Çünkü dosyanın Berfin'e altın tepsiyle sunulmasının çok daha özel ve başka bir nedeninin olması şarttı.

"Acil dediğiniz için ancak bu kadar bilgiye ulaştık. Belki o gece evinize gelen ekiple görüşürsek onu hatırlayan birine rastlayabiliriz."

"Gerek yok," diyen Sinan genç adamın açıklama beklediğini fark edince devam etti. "Ben başka bir yol deneyeceğim. Biz diğer konuya geçelim, eve nasıl ve ne zaman girmiş?"

"Sokağa ait yirmi dört saatlik görüntüleri izledik. Bu zaman diliminde yoldan gelip geçen herkes inceleniyor." Gürkan diğer konulardaki eminliğinin aksine bu kez ümitsizdi. "Eve girmek için riski az bir yöntem seçmiştir." Sinan çenesini sıvazladı. Fakat aklına seçenek olarak farklı bir fikir gelmiyordu. "Peki, kan tahlillerimden sonuç alınabildi mi?"

"Olay gecesiyle sizden kan örneği almamız arasında dört gün fark var. Buna rağmen uyumanıza sebep olacak bir maddeye rastlandı. Bunun kim tarafından size verildiği ise tartışılır."

Sinan konuyu tartışmaya gerek olmadığı kanısındaydı. O da aklına gelen sebebe ait düşüncenin, kafasının içinde serbestçe dolaşmasına ve bir diğer doğru düşünceyle eşleşmesini bekledi.

Onun için hazırlanmış listeye bakıp aradığı ismi görmesi sadece yarım saniye sürdü. O an devasa bir karartıya dönüşen Sinan'ın bakışları görüntüsünden daha korkutucu bir hâl aldı. Sinan hasta yatağındayken Elif'in iki gün boyunca belirli aralıklarla yanına gel-

mesi mantıklı değildi. Rastladığı isim hakkında yorum yapmaktan kaçınarak "İstanbul'dakiler ne yapıyor?" dedi.

"Hamdi ve Rahmi talep ettiğiniz gibi olayı araştırıyor. Elif Hanım ise evden hiç ayrılmadı."

"Telefon görüşmesi yaptı mı?"

Gürkan sıkıntıyla olumsuz anlamda başını salladı. "Telefonu takip edilemiyor. Bunu kırabiliriz ama peşinde olduğumuz bilgisinin, ona o telefonu veren kişiye ulaşmasını önleyemeyiz."

Ve bu da, Sinan'ın tahmin ettiği bir diğer sonuçtu. Hamdi ve Rahmi'ye olayı araştırmalarını özellikle Elif'in yanında söylemişti. Böylece Gürkan'ın yürüttüğü araştırmayı perdelemeyi amaçlamıştı ki sonuca bakılırsa da başarmışlardı. Aslında Sinan'ın böyle bir araştırma yapturmaktaki ilk hedefi, eve gireni bulmak değildi. O uyurken, Murat'ın ne işler karıştırdığını ve Elif'in ona gönderiliş sebebini öğrenmek, şüphelerinin ne kadarının doğru olduğunu çözmekti. Dosyanın neden bu denli karışık bir yöntemle ona getirildiğini bilmekse ilk amacıydı. Henüz bunlara bir cevap bulamadıysa da bir belanın içine çekildiği konusunda artık emindi. Geriye son bir hamlesi kalmıştı. Ondan sonra yaşanacakları ise kendisi de merak ediyordu.

* * * * *

Bu şekilde hiçbir şey yapmadan durmaya devam ederse sıkıntıdan ölebilirdi. Ankara'ya gidişinin üzerinden üç gün geçen Sinan'ın bu akşam gelecek olması ise tek tesellisiydi. Elif'in kendisi de pek dost canlısı değildi ama bu evdekiler çok daha fenaydı. En başta da Hamdi, Rottweiler gibi her an saldırmaya hazırdı. Onu İhsan adlı genç adamın üzerinden almak için verdikleri mücadeleyi hatırlayınca, yaptığı benzetmeden memnun kaldı.

Sabah üst kattan gelen bağrışmalarla Elif, tüm düşüncelerini susturmuş ve ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Fakat tanıyabildiği ve duyabildiği tek ses bağırmaktan öte kükreyen Hamdi'nin sesi olmuştu. Adamın öfkesi tüm duvarları yıkıp geçiyordu sanki. Elif yanlarına varana kadar biten kavganın ateşi sönmüş ancak geriye harı kalmıştı.

Ondan özellikle gizlendiği için İhsan ve Hamdi'nin neden kavga ettiğini öğrenememişti.

Elinde kahvesiyle bahçeye yönelen Elif'in maksadı hemen anlaşılıyordu. Keyif değil görev insanı olduğunu belli eden bir duruşu vardı. Doğasına karşı gelemezdi. Ancak karşısındakine de ağzından laf almaya geldim, demek yerine rol yapmaya çalışması mantıklı olan tercihti. Hedefi, bahçedeki masada oturup çay içerken öte yandan telefonunu kurcalıyordu. "Benimle konuşman serbest mi?" diye soran Elif, temkinli yaklaşsa da emin duruşunu bozmadı.

"Ne konuşacağına bağlı." İhsan arkasına yaslanıp ona doğru gelen kadını ihtiyatla süzdü.

"Hava durumundan bahsedebiliriz, ama yok dersen kadın muhabbeti de yapabiliriz."

"Lezbiyen misin?"

"Oh! Bu çok sert oldu."

"Kadınlar hakkında konuşmak isteyen sendin."

"Amacım dikkatini çekmekti, ama belli ki yanıldım. Peki, sen gay misin?"

Bakışlarından İhsan'ı kazandığını anlayan Elif, sessizce kendini tebrik etti. Sonra da masanın başına gelip boş sandalyeyi işaret etti.

"Otur, ama can güvenliğin için sadece havalardan bahset."

"Havalar da en az bu ev kadar sıkıcı. Nerede o eski baharlar!"

Bir anda karar değiştiren İhsan "Ya da boş ver!" dedi. "Hemen konuya gir."

"Ruh hâlin havalardan daha değişken."

"Ne öğrenmeye çalıştığını merak ettim."

Belli ki İhsan kas kütlelerinin arasında bir de beyin taşıyordu ve Elif'in onu küçük oyunlarla kandıramayacağı anlaşılmıştı. "Aslında öğrenmek istediğim bir şey yok," diyen Elif sandalyesinin ucuna kadar kaydı ve ellerini masanın üzerine koydu. Böylece karşısındakine bir tehdit olmadığını beden diliyle göstermeye çalıştı. "Sadece Hamdi'den mustaribim. Genel olarak kadınlardan mı haz etmiyor yoksa tavrı bana mı özel merak ettim."

İhsan'ın yüzünde bir saniye kalan ifade, doğru kişiye doğru soruyu sorduğunu söylüyordu.

"Hayatını asker olarak geçirdi. Sanırım yediği kara şimşekler onda bir soruna yol açtı."

"Şap dozajını aştı, öyle mi?"

"Asker olan sensin!" İhsan ayağa kalktı. Sohbet bitmişti. "Sana bu kadar bilgi seansı yeter."

"Tadı damağımda kaldı."

İhsan cevap vermek için durdu ama sonra vazgeçmiş olmalı ki kaşlarını çattı. Kısa süren duraksamasının ardından "Hassas noktası Sinan Bey'dir." dedi. "Ayrıca sorunu kadınlarla değil, insanlarla ilgili. Buna rağmen o herkesin sahip olmak isteyeceği bir dosttur. Çünkü yüreği, tüm silahlarından daha güçlü ve büyüktür."

"Bunları senin söylemen çok ilginç."

"Neden böyle dedin?"

"Aslında bana bunu söyleten, bu sabah onu senin üzerinden almak için verdiğimiz çaba."

"Bazen gördüğüne değil duyduğuna inanmalısın, tıpkı şu anda olduğu gibi."

Son sözünü söyleyip giden adamın ardından dik bakışlarını kaldıran Elif kendi kendine "Bu neydi şimdi?" diye mırıldandı. Belki de bu evde olmayı seçmekle yanlış tercih yapmıştı.

* * * * *

Sinan eve gelir gelmez seyahatinin fazlalıklarından kurtulup çalışma odasına inmişti. Kapıyı açık bırakıp masasına doğru ilerlerken, yolu yarıladığı noktaya gelince durdu. Siyah pantolonunun üzerine yine siyah, ince bir kazak giymişti ve tam da hissettiği gibi karanlık görünüyordu.

"Hamdi!" diye seslenerek gösterinin başladığını belli etti.

Kapıda beliren Hamdi, patronuyla yüzleşmeye hazırdı. "Efendim..." deyip konuya girecekken elini kaldıran Sinan onu durdurdu.

"Seninle sonra konuşacağız. Şimdi ben sizi çağırana kadar evden

ayrılın, dedi ve ekledi. "Gitmeden önce Elif'i bana gönder ve bu oda hariç evin tüm alarmlarını devreye sok."

Hamdi aldığı talimatla bir an için duraksadı. Fakat Sinan'ın bakışları ona acele etmesini ve sorgulamamasını söylüyordu. O da sadece "Tabii efendim." deyip odadan ayrıldı. Nedenini henüz keşfedememiş olsa da Sinan gergindi. Öfkesi anlaşılabilir bir durumken diğer duyguları gereksiz ve sebepsizdi.

Hızlı hareketlerle dosyayı çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Bakışlarını sanki içindekileri görebiliyormuş gibi dosyanın üzerinde tuttu. Bulaştırıldığı bu şeyin sebebini az sonra öğrenecekti. Elif Güven... Öncelikle soyadının hakkını veremeyen bu kadın gerçekte kimdi, sorusunun cevabını alacaktı. Sonraki hedefi bakandı. Tüm emeklerine ve mesleğine de mal olsa adamın, onun üzerinde neden böyle bir oyun oynadığını ortaya çıkaracak ve hesaplaşacaktı.

Koltuğuna oturdu. Sırtı dik, çenesi havada, canlı harelerle bezeli gözleri keskin ama güzel yüzündeki ifade korkutucuydu. Yorucu üç dakikanın ardından önce ayak seslerini duydu. Hemen ardından da kapıda beliren gölge gerçek bir silüete dönüştü ve nihayetinde Elif kapı aralığında belirdi. "Hoş geldiniz." diyen genç kadına Sinan cevap veremeden arkasında beliren Hamdi "İyi akşamlar efendim," dedi ve gidiyor olduklarını belli etti.

Sinan karşılık olarak hafifçe başını oynattı ama gözlerini Elif'ten ayırmadı. İlk bakışta kibar, zarif ve güzel bir genç kadın gibi görünüyordu. Ne var ki görünenin aldatıcı olduğunu, onunla ilk karşılaştığı anın birinci dakikasında anlamıştı. Elif tehlikeliydi. Onunla ilgili düşüncelerine rağmen elinde olmadan, genç kadının gülümsediğinde nasıl göründüğünü kafasında tasarlamak istedi. Muhteşem görüneceğine emindi, ancak Elif sanki kendine gülmeyi yasaklamıştı. Yazık, diye düşünmeden edemedi. Ona göre bir kadının en güçlü silahı ve en güzel aksesuarı gülüşüydü.

Sinan, "İçeri gir lütfen," diye ricada bulundu. Elif de söylenileni yaptı. Adamın ona yöneltiği bakışlarından ve kullandığı ses tonundan başının dertte olduğunu fark eden genç kadın ilerlerken tem-

kinli adımlar atıyordu. Masanın üzerindeki dosyayı gördüğündeyse konunun ne olduğunu çözdü. Titrek bir nefes aldı ve havayı içine çekip çenesini kaldırdı. Mücadeleye hazırdı. Hatta bir süredir tam da bu anı bekliyordu.

* * * * *

Gözlerini dahi kırpmadan oturduğu yerden genç kadını seyreden Sinan'ın ilk amacı onu tedirgin etmekti. İkinci amacı ise, hiçbir davranışını kaçırmamaktı. Sessizlik ve adamın bakışları rahatsız ediciydi. Elif kendini gergin hissetmeye başladı. Huzursuzluk ve panik ise sırasını bekliyordu. Bunlar yabancısı olduğu duygulardı ama Sinan'ın tavrı ona başka şans bırakmamıştı. Gerginlik katlanamaz boyuta ulaştığında kendini kurtarmak isteyen Elif "Dosyayı inceleme fırsatı mı buldunuz?" diye sorarak konuya girdi.

"Hayır!"

"Cevap istiyorsunuz, ama belki dosyayı inceleseydiniz yanıtlarınızı bulurdunuz."

Ellerini masanın üzerine koyup bir saniye bekledikten sonra yavaşça ayağa kalkan Sinan, "İtaatsizlik," derken masanın etrafını dolanıp öne çıktı. "Asker olarak kalamamanın sebebi bu. Aldığın üç disiplin cezasının ardından ihraç edilmişsin. Doktorluğa yönlendirilmen mantıklı, çünkü bu gidişle istihbaratta da kalıcı görünmüyorsun."

"Asla itaatsiz olmadım, sadece doğru bildiğimden şaşmadım. Elif'in kendini savunmaya geçmesinin sebebi, adamın sözlerinden çok bir çeliği bile ortadan ikiye ayırma gücüne sahip gözleriydi. "Siz de şu anda aynısını yapmıyor musunuz?"

"Ben de senin gibi doğru bildiğimden şaşmam, evet, ancak itaat edeceğim kişinin doğruluğundan emin olmadıkça da itaat etmem."

Sinan'ın cesaretinin ardında güçten başka bir şey vardı. Emindi. Tavırları ve sözleri düşüncesizce değil, fazla kontrollüydü. Bir de kararlıydı. Hepsi Elif'in görmezden gelemeyeceği kadar tehlike demekti. Söyleyeceklerini özenle seçmesi, adamın gözlerine iki saniyeden uzun bakmaması ve ona üç adımdan fazla yaklaşmaması

gerektiği konusunda kendine uyarıda bulundu. Adamın, kadınları günaha davet gülüşünü ise kesinlikle konudan uzak tutmalıydı.

"Sanıyorum binbaşımla görüştünüz."

Elif hakkında istediği araştırma sonuçlanmıştı. Birkaç ufak detayın haricinde kayda değer bir şey yoktu. Bu, Sinan'ı rahatlatmak yerine daha da kuşkulandırmıştı. Bu denli temiz geçmişe sahip olmak için Elif fazla gizemliydi. "Endişelenme, askerlik anılarınla ilgilenmiyorum. Ben sorular soracağım, sen cevap vereceksin. İlk soru da, neden ben?"

"Kendini tekrarlamaktan hoşlanmadığını söyleyen birisine göre, kendinizi fazla tekrar ediyorsunuz. Bunu daha önce de sormuştunuz."

"Gereksiz ve uzun cümleler kuruyorsun."

"Takip edemiyor musunuz?"

"Sabrımı zorlamanı tavsiye etmem," diyen Sinan iki adımla Elif'in önünde dikildi. Ses tonundaki uyarı cam gibi keskindi. Duruşu ise geçit vermeyen bir kale kadar sağlamdı.

İkazı gören Elif bu defa adama karşılık vermedi. Fakat sinip geri adım atacak da değildi. Otoriteyle gücün, inançla isteğin sembolü gibi karşı karşıya gelmiş hâlde birbirlerine meydan okuyorlardı. Gözlerini kırpmadan süren savaşın gerginliği, duvara çarpıp geri dönen squash topları gibi odaya yayılmıştı. İkisi de kaçmadan gelecek olan darbeye karşın dimdik duruyordu.

Direnmenin işe yaramayacağını ilk anlayan Elif oldu. Yerinde kıpırdandı. Beyaz bayrak çekmiyor, sadece ilk raundu rakibine veriyordu. Kafasını iyice kaldırdı ve "Siz en iyisisiniz." dedi. Gülmekten ziyade öfkesinin yansıması olarak dudaklarını kıvırırken anlamsız bir ses çıkaran Sinan, genç kadına yarım adım daha yaklaştı. Bundan sonrası fiziksel temastı ve onların savaşında dokunmak yasaktı.

"Bana bir daha yalan söyler ve küçük beyninle beni kandırma girişiminde bulunursan, kendini beni hiç tanımamış olmayı dilerken bulursun."

"Karşılaştığımız ilk an bunu dilemiştim zaten."

"Sabrımı sınamaktan vazgeç kadın!"

"Hep aynı ezberlenmiş erkek cümleleri! Beni bunlarla sindiremezsiniz!"

İçinde büyüyen öfke, genç kadına ve onun cesaretine duyduğu hayranlıkla birleşince Sinan sinirlenmişti. Elif asla korkusu yokmuş gibi bakıyor, sinmiyor ve taviz vermiyordu. Sinan, tehditkâr şekilde aralarındaki mesafeyi kapatıp, bilinçli olarak Elif'e temas etti. Vazgeçmişti. Bu savaşta kural da yasak da yoktu.

Çene kaslarını sıkıp birbirine geçirdiği dişlerinin arasından gürültülü bir soluk verdi. Sonra da "Dosya çalınsın diye bana getirdiniz, neden?" diye sordu. "Hastanede kalmaya devam etmem için beni uyutup etrafımdakileri oyaladınız ki saldırgana ulaşılmasın, neden?"

"Kaslarınızdan daha sağlam bir beyniniz var."

"Kaslarımı fark etmiş olman hoş, ama konuyu değiştirmek için yeterli değil."

"Oysa orta yaş erkekler bu muhabbeti severler!"

"Bu, kasları kafasından büyük olan adamlar için geçerli." Sinan bir saniye için Elif'in kararlı yüzünü inceleyip kulağına eğildi. "Amacın neler yapabileceğimi görmekse, istemen yeterli."

Sözleriyle kurmasına izin vermediği üstünlüğü adam bedeniyle kazanmış ve Elif'in gardını yıkmaya çok yaklaşmıştı. Kendine alan yaratıp Sinan'ın üstünlüğünü bozmak için bir adım geriledi. Böylesi çok daha iyiydi.

"Siz en iyisisiniz." diye tekrarlayan Elif'in şimdilik yapacak başka bir açıklaması yoktu.

Tamam dercesine başını sallayan Sinan, arkasını dönüp yürüdü ve masasının ucuna yaslanıp aralarındaki mesafeyi açtı. Kollarını göğsünde birleştirdi. Önce öne doğru uzattığı ayaklarının ucuna, sonra da genç kadına baktı.

"Bu akıllıca bir tercih değil," diyen Sinan hislerinin aksine sakin görünmeye devam ediyordu. "Cevaplanması gereken çok soru var. Artık anlatmaya başlaman gerekiyor." Yan dönüp, masanın üzerindeki dosyayı alıp Elif'e doğru uzattı. "İlkindeki evraklar fotokopiydi, bunda ise olması gerektiği gibi hepsi orijinal." Tezini doğrulamak is-

teyen genç adam bir fotoğraf çıkarttı ve parmaklarının arasında sıvazladı. Kesinlikle orijinaldi. "Gerçeği buysa diğer dosyadaki neydi?"

Elif'in yaşadığı şoku ancak Sinan gibi tecrübeli biri görebilirdi. Ne kadar uğraşsa de genç kadın bir anlık boşluğunda kendini belli etmişti.

"Aynı fotoğraftan üst üste iki tane çekilmiş ya da basılmış olabilir."

"Elif! Sakın bir daha aklımla dalga geçme. Bu cümleyi son kez tekrar ediyorum, bir dahakine seni uyarmayacağım!"

"Siz aksini düşünseniz de benim bildiklerim bu kadar."

Sinan uğradığı hayal kırıklığını belli edercesine omuzlarını düşürdü. Sonra da masasının başına gidip koltuğuna oturdu ve çekmecesinden bir evrak çıkardı. "Hastanede sekiz saatte bir yanıma gelmiş ve fizyoterapist olmana rağmen bir hemşire gibi serumuma ilaç enjekte etmişsin."

"Yanlış yorum..."

"İnkâr etmeye başlamadan önce, yok etmeye çalışsanız da elinde ilaç tepsisiyle odama giriş görüntülerinin kopyasını incelediğimi bilmeni isterim. O ilacın amacı ise beni uyutmaktı."

"Ne söylesem de siz kafanızda kurduğunuz şeylere inanmaya devam edeceksiniz."

"Doğru söyleyeni görünce, doğru olan kelimeleri de duyunca tanırım. O yüzden konuşmadan önce iyice düşün."

"Düşünecek de anlatacak da bir şeyim yok."

"Benimle konuşması için bir kadına daha önce hiç yalvarmadım, yine yapmayacağım."

Sinan söylediği gibi yapacağını belli etmek için ilgisini az önce çıkardığı evraklara yoğunlaştırdı. Sıradan bir gecede yalnız başına odasında çalışan bir adamdan farksız görünüyordu.

Elif, nihayet olanı kavrayabilmişti. Sinan'ın aniden Ankara'ya gidişi tesadüf değildi. Hamdi'yi önüne yem diye atmıştı. Asıl araştırmayı yapan Sinan'ın kendisiydi ve Elif de zokayı yutmuştu. Kendine lanet okumak için dahi zaman kaybedemezdi. Adamın neler

öğrendiğini bilmek bir yana tahmin dahi edemiyorken yapması gereken şey, kaçmaktı. Amacı ve öfkesine odaklanan Elif "Sanırım görüşmemiz bitti," derken boğazında düğüm varmış gibi sesi boğuk çıkmıştı. "Size iyi çalışmalar." Eli kapının koluna uzanmıştı ki "Yerinde olsam bunu denemezdim," diyen Sinan'ın uyarısıyla olduğu yerde kaldı ve adama doğru döndü.

Bir süre parmaklarını klavyenin üzerinde tutan Sinan ani bir kararla geri çekildi. Aralarındaki mesafe beş metreden fazlaydı, ancak bu, bakışlarının Elif'in içinin buz kesmesine engel olmadı. Öfke, genç adamın varoluş sebebi hâline gelmişti.

"Sadece düşünmen için sana zaman veriyorum, bence bunu iyi değerlendirmelisin."

"İlle de düşünmem gerekiyorsa bunu odamda da yapabilirim."

"Ya da birilerini arayıp ne düşünmen gerektiğini sorabilirsin."

Dişlerini birbirine geçiren Elif, başka şartlar altında olsaydı Sinan'a duyduğu hayranlığı sorun etmezdi. Ama şimdi şartlar onun lehine değildi ve adamın zekâsı karşısında kendini çaylak gibi hissetmekten hoşlanmamıştı. Bunlar, onun mantıklı düşünceleriyle arasına engel koyuyordu. "Komplo teorileriniz hayret verici," diyen Elif bir kere daha çıkmak için kapıya yöneldi.

"Kapıyı açtığın anda önce alarm, ardından da sensör devreye girecek." Sinan'ın sesi küçük bir kıza masal okuyan birine aitmiş gibi yumuşaktı. Fakat duyulanın altındaki tını tokat gibi sertti. "Yakalanacağın ilk sensörle kendinden geçmen beş saniye, istihbarat ve berelilerin buraya gelmesi on dakika, ayılmansa bir saat sürer. Sonrasında seni onların elinden kimse kurtaramaz." Yeniden koltuğunu masaya yanaştıran Sinan, genç kadının tepkisini ölçmek için kısa bir mola verdi. "Telefon etmek için can attığın kişinin sana vereceği tek nasihat, oradan uzaklaş olur. Ama bunu yapmayacağını umarım anlamışsındır."

* * * * *

Daha önce hissetmediği türden bir öfke Elif'i ele geçirmişti. Dudaklarını kıpırdattı. Ses çıkaramayacak kadar şaşkındı ve ardı ardına

ona hücum eden duygularının tümü, saygıyla karışıktı. Sinan dersine iyi çalışmış ve eksiksiz bir plan yapıp her detayı düşünmüştü.

Onun bu denli kararlı olabileceğini hesaba katmayarak ilk hatasını yapmıştı. Kendine "Düşün." dedi, kafasını kullanmalı ve bu durumdan kurtulmalıydı. Fakat güvendiği muhakeme yeteneği onu terk etmiş, neyi ne kadar anlatması gerektiğine dair karar veremeyecek hâle gelmişti.

Donmuş bir filmin karesi gibi hareket etmeyi bırakan Elif için üzgündü. O bir emir eriydi ya da Sinan öyle olduğuna inanmayı tercih ediyordu. Neyse ki cevabını birazdan alacaktı.

"Konuşacak mısın yoksa soru cevap şeklinde mi ilerleyelim?" Elif'in yüzünde çaresizlik ve ıstırabın olduğu bir ifade vardı ve dudakları birbirine yapışmış gibiydi. Genç kadının konuşmayacağını anlayan Sinan bu defa "Pekâlâ," dedi. "Yeterince vaktim var, bekleyebilirim."

"Neden ben, bu hıncınızı hak etmek için ne yaptım?"

"Seni bana gönderen üçüncü şahıslara ulaşmak için tek iletişim kaynağım sensin. Ve tabii niye ***senin*** bana gönderildiğini de ayrıca merak ediyorum. Hâlbuki değil muhatap almak, seninle bir saniyemi bile harcamazdım. O yüzden bu soruyu bana değil, seni buraya gönderenlere sor."

Burada oluş amacının onun için ne ifade ettiğini Elif'ten başkası anlayamazdı ve bunu riske atacak bir şey söylemektense dilini koparmaya razıydı. Hem sonsuza kadar bu odada kalamazlardı. İş birlikçisi onu kurtarmayı muhakkak başarırdı. Keza telefonu onun güvenlik sibobuydu. Tek yapması gereken az daha direnmekti. Sonra, hatasını telafi edecek bir yol mutlaka bulurdu.

Ne var ki kendini avutmaya başladığı sırada aklından geçenleri duymuşcasına Sinan'ın sesi odada yankılandığında ümitleri bir toz bulutu gibi dağıldı.

"Eğer üzerinde bir telefon ya da GPS varsa ondan medet umma. Çünkü kırıcıyı çalıştırdım." Kalemini parmaklarının arasına alıp çeviren Sinan, kafasını kaldırmadan bakışlarını Elif'e yöneltti. "Bir saat

önce yani bu odaya girdiğin andan itibaren izini kaybettiler."

Onu ele geçiren panik Elif'in omurgasını karıncalandırıyordu. Nasıl bir tepki vermesi gerektiğine dair aklından bin tane seçenek geçiyor, fakat hiçbiri yeterince iyi görünmüyordu.

"Esirin miyim?"

"Esir mi? Kulağa hiç hoş gelmiyor." Sinan tane tane ve kelimelerinin arasına boşluk bırakarak konuşurken Elif'i tedirgin ettiğini görebiliyordu.

"Siz, durumumuza başka isimler verebilirsiniz. Ama bu, gerçeği değiştirmiyor."

"Güven bana, seni esir alsaydım bunu anlar ve çoktan konuşmaya başlamış olurdun."

"Sizin için üzgünüm, belli ki insanlara karşı ciddi bir güven probleminiz var."

Uzun süre oturmaktan dolayı bacağında başlayan karıncalanmayı gidermek için ayağa kalkan Sinan, konuşma üslubunu bozmadan "Ben kendime bile güvenmem," dedi. "Çünkü yeri geldiğinde doğruluğunu sorgulamadan, yapılması gereken neyse onu yaparım."

"Demek ki bir süre daha bu odadayız."

"Kesinlikle!" Yaşadığı bedensel sıkıntıyı belli etmemek adına minik adımlar atıp sanki normalmiş gibi masasının etrafında yarım tur atan Sinan, sonra durdu. "O yüzden otursan iyi olur."

Elif adamın gösterdiği koltuğa baktı. Yaşadığı stresten dolayı oturmaya ihtiyacı vardı ama gururu her şeyden önce geliyordu.

Kendini belli eden tabanındaki sızıya aldırmamaya çalışıp "Acınızma ihtiyacım yok." dedi.

"Kullandığın terimler çok enteresan, çünkü sana karşı hissedeceğim en son şey acımak olur."

"O zaman kendinize acıyın. Bacağınızdaki uyuşmayı yürüyerek gideremezsiniz." Elif çenesiyle işaret edip Sinan'ın güç aldığı koltuğu gösterdi. "Oturun, bacağınızı uzatın ve ovun."

"Fırsatın varken bunu yapmayı teklif etmeyecek misin?"

Adama dokunma düşüncesinden bile huzursuz olunca Elif, iti-

raz etmek için hışımla başını kaldırdı. Söyleyecek onlarca kelimesi ve kurtulmak istediği delice bir öfkesi vardı. Oysa Sinan'la göz göze geldikleri o bir saniyelik anda hepsi kaybolmuş ve onu o yapan her bir hücresi önce titreyip sonra da ayaklanmıştı.

Adamla aralarındaki bağın gücünü tüm benliğiyle hissederken nefesi kesildi. Yeri ayağının altından çekiyorlarmış gibi sarsıldı ve kalbi ritmini kaybetti.

Elif'in Sinan hakkında öğrendikleri ona hayran olmasını sağlamış, karşı karşıya geldikleri anda ise, sözleri, duruşu ve tavırlarıyla adam, bu hayranlığı hak ettiğini ispatlamıştı. Lakin Elif'in hissettiği o hayranlık başka, şu anki yaşadıklarıysa bambaşkaydı.

Çok güçlü, sarsıcı ve güzeldi. Ona, yaşamanın sadece nefes almak olmadığını hatırlatmıştı.

Göz bebekleri büyümüş ve donup kalmış hâldeki Elif, başını sallayıp toparlanmaya ve neye yönelik olduğunu bilmediği öfkesine tutunmaya çalıştı.

"Bundan sonra sizin için yapacağım tek şey, üzerinize dökülen benzine kibrit çakmak olur."

Genç kadının soğuk bakışı ve nefret dolu gözleri Sinan'ı yıldırmadı.

"Bunu aklımda tutacağım," diyen Sinan az önce Elif'in işaret ettiği koltuğa oturdu. "Çünkü ben uyarıları ciddiye alırım." Uzattığı bacağının üst kısmını ovmaya başladı. "Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim. Yoksa haberin olsun, bayılırsan seninle fena hâlde dalga geçerim."

Sinan bir direnişle karşılaşacağını tahmin etmişti. Yine de bu denli bir itiraz tahmininin çok ötesindeydi. Elif Güven, dikkafalının tekiydi. Bunun yanı sıra sağlam bir irade ve sadakate sahipti. İşin fenası genç kadın sadece bu kadarla sınırlı değildi. Gözü gören her erkeğin, yakınında olmasını isteyeceği bir kadındı. Bu yüzden Sinan, oturmak için ona en uzak koltuğu seçmişti.

* * * * *

Başını arkaya yaslayan Sinan'ın gözleri kapalıydı. Ama Elif onun uyumadığına emindi. Yine de fırsatı varken etrafı inceleyip kaçmak için işe yarar bir şeyler bulmayı hedeflemişti.

Fikir üretmeyi başarabildiyse de hiçbirinin sonunu getiremedi. Sensörü nasıl kapatacağını bilemedikten sonra, yapacağı her hamle işini zorlaştırmaktan başka işe yaramazdı.

"Kendini bilmekle kendini beğenmişlik arasında ince bir fark var. Çaylak ruhunuzu kaybettiğinizde, illaki aradaki farkı anlamanıza sebep olacak bir hataya düşersiniz." Bu nasihati onlara yıllar önce veren Sinan, haklı çıkmıştı. Elif şu an, aradaki farkı anladığı bir an yaşıyordu.

Adamdan böyle bir ısrar beklemediği gibi, ihtimallerinin arasına bile almayarak yaptığı yanlışı düzeltmekten başka çaresi yoktu. Sorun şuydu ki Sinan'ın istediği cevaplar, onun itiraf edeceği kısımla örtüşmüyordu ve adam boşlukları hemen yakalıyordu. Üstelik bildiklerini, karşılaştığı ilk zorlukta itiraf eden birisiyle güven kelimesi aynı cümlede kullanılmazdı.

Oysaki Elif'in soyadı Güven'di ve onun nasıl kazanılacağını iyi biliyordu.

Öyle bir an seçmeliydi ki, hem kurtulmalı hem de Sinan'la çalışmaya devam etmeliydi.

Damarlarında dolaşan tüm kanı, yer çekimine yenilmiş ve ayak tabanlarının altında birikmişti. Kan ve oksijen olmadan beyninin çalışmasını beklemesi haksızlık olurdu. Bu yüzden o anın geldiğini fark edemeyip önüne gelen fırsatı kaçırmaktan korkuyordu.

Yeniden Sinan'ı kontrol etti. Sonra sağ bacağının yerle temasını kesip bileğini döndürdü ve tabanındaki kanın dolaşımına devam etmesini sağladı. Derisinin altında milyonlarca karınca varmış ve yuvaları eşilmiş gibi kaçışmaya başladılar. Gücü tükenmeden aynı hareketi sol bacağında da yapmak için acele etti. Fakat bu hız ve acelecilik ona pahalıya patladı. Başı dönüp gözleri kararadı. Yere kapaklanması anlık bir durumken toparlanıp dik durmayı başardı.

Dayanıklıydı. Ayakta dikilmek onun sorunlarından biri olma-

malıydı. Fakat yaklaşık on saattir bu hâldeydi ve dayanaklılığı sekteye uğradı diye kendine kızmaya hakkı yoktu.

"Ayakta dikilmek sana bir şey katmayacak. En azından olduğun yere otur."

"İyi niyetine ihtiyacım yok!"

Başını kaldırmayan Sinan gözlerini açtı. "Bilincini kaybedersen konuşamazsın."

"Umurumda mı sanıyorsun?"

Sinan yerinde doğrulup tehdit sayılabilecek yavaş hareketle ayağa kalktı. En az Elif kadar yorgun görünüyordu. Boynunu sağa sola çevirip kaslarını esnettikten sonra ileriye doğru bir adım attığında, genç kadın gerilememek için ayaklarını iyice yere yapıştırdı.

Sinan aynı eminlikle ikinci adımı ve hemen ardından da üçüncü adımını atıp durdu.

Dördüncü adımını atarken yerden kaldırdığı bakışlarını Elif'e sabitlediğinde, bir kez daha göz göze geldiler. Bakışlarının ortada buluştuğu o an, odanın içinde şimşek çakmış ve hemen ardından yıldırım düşmüş gibi oldu.

Adamın gözlerine bakarken kahverengi bir girdaba doğru çekildiğini hisseden Elif'in vücudunun her hücresi, düşen yıldırımla uyarılmıştı. Önce ürperdi, sonra titredi.

Kendinden nefret etmeye çok yaklaşan genç kadın, "Dilerim cehennemde yanarsın!" dedi. Ama kızgınlığının asıl muhatabı kendinden başkası değildi. Stres altındaydı. Ne mantıklı düşünebiliyor ne de hislerini kontrol edebiliyordu.

"Senden önce mi sonra mı?"

"Seni oraya kendi ellerimle göndereceğim!"

Beşinci adımını atan Sinan'a durmasını söylememek için dilinin ucunu ısırdığı sırada Elif, istemi dışında olduğu yerde şiddetli bir depreme yakalanmışçasına sallandı.

Neyse ki bir silah gibi kullandığı gözleriyle ona yaklaşan adamın kucağına düşmesine ramak kala, ilahi gücün yardımıyla dik durmayı başardı. Fakat titreyen dizleri, gelecek için umut vadetmiyor, onları

daha ne kadar sabit tutabileceğini kestiremiyordu. Zaten Elif'in artık çok daha başka bir sorunu vardı. Attığı son adımla çekim alanına giren Sinan'ı tüm benliğiyle hissetmiş ve tüm hücreleri sarsılmıştı.

Az önceki öfkesi nereye kaybolmuştu, bu savaşı kazanabilmesi için ona ihtiyacı vardı.

Tam o anda, kopan lastik telleri gibi tüm kasları esnediğinde, görüp algılayabildiği tek şey Sinan ve onun gözleri olmuştu. Soğuk ve karanlıktı. Ancak Elif'in duyumsadığı ürperti değil, ensesinden ayak parmaklarına kadar inen kavurucu bir sıcaklıktı.

İlikleri boşalıp boş bir çuval gibi yana doğru yığılmaya başlarken verdiği mücadeleyi kaybettiğini anlamıştı. O anla birlikte dünyası kararardı. Savaş sona ermişti.

* * * * *

Sinan da uyumamış, fakat oturmuş ve gözlerini kapatarak kendini dinlendirmişti. Oysa Elif, inadına sıkı sıkıya tutunmuş ve çıkış kapısının önünde saatlerce ayakta dikilmişti. Önce omuzları düşmüş, sonra da sırasıyla yüzündeki kararlılık gölgelenmiş ve gözleri sulanıp ferini kaybetmişti.

Güneşin kızıllığı odanın içini doldurup gece, yerini gündüze bıraktığı anlarda ise Elif'in dizlerinin titrediğine şahit olmuştu. Kadının, onun karşısında dik durmak ve güçlü görünmek gibi bir çabası vardı. Bu yüzden Sinan, gözlerini kapatmış ve o görmezken hem bacaklarını hem de bedenini esnetmesi için genç kadına fırsat sunmuştu.

Duyularını harekete geçiren şeyin ne olduğundan emin değildi. Lakin kısa süre sonra yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissedip gözlerini araladığında yanılmadığını görmüştü.

Elif tamamen tükenmişti ve bayılmak üzereydi. Yapacağı uyarı genç kadının inatlaşmasından başka işe yaramayacaktı. Onun hakkında kısa sürede bu kadarını öğrenmişti.

Sakin ama emin adımlarla ona doğru ilerleyip algısını dağıtmaya çalışırkenki amacı, yere düşmeden önce Elif'i yakalamaktı. Tam da

tahmin ettiği gibi oldu ve göz bebekleri donan genç kadını düşmeden hemen önce belinden tutmuştu.

Sinan'ın gözleri içgüdüsel olarak kapandı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Genç kadının ince belini kolları arasına aldığı an beklenmedik bir duygu dalgası oluşmuştu. Aynı duyguların, yakarcasına hâlâ damarlarında gezinmesine duyduğu tepkiyle gözlerini açtı.

Yaşadığı farkındalıktan rahatsız olunca ayağa kalktı. Önündeki geniş koltukta yatmaya devam eden Elif'in üzerine battaniye örtmüş, başının altına minder koymuştu. Rahat görünüyordu. Ancak yüzündeki ifade için aynı terimi kullanmak mümkün değildi.

Ellerini cebine sokup gerilmiş dudaklarına gelene kadar genç kadını süzdü.

Sinan'ın zihnini rahat bırakmayan soru, sızı gibiydi.

Elif kimdi, ona neden gönderilmişti ve kimden ne için emir almıştı?

Bakışlarını genç kadının dudaklarından ayırıp yastığın üzerine serilmiş saçlarına odakladı. Yabancısı olduğu bir duygu, parlayan saçlara dokunması için onu zorluyordu. Sinan ellerini olduğu yerde tutabilmek için cebindeki parmaklarını yumruk yapıp tırnaklarını etine geçirdi.

Elif kimdi, onun hakkında yanılıyor olabilir miydi?

Aynı şeyi ikinci kere düşünmesinin mantığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kadının sandığı kişi olmamasını dileyen yanı, Sinan'ın akıllı tarafına hükmetmeye çalışıyordu.

Beklenmedik bir refleksle silkelenip acilen toparlanması için kendine uyarıda bulundu ve iradesini kullanıp genç kadına arkasını dönerek masasına gitti.

Garip ve isimlendiremediği bu davranışların, Sinan'ın hayatında yeri yoktu.

* * * * *

Geceyi ayakta geçirdikten sonra ödülünün rahat bir koltuk ve yumuşak bir yastık olmasına sevinmek için Elif, kendine izin verdi.

Sinan zorba olabilirdi fakat onu olduğu yerde bırakmamış, konforu için ne gerekiyorsa yapmıştı. Adama duyduğu hayranlığının yanına bir çentik daha attı.

O denli kesin konuştuktan sonra yere kapaklanmıştı. Hem de adamın gözleri önünde... Bu, bir insanın kendinden nefret etmesi için geçerli bir sebepti.

Kendini azarlayıp lanet okudu. Kastettiği ve beklediği doğru an, kesinlikle bayılmak değildi.

Göremese de günün yeterince aydınlandığını fark edebiliyordu. Planında hiçbir boşluk bırakmayan Sinan, sırf güneş doğdu diye onu salıverecek değildi. Hem zaten yeterince direnmişti, bu kadarı adamı ikna etmeye yetmiştir, şimdi konuşma zamanıydı.

Söyleyebileceği çok fazla şey vardı. Aralarından hem adamı ikna edip hem de sırlarını ifşa etmeyecek olanı seçmişti. Sinan'ın akıllara zarar çarpık gülümsemesi ve zihnini okuyabiliyormuş gibi bakan derin gözleriyle karşı karşıyayken kendine hâkim olabilirdi miydi? Orası işin muammada kalan kısmıydı. Elif buna yanıt veremezdi.

* * * * *

Genç kadının gözlerini ne zaman açacağını merak etmesi bir yana, ilk olarak ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu. Koltuğuna gömülen Sinan, dudaklarını hafifçe çarpıtıp gülümsedi. Söz konusu Elif olduğunda, ne yapacağıyla ilgili bir tahminde bulunmak mümkün değildi.

"Ayıldığını anlamamış gibi davranmaktan sıkıldım," diyen Sinan sözlerinin doğruluğunu kanıtlarcasına of çekti. "Üstelik 'sana söylemiştim' ile başlayan cümlelerim için sabırsızlanıyorum."

"Bu zevki sana tattırmayacağım."

"Bak şimdi, bunu nasıl yapacağını merak ettim."

Tek seferde gözlerini açan Elif "Uyumaya devam edeceğim." deyip yeniden gözlerini kapadı.

"Haklısın, uyumak da gerçeklikten kaçış ve bayılmanın başka bir türü."

"Cehenneme git!"

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"Tek ihtiyacım olan şey, bir bidon benzin. Bunu sağlar mısın?"

"Konuşmak için rüşvet mi talep ediyorsun?"

Bir kere daha gözlerini açan Elif, "Evet!" dedi. "Ateş başında sohbet etmeye bayılırım, sen köşede güzelce yanarken ben de küllerinin söndüğünden emin olana kadar konuşabilirim."

"Bayılmakla ilgili sıkıntın olmadığını fark ettim ama bu yorgunlukla o şekilde yatmaya devam edersen hareket edemeyecek hâle gelir ve cehenneme giden sen olursun."

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Öyle mi görünüyorum yoksa öyle olmasını mı umuyorsun?"

Adamı duymazdan gelen Elif sertçe "Cevapların bende olduğuna nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu.

Şimdi ikisi de birbirine aynı yüz ifadesiyle bakıyordu. Yeniden başlayan soğuk savaşta üstünlüğünü kaybetmek istemeyen Elif, yerinde doğrulup oturur duruma geçti.

Sinan ise genç kadının direnişini hayranlıkla seyrediyor olsa da sabrı tamamen tükenmişti. O da ifadesini bozmadan ve gözlerini Elif'in yüzünden çekmeden yerinden kalktı. Gidip genç kadının önündeki sehpanın ucuna oturdu ve yüzleri aynı hizaya gelene kadar başını eğdi.

"Cevapların sende olduğunu bilemeyecek bir adam olsaydım, burada olmazdık," diyen Sinan'ın sesi ip gibi gergindi. "Sana daha önce aklımla dalga geçme demiştim ve sen hâlâ beş para etmeyen inadın ve sana bile yetmeyen aklınla benimle oyun oynamaya kalkışıyorsun." Kendini geri çeken Elif'e doğru biraz daha eğildi. "Şimdi son on dakikanı nasıl değerlendireceğin sana kalmış. Ya benimle iş birliği yaparsın ya da hazırda failini bekleyen olaylardan en az birinin sorumlusu olarak seni bir daha çıkmamak üzere bir deliğe kapattırırım. Üstelik o deliği, malum üçüncü şahıslar, bir ömür arasalar da bulamazlar. "

Elif hışımla "Bunu yapamazsın!" dese de adamın daha fazlasını

bile yapabileceğini biliyordu ama neyse ki buna gerek kalmayacaktı.

"Denemeye var mısın?" Sinan o kadar sessiz konuşuyordu ki, söylediklerini duymak için Elif kulağını ona doğru dönmek zorunda kaldı.

Adamın tavrına duyduğu öfkeye rağmen konuşmak için bundan daha iyi bir an yakalayamayacağını bilen Elif, ayağa kalkarken bilinçli olarak Sinan'ın dizine çarptı. Yaptığı hareket adam üzerinde pek işe yaramamıştı ama hiçbir şey yapmamış olmaktansa küçük zaferiyle mutlu oldu.

Sinan da ayağa kalktı. Ellerini cebine soktu ve omuzlarını öne doğru çekti. "Seni dinliyorum."

Odaya sessizliğin çökmesine izin vermek istemeyen Elif "Savcı olan kardeşin," dedi ve anlatmaya başladı. "Ona kalan mirasın peşinde."

"Kim, niçin o mirasın peşinde? Anlamadım. Bu beklediğimden hızlı bir giriş oldu."

Sinan'ın üzerinde en etkili olacağına inandığı gerçeği anlatmaya karar vermesi uzun sürmüştü. Ve şimdi sahneye çıkma sırası Elif'teydi.

Adamın yanından ayrılıp odanın diğer tarafına geçti. Bacaklarını açıp ellerini arkasında birleştirdi ve çenesini havaya dikti.

"Adı Berfin Üstündağ, otuz yaşında," diyen Elif, başıyla masanın üzerindeki dosyayı işaret etti. "On bir yaşındayken Kanadalı Parker Ailesi'ne evlatlık verildi. Tabii bu işlem yasal değil. Julian Parker kimliğiyle yirmi dört yaşına kadar yaşadıktan sonra kaybolmuş. Bir yıl sonra Meksika'da suçlu olarak tutulduğu hapishanede ortaya çıkmış. O tarihe kadar Parker Ailesi onu aramış ve parlamento başkanı olan dedesi herkesi devreye sokmuş. Enteresan olan, onca çabanın ardından onu bulmalarına rağmen kızı evlatlıktan reddedip Meksika'da bırakmışlar."

"Dur bir saniye!" Elini havaya kaldıran Sinan'ın sesi emredici olmaktan çıkmıştı. Ancak ortada birleştirdiği kaşları daha çok meraklandığını anlatıyordu. "Kanada, Meksika ve Türkiye arasındaki bu denklemle kardeşime ait mirasın nasıl bir bağı var?"

"Oraya da geleceğim. Kimliği gizli birisi tarafından tutulan avukat, onu kurtarana kadar Meksika'da kalmış. İki yıl önce Türkiye'de ortaya çıktığında zaten beş olayın şüphelisiydi. Etrafındaki çemberi daralttıkça onun da etrafında dolaştığı kişiler netleşti. Güçer Öztürk. Savcının sahibi olduğu maden firmasının hisse fiyatlarıyla oynanması, Telekom şirketinin hacklenmesi ve savcısı olduğu önemli bir davanın detaylarının ifşa olması. Son olayı ise Adalet Bakanlığına yapılan siber saldırıydı."

Sinan son yıllarda kardeşleri Güçer ve Esmer'le mecbur kalmadıkça görüşmüyordu. Araları bir daha düzelmemek üzere açılmıştı. Bu tabii ki onu durdurmamıştı. Kardeşlerini korumaya devam etmiş, gerektiği yerde de müdahalelerde bulunmuştu. Elini saçlarının arasından geçirip boyun kaslarını kıkırdatarak bir tur çeviren Sinan, pişmandı. Elif'in anlattıklarından haberdardı. Ne var ki iş hayatında olabilecek şeyler olarak değerlendirdiği bu konulara kulak asmamıştı.

Başarılı bir savcı olan Güçer, ona kalan mirasa dokunmamış ama iyi yönetmişti. Sinan da gerçekleşen bu sorunları illaki halleder diye düşünmüştü. Dedelerinin diğer torunlarına bir kuruş bile ayırmadan tüm mirasını Güçer'e bırakmasının nedenini ise hep merak etmiş ve kendilerince bazı cevaplar bulmuşlardı.

Sinan, birazdan asıl nedeni öğreneceğini hissediyordu. Duyduklarını hazmetmesi için adama zaman tanıyan Elif, asıl konuya geçtiğini belli etmek için bir kez yutkundu. Sonra da bakışları buluşana kadar bekledi ve "Güçer Öztürk ve Berfin Üstündağ'ı birbirine bağlayacak bir şey ararken eskilere gittim," dedi ve anlatmayı sürdürdü. "2001 yılındaki ekonomik krizde deden Yusuf Ziya Alakurt, her şeyini kaybetmeye çok yakındı. Ama kaybetmedi, aksine güçlendi. Altıncı his veya merak de, bunun nasıl olduğunu araştırmaya karar verdim. Ve Berfin Üstündağ evlatlık verilirken aracı olan bil bakalım kim?"

Sinan "Dedem mi?" diye sorarken yaptığı el işaretiyle cevabın evet olduğunu kabul etmek istemediğini belirtti. Aynı anda başka bir şey daha düşünmüş olmalıydı ki yüz ifadesi sertleşti, ama onu

Elif'le paylaşmadı.

"Berfin, Julian olduktan sonra İsviçre'deki bir bankadan dedene gelen yüklü miktardaki paranın izini Kanada, Ottowa'ya kadar sürdüm. Daha ilerisine gidemedim ama zaten bundan sonrası için fazla zeki ya da kâhin olmaya gerek yok."

Bir anlık mutlak şok, çelik kıskaçlarını Sinan'ın tam yüreğine sapladığında kalbi çarpmayı bıraktı. Dedesine duyduğu öfke, kardeşi için hissettiği korku ve geçmişin karanlığı, içindeki kanın çekilmesine sebep oldu. Olağan ihtimallerle dehşete kapılan Sinan, nefes alabilmek için elini boğazına götürüp yakasını esnetti.

"Bu Berfin Üstündağ, ne kadar ileri gidebilir?"

"Yirmi dördüncü yaşında neden kaybolup Meksika'ya gitti? Ya da Parker Ailesi onca uğraş verip kızı bulmalarına rağmen Berfin'i neden Meksika'da bıraktı, bilmiyorum."

"Sadede gel!"

Lafının kesilmesinden çok, adamın kurduğu sert emir cümlesine bozulan Elif, elini ensesine götürüp Sinan'ın üslubuna bir homurtuyla karşılık verdi ve anlatmaya devam etti.

"Her şeyin suçlusu olarak gördüğü insanlardan intikam almak gibi bir sorunu olduğunu düşünüyorum. Yani seni biz değil o seçti, o yüzden buradayım."

Yine olmuş, lanetli miras bir kez daha kirli yüzünü göstermişti. Öztürk kardeşlerin bundan sonra ne yaşayacağıysa, bilemedikleri geçmişin insafına kalmıştı.

* * * * *

1989, Bir Sonbahar Sabahı, Adana

Yaşamak, sadece nefes almak değildi. Aldığın nefesin tadını duyumsamak, hayat akıp giderken yanından geçtiğin her şeyi görmek ve duymaktı. Ama hepsinden daha önemlisi hissetmekti.

Mina, sevmeyi ve fedakârlığı erken yaşta öğrenmişti. Ama şimdi farklıydı, sevip tattığı başka duygulara sahipti. Mesela hayal kurmayı, daha da önemlisi aşkı öğrenmişti.

"Bu sabah çok sessizsin." diye soran Emrah Öğretmen yanılıyordu. Belki dudakları hareket etmiyordu ama Mina'nın içi kıpır kıpırdı ve midesinde uçuşan kelebekler hiç susmuyordu.

"Özür dilerim, sadece düşünüyordum."

"Ne düşündüğünü benimle paylaşacak mısın?"

Genç öğretmen her sabah Mina'yla birlikte yürüyor, onu servise bindirip görevinin başına geçiyordu. Hatta bazen akşam dönüşünde bile onu beklediği oluyordu.

Başlayan dedikodular onu huzursuzluğa sürükleyene kadar öğretmenin ilgisine karşı Mina'nın hissettiği tek şey minnettarlıktı. Oysa şimdi, tedirgindi.

Yapılan yakıştırmaları susturabilmek adına, genç adama buna son vermeleri gerektiğini söylemenin bir yolunu bulamadığı içinse üzgündü.

Konuya girmek için ağzını açtıysa da Mina "Kardeşim yine hamile." derken buldu kendini.

"Normalde bunun güzel bir haber olması gerekiyordu, değil mi?"

"Eğer kardeşim on yaş daha büyük ve kocasının bir işi olsaydı,

evet, bu güzel bir haber olurdu."

Emrah "Aklıma bir fikir geldi," dedi heyecanla. "Yeni bebek için bir şey yapamayız ancak en azından önümüzdeki on yıl boyunca kardeşinin hamile kalmayacağını garanti edebiliriz."

"Nasıl?"

"Spiral diye bir şey var, hamile kalmayı önlüyor. Ama işlemi ancak doktor yapabilir."

"Tamam, bunu sağlayacağım." Bir anda duran Mina iri yeşil gözleriyle genç öğretmene aynı heyecanla bakıyordu. Fakat kardeşi için duyduğu endişe bakiydi. "Ona zarar verir mi?"

"Hayır. Hatta istersen öncesinde doktorla konuşur, öğrenmek istediğin her şeyi sorarsın."

Emrah yine Mina'nın imdadına yetişmişti. Saygıyla gülümseyip "Teşekkür ederim." dedi.

"Teşekkür için erken. Önce doğumu evde ebenin yapmasını engellemelisin."

"Beş aydan fazla var. O zamana kadar bir çaresini bulurum."

Yolları bitmiş, servisin Mina'yı alacağı noktaya ulaşmışlardı. Gri takım elbise giyen Emrah'ın elinde, çocuklar için aldığı kitapların bulunduğu çanta vardı. Ayaklarını yerden ayırmadan ileri geri sallandı. Konuşmaya başlamak için cesaretini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

Genç adamın ne söyleyeceğini bilen Mina bir an önce gelmesini umduğu servisin kurak alanda parladığını gördüğünde neredeyse gülümseyecekti.

Dolgun dudaklarını birbirine bastırıp tepkisini kontrol altına aldı.

Maalesef "Servis geldi." derken sesindeki mutluluğu dindirememişti.

"Sana güzel bir gün diliyorum."

"Umarım senin için de güzel bir gün olur."

Mina bir adım öne çıkıp yola ulaştığında şoför, onu gördüğüne dair selektör yaptı. Çeyrek dakika sonra önünde duran arabaya binip arka koltuğa oturdu.

Her şey aynıymış gibi görünse de bugünün güzel bir gün olacağına inanıyordu.

Heyecanlıydı. Sanki yetişmesi gereken çok önemli bir şey varmış gibi de sabırsızdı.

Başını cama yaslayıp gözlerini kapattı. Amacı, her zaman yaptığı gibi hayal kurmaktı. Fakat sanki birisi kulağına eğilip "Aç gözlerini," dedi. "Bugün hayallerinin gerçek olacağı gün."

* * * * *

Sığınağı olan mutfağa girmeden pişen yumurtaların, kızaran patateslerin kokusunu almış ve hararetle kahvaltıyı yetiştirmeye çalışan aşçı grubunun çığırışlarını duymuştu.

Büyük bulaşık makinesinin başına geçtiği anda kocaman bir adam olan şefi Süleyman yanına gelip "Bugün ön taraftasın," dedi. "Münir hastalanmış, Zekai'nin de karısı doğum yapıyor. Adam eksik. Daha sular konulmamış. Sadece on dakikan var. Sonra da servis yapacaksın."

Ara vermeden konuşan adamın görüntüsüyle aynı oranda büyük bir yüreği vardı. Sert gibi davranmak için uğraşsa da yumuşak kalbi Süleyman'ın çabasını boşa çıkarıyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Aslında Mina her şeyi duymuş ama hiçbir şey anlamamıştı.

"Kendini yatakta uyurken mi unuttun?"

"Anlamadım şefim!"

Elindeki havluyu omzuna atan Süleyman, içindeki fazla havayı boşalttı. "Sürahileri doldurup sandalye sayısı kadar masalara bardak koy. Sonra menemenin başına geç, servis yapacaksın."

Metallerin birbirine çarpıp çıkardığı tiz ses, kaynayan çayın fokurdaması ve kızartmaların cızırdaması dâhil Mina her şeyi duymaya devam ediyordu. Tüm bunların arasında şefini işitmekle ilgili de bir sorunu yoktu. Derdi onu anlamaktı.

"Ben şimdi..."

"Mina hâlâ burada mısın çünkü sanki sesini duyuyorum!"

"Hayır şefim gittim," diyen Mina etekleri zil çalmak tabirine uygun şekilde yürümeye başladı.

Süleyman'ın alaycılıkla birleşmiş sert tavrına alışması Mina'nın zamanını almıştı. Olayları ifade ederken seçtiği kelimeler, başta aklını karıştırmaktan başka işe yaramamıştı. Fakat zaman Mina'ya yardımcı olmuş, adam onun hiç sahip olamadığı ağabeyi hâline gelmişti. Üstelik artık esprilerini anlamakla kalmıyor, onu gülümsetmeyi bile başarıyordu. Oysa şu anki tebessümü, değişeceğine inandığı kaderineydi.

* * * * *

Bugünün farklı olacağını hissederken yanılmamıştı. Ön taraftaydı. Bu da kalbini çalan komutanın mavi gözlerine yakından bakabileceği anlamına geliyordu.

Düşüncesi bile onu heyecanlandırınca az kalsın elindeki sürahiyi yere düşürecekti. Son onda masaya ulaşmayı başardığında rahat bir nefes aldı.

İki ay önce gördüğü en güzel adam olan komutan, onu kurtarmış ama karşılığında Mina'nın kalbini çalmıştı. Şikâyetçi değildi. Hissettiği bu şeyi seviyordu. Tek sorun, adamı tekrar görme isteğinin çok güçlü olmasıydı.

O olaydan sonraki ilk hafta komutanı tekrar görebilmek için dua etmişti. Sonra dualarının işe yaramadığını anlayınca bir yol bulmaya çalışmış, ikinci hafta aradığı çare ayağına gelmişti.

Adana'nın yaz sıcağı, alışık olmayanlar için çekilir gibi değildi. Askerler durumla başa çıkabilmek adına her zamankinden fazla su içtikleri için sürahilerin boş kalmaması gerekiyordu. Bu yüzden su takviyesinin yapılması şarttı.

Kimse işini bırakıp bu ek görevi yapmaya gönüllü olmamıştı. Oysa Mina hemen öne atılmıştı.

İlk gün servis arabasıyla restorana geçerken tüm bedeni titremişti. Tabii ki onca askerin arasında göz gezdirip komutanı arayamazdı. Sadece içeriye girdiğinde önüne çıkan ilk masaya, saniyelik bir süre

için bakabiliyordu. Fakat gördüğü hiçbir göz, beklediği kişiye ait olmuyordu.

Vazgeçmemişti.

Dördüncü haftanın bitiminde maalesef vazgeçmeye yaklaşmıştı. Bakabildiği tek masa vardı ve komutan oraya oturmayı tercih etmemiş, edeceğine dair de Mina'nın ümitleri tükenmişti.

Fakat o gün... Neredeyse bakmaktan vazgeçtiği umutsuz bir anında her şey değişmişti. Alışkanlığı onu rahat bırakmamış ve servis aracını iterken yine aynı masaya bakmıştı.

Mavi bir okyanusun üzerinde uçuyormuş hissini yakaladığında, gördüğünün kim olduğunu anlamıştı. Kendine hâkim olmayı başaramayıp tekrar baktığında komutanın da ona baktığına yemin edebilirdi. Saliselik o zaman dilimde tüm dünyada güneş açmış, çiçekler yeşermiş ve kuşlar şarkı söylüyormuşçasına şakımaya başlamıştı.

Ama en önemlisi, Mina'nın kalbi esareti kabul edip adama teslim olmuştu.

Sonraki günler, istisnasız aynı masada ve aynı sandalyede oturan adamı görmek için ittiği araba kutsal bir hâle dönüşmüştü. Ne var ki adam bir daha ona hiç bakmamıştı.

Saat tam yedi olduğunda servis için kepçeyi eline aldı ve kapıların açılmasıyla birlikte de askerler gelmeye başladı.

Bir, üç, beş derken önünden geçen onlarca askerin arasında komutan yoktu.

Onu görememiş olsa bile hissederdi. Kalbi bu anı kaçırmaz, ona bu denli yaklaşmışken atmaya devam etmezdi. Yine de kendini tutamadı. Adamın sürekli oturduğu yere baktı. Sandalyesi boştu.

Bugünün farklı olacağına inanarak uyanmış, onu buraya sürükleyen olaylar da inancını güçlendirmişti. Fakat inandığıyla yaşadığı aynı değildi.

Üçüncü tabur yemeğini bitirip kalan son kişi de ayrıldığında, göz pınarlarından akmaya hazırlanan yaşları geri göndermek için verdiği çaba onu bir süre idare etti. Hayal kırıklığı öylesine büyüktü

ki, sakin ve normal olmayı başaramayacağını anladığında, her şeyi olduğu gibi bırakıp mutfaktan restorana, oradan da sınırlı sayıdaki kadınlar için ayrılan tuvalete girdi.

Lavaboyu iki eliyle tutup öne doğru eğildi.

"Aptalsın sen!" diye söylenirken yaşları yanaklarından süzülmeye başladı.

Ben tek başıma da severim, derken yanılmıştı. Aşk illaki karşılık istiyordu.

Geçen zamandan emin değildi. Ama saate baksaydı bir dakikanın bile dolmadığını görürdü.

Aniden ve sebepsiz yere olması gerektiğinden daha hızlı atan kalbine kayıtsız kalamayınca, durup onu dinlemeye karar verdi. Ardından da "Kendini ne durumlara soktun?" diye mırıldanırken tek muhatabı kalbiydi.

Mina tabii ki bir cevap beklemiyordu, ancak sessizliği bozan iki şey aynı anda oldu.

Kapının kilitlendiğini belli eden iki metalin birbirine sürtünme sesiyle birlikte "Neden ağlıyorsun Türk kızı?" diye soran erkek sesini duydu.

Bu sesi ilk, tek ve son kez iki ay önce duymuştu. O zamandan sonra sürekli kulağında çınlayan sesin kime ait olduğunu biliyordu. Gerçi zaten bilmese bile Mina'nın damarlarını yakarak akmaya başlayan kanı, ona adamın kimliğini söylüyordu.

Bir dua mırıldanır gibi "Lütfen!" deyip başını kaldırdı. Lavabonun üzerindeki aynada önce kapalı dış kapıyı gördü. Sonra da duvara yaslanmış asker üniformalı karartıyı fark etti.

İyice başını kaldırdı. Sonra biraz daha. Ta ki adamın yüzünü görene kadar.

Bakışları aynada birbirine kenetlenmiş hâlde buluştuğunda Mina öleceğini sandı.

Gördüğü gözlerde ölmeye hazır hâlde öylece kaldı.

Komutan ona doğru bir adım atınca o da ilahi gücün yardımıyla hareket etmeyi başardı.

"Ağlamıyorum." diyen Mina hızlı bir kararla kapıya doğru koştu.

Eğer bu bir hayalse onun gerçek olduğuna inanmak istemiyordu.

Bir şey onu durdurmadan önce ikinci adımını atmıştı. Komutan nazik ama hükmeden bir tutuşla onu bileğinden yakalamıştı. Adamın dokunduğu yerden başlayan yangın tüm bedenine yayıldı. Bu bir işkenceydi ama bedeni daha fazlasını talep edercesine durup kalmıştı.

Mina başını kaldırıp sağa çevirdiğinde adamla yüz yüze geldi. Nefesini hissediyor, ciğerlerini kavuran kokusunu alabiliyordu. Hayal değildi. Hatta hayal olamayacak kadar gerçek ve güzeldi.

Komutan dudaklarını sağa doğru kıvırıp onu tebessümüyle ödüllendirdi.

"Çok saattir bekliyorum seni, sonra git."

3. BÖLÜM

Kararlı ve hiçbir şeyin onu yolundan döndüremeyeceği bir adamın gözleriyle bakıyordu Sinan, ama duyguları değişkendi. Baskın olan, endişeymiş gibi görünse de şaşkınlık birbirine üstünlük sağlamaya çalışan duyguları arasında kazanan taraftı.

Elif'in bir şeyleri eksik bıraktığından emin olsa da anlattığı hikâyeye inanmıştı. Genç kadın gergin olduğunda ya da yalan söylemeye hazırladığında elini ensesine götürüyor ve bir süre elini orada bırakıp boynundaki etleri sıkıyordu. Şimdi rahattı, göz bebekleri sabitti, asla teklemiyor ve Sinan'a sorgulayacak bir şey bırakmıyordu.

Son bir tereddütlü bakışla genç kadını süzüp "Bunları bana anlatabilirdiniz," dedi. "Ama kafamı kırmasına müsaade ettiniz ve ona ulaşmamı engellediniz."

Elif itiraz etmek istiyordu ama bu isteğe direndi. "Konunun özeti öyle değil."

"Özeti değilse de sonucu bu."

"Kafanın bu kadar kıymetli olduğunu düşünemedik!" Espriyi beğenmeyen Sinan'ın uyarı dolu ifadesiyle karşılaşınca durdu. Sonra da eli ensesine gitti. "Onu nasılsa bulamayacaktın."

"Bu beni ikna etmeye yetmez. Dosyayı çalma ihtimalinden haberdardınız, bunu fırsata çevirip ona pusu kurabilirdik. Söylesene, alıp gitmesini istediğiniz dosyanın içinde ne vardı?"

"Haklısın, başka sebepler var."

"Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Berfin'in, gerçek ailesini bulmak için dosyanın peşinde olduğunu anlayınca, iş birliği karşılığında ona ailesini verebileceğimizi anlatmak için evrakların arasına mesaj bıraktık. Onunla direkt iletişime geçemediğimiz için aklımıza başka çare gelmemişti. Fakat sana

saldırabileceğini hesaba katmadık." Kendi haklılığına inandığını belli etmek isteyen Elif, bir kutu taşıyormuş gibi kollarını açtı. "Bilirsin, önemli olan büyük resmi görmektir. Bu durumda sadece sana saldırıdan yargılanırdı, oysa tüm eylemlerini itiraf etmeli. Öte yandan dedenle ilgili durumu araştırarak senin bulman oylandı, böylece bizim ulaşamadığımız noktalara ulaşabileceğini düşündüler."

"Sen bana oy vermedin!"

"Zaten iyi bir araştırma yapmıştık."

Elif'in söylediklerine tepki göstermeyen Sinan, pencerenin dışındaki manzaraya doğru baktı. Duyduklarını tartıp doğruluğunu anlamaya çalışıyordu. Berfin'i yakalamak anlık bir çözümdü.

Kime yardım ettiğini ve kimden yardım aldığını bulup yaptıklarını ispatlamaksa sorunun kökeniydi. Yine de eksikti. Hem Sinan'dan yardım istenip hem de iş birliğine yanaşılmamasının altında başka bir şey daha olmalıydı. Bir karara varmışçasına ayağa kalkarken yarı yarıya tatmin olmuş gibiydi. Fakat kuşku, hâlâ içinde dönüp duran bir piton yılanı gibi kıvranıp duruyordu.

"Sana güvenmek hiç kolay değil."

"Ne güzel ki, senden böyle bir talebim yok."

"Ayrıca itaatsiz, huysuz ve sürekli gerginsin."

"Birbirimize hakaret etme sırası bana geçtiyse oturmanı tavsiye ederim. Kendinle yüzleşmekten hoşlanmayacaksın."

Elif sadık bir askerdi. Tek sorun, sadakatinin sahibinin Sinan olmamasıydı. Zaten tam da bu yüzden ona taviz veriyor, saygısız tavırlarına göz yumuyordu. Tıpkı bir kedi gibi. Ne yaparsan yap ona gerçek anlamda sahip olamazsın. Nankör değil, özgür ruhluydu ve sadakati, kendine lider olarak seçtiği tek kişiye aitti.

Fiziksel ve ruhsal yorgunluğunu gizlemek için çaba harcayan Elif'e yüzünü dönen Sinan, "Hadi seni dinliyorum," dedi. "Benimle ilgili fikirlerin nelermiş duyalım."

"Zevkle." Elif başını kaldırdı. "Kuşkucusun."

Sinan genç kadına doğru ufak bir adım attı. "Ki kuşkularımda hep haklı çıkarım."

"Ukalasın."

Minik bir adım daha atan Sinan "Çünkü neler yapabileceğimi biliyorum." diye doğruladı onu.

"Zorbasın."

Son bir adım daha attı ve Elif'in tam önüne geldi. "Henüz sana işkence yapmadım."

Şimdi adam ona çok yakındı ve bu hiç iyi bir şey değildi. Elif gözlerini kapatmamak için kendiyle savaş verirken konuşmayı unuttu. Çünkü adam yine çekim alanına girmiş ve Elif de onu hissetmişti. Vücudu buz kesmiş gibi titredi. İliklerine, her bir hücresine ve tüm benliğine varana kadar yaşadığı bu his, artçı depremler gibiydi. Sarsıcı ve ürkütücü...

Şok hâli uzun sürmüş olmalıydı ki Sinan "Oturmalısın, dedi. "Yoksa tekrar bayılacaksın."

İyi olan şey, Sinan'ın onun ne yaşadığını anlamamış olmasıydı. Kötü olansa, eğer adamın dediğini yapmazsa gerçekten az sonra bayılıp kalabilirdi.

"Artık çıkmak istiyorum." Elif'in kendisi gibi sesi de güvenini kaybetmişti.

"Her şeyi anlatmadın, ama sana işkence etsem de söylemeyeceğini görebiliyorum.

Sinan'ın kendini kullanarak yaptığı da bir tür işkenceydi. Fakat Elif bunu tartışmayacaktı.

Aklına bir şey gelmiş gibi aniden geri dönen Sinan, "Buradan çıkacağız," dedi ve yeniden konuşmak için yerine geçene kadar bekledi. "Ama sen benimle kalmaya devam edeceksin."

"Neden?"

"Başladığımız işi bitirmek için."

"Ben herhangi bir işe başladığımızı hatırlamıyorum."

"Detaylara takılmamalısın," diyen Sinan geri çekildi. "Sana başlamayı teklif ediyorum."

"Anlaşılmaz olan sen misin yoksa ben mi algılama zorluğu yaşıyorum?"

"Ukala olduğum için cümlenin ilk kısmını kabul etmem mümkün değil!"

"Birbirimize asla güvenmeyeceğiz."

"Kesinlikle."

"Birbirimize karşı dürüst de olmayacağız."

"Öyle tahmin ediyorum."

Elif kuşkuyla Sinan'a baktı. "Neden böyle *harika* bir takım kurmaya çalışıyorsun?"

"Berfin'i bulmak için burada değil misin, sana istediğini veriyorum."

"Bu lütufkâr davranışlar hiç senlik değil."

"Değil zaten. Sana istediğini veriyorum çünkü benim de istediğime ulaşmamın yolu bu."

"Ne istiyorsun?"

Sinan, "Berfin'i bulmak," dedi. "Onu bulup cezasını çekmesini sağlamak, eğer haklıysan ve aracı dedemse onun kirli parasını aklamak ve kafamı kırdığı için ödeşmek. Ama en önemlisi kardeşimi korumak istiyorum."

Hepsi Elif için geçerli sebeplerdi. "Benimle ilgili kararını ne değiştirdi?"

"Öncelikle şunu bilmeni isterim, bana bu kadar çok soru sorulmasından hoşlanmam."

"Aklında bulunsun, kendine yapılmasını istemediğin şeyi başkasına yapmamalısın."

"Kendimi başkalarıyla bir tutup asla onlarla kıyaslamam."

"Az bile söylemişim, ukala teriminin sözlük karşılığı gibisin!"

Sinan dudaklarını öne doğru büzdü ve "Enteresan," dedi. "Kendi yaptığın esprilere bile gülmüyorsun."

"Espri yapmıyordum ve en önemlisi, gülümsemek için mutlu olmak gerekir. Hâlbuki içinde bulunduğum şartlar ve ruh hâlim sevinç gösterileri için uygun değil."

"Pekâlâ, iyi niyetimi göstermek için sana cevap vereceğim. Bu kızı kişiselleştirdiğini ve onu bulmak için uğraşmaya devam edeceğini görebiliyorum. Ayrıca aksini iddia etsen de Berfin hakkında

çok şey biliyorsun, onu sensiz de bulurum ama senin yardımınla işim kolaylaşır."

"Ah oralarda bir yerlerde duyduğum övgün beni onurlandırdı."

"Tadını çıkar, nasılsa tekrarlanmayacak," diyen Sinan kaşını havaya kaldırdı. "Ne diyorsun?"

"Beni bir daha herhangi bir odaya kapatmayacağına söz verir misin?"

"Gerekmedikçe yapmam."

"Bu çok kaçamak bir cevap."

"Bir de dürüstlük her zaman kazanır, derler."

Elif tebessümünü sakladı ve "Ama bu çabanı takdir etmiyor değilim," dedi.

"Açlıktan bayılıp kalmadan önce var mısın yok musun, söyle hadi." Sinan'ın hatırlatmasıyla birlikte sanki bu anı bekliyormuş gibi midesi açıkça duyulacak şekilde, anlamsız sesler çıkarmaya başladığında Elif'in gözleri kocaman açıldı. Sinan da aynı sesi duymuş olacak ki gülümsedi ve "Gerçi sen zaten bayılmıştın, değil mi?" dedi.

"Esir alınmaktan hoşlanmıyorum. Bende gerginlik yaratıyor."

"Kahvaltıda sucuklu yumurta olacak, hem şanslıysak belki Rahmi bize krep de yapar."

Elif neredeyse yirmi dört saattir açtı. Başına gelecekleri öngöremediği için akşam yemeğini ertelemişti. Şimdi pişmandı ama pişmanlığının şu ana bir faydası yoktu.

Yemeği düşüncelerinden uzaklaştırmak için başını sallayıp, bir kez gözlerini kapatıp açtı. Sinan'ın teklifine tabii ki evet diyecekti. Sadece gelecek için önlem almaya ve fazla hevesli görünmemeye çalışıyordu. Bu an için çektiği onca sıkıntıyı riske atamazdı.

Sinan aklını nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Bu, bir numaralı sorunuydu. Ondan bilgi saklaması ve arkasından iş çevirmesi hiç kolay olmayacaktı. Fakat deneyecekti. Çünkü Elif'in zekâsı da yabana atılacak türden değildi.

Berfin'i istiyordu. Hem de canlı olarak. Bu uğurdaki ilk hamlesi yerine oturmuştu. Bunu yaparken de yine Sinan'ın tavsiyesini uygu-

lamıştı. *"Ben miskin ve mıymıntı bir düşmanın aksine cesaretli, akıllı, gözü pek ve kendinden emin olanını tercih ederim."* demişti adam.

Elif de öyle yapmıştı. Sinan'a olan hayranlığına, konumlarına hatta yaşadığı tuhaf hislere rağmen, adamın karşısında dik ve kendinden emin durmaya çalışmış, sonunda bayılmış olsa da mıymıntı görünmemek adına çaba harcamıştı.

Elif tamam, demek için başını kaldırdığında Sinan'ın içini gören gözleriyle karşılaştı. O an bir numarayla işaretlediği sorunu hükmünü kaybetti. Asıl sorunu, adamın ona hissettirdiği duygulara direnmek olacaktı. Yapabilir miydi?

Emin değildi. Yine de "Anlaştık," dedi. Ne var ki sesi çok da umut vadetmiyordu.

Sinan telefonunun tuşlarına basarken memnun şekilde tebessüm etti ve "Doğru karar," dedi.

Hamdi'nin onun çağrılarını cevaplama süresi ikinci çalışa geçmeden gerçekleşirdi.

Arama meşgule düşene kadar beklemesine rağmen bir cevap alamadı. Saate baktı. Öğlen 12.25. Hamdi'nin uyumak için tercih edeceği bir zaman dilimi değildi. Hatta onun kapıda beklediğine emindi. Yeniden arama tuşuna bastı. Ama sonuç değişmedi.

Böyle bir sorunla karşılaşma ihtimalini düşünmediği için ekstra önlem almamıştı. Bir kere daha Hamdi'ye ulaşmayı denerken Elif merakla "Ne oldu?" diye sordu.

"Bizi çıkarması için Hamdi'yi arıyorum ama cevap vermiyor."

"Onu dışarıda bırakmana içerlediği için kendini asmıştır."

Komik olmadığını Elif'e anlatırcasına kaşlarını gözlerinin üzerine düşürüp, genç kadına sert bir bakış attıktan sonra bu defa Rahmi'nin numarasını tuşladı.

Hamdi'nin ona iyi bir açıklama yapması gerekecekti. Ama sebebini bilemediği bir şekilde öfkelenmek yerine endişeye kapılan Sinan'ın huzursuzluğu, bakınca belli olacak şekilde artmıştı.

İkinci çalışta cevap veren Rahmi'ye "Hamdi yanında mı?" diye sordu. Aldığı yanıt olumsuz olmalıydı ki hoşnutsuz hâlde nefesini bı-

raktı. "Alarmın yeni şifresini biliyor musun?" Kısa süren sessizliğinin ardından "Hamdi'yi bulup eve gelin," deyip aramayı sonlandırdı.

Telefonundaki, evin güvenlik sistemine bağlı uygulamayı açtı ve şifreyi girdi. İşlemin gerçekleştiğini belirten yazıyı onaylayıp şifreyi değiştirdi. Her şey bittiğinde de ayağa kalktı.

Huzursuzluk onda ne keyif ne de açlık bırakmıştı. Elif'e "Hadi," derken bile dalgındı. Bir şey olmuştu, bundan emindi ve olan şeyin gidişatı değiştireceğinin farkındaydı.

* * * * *

Sinan'ın artık hissetmediği tek şey yorgunluktu. Buna karşın endişe ve gerginliği katlanılamaz bir boyuta ulaşmıştı.

Yerinde sabit kalamayan Sinan volta atarken aniden durdu. Hamdi'ye onu önemsediğini en son ne zaman belli ettiğini hatırlamaya çalıştı. Süre, çok uzak bir geçmişe ait olmalıydı ki aklında öyle bir anıya denk gelmedi. Maalesef onlar bu tarz adamlar değillerdi. Mensubu oldukları erkek hegemonyası buna izin vermiyordu. Oysa Sinan, sevmenin koşula bağlı olmadığını bilerek büyümüştü. Hissettiğin ve hissettirdiğin sürece sevginin bir anlamı olurdu.

Odadan çıkalı yarım saat olmuş ama salondan hiç ayrılmamış, Hamdi'yi aramaya devam etmişti. Aklındaki düşünceleri ve zihnine üşüşen görüntüleri silmek için uğraş verse de içinde bir yerlerde, gerçekleşen kötülüğü hissediyor, o, yok saymaya çalışsa da yaşandığını biliyordu.

"İyi bir açıklamayla birazdan gelecektir," diyen Elif de adamın korkusunu görebiliyordu.

"Onu yirmi yıldır tanıyorum. Şartları ne olursa olsun..." Ne düşünmeye ne de söylemeye cesareti olmadığı cümleyi Sinan, yarıda kesti. Medet umarcasına bir kere daha adamın numarasını tuşladı ve durup bakışlarını telefonun ekranına sabitledi.

"Hat kesildi" yazısını gördüğünde lanet okudu ve elini havada salladı. Hareketlerinde canlılık vardı. Ama onun altında, sokmaya hazır hâlde bekleyen yılana benzer bir korku pusuya yatmıştı.

Bu defa Rahmi'yi aramak için durdu. Ancak daha eylemini gerçekleştiremeden, dış kapının açılma sesini duymasıyla öne çıkıp geleni görmeye çalıştı.

Hamdi'nin geldiğine dair kendini ikna etmek için verdiği çaba işe yaramıyordu. Zaten birkaç saniye sonra Rahmi'yi gördü. Korkusunu bastırmak için çıkışmaya hazırlandığı genç adamın elinde tutup ona gösterdiği şeyi fark etti.

Onun ne olduğunu biliyordu yine de Rahmi "Hamdi'nin telefonu güvenlik kulübesinde çalıyordu," dedi. "Siz arıyordunuz ama yetişemedim."

"Hamdi orada mı?"

"Hayır, telefonunu unuttuğunu ve sizin yanınızda olduğunu düşündüm." Rahmi tüm keyifli ifadelerden arındırılmış bakışlarını patronunun yüzüne dikti. Gördüklerinden memnun kalmamış olacak ki odanın köşesinde sessizce duran Elif'e yöneldi. "Hâlâ gelmedi mi?"

Sinan için artık beklemek söz konusu dahi değildi. Hışımla Rahmi'nin yanından geçerken "Benimle gel," dedi ve yürümeye devam etti. Vakit her zamankinden kıymetliydi.

Fazladan kaybettiği yarım saati vardı ve ona bir saniye daha eklemeyecekti.

Merdivenleri aşıp önce ikinci, ardından da üçüncü kata çıktı. İlk bakışta bir hobi odası gibi duran geniş alanı geçti ve uçtaki kapıya ilerledi. Duvardaki rakamlardan oluşan kumandanın tuşlarına basınca kapı, açıldığına dair tık sesi çıkardı.

İçeri girmeleriyle karanlık oda aydınlandı. Yirmiden fazla ekranın bulunduğu duvardaki masanın başına geçti. Klavyeye Hamdi'nin adını yazarken "Arabası kapıda mıydı?" diye sordu.

"Fark etmedim." Rahmi evin çevresine ait görüntülerin olduğu ekrana baktı. "Görünmüyor."

Hamdi'ye ait bilgiler önünden akıp geçerken Sinan öyle olduğunu tahmin etmişti. Adamın kullandığı aracın plakasının üzerine sürüklediği imleci tıkladı. Sadece üç saniye sonra koordinat ekranı

açıldı. Yeni bir üç saniyenin ardından da kırmızı nokta belirdi.

"Burası neresi?" diye soran Sinan parmağıyla başka bir noktayı işaret etti. "Biz buradayız. Arabası bize çok yakın."

Rahmi de eğilip ekrana yaklaştı. Kafasında görüntüyü canlandırdıktan sonra kararını vermiş şekilde dikleşti. "Alt sokaktaki parkın ve küçük korunun arasındaki boş yol."

"Orada ne yapıyor?" Kaşlarını çatan Sinan imleci süre yazan kutucuğa sürükleyip bastı. "11 saat 18 dakikadır aynı noktada."

İkisinin gözü de ekranın sol alt köşesindeki saat göstergesine kaydı. 13.35 yazıyordu.

Rahmi "Gece yarısından beri orada," dedi. "Arabasını park etmiş olabilir mi?"

"Eğer öyle yaptıysa kendi nereye gitti?"

Rahmi zihnini zorlasa da aklına mantıklı ve Hamdi'ye uyacak bir cevap gelmedi. Zaten patronunun telaşı onu da sarmıştı ve düşünecek durumda değildi. "Gidip bakayım."

Sinan ayağa kalktı. "Ben de geliyorum." derken yürümeye başlamıştı bile.

Ruh hâli hiçbir şey yapmadan beklemesine engeldi. Çünkü içindeki o güçlü ve susmak bilmeyen ses, ona başka şans tanımıyordu.

* * * * *

Kendilerini dışarı atıp arabaya koşarlarken tüm dünya susmuş, sadece Sinan'ın korkusu konuşuyordu. Rahmi'nin peşi sıra evden çıkan Elif de geçirdiği geceye rağmen ayılmış görünüyordu.

"Sizinle geleyim," diyen genç kadın omuzlarını kaldırıp indirdi. "Belki işinize yararım."

Başka herhangi bir şey düşünmek istemeyen Sinan sadece olumlu manada başını salladı ve arabadaki yerlerini aldılar.

Rahmi nereye gittiğinden emin şekilde arabayı sürerken son sağ sapağı döndüklerinde yavaşladı. Yolculukları toplamda altı dakika sürmüştü, ama Elif adamlar için bu sürenin ne kadar uzun olduğunu tahmin etmenin ötesinde farkındaydı.

Elinde olmadan özellikle Sinan için üzüldü. Keşke ona, her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydi. Fakat öyle olmadığını hissederken yalan söyleyemezdi.

"İşte orada, diyen Rahmi, arabayı durdurdu.

Önlerindeki dar yolun sağındaki araç, büyük ağacın dallarının altında park edilmiş hâldeydi.

Önce Sinan indi. Hemen ardından da Rahmi. Elif onlara göre daha sakin hareket ediyor ve hem adamları hem de çevreyi gözetliyordu.

Sinan arabaya yaklaştıkça adımları arasındaki mesafeyi azaltı. Doğru açıyı yakalayıp içindeki Hamdi'yi görmek içini çabaladı.

İnatla adamın arabada uyuduğuna dair kendine söylediği yalana tutunmaya çalışıyordu.

Şoför tarafına doğru yöneldiği o an, gözlerinin gördüğünü zihninin algılaması uzun sürdü. Olanı anladığında ise keşke tam şimdi kıyamet kopsa diye dilekte bulundu. Belki dünyanın sonu gelmemişti, ama Sinan'a kendi kıyametini yaşatan görüntü tüm gerçekliğiyle önünde duruyordu.

Bu Sinan'ın kaçıncı kıyametiydi, bir insan kaç kıyamet yaşardı?

Göğsü öylesine daralmıştı ki soluk alamıyordu.

Son bir nefese duyduğu ihtiyaçla "Lanet olsun," diye haykıran Sinan, yumruğunu kaldırıp arabanın tavanına indirdi. Rahatlamadı. Ona iyi de gelmedi. Fakat parmaklarını sızlatan ağrının şiddetlendikçe, kalbindeki acıyı biraz bile olsa perdelediğini fark etti. Bu defa daha hızlı, daha sert ve daha büyük bir öfkeyle iki eliyle birden aracın tavanını yumruklamaya başladı.

* * * * *

Sinan'ın yüzündeki acıyı ve bedenini saran kederi gören Elif'in kalbine sanki bir bıçak darbesi indirildi. Adamın sarsılmaz olduğunu düşündüğü gücü, kaybının altında ezilmişti. Şaşkınlık ve şok hâli kısa bir an için duraksamasına sebep oldu. Sinan'ı bu hâlde görebileceği, adam hakkındaki düşüncelerinin hiçbir yerinde yoktu.

Toparlanmaktan başka çaresi olmadığını bilerek öne atılan Elif, adamın kendine zarar vermesini önlemek için arkasına geçti. Zor kullanarak onu durdurması mümkün olmadığı için nazikçe omuzlarına dokundu. Çelik kadar sağlam kasları gerilmişti. Yapabildiği kadar tuttuğu yerleri sıkarak Sinan'a yalnız olmadığını, acısını onunla paylaşabileceğini hissettirmeye çalıştı.

Az önce ateş topu gibi yanan Sinan, kapatma düğmesine basılan bir makine gibi aniden duruldu. Genç kadının dokunuşu buz kütlesinin üzerine dökülen kaynar su gibi tüm bedenini dolaşmış ve sıkıştığı soğuk, karanlık yerden onu çekip almıştı. Hem de bu ilk kez olmuyordu.

Bakışlarını arabanın şoför koltuğunda yana doğru eğilmiş hâldeki Hamdi'ye çevirdi.

Ensesinde açılan delikten cama sıçrayan kan ve et parçalarının izin verdiği kadarıyla görünen manzara dehşetti. Beyaz gömleğinin yakası kurumaya başlamış kanla siyaha dönük bir renk almıştı. Yüzünü göremediği Hamdi'nin ondan daha üzgün olduğuna ise Sinan emindi.

Tüm ömrü boyunca yüz yüze göğüs göğse savaşan adam, kalleşçe arkadan öldürülmüştü.

Elif'in sıcaklığını omuzlarında hissederken, Hamdi'ye ihanet ediyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Rahatlamaya hakkı yoktu. Kendini tek hamleyle genç kadından kurtarıp yana çekildi.

"Bu sizin işiniz mi?"

"Ne, delirdin mi, biz aynı taraftayız."

"Uzatma!" diye haykıran Sinan genç kadının üzerine eğildi. "Bunu siz mi yaptınız?"

Sinan'ın aklı başına gelip acısını kabullendiğinde, sorduğu sorudan dolayı utanacağına inanan Elif sakin kalmak için ciğerlerindeki havayı boşalttı. Geri çekilip, o tarafa dönmeden eliyle Hamdi'nin cansız bedenini işaret etti. "Enseden tek kurşun. Böyle bir infazı düşmanım dahi olsa kabul edemem. Senin bu saçma ithamını da yaşadığın şoka bağlıyorum."

Bütün gece onunla birlikte olan Elif'in bu işi yapmadığını zaten biliyordu. Yine de ilgisi olduğunu düşünmeden edememişti. Çünkü onun için artık herkes düşmandı.

Ne yapması gerektiğine dair Sinan'ın düşünmesine gerek yoktu. Komiser Esmer'le ekibini ve Savcı Güçer Öztürk'ü çağıracaktı. Artık onlardan başkasına güvenemezdi.

* * * * *

Ortağı Esmer, "Çıkıyoruz." dediğinde, Komiser Mert sorgulamadan peşine takılmıştı. Arabaya bindiklerinde nereye gittiklerini anlatacağını düşünmüş, ama yanılmıştı.

On dakikadır direksiyon başında olan Mert, sessizce oturan ortağına baktı. Gergindi ve verdiği ilk izlenim de kahve içmeye gitmedikleri yönündeydi.

İyi bir ekip olabilmeleri için aradan zaman geçmesi gerekmişti. İlk günler zordu, birbirlerine hemen alışamamışlardı. Bugünlerdeyse cinayet büronun en bıçkın ikilisi olmuşlardı.

Bu kadar gizem ve sessizlik Mert'in karakterine aykırıydı. Önüne dönüp boğazını temizledi ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bir an hiç sormayacaksın sandım."

"Ben sormadan anlatman daha şık olurdu diye sana şans tanıdım."

Tüm bedeniyle ortağına dönen Esmer "Sorgulamadan benimle gelmeni takdir ettim." dedi.

"Bunun karşılığında minik prensi öpebilir miyim peki?"

"Hayır! Sakın oğluma dokunma." Esmer birden yerinde dikleşmiş ve yırtıcı, dişi bir kaplana dönüşmüştü. "O daha beş aylık."

"O zaman nereye gittiğimizi söyle."

"Adı Sinan olan ağabeyime."

"Hani şu MİT'çi olan mı?"

Esmer "Hı-hı." derken başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

"Vay canına!" Mert boynunu yana uzatıp dikiz aynasındaki görüntüsüne baktı ve saçlarını düzeltti. "Bizi kadrosuna almak için teklifte bulunursa, haberin olsun ben kabul edeceğim."

"Beni satacak mısın?"

"Hem de hiç düşünmeden."

"Neyse ki bizi bu yüzden çağırmadı."

Merak duygusu Mert'i rahat bırakmayınca "Niye gidiyoruz o zaman?" diye sordu.

"Adamlarından birisi ölmüş."

"Bizi çağırdığına göre de adam öldürülmüş olmalı."

"Zekâ seviyen her defasında beni hayrete düşürüyor! Tek kurşunla enseden vurulmuş."

"Peki, neden biz? Adam istihbaratçı, herhâlde ondan daha iyi olduğumuzu düşünmüyordur. Çünkü imkânlarımız farklı ve zekâm da bir yere kadar işe yarar."

Esmer "Bilmiyorum." dedi ama sohbet havasından sıyrılmıştı. Düşünceleri karışıktı ve duyguları da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Son bir soru..."

"Lütfen, ben artık bir anneyim," diyen Esmer suratını astı. "Hanımefendi olmaya çalışıyorum. Neden işimi zorlaştırıyorsun?"

Önce kısa bir kahkaha atan Mert sonra "Haklısın," dedi. "Sancaktarlara veliaht yetiştirmek hiç kolay olmasa gerek." Fakat ortağının sert ve uyarı dolu bakışlarıyla karşılaşınca konuyu değiştirdi. "Ağabeyin ne dedi ki, çağrısını kabul ettin ve yola döküldük?"

Esmer cevap vermek için ağzını açtı. Fakat hemen sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Vereceği yanıttan ya emin değildi ya da gerçeği yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Çeyrek dakika süren suskunluğunun ardından "Cümlesinin sonunda lütfen dedi." diye bir açıklama yapsa da gerçek tabii ki bu değildi.

Esmer, ağabeyine kızgın ve kırgındı. Onu korumak adına bile olsa yaptığını affedecek gücü kendinde bulamıyordu. Yine de gidiyordu. Çünkü adamın sesindeki acıyı duymuştu ve o sessiz çığlığa karşılık vermeden edememişti.

* * * * *

Sinan yavrusunun başından ayrılmayan aslan gibi, Hamdi'nin cansız bedeninin içinde olduğu arabadan bir adım bile öteye geçmemişti. Fakat daha ilk bakışta aslanın da yaralı olduğu ve sahip olduğu gücün ona ağır geldiği anlaşılıyordu.

Sinan'ın hissettiği acının büyük bir kısmını pişmanlık oluşturuyordu. Kendini, içine çekildiği oyunu bozmaya adamışken Hamdi'yi dışarıda bırakmıştı. Sonucun böyle olacağını bilemezdi. Geçerli sebepleri vardı. Aslında Hamdi farkında olmadan ona yardım ediyor ve Sinan'ın Gürkan'la birlikte yürüttüğü araştırmayı, onun hazırlattığı simülasyonla perdeliyordu.

Bu açıklamaların hiçbiri yeterince iyi değildi ve işine yaramıyordu.

Hamdi'ye sadakati ve dostluğu için teşekkür edememiş ve son kez dostunu kucaklayamamıştı.

Tüm kasları derisini aşıp patlayacakmış gibi kendini sıkarken, aracın içindeki cansız bedene baktı. Sonra da gözlerini kapatıp hayalinde, olması gerektiği gibi dostuyla vedalaştı.

Gözlerini açtığı anda beş metre ilerisinde dikilen Elif'i gördü. Buraya geldikleri araçla sokağın girişini kapatmıştı. Diğer tarafa da çöp konteynerini koymuş ve olay yerini koruma altına almıştı. Kısaca iyi iş çıkarmıştı.

Bakışları olması gerektiğinden daha uzun süre genç kadında takılı kalınca, arkası dönük olan Elif sanki onu hissetmiş gibi yüzünü, onun bulunduğu tarafa çevirdi ve gözleri buluştu. Sinan'ınkilerde fırtına, Elif'inkinde ise şaşkınlık vardı.

Çok kısa bir an için birbirlerine teselli verircesine bakışlarını çekmediler.

Birinin anlamaya, ötekinin de bilmeye ihtiyacı vardı.

Hâlâ öfkeli, kızgın ve üzgün olsa da genç kadının gözlerinde kaybolan Sinan, durulduğunu hissetti. Aradığını bulan birinin rehavetiyle dakikalardır sıktığı kaslarını serbest bıraktı.

Elif bir kere daha onu düştüğü derin dehlizden çıkarmayı başarmıştı. Daha önce dokunuşuyla, şimdi ise sadece varlığıyla tıpkı şu anda olduğu gibi genç kadın ona iyi geliyordu.

Her şey normalleşmeye yakınken Sinan'ın görüş alanına beyaz bir araba girdi. Elif de sesi duymuş olacak ki bakışlarını çekti ve aracın geldiği tarafa dönüp öne atıldı. Hemen ardından da kolunu uzatarak durdurduğu beyaz Volvo'nun içindekiler göründü.

Sinan, ne yaşamış olursa olsunlar kardeşinin geleceğini biliyordu.

Esmer araçtan inerken Sinan da yerini terk etmek için ilk adımını attı ve ilerlemeye başladı. Aldığı her mesafede, içine girdiği kabuğu kırıp güçlü duruşunu geri kazanmış, etrafına görünmez sert bir duvar örmüştü. Her şey bittiğinde yaşamak için acısını kalbinin derin ve uzak bir köşesine emanete bırakıp. Sinan kararlıydı. Fakat kaderinin de onun için aldığı bazı kararlar vardı.

* * * * *

Bir saatin sonunda sokak hiç olmadığı kadar hareketlenmişti. Mert ve Esmer'in ardından adli tıp ve olay yeri inceleme de gelmişti. Aralarına son katılansa Güçer olmuştu.

Dikkatli ve keskin bakışlarıyla cesedi inceledikten sonra yanında dikilen kardeşi Esmer'e dönüp "Bana bir infazmış gibi geldi," diyerek fikrini belirtti. "Doktor Yelda nerede, o ne dedi?"

"Minibüste, ekipmanlarıyla ilgili bir sorun varmış, onu halletiyor."

Esmer'in doktorun adını anmasıyla birlikte yüzünü ekşiten Mert, "Hepimizin burada olması bir tesadüf mü?" diye kuşkuyla sordu. Bu senaryo, konum ve kurbanlar farklı da olsa tanıdıktı.

Olay yeri ekibinin genç üyesi arabanın altından başlayarak serdiği çarşafla olası delillerin uçmasını ve cesedin üzerinden dökülecek olanları kaybetmemeyi hedefliyordu.

Dakikalar önce Yelda cesedi incelemiş, ölü olduğunu teyit edip kayıtlara geçirmiş ve fotoğraflarının çekilebileceğini söylemişti. Ellerinde fotoğraf makinesiyle iki adam her bir kareyi defalarca deklanşöre basıp kayıt altına aldıktan sonra, sıra maktulün çıkarılmasına gelmişti.

Mert'in havada kalan sorusuna Güçer, "Sana bir tesadüf gibi mi geliyor?" diyerek başka bir soruyla karşılık verdi.

"Hayır savcım, bu yüzden nedenini bilmeyi çok isterdim."

Güçer ve Esmer yüzlerini birbirlerine döndü ve ortada buluşan bakışlarıyla sadece ikisinin anlayacağı şekilde gözleriyle anlaştılar.

Kararı onayladığını belirtmek ister gibi bakan Güçer, "O zaman sebebini öğreneyim." dedi ve hislerine rağmen, emin tavrı hiç bozulmadan komiserlerin yanından ayrıldı.

Savcının ardından Mert içindeki fazla havayı boşalttı. "Savcı bunu yapmayı nasıl başarıyor?"

"O birçok şeyi başarır, hangisinden bahsediyorsun?"

"Sanki etrafındaki tüm hava ve enerjiyi kendini çekiyor. Bize bir şey bırakmıyor."

"Ondan korkuyor musun?"

"Korkmalı mıyım?"

"Akıllı adamlar genelde öyle yapıyor!"

Esmer, Güçer'in gidişini izlerken bakışlarını, görüş alanına giren Sinan'a yöneltti. Bir zamanlar onun süper güçleri olan bir kahraman olduğuna inanırdı. Sonra her şey değişmiş ve onun da hatalar yapan bir insan olduğunu anlamıştı. Bu gerçek, ilk günkü gibi canını acıtıyordu.

* * * * *

Aralarındaki mesafe yeteri kadar azalınca Sinan kalabalıktan uzaklaşmak için yerini terk etti ve parktaki ilk banka oturdu. Hemen ardından Güçer de ondan arta kalan kısma yerleşti.

İki kardeş aynı pozisyonu almış ve gözleri ilerideki aynı noktada buluşmuştu. Fakat yüz ifadeleri farklıydı. Birisinde merak dikkat çekerken öteki üzüntüsüne teslim olmuş gibiydi.

Bacak bacak üstüne atmış ve sırtlarını dik tutup arkaya yaslamış hâlde geçen birinci dakikanın sonunda ilk konuşan Güçer oldu. "Neden buradayım?"

"Ortada bir suç var ve sen savcısın!"

"Peki, özellikle benim gelmem gerektiğine dair aldığım telefon için nasıl bir açıklaman var?"

"Geldiğin için sağ ol, fakat gitmek istersen seni tutamam." Sinan tüm bedeniyle kardeşine döndü. "Tercihim ve isteğimse kalman."

"Sanıyorum Esmer ve diğerleri de tercihin ve isteğindi."

"Hepsi işlerinde en iyileri."

Güçer kuşkulu hâlde ağabeyine döndüğünde gördüğü ifade, onun dönülmez bir karar verme aşamasındayken yüzünün aldığı şekildi. Savcı çok şeyi merak etse de ilk sırada, Sinan'ın alacağı kararın içinde onların ne işi var, sorusu duruyordu.

Sinan ise 'Berfin ne kadar ileri gidebilir?' sorusunun cevabını almıştı. Hamdi'nin infazı rastlantı değildi, katilin dosyayla ilişkili olduğuna inanıyordu.

İnanç önemli bir unsurdu, lakin yeterli değildi. Sonucun somut olması gerekiyordu. Güçer ve diğerlerini çağırmasının ilk amacı buydu. Bir de ikinci sebep vardı. Eğer inandığı gibi olay Berfin'le ilgiliyse kardeşlerini yanında ve gözünün önünde tutmasının başka bir yolu yoktu.

Sinan belirgin şekilde boğazını temizledikten sonra "Bir hafta önce bana bir dosya geldi," dedi ve tekdüze tonlamasıyla anlatmaya devam etti. "Geldiği gece saldırıya uğradım. İki gün kaldığım yoğun bakımdan çıkınca öğrendim ki dosya çalınmış."

Tepkisini kontrol edemeyen Güçer onun nasıl olduğunu gözleriyle görmeye duyduğu ihtiyaçla ağabeyini süzdü. Sinan'ın iyi göründüğüne ikna olması kısa sürdü.

Kendini ifşa ettiğinin farkında olan savcı hızlıca "Peki bizden ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Hamdi son birkaç gündür saldırganı yakalamak için uğraşıyordu." Kısa bir ara veren Sinan'ın aklını toparlamakta sorun yaşaması normal kabul edilmeliydi. "Benim de dün gece konuyla ilgili bir hamlem oldu. Tüm bunlara tesadüf demekte zorlansam da yanılıyor olabilirim. O yüzden ben dosyayla uğraşırken siz Hamdi'nin katilinin peşine düşersiniz. Farklı yollardan araştırma yaparsak belki ortada birleşebiliriz."

"Bu dosya hakkında soru sormamalıyım, öyle mi?"

Sinan ilk defa cevap vermeden önce düşündü. Sonra yalan söylemeye hazırlanan birisi gibi gözlerini kaçırdı. "İstihbarat meselesi, sormasan daha iyi."

Güçer de önüne döndü ve gözlerini uzağa dikip "Bunu ağabeyim mi yoksa üstüm olarak mı talep ediyorsun?" diye sordu.

"Bilmem. Hangisi işe yaracaksa o olayım."

"Ne yapabiliriz bilmiyorum. Esmer'le konuşacağım ama senin de konuşman gerekecek."

Sinan bir kere daha savcıya döndü. "Teşekkür ederim." dedi.

Sadece görevini yerine getirdiğini söylemesi gerekiyordu ancak Güçer sessiz kaldı ve ifadesini bozmadan oturmaya devam etti.

Kardeşinin yanında olmasından dolayı memnunluk duyan Sinan "Zeynep nasıl?" diye sordu. İleride gerçek bir sohbet için bundan daha iyi bir fırsat yakalayamazdı.

"Bu muhabbete başlayacağıma inanıyor olamazsın."

İnancı değil ama Sinan'ın tam da böyle bir isteği vardı. Maalesef daha ilk girişiminde Güçer kapılarını kapatınca ona da kardeşine ayak uydurmaktan başka çare kalmadı.

"Onu sevmiştim. Sadece nasıl olduğunu merak ettim."

Güçer tek hamlede ayağa kalktı ve "Müsaadenle," deyip gitmeye niyetlendi. Onu durduran şeyin ne olduğundan emin değildi, hiç de olamayacaktı. Bir kere daha kendine yenilmişti. "Yarın tatile gideceğimiz yerde ona evlenme teklif edecektim. Şimdi ertelemem gerekecek."

Yüzü aydınlanan Sinan, ufak da olsa tebessüm etmeyi başardı. "Çok sevindim. Ama sen yine de erteleme, teklifi yap gitsin."

"Senden gelmiş olsa da iyi bir tavsiye."

"Peki, düğün için davetiye beklemeli miyim?"

"Şansını zorlama."

Sinan'ın zoraki ama hüzünlü tebessümüne karşın Güçer, yoluna devam etti. Kırgın olduğu ağabeyine keşke kızgın kalmayı da

başarabilseydi. Çünkü o zaman yeniden kardeş olabilmek için bir şansları olurdu.

* * * * *

Tek dalı bile dışarıda kalmayacak şekilde simsiyah saçlarını tepesinde topuz yapmış, çerçevesiz gözlüklerini takmış ve işine konsantre olmuştu. Doktor Yelda için şu anda kendinden ve önündeki cansız bedenden başka hiç kimse yoktu.

Uzun parmaklarına geçirdiği eldivenin uçları kanla kaplanmıştı. Değiştirmesi gerekiyordu fakat artık yaşayanlar dünyasında olmayan adamın bunu sorun edeceğini sanmıyordu.

Bir zamanlar güçlü biri olduğu bakınca bile anlaşılan maktulün saçlarının arasından aşağıya doğru elindeki cımbızı indirirken bir fısıltı gibi beyninin içinde yankılanan sese odaklandı. Bakışlarını yan profiline çevirdiği maktul sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. 'Nereye bakmam gerekiyor,' diye iç sesiyle konuşan Yelda cevaba yakın olduğunu hissediyordu.

Maktulü araçtan çıkarmadan önce son kez incelemek istemişti. Ve dakikalardır aynı pozisyonda kalmanın verdiği yan etkiden dolayı bel kasları sızlamaya başlamıştı. Fakat vazgeçmeyecek, illaki ölü adamın ona anlatmaya çalıştığı şeyi bulacaktı.

"İncelemeniz hâlâ bitmedi mi?"

Sesle beraber Yelda'nın maktulle kurduğu bağ kopmuş ve gerçekliğe geri dönmüştü.

Önce durdu, sonra dikleşti. Sakin kalmak ya da öyle görünmek gibi bir derdi olmayan Doktor, yardımcısının uzattığı poşete eldivenlerini koyarken tehlikeli bir silaha dönüşen bakışlarını Mert'e çevirdi. Yelda'nın adama tahammül süresi beş saniyenin sonunda doluyordu.

"Eğer incelemem bitseydi, bitti derdim. Ya da sen biraz zeki olsaydın anlardın."

Öfkenin etrafında gezindiğini hisseden Mert, giydiği siyah deri montunun yakasıyla oynadı. İşe yaramayınca alaycı ve keskin ba-

kışlarını doktora dikip "Kaç yaşındaydın sen?" diye sordu. "Küçük kızlar kaç yaşına kadar doktorculuk oynar ki?"

Yelda da komiserle aynı bakışlarla bir adım öne çıktı. Saygısızlığa tahammülü yoktu. Hele ki Mert'in saldırısına karşı sessiz kalmasını ondan kimse bekleyemezdi.

Çıkışmaya hazır hâldeki Yelda'yı son anda gören Esmer, doğacak olan arbedeyi sezmiş ve neredeyse koşar adımlarla ikilinin yanına ulaşmıştı. Mert ve Yelda. Bomba ve pimi gibiydi. Birbirleri için olduğu kadar onlara yakın duran herkes için tehdit oluşturuyorlardı.

"Sohbet mi ediyorsunuz?" diye soran Esmer durumun izin verdiği ölçüde gülümsedi

İlk hareketlenen doktor oldu. Kendini geri çekti ve dikkatini Esmer'e yöneltti.

"Unutma, en iyi erkek, ölü olanıdır. Akıllarını, ölü oldukları için kullanmadıklarını sanırsın."

"Aklını kullanamadığı için ona dokunmana da ancak ölü bir erkek izin verir."

Yelda'ya gerek kalmadan araya giren Esmer "Şunu keser misiniz?" diye çıkıştı. "Birbirinizle iletişimi olabildiğince en asgaride tutun lütfen."

"Ah ve tabii, kadınlar. Ölü olanı gibisi yok. Çünkü bir tek o zaman susuyorlar."

"Mert!"

İki elini birden havaya kaldıran genç komiser, "Karşımda dikilmiş iki kadın varken," dedi ve geri çekildi. "Üstelik ikisi de canlıyken susmam gerektiğini biliyorum."

"Evet!" Esmer ortağını hedef alan haşin bakışlarını Yelda'ya çevirirken yumuşattı. "Otopsiden önce bize söyleyebileceğin bir şeyler vardır diye umuyorum."

Ciddiyetini bozmayan Yelda, tek muhatabının Esmer olduğunu belli etmek için ona döndü. "Ölüm saati gece yarısından sonra 00.00 ila 03.00 arası. Ensedeki kurşun girişi ölüm sebebi. Çıkışı yok. Başka bir ize rastlanmadı. Var olan yaraları bu geceden çok önceye ait."

"Askermiş. Hiç boğuşma ya da direnme yok mu?"

Esmer'in sorusunu önce başını sallayarak cevaplayan Yelda "Hayır," dedi. "Ani bir ölüm olduğu için zamanı olmamış." İki metre gerisindeki arabaya dönüp kısa bir süre maktule baktı. Onu çıkarmak için hazırlıklar tamamlanmıştı. "Maktul sola doğru eğilmiş. Oysa arkadan aldığı darbeden dolayı öne doğru yatması gerekirdi. Paralize olmamış. Diyebilirim ki, başını çevirmek için hamle yapmış ama hareketini tamamlayamadan ateş edilmiş ve anında ölmüş."

"Arka koltukta oturan bir katil. Acaba onun orada olduğunu biliyor muydu?"

Esmer sormaktan ziyade yüksek sesle düşünür gibiydi. Yelda yine de ona cevap vermeyi seçti.

"Şahsi fikrim, hayır diyor. Ama bir şey hissetmiş olacak ki dönüp kontrol etmek istemiş."

Kendiyle konuşur gibi mırıldanmaya devam eden Esmer de araca yöneldi. "Evden iki kilometre ötedeki bu ıssız yerde ne işi vardı?"

İki kadını da düşünceleriyle baş başa bırakan Mert, maktulü çıkarmaya hazırlanan ekibin yanına gidip "Arabanın incelenmesine arka koltuktan başlayın lütfen," dedi.

"Çekici geliyor. Olay mahallini, yani aracı merkeze götüreceğiz."

Yaşarken sağlıklı ve iri bir adam olan Hamdi'yi tek seferde yerinden kaldırmak kolay değildi. Zorlanmalarına rağmen dört kişi onu yavaşça taşıyıp siyah torbanın içine indirmeyi başardı. Onlar nefes nefese kalmışken Yelda'nın soluğu kesildi. İleri çıktı ve dizlerinin üzerine çöküp maktule doğru eğildi. Bakışları tek bir noktaya sabitlenmişti. Gördüğü şeyin gerçek olmadığına dair kendini ikna etmeye çalışıyordu. Daha da çömeldi. Gerçekti ve bunu yapanın bir insan olduğuna inanmak istemiyordu. Oysa biliyordu ki yeryüzündeki en acımasız canlı türü insandı ve üzgündü ki bu teorinin kanıtı da tam önünde duruyordu.

Yardımcısından cımbız ve eldiven isteyen Yelda toplanan kalabalığa aldırmadı. Cımbızı maktulün kulağının içine sokup ucundan yakaladığı şeyi çıkardı. Başını kaldırdı. Esmer gözleriyle onay verince olay yeri ekibinin kontrolü eşliğinde ve çekilen fotoğrafların şahitliğiyle küçük not kâğıdını açtı. Seyircilerinin görmesi için ileriye doğru uzattığı kâğıtta "Gerçeği bul." yazıyordu.

4. BÖLÜM

Keşke düşünmekle her şey hallolsaydı, ama öyle olmuyordu.

Hamdi için üzülmüştü. Soğuk ve agresifti. Yine de bunlar "İyi bir adamdı." diye anılmasına engel olmamıştı. Yaşadıklarıysa onu kalabalıktan uzaklaştırmış olsa da insan sarrafı yapmıştı.

Elif bu eve iyi niyetlerle gelmemişti. Bir amacı vardı ve o amaca giden her yolu denemekten çekinmeyeceğini Hamdi anlamış ve onu hiç istememişti.

Sinan, Esmer'le konuşuyordu. İki kişi Hamdi'nin odasını, bir diğer kişi güvenlik kabinini ve diğerleri de evi inceliyordu. Elif'in görünmez olmak için zamanı vardı, yine de dikkat etmeliydi.

Arka kapıdan bahçeye çıkıp cebindeki telefonu aldı. Sırtını evin duvarına yaslayıp tuşa bastı.

Karşıdaki sesi duyar duymaz ilk olarak "Haberi aldın mı?" diye sordu.

"Evet. Sence o mu yaptı?"

"Bilmiyorum ama umarım değildir." Elif sıkıntısını belli eden bir tonla "Eğer oysa..." dedi ama ilk aşamada cümlesini tamamlayamadı. "Eğer oysa her şey bitti demektir."

"Sinan, o ne düşünüyor?"

"İlk suçladığı kişinin ben olmamdan yola çıkarak diyebilirim ki, onun durumu da bizden farklı değil. Hamdi'nin infazının Berfin'le bağlantısının olduğundan şüpheleniyor, ancak elinde durumu netleştirecek bir done yok."

"Bu konuyla ilgili hüküm vermeden önce ne bulacaklarını bekleyelim. Peki, sen ne yaptın?"

"Takıma alındım. Artık buradayım."

Karşıdaki ses rahat bir nefes verdi. "Başaracağını biliyordum."

Ani bir karar almış gibi yerinde doğrulan Elif, çökmeye hazırlanan gecenin kızıllığına doğru başını gökyüzüne kaldırdı. Sonra da "İlk fırsatta yine ararım," deyip aramayı sonlandırdı.

Sırtını duvardan ayırdı. Artık içeri girmesi ve kendini göstermesi gerekiyordu. Yazık ki daha düşüncesini dahi tamamlayamadan ortalığa yayılan sesle birlikte irkildi.

"Kiminle konuşuyordun?"

Elif'in bir anlığına damarlarından kan yerine buz aktı sanki. Sadece bir saniyesi vardı. İkinciye geçerse söyleyeceği hiçbir yalan onu kurtaramazdı.

"Anneme günlük raporumu veriyordum."

Kapı aralığında duran Sinan ellerini cebine sokup bahçeye adım attı. "Annen mi?"

"Neden şaşırdın?" Elif sorun yok duruşunu alıp, içindeki fırtınayı kontrol altında tutmayı başarmıştı. "Bizi leyleklerin çatıya bırakmadığını sana söylemenin zamanı geldi."

"Leylekler yok mu yani?"

"Hiç olmadılar ki!"

"Tüm dikkatimle seni dinliyorum."

"Hayır, bu muhabbete devam etmek istemiyorum."

"Neden, sanki en heyecanlı yerine gelmiştik."

Elif "Annemle babamın beni nasıl yaptığını..." dedi ama cümlesini tamamlamadı ve görüntüyü silmek istercesine elini havada salladı.

"Aslında merak ettiğim, annem derken, kelimeyi bildiğimiz anlamıyla mı kullandığındı?"

Elif bu kez adama sitemkâr bir bakış attı. "Yine başlıyorsun!"

Daha iyi bir ruh hâlinde olsaydı Sinan gülümserdi. Ancak sadece dudaklarını çarpıtıp yarım bir tebessümle genç kadına karşılık verdi.

"Benim işim sorgulamak. Bu yüzden bana kızamazsın," diyen Sinan ellerini cebinden çıkarmadan bahçenin ortasına doğru ilerledi ve durdu. Dimdikti. Esen rüzgâr yüzünü yalayıp geçerken kolay kolay yıkılacakmış gibi durmuyordu. Fakat görünenin altındaki hikâye bambaşkaydı.

Elif de parmaklarını daracık pantolonun cebine sıkıştırıp tüm riskleri aldı ve adamın bir metre yakınına kadar ilerleyip durdu. "Nasılsın?"

Sinan cevabın ne olduğunu bilmiyordu, o yüzden "İyi olmaktan başka şansım yokmuş gibi hissediyorum." dedi.

"O duyguyu bilirim, ağırdır."

"Sen onunla nasıl baş ediyorsun?"

"Edemiyorum ama zamanla ediyormuş gibi görünmeyi öğreniyorsun." Elif adama sarılmak ve yakında geçecek dememek için kendini sıktı. "Hem belki yarın, bugünden daha iyi olur."

Hafifçe yan dönen Sinan "Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Geceyi birlikte geçirdik. Bu da bana, senin için endişelenme hakkı veriyor."

"Birlikte bir gece geçirmek, tanımlamaların çok değişik."

"İnkâr mı edeceksin?"

"Hayır, ama bir dahakine birlikte ve gece kelimelerini aynı cümlede kullandığında, gerçek anlamını yansıtacak anlar yaşamış olmana özen göstereceğim."

Aklına üşüşen görüntüyü silmek ve kızaran yanaklarını gizlemek için Elif çabaladıysa da ikisinde de başarılı olmadı. Sinan'ın terli ve çıplak bedeninin hayali tüm zihnini kaplamış, bir saniye öncesine kadar yarış temposu hızıyla atan kalbi şimdi sanki durmuştu.

Sinan yüzünü ona dönüp hafifçe başını eğdi. "Zihnindeki o görüntüyü silsen iyi olacak."

"Zihnimde ne tür görüntüler olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben değil, yanakların ne kadar edepsiz şeyler düşündüğünü belli ediyor."

"Bel altı muhabbetini seven ergenler gibi davranmak sana yakışmıyor."

Sinan, "Öyle davranan sensin," dediğinde Elif'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. "Gerçi karşındaki benim. Aksini beklemek, sana haksızlık olurdu."

Sözlerine rağmen Sinan'ın ne sesinde ne de yüzünde keyfe dair herhangi bir belirti olduğunu fark eden Elif, savunma pozisyonu değiştirdi. Adam sadece alıştığı ve yıllar içerisinde öğrenmek zorunda kaldığı şekilde, "Sorun yok, ben iyiyim." duruşunu sergilemeye çalışıyordu. Oysa Elif, bugün onun nasıl acı çektiğini ve yıkılmamak için verdiği çabayı görmüştü.

Onun için üzülmek istemiyordu. Ancak hissettiği tam olarak buydu. Güçlü ve dirayetli görünmek yerine Sinan'ın da acısını yaşamaya hakkı olmalıydı.

"İstersen benim yanımda ağlayabilirsin, seni ayıplamam. Üstelik böyle davranmak yerine gözyaşlarını akıtmak, daha çok işine yaracaktır."

Anlaşılır şekilde derin bir nefes çeken Sinan, andan kısa bir süre için gözlerini kapadı. Elif'in onu çözmüş gibi davranmasına yaptığı telefon görüşmesinden daha çok kızmıştı. Ne konuştuğunu duymamıştı, ancak Sinan, beden dilini okumakta, dudak okumakta olduğu kadar iyiydi.

"Ne istiyorum biliyor musun?" diye soran Sinan aniden ve ayaklarını yerden kesmeden Elif'in kulağına doğru eğildi. Dudaklarının, genç kadının tenine değmesine milim kala durdu.

Adamın oyununa düşmeyeceğini anlatır gibi Elif de aynı saniyede belini arkaya doğru büküp kendini geri çekti. Aslında ondan bir cevap beklemeyen Sinan'ı dinleme niyetinde değildi.

Elif yavaşça dik pozisyona geçip bir adım geriledi ve yanlara doğru uzattığı kollarını açtı.

"Ne istiyorsun bilmiyorum, ama neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"O ne?"

"Kucak!"

Bundan daha saçma bir şey duymamış gibi bakan Sinan "Kucak mı?" diye tekrarladı.

"Bilimsel olarak henüz kanıtlanmamış olsa da acıya ve kedere en iyi ilaç, sarılmaktır. Söylenen ya da söylenmeyen birçok kelimeden daha çok işe yarar."

Sinan, genç kadına itiraz edercesine ellerini cebinde tutup omuzlarını havaya dikti.

"Bana dokunmak için fırsat kolladığını düşünmeye başlıyorum."

"Kendine karşı beslediğin hayranlığa sözüm yok. Ama biz artık bir ekibiz ve senin için bir şeyler yapmama izin ver."

"Bunu benim için istiyorsun ve işe yarayacağına eminsin yani, öyle mi?"

Elif başını salladı. Hayat hikâyesinde sadece mücadele, görev, kayıp ve başarılar olan Sinan'ın aslında sıradan duyguları olan bir canlı olduğunu gördükten sonra, acısını bastırmaya çalışan adamın sessiz çığlığına kayıtsız kalamazdı.

Arkasını dönüp gitmeliydi. Ama sanki beynine adım atmasını söylemesi gerekiyormuş gibi Sinan ilk an olduğu yerde kaldı. Bir sonraki anda ise iradesi dışında, hedefine doğru çekilen bir mıknatıs gibi yavaşça ilerlemeye başladı. Tam önüne geldiğinde, genç kadın yarım bir tebessümle birlikte ona hadi dercesine başını salladı.

Sinan Elif'ten aldığı komutla ellerini cebinden çıkarırken sanki beyniyle bağlantısı kesilmişti.

Tereddüdü vardı ve bu, hareketlerine de yansıyordu.

Adamın işini kolaylaştırmak isteyen Elif kendini öne iterek acısını onunla paylaşabileceğini Sinan'a aktarmak için kollarını beline doladı. Onun da aynısını yapmasını beklemeden, sırtını sıvazlarcasına ellerini aşağı yukarı hareket ettirip başını adamın omzuna dayadı.

Kolları hâlâ havada asılı duran Sinan'ın tereddüdü duraksamasına sebep olmuştu. İlk etapta parmaklarını sıktı ve öylece bekledi. Ancak sonra Elif'in sıcaklığı onu ısıtmaya başladıkça yavaşça parmaklarını açtı. Acıyı hissetmemek için buza çevirdiği kalbinin, aslında canını daha çok yaktığını şimdi anlıyordu.

Yapıp yapmamaya karar verme gücü ve böyle bir isteği de kalmamıştı. Hiç tereddütsüz, kollarını genç kadına doladı.

Yapana kadar buna ne kadar muhtaç olduğunu fark etmeyen Sinan'ın vücudu yavaş yavaş esnemeye başladı. Elif'in parmakları

sırtında dolaştıkça damarlarından yeniden kan akmaya ve kalbi atmaya başladı. Ardından da bardaktan boşanırcasına, üstünü örttüğü tüm duyguları gün yüzüne çıktı. Tersi olması gerekirken o, raharladığını hissetti. Sanki sırtındaki yükü taşıyamadığını düşündüğü anda, Elif alttan destekleyerek ağırlığı hafifletmişti.

Duygularının yoğunluğuyla, başı omzunda yaslı olan genç kadına "Az önce ne istediğimi söyleyemedim, diyen Sinan'ın sesi yumuşak ama kendinden emindi. "Zamanı geldiğinde söylediklerimden dolayı özür dilemek istiyor ve senin hakkında yanılmış olmayı diliyorum."

Maalesef o özrü hiçbir zaman duyamayacağını biliyor olmak Elif'i üzmekten çok utandırmıştı. Son bir kere daha adamın sırtında hafifçe ellerini gezdirdi. Devamında da sanki sözleşmişler gibi aynı anda kollarını çekip, yavaş ve utangaç hâlde ellerini tekrar ceplerine soktular. Ancak birbirlerinden uzaklaşmadılar. Sanki aralarındaki çekim gitmelerine izin vermiyordu.

Kalan son gücünü konuşmak için kullanan Elif, "Bence biz iyi bir ekip olacağız." dedi.

"İyi kucaklaştığımız için mi fikrini değiştirdin, çünkü sabah aksini iddia ediyordun."

"Boşuna uğraşma. Sözlerini, acılı olmana verip beni kışkırtmana müsaade etmeyeceğim. Üstelik Hamdi iyi biriydi. Onun için üzülüyorsun diye kimse seni ayıplamaz."

"Hamdi, o beni ayıplardı ve üzüldüğümü göstermemi asla kabul etmezdi."

Sırasıyla bakışlarını ve kendini geri çeken Elif, "Siz erkekleri asla anlayamayacağım," derken gitmeye hazırlanıyordu. "Artık içeri girelim. Bir şeyler yemeli ve uyumalısın."

Yürümeye başlayan Elif, ikinci adımını atmıştı ki savurarak yürüdüğü kolunun bir şeye temas ettiğini hissetti. Bir kelepçe gibi bileğine dolanan parmakların gücüyle öne doğru yaptığı atak, kazandığı ters ivmeyle onu geriye doğru savurdu. Bileğindeki el güçlü, hükmedici ve kararlıydı.

Ne olduğunu anlayamadan kendini yeniden Sinan'ın önünde ve gözlerine bakarken buldu. Boştaki eli havada ve adamın tam göğüs hizasındaydı. Neyse ki ona dokunmadan durabilmişti.

Aralarındaki boşluk hava akımını bile engelleyecek kadar azdı. Fakat onun zaten ne havaya ne de başka bir şeye ihtiyacı kalmıştı.

Gördüğü tek şey Sinan'ın gözleri, hissettiği ise bileğindeki tenin ateş gibi yakan sıcaklığıydı.

Gözleri birbirine kenetlenmişçesine geçen yarım dakika boyunca ikisi de sadece nefes aldı.

Bakışlarını çekmeden tok sesini yumuşatıp alçaltan Sinan, "Özürleri sonraya sakladığımıza göre," dedi. "Sana teşekkür etmeme izin ver."

Havadaki elinin yavaşça indiren Elif zor olsa da "Bu teşekkür ne için?" dedi.

"Bugün yaptıkların için, yakınlarda olduğun için şanslıydım. Bir de kucak var tabii, kabul etmesi güç ama işe yaradı."

Sinan'ın seçtiği kelimelerden ziyade sıcak ses tonuyla Elif, kendini dingin bir akıntıya bırakılmış gibi hissetti.

"O zaman iyiyim demeyi ve öyle görünmeyi bırakıp bir şeyler yemeyi kabul ediyorsun?"

"Tamam."

Birbirlerinin yüzüne bakıp, hareket etmeyi unutmuş gibi dikilmeye devam ederlerken Elif yutkundu. Sonra gözlerini öne eğdi ve hâlâ bileğini tutan Sinan'ın eline baktı. Konuşmadan önce bir kez daha yutkunması gerekti.

"Beni bırakmalısın..."

Elif'in sözlerini duymadan önce nereye baktığını fark eden Sinan, gizleyemediği bir telaşla genç kadını bıraktığı sırada o da boğazındaki gıcığı temizler gibi yaptı.

"Sen gidebilirsin, ben biraz daha kalacağım," diyen Sinan, içinde hangi duyguların olduğunu açık etmeyecek şekilde gülümsemeye çalıştı.

Söz verdiği gibi artık dinlenip bir şeyler yemesi gerektiği konusunda ısrar etmek için Elif ağzını açtı. Fakat sadece "Peki," diyebil-

di. Ne olduğunu anlayamasa da bir şey olmuştu. Hava ağırlaşmış, kalbi sıkışmış ve düşünceleri sisle örtülmüştü.

Hissettiği yeni bir şeydi, ama ilk değildi. Her ne olduysa aynısını dün gece de yaşamıştı ve o şey hâlâ devam ediyordu. Fakat bu sefer, adamın da değişimi fark ettiğini görebiliyordu.

* * * * *

Yatak odasının pencere önündeki koltuğun ucuna oturan Sinan, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü avuçlarına gömdü. Yapabilseydi sarsıla sarsıla ağlardı. Fakat o, Hamdi'ye sessiz vedasını, anılarını tek tek hatırlayarak yaptı.

Anılar zihninde köpürdükçe görüntüler birbirine karışıyor, içindeki ateş topuyla kavruluyordu. Yine de ne kadar uzak geçmişe ait olursa olsun her görüntü kristal berraklığında ve taptazeydi.

İsyanın eşiğinde duran Sinan, bunun Hamdi'yle ilgili olduğunu hatırlattı kendine. Dağılmaya hakkı yoktu. Zihninde dolanan mantıklı kelimeleri duyuyor, bir ürperti vücudunu sarstıkça kelimelere tutunmak için kendini zorluyordu.

Sonra, kararlı bir kumandan gibi ayağa fırladı ve soğuk bir duş için banyoya doğru ilerledi. İninden çıkıp avlanmaya başlamak için güneşin doğuşunu beklemeyecekti.

Sabahın ilk ışıklarından önce çalışma odasına inip dosyayı koyduğu güvenli yerden aldı. Başlamak için Hamdi'den daha iyi bir neden ve şu andan daha uygun bir zaman olamazdı.

Berfin Üstündağ... Oyunun kurallarını çözebilmesi için Berfin'in zihnine ulaşması şarttı. Onun gibi düşünebilmek için önce onu tanıması gerekiyordu. Sonraki işi, dedesi Yusuf Ziya Alakurt'un bu pisliğe ne kadar bulaştığını çözmek olacaktı.

Dosyanın kapağını açarken derin bir nefes aldı, ilk sayfayı okumak için eğildiğinde, içinde tuttuğu havayı boşalttı.

Şu an otuz yaşında olan genç kadın hakkında gözüne çarpan ilk şey eğitim durumuydu. Birçok okul adıyla karşılaştı. İyi ve varlıklı bir aile tarafından hayata hazırlanan bir kız için hepsi normaldi. Ancak

sonuç, bu normalliğe fazlasıyla aykırıydı.

Berfin, hepsini Julian Parker adıyla olabilecek en iyi dereceyle bitirmiş ve avukat olmuş. Ellerindeki kısıtlı birkaç fotoğraftan birisi de mezuniyet gününe aitti. Kısa, siyah saçlı, yeşil gözlü, güzel bir genç kız objektife gülümsüyordu.

Onu bir yerlerde görmüş olmayı uman Sinan fotoğrafı kendine yaklaştırdı. Aile, fotoğrafı mailleyle göndermiş ve renkli çıktısı alınarak dosyaya eklenmiş olsa da görsel netti. Berfin tüm ayrıntılarıyla tam karşısındaydı, ancak onunla karşılaştığına dair bir izlenime kapılmadı.

Fotoğrafın çekildiği andan sonra geçen sekiz yılda genç kız ne kadar değişmiş olabilirdi?

Elbette ki birçok şey artık farklıydı. Yine de tanınmayacak kadar bir değişime uğradığını sanmıyordu. Tabii Berfin bunun için özel bir şey yapmadıysa... Diğer fotoğraflara baktı. Çoğu Türkiye'de kameralara yakalandığı bulanık fotoğraflardı, bir tanesi Meksika'daki mahkeme salonunda çekilmişti. Öteki, işe başladığı gün ve sonuncusu da kaybolmadan sadece günler öncesinde büyükannesiyle çekilmiş olanıydı. Berfin hepsinde aynı görünüyordu.

Dedesinin ortağı olduğu hukuk firmasında iki yıl çalıştıktan sonra her şey değişiyordu. Yapılan görüşmenin notlarını dikkatli okuyan Sinan, *"Sabah işe gitmeyince şirketten aradılar."* diye anlatan dedesi Albert Parker'la ilgili alınan not, adamın kızgın olduğuydu. *"Uyuyakalmış olabileceğini düşündük. Ancak saat öğleni geçince eşimle evine gittik."*

"Bir sabah öylesine mi?" diye kendi kendine mırıldanan Sinan aynı satırı tekrar okudu. Hayır, kaçırdığı bir nokta yoktu. Bir sabah işe gitmemiş ve her şey öylece başlamıştı. Albert Parker'ın söylediğine göre, aldığım gibi bıraktım, dercesine sahip olduğu her şey yerli yerindeydi, hatta Berfin son içtiği kahve bardağını bile yıkayıp kenara koymuştu.

"Düzenli ve sakin birisiydi. Evi de onu yansıtırdı. Büyükannesi sık sık ziyaretine giderdi. Eşyalarının olduğu gibi durduğunu söyleyince

hastaneleri aradık. Arabası kapının önündeydi. Sabah koşusunda başına bir şey gelmiş olabileceği ihtimali üzerinde durduk. Ama sonuç çıkmadı."

Her satırı heyecanla okurken iki kaşı ortada buluştu. "Bir gecede ne değişmişti ki?" diye boşluğa doğru konuşan Sinan bir cevap alabilmeyi çok isterdi.

"Apartman dairesinde oturuyordu. Kamera ve görgü tanığı bulabilmek için uğraştık. Evinden yarım kilometre ötede sırtında çantasıyla yürürken görüntüsünü bulduk. Bizi terk ediyordu.

Berfin 11 yaşındayken Türkiye'deki ailesinden alınıp Kanadalı Parker Ailesi'ne evlatlık veriliyor. Gayet mutlu ve uyum sağlamış gibi göründüğü yılların ardından, 24 yaşına geldiğinde, bir gece ansızın her şeyi geride bırakıp Meksika'ya gidiyor. Yaklaşık bir yıl boyunca dede Albert Parker onu arıyor ve nihayet Meksika'da cezaevinde bulduğu kızı orada bırakmakla kalmıyor, evlatlıktan reddediyor. Toplamda bir buçuk yıl Meksika'da kaldıktan sonraki iki buçuk yıl boyunca Berfin'in ne yaptığı ve nerede olduğu bilinmiyor. Ancak iki yıl önce Türkiye'de ortaya çıkan kız, hacker olarak işlediği suçlardan dolayı resmî olmayan yollardan aranıyor.

Bu oldukça tuhaf bir hikâyeydi. Hâlinden memnunmuş gibi görünen Berfin neden Meksika'daydı ve orada ne yaşanmıştı ki aile onu reddedecek kadar katı bir tutum sergilemişti.

Zihninde parlayan başka bir soru Sinan'ın gözlerinin kuşkuyla kısmasına sebep oldu. Şimdiye dek babanın ve annenin adına denk gelmemişti. Konuşmayı mı reddetmişlerdi? Öyle bile olsa dede yaşanılanları anlatırken, sadece kendisinden, eşinden ve Berfin'den bahsetmişti.

Büyük bir merakla dosyaya doğru eğildiği sırada tıklatılan kapıyla başlamadığı işi bırakmak zorunda kaldı. Odanın içinin gün ışığıyla aydınlandığını da ancak o zaman fark etti.

Sinan "Gel." derken dosyayı kaldırmak için kapağını kapattı.

Gelen İhsan'dı. Hiç mutlu görünmeyen genç adama anlayışla gülümsedi. Hamdi bir şekilde herkesin içinde bir yara bırakarak on-

lardan koparılmıştı.

"Efendim, İçişleri Bakanı Haşmet Bey geldi."

Birlikte çalıştığı Haşmet, aynı zamanda Sinan'ın dostu ve komşusuydu. Neden burada olduğunu sorgulamaya gerek yoktu. Ama dostuna gerçekleri açıklayamayacağı için üzgündü.

* * * * *

Haşmet, isminin hakkını verircesine yaşayan bir adam, iyi bir iş ortağı, başarılı bir yönetici ve sıkı bir dosttu.

Asistanı, koruması ve yardımcısı salonun geniş girişinde bekliyordu. Sinan onları başıyla selamlayıp "Hoş geldiniz," dedikten sonra bakanın yanına gitti. "Kötü haber çabuk yayılıyor!"

Tek seferde ayaklanan Haşmet, arkadaşının elini avuçlarına aldı ve yanındayım, dercesine sıktı. "Yaşadığımız yere aldanma, komşusu dardayken uyuyamayan ataların torunlarıyız biz."

Ev sahibi olmanın sorumluluğuyla sohbet açma ihtiyacı hisseden Sinan, "Yolculuk Ankara'ya mı?" diye sordu.

"Evet, kabine toplantısına yetişeceğim ama önce sana uğramak istedim. Gece geldiğimde ortalık polis kaynıyordu." Haşmet sıkıntıyla yutkundu. "Hamdi iyi bir adamdı."

"Öyleydi."

"Yapabileceğim bir şey varsa hazırım."

"Cinayet bürodaki kardeşim araştırıyor. Bilirsin pek acardır, yakında olayı çözer."

"Neden o, sizinkiler daha hızlı ve kolay halletmez mi?"

"Hamdi özel biriydi, ama dosyayı ayrıcalıklı kılan bir durum yok. Prosedür neyse o olmalı."

Sinan'ın açıklaması yeterli gibi görünse de Haşmet ikna olmamış gibi bakıyordu.

"Döndüğümde konuşalım."

O esnada boğazını temizlemekten ziyade araya girmeye çalışan kadının çıkardığı sesle birlikte ikisi de başını o yöne çevirdi.

Haşmet'in asistanı Nergis, güzel bir kadındı. Her şeyiyle derli toplu ve muntazam görünüyordu. İşine olan saygısı ise tuttuğu çantayı

kavrayışından anlaşılıyordu. Kadının sahip olduğu vasıfları Haşmet de kısa sürede fark etmiş olacak ki üç ay önce nişanlanmışlardı.

İtirazlara rağmen işini bırakmamakta ısrarcı davranan Nergis, kazanan taraf olmuştu. Haşmet durumu kabullense de etrafındakiler adına nasıl davranacakları konusunda sorun yaşıyordu.

Nergis öne doğru ilerledi. "Başın sağ olsun, kaybın için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim Nergis. Kötü ev sahipliğim için de kusura bakma."

"Lütfen, senin bizim için değil, bizim senin için bir şeyler yapmamız lazım."

Haşmet büyük bir gurur ve hayranlıkla kadını izlerken Nergis asistan görevinden sıyrılmış, eşini en iyi şekilde temsil eden nişanlı hâline bürünmüştü.

"Düşünmen bile beni mutlu etti."

"Şöyle yapalım," diyen Nergis yanlarına ulaşınca iki adam ayağa kalktı. "Döndüğümüzde bahçede yine mangal yapalım." Sinan ağzını açmıştı ki Nergis oynattığı kaşlarıyla onu susturdu. "Bunu adamların için istiyorum. Mesai arkadaşlarını kaybettiler, değişikliğe ihtiyaçları var."

"Evet, bu harika bir fikir," diyen Haşmet nişanlısına tebessüm edip Sinan'a döndü. "Hem biz de detayları konuşuruz."

Kaçış yollarının kapalı olduğunu fark eden Sinan yine de hayır demek istese de, adamlarının kendileri için bir şeyler yapıldığını bilmekten hoşlanacağını düşünmesi, teslim olmasını sağladı.

"Tamam, teşekkür ederim.

İkna olan Haşmet ve ekibi salondan çıkana kadar bekleyen Sinan, tekrar yerine oturup görmeyen gözlerle uzaklara baktı. İnsan hayatı tuhaf bir döngüye sahipti. Çarkın ucu sende sanıyordun ama aslında o, bildiği yönde istediği gibi giderken seni de peşinden sürüklüyordu.

* * * * *

Haşmet'in ardından kendiyle baş başa kalan Sinan'ın aklı sanki bomboştu. Hamdi ve Berfin dışında hiçbir konuyu kabul etmeyen beyni onunla iş birliğine yanaşmıyordu. Asistanı da anlayışlı olmaya çalışmak için olsa gerek, henüz hatırlatmalar için onu aramamıştı.

Yürüttükleri üç önemli operasyon vardı, ama bu şekilde Sinan'ın onlara faydası olmazdı. Öte yandan yardımcısı Oğuzhan onun yokluğunu aratmayacak kadar iyiydi. Telefonunu eline aldı.

Kedere hiçbir faydası olmayan iyi niyet cümleleri duymak ve neler olduğunu soranlara aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmak istemiyordu. O da mailine girdi. Yaşadığı süreç sonrası izne ihtiyacı olduğunu anlatan birkaç satırlık bilgilendirme metnini yazdıktan sonra dört kişiye gönderdi.

Şimdi sırayla halletmesi gereken iki önemli işi daha vardı. Nasıl olduğunu anlamadan "Hamdi..." diye seslenirken aniden susup artık Hamdi olmadan yaşamayı öğrenmesi gerektiğini hatırlattı kendine. Zihni gerçeği kabul edecek kadar mantıklı davransa da kalbi henüz o kadar cesur ve katı değildi. Kendine zaman verdi ve sonra yürümeye başladı.

Evdeki sessizlik, aradıklarının nerede olduğunu söylüyordu. Yanılmamıştı. Dışarıya çıkar çıkmaz güvenlik kulübesinin önünde toplanmış adamları gördü. Şoförü dâhil herkes oradaydı.

Beş adam da onu görüp susmuştu. Şimdi hepsinin yüzü ona dönükken Sinan, aralarındaki eksik iki kişiyi fark etti. Hamdi ve Rahmi.

"Rahmi nerede?" diye sorarken adamların yanına ulaşmıştı.

"Gelmedi efendim, evinde olacağını söyledi ve sizden affını rica etti."

"En iyisini yapmış," diyen Sinan, tek tek adamların yüzüne baktı. "Sizler de gidin." Hep bir ağızdan başlayan homurtu ve itirazlara karşın elini kaldırdı. "Güçlü durmak zorunda değilsiniz. Gidin acınızı yaşayın veyahut sevdiklerinizin sizi teselli etmesine izin verin."

Sinan itiraz istemediğini belli edince adamlar da öneriyi kabul ettiklerine dair başlarını salladılar. Memnun değillerdi, ancak teselliye ihtiyaçları olduğu doğruydu.

Bir adım öne çıkan İhsan, "Ben kalıyorum," dedi. "Gidecek baş-

ka yerim ve ailem yok.

"Tamam. Merkezden birini çağır burayla ilgilensin, sen de canın ne istiyorsa onu yap." Sinan diğerlerine döndü. "Beni emekliliği gelmiş general gibi konuşturmayın ve hadi dağılın."

Gardını düşürmeye çok yaklaşan Sinan'ın böyle bir lüksü yoktu. Bazı adamlar güçlü görünmek değil güçlü olmak zorundaydı ve Sinan da onlardan birisiydi. Oysa içinde dışarıya atıp kurtulmak istediği onlarca his ve anı vardı. Fakat biliyordu ki o, onlarla yaşamak zorunda kalandı.

* * * * *

Hamdi öldürülmüştü ve Berfin Üstündağ artık kişisel sorunu hâline gelmişti. Kadının casus ve hacker olduğundan bahsedilmişti. Ona katil damgası da vurmak ve Hamdi'nin ne uğruna öldüğünü öğrenmek için Sinan'ın kendine bir yol haritası çizmesi şarttı.

Parmaklarıyla alnına dairesel hareketler yaparak aklındaki boşlukları doldurmaya çalıştı.

Önce emniyete mi gitmeliydi? Hem kardeşlerini görür hem de bilgi alırdı. Esmer onu uyarmış ve müdahalelerini olabildiğince asgaride tutması için Sinan'dan söz almıştı. Fakat onlar adına duyduğu endişe, verdiği sözü çiğneyebileceğini söylüyordu.

"Efendim kahvaltıda bana eşlik eder misiniz?"

İhsan'ın sesiyle birlikte daldığı soru çukurundan kendini kurtaran Sinan, "Tamam." deyip koltuktan kalkarken gözleriyle etrafı taradı. Her şey yerli yerindeydi, ancak öyle değilmiş gibi bir his yaşıyordu.

Hamdi.

Adını her andığında içi sızlıyordu, yine de hissettiği eksiklik tam olarak o değildi. İlk adımını atıp İhsan'ın peşine takıldığında bakışları evin köşelerine, sonra da alt kata inen koridora kaydı. O zaman görmek için çabaladığı şeyin ne olduğunu anladı.

Elif...

Sırtını illaki duvara dönüp dikilen Elif'in mutfakta olmadığını

bilmesine rağmen öyle olmasına uman bir hisle içeri girdi.

Dumanı tüten sıcak böreğin kokusunu duyduğundaysa uzun süredir aç olduğunu hatırladı.

Yediğinden tat alamayan Sinan beşinci dakikanın sonunda nihayet "Elif nerede?" diye sordu.

"Erkenden çıktı."

Sinan çatalını bırakıp arkasına yaslandı. "Nereye?"

Bir hata yapıp yapmadığından emin olamayan İhsan, ağzına götürmeye hazırlandığı lokmayı tabağına bıraktı. "Bilmiyorum efendim ama öğlen olmadan geri geleceğini söyledi."

Sinan refleksle saatine baktı. 11.30. Ona göre bu, öğlen olmadan önceki son zaman dilimiydi.

Ya gelmezse? Bu soruya karşılık Sinan, duyacaklarından kaçınmak istercesine kendine cevap vermedi. Ancak evdeki boşluk büyürken onun içinde nefes alacak yer kalmamıştı.

Yarım saat bekleyecek, sonra genç kadının peşine düşecekti. Neden?

Kaçıp gitmesi şaibeliydi, hele ki Hamdi'nin öldürüldüğü günün ertesinde. Sinan, mantıklı yanıtı vermiş ama kendini ikna etmeyi başaramamıştı. Çünkü bu, cevabın sadece bir kısmıydı.

"Efendim bir sorun mu var?" Karşısında oturan İhsan tüm dikkatiyle ona bakarken patronundaki değişimi fark etmişti. "Gitmesine izin vermememiz mi gerekiyordu?"

"Hayır, ama bir dahakine beni bilgilendirmeden çıkmasın." Daha önce böyle bir talimat vermediği için pişmandı. Ancak Elif tutsağı değildi ve kaçacağını da düşünmemişti. Sinan "Senlik bir durum yok," deyip çatalını eline aldı. "Kahvaltına devam etmezsen tüm böreği bitirebilirim."

"Afiyet olsun."

"Bunu sen yapmış olamazsın, öyle değil mi?"

"Yemekle ilgili tek bağım, güzel yiyor olmam."

"Üretici değil, tüketiciyim diyorsun.

"Ve iyi bir öğütücü."

Sinan hem aklını dağıtmak hem de onunla kalmayı seçen İhsan'ı

tedirgin ettiği için sohbet etmeye hevesliydi. "Peki, bu kimin eseri?"

"Gelen kız, her gün bir şey yapıyor. Dün de menüde poğaça vardı.

"Gelen kız kim?"

"Hamdi'nin..." İhsan'ın coşkulu konuşması yavaşladı. "İşe aldığı kız, hâlâ sabahları geliyor."

Sinan onun kimden bahsettiğini anlamıştı. "Söyle ona gelmeye devam etsin."

Nedensizce onu Hamdi'nin yadigârı kabul eden Sinan, verdiği karardan memnundu. Üstelik evde sıcak yiyeceklerin olmasına itiraz edecek değildi. Ne var ki tüm iştahı kaçmıştı.

* * * * *

Saat 12.15'i gösterdiğinde, elinde evirip çevirdiği telefonuyla Sinan salonda turlamaya başladı. Elif'e verdiği süre on beş dakika önce dolmuştu, fakat o hâlâ bir karara varamamıştı.

Murat'ı mı Elif'i mi aramalıydı?

Genç kadını yanında tutmasının tek nedeni, söylediği gibi ekip olmak için değildi.

Elif önüne atılmış bir yem mi, avcının kendisi mi yoksa işin içinde çok daha başka şeyler mi var, diye Sinan kendine sorular sorarken kızın gitmesine izin veremezdi. Elif onun kozu hatta rehinesi olacaktı. Öte yandan dedesiyle ilgili hikâyenin doğruluğuna, ancak genç kadının söylediklerinden daha fazla bilgiye sahip olduğuna eminken, onu göndermesi mümkün olamazdı.

Tüm bunlar yeterliyken konuya maalesef bir de Hamdi eklenmişti.

Sorgulayan yanı dostunun ölümünün altında başka sebeplerin olabileceğini söylüyordu. Fakat inancı ve tecrübeleri daha ağır basıyor, sürekli Sinan'a Berfin'in adını tekrarlıyordu.

Hamdi'nin katilini daha hızlı bulabilmesi için de Elif'e ihtiyacı vardı.

Saydığı nedenlerin hepsi kabul edilebilirdi.

Gözleri genç kadını görmek istercesine sokak kapısına kilitlenmişken bu cümle onu ilk söylediğindeki kadar ikna etmiyordu. Verdiği tepkidense hiç memnun değildi. Kendine "Sakin ol." diye mırıldandı ve durdu. Bir anda çıkıp gelen ve hayatına konuşlanan genç kadının ortadan kaybolmasına öfkelenmesi gerekiyordu ki zaten öyleydi ama... Önceki cümleye, tüm anlamını kaybettiren "ama"nın yarattığı durum, huzursuzluktu.

Elif'in güzel olduğunu kabul etmiş, dik duruşundan etkilenmişti. Bir de temasları vardı. Birbirlerine her dokunduklarında daha önce yaşamadığı şeyler hissetmişti.

Kucak... Sorun bu muydu? O an ilk defa avutulan, omuzlarındaki yüke el atılan ve Sinan'ın da canının yandığını görüp acısını onunla paylaşmak isteyen birisi olmuştu.

Güçer'i araması gerekiyordu. Düşüncelerinin gittiği yerden hoşlanmamış ve bir anda aklındakileri öteleyip bu bilgiye yoğunlaşmamıştı.

Berfin kimdi, evlat edinebilecek milyonlarca çocuk varken, neye göre o seçilmişti? Ve tabii Sinan'ın dedesi bu işe nasıl bulaşmıştı?

Güçer'le konuşarak en azından son soruya cevap bulacaktı. Gayriresmî olarak evlatlık alınan kızın Kanada'ya tarifeli uçakla götürülmediğine emindi. Dedesinin hangi dönemde jetinin olduğunu hatırlamıyordu; önce onu öğrenecekti. O bilgiye göre de araştırmasına devam edecekti.

12.35. Elif'in vadettiği zaman dolmuş ve öğleden önce diye adlandırılan bölüm bitmişti.

Zihni ondan bağımsız davranmış ve ilk konuya geri dönmüştü.

İçindeki her şeyden kurtulmak istercesine derin bir nefes verdi. Rahatlayamamıştı. Aksine öfke parçacıkları içinde harlanmaya başlayınca Sinan, harekete geçmeye karar verdi. Birden fazla kez aynı kişi tarafından kandırılmaya çalışılan kişi olmaktan sıkılmıştı.

Kendine bir şeyleri ispatlamak istercesine Elif'i değil Murat'ı aramaya karar verdi.

Kararlılık ve hiddetin birleşiminden oluşan bir ateş çemberi

gibi çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Ne var ki yolu tamamlayamadan durdu ve kafasını kapıya doğru çevirdi.

Kadını gördüğünde göğsüne bir balyoz darbesi inmiş gibi kalbi bir an durup sonra çılgınca atmaya başladı. Sinan direnmeye çalışırken, aklının içindeki onlarca uğultunun arasından sıyrılan bir ses, kalbine "İşte buradasın." diye haykırdı. *"Nihayet seni buldum.*

En çok tercih ettiği renk olan siyahı giymişti yine. Fakat bu defa farklıydı. Daha kız gibi görünüyordu. Sinan dengeli ve yatıştırıcı bir nefes alırken, gözlerini dikip ona bakmamak için çabalamak zorunda kaldı. Çünkü Elif'in pantolonu tüm kıvrımlarını meydana çıkarmış ve ortaya seyrine doyum olmayan bir görüntü yaratmıştı.

Harika bacakları vardı ki Sinan daha önce de aynı şeyi düşünmüştü, ama o zaman genç kadın, kalçalarını kazağının altına gizlemişti. Oysa şimdi bisiklet yakalı siyah kazağı pantolonun başladığı yerde biterken ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı.

Genç kadını baştan aşağı süzme dürtüsüne karşı koyamayan Sinan, ayaklarına kadar indiğinde durdu. Botları görünüşünü tamamen değiştiriyordu. Birini pes ettirene kadar tekmelemeye yardımcı olacak, kısa, kalın tabanlı botlardan giymişti.

Sinan "Neredeydin?" diye sorarken ses tonundaki uyarı çok açıktı.

"Bir yere gitmem gerekti." Elif'in bakışları ise sabit, yüzü sakindi. Ancak uğradığı muameleden dolayı ses tonu mayhoştu.

"Sabahın köründe ve habersizce nereye gitmen gerekti?"

Elif'in gözlerinin içinde sarsılmaz bir meydan okuma vardı. "Burada tutsak olmadığım konusunda anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Değilsin."

"Güzel. Çünkü patronum da değilsin. Bu durumda bana bu şekilde çıkışmaya hakkın yok."

Sinan'ın yüzü kararmıştı ve öfkesi gözle görülebiliyordu. Elif'e doğru yürümeye başladı.

"Nerede olduğunu söylemek varken neden bu gerginliği yarat-

yorsun?"

"Sürekli kendimi savunmaktan sıkıldım."

"Sence bunun sebebi ne?"

"Ben olmadığıma göre geriye kalan diğer şıkkı işaretle ve ne istiyorsan onu düşün."

Sinan'ı durduran, sert kelimelerine rağmen Elif'in hüznünü duyması oldu. Sesindeki titreme kendinden emin tavrıyla çelişiyordu.

Duyduğunun doğruluğundan emin olmak için bu sefer genç kadının gözlerinin içine baktı. Hüznü, yüreğinin yansıması gibi oradaydı.

Sakinleşti ve merakla "Ne oldu?" diye sordu. "Öylesine değil, gerçekten soruyorum."

"Olan yeni bir şey yok."

"O zaman olan eski şeyi anlat. Sana yardım edebilirim."

Elif de ne kadar samimi olduğunu görmek için bakışlarını adamın gözlerine sabitledi. Karşılaştığı şey onu ikna etmiş ve yakalamıştı. Sinan, onu önemsiyor gibi bakıyordu.

Girişi salona bağlayan ikili merdivenin ucunda dikilen Elif'in enerjisi aniden tükendi sanki. O da görüneni doğrular gibi dik duruşunu bozdu ve ilk basamağa oturdu, ama konuşmadı.

"Sen ağladın mı?"

Genç kadın suskunluğuna devam ederken boş ver dercesine dudağını sağa doğru çarpıttı. Lakin Sinan onunla aynı fikirde değildi ve konunun boş verilecek bir durum olmadığını görebiliyordu. İkinci kere düşünmeden gidip kızın yanına oturdu. Ona dokunmuyor olsa da sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındı. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini ortada birleştirdi.

"Hüznü görünce tanırım. Bugünlerde yol arkadaşım gibi oldu." Sinan göz ucuyla genç kadına baktı. "Senin hüznün ne ya da kim?"

Elif de gözlerini Sinan'a çevirdi. Adam sanki içini görebiliyormuş gibi ona bakarken nefesi kesildi ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Kendini rahatlatmak için alnını ovuşturdu. Sonra gözlerini çekti ve duygularını açıkça belli eden tonlamayla konuşmaya başladı.

"Mezarlık ziyareti." Sesindeki acı konuşmasına izin vermeyince

Elif susmak zorunda kaldı.

"Kimi ziyaret ettin?"

Genç kadın "Babam," derken gülümsedi. Fakat bu, geldiği hızla giden bir tebessümdü. "Baba," demek onu mutlu ediyordu. Ta ki acı gerçeği hatırlayana kadar. "Uzun zaman oldu. Yine de..."

Genç kadını yatıştırmak istercesine bir ifade takınan Sinan "Asla yeterince uzun zaman olmuyor," dedi. "Hoş, olsa da sonuç değişmiyor. Hem eminim baban, aradan yıllar geçse de onun için üzülmeyi hak eden bir adamdı."

"Mükemmeldi. Onu bu kadar erken kaybetmiş olmam hiç adil değil."

Başını öne eğen Elif'in yanaklarından birkaç damla yaş peş peşe akarken iç çekti.

Sinan ise üzüntü ve şoku aynı anda yaşıyordu. Elif'in duruşu öylesine sertti ki, onun aslında bir kız çocuğu olduğu gerçeğini atlamıştı. Şimdi acısıyla baş etmeye çalışan genç kadın, yanında titrerken ilk defa onu gerçek manada görmeyi başarmıştı.

Düşüncelerinin ağzından dökülmesine izin veren Sinan "Sen babasının kızı olanlardansın," derken tüm bedeniyle genç kadına döndü. Kararsızlığı sadece üç saniye sürdü. "Birinden duydum, bu durumlarda sarılmak çok işe yarıyormuş."

Elif'in şaşkın bakışları eşliğinde kollarını açtı ve hadi dercesine başını salladı.

Önce adamın açtığı kollarına, sonra da yüzüne bakan Elif'in şaşkınlığı bakiydi. Ancak Sinan'ın içten olduğu teklifi, onu hem etkilemiş hem de heyecanlandırmıştı.

"Bana dokunmak için fırsat kollamıyorsun, değil mi?"

Elif'in ruh hâli izin vermediği için tebessüm edememişti, fakat Sinan dudaklarını sağa doğru haylazca çarpıttı. "Asla emin olmazsın! Yine de bu seferlik amacı boş ver. Tecrübeme dayanarak sonucun iyi olacağını garanti ediyorum."

Tereddüdü kadar üzüntüsü de devam eden Elif'i beklemeyen Sinan, kollarını genç kadına dolayıp onu kendi göğsüne yasladı.

Konuşmak yerine Elif'in sırtına küçük dairesel hareketler yapıp, özgürce ama güvende olduğunu bilerek ağlaması için ona kendini sundu.

Küçük, korkmuş bir kız çocuğuna dönüşen Elif de itiraz etmeksizin ona sunulanı kabul etti ve kollarını adama doladı. Şimdi geriye sadece ikisi ve merhamet kalmıştı.

Yalanlar doğruyla yer değiştirmiş, iki çarkın dişleri gibi birbirine geçip kenetlenmişlerdi. Bütün duyularıyla birbirlerini algılıyor ve ait oldukları yere sığındıklarını hissediyorlardı.

Elif, babasının kaybını başka hiçbir şey ya da birisiyle dolduramamıştı. Adam giderken birçok şeyi ondan almıştı. Sevgi, güven ve huzur bunların başındaydı. Oysa şu an hepsi geri gelmişti.

Sinan doğru noktayı bulmaya çalışır gibi sırtına yumuşak şekilde masaj yapmaya ve onu sakinleştirmeyi sürdürürken, genç kadının mırıldanması hoşuna gitti.

Geçen iki dakikanın sonunda Elif minnetini göstermek için başını kaldırdı. Yüz yüze geldikleri o an, bedenine yayılan sıcaklıkla Sinan, içinde uzun zamandır olmayan arzunun kıpırdandığını hissetti. Aynı hissin yönlendirmesiyle bakışlarını genç kadının dudaklarına indirdi.

Tekleyen kalbi Elif'e içinde bulunduğu durumu özetliyordu. Hayranı olduğu adamın kollarına sığınmışken istediği tek şey, onu yaşamaktı. Direnmedi ve o da gözlerini aşağıya indirdi.

Artık bakışları birbirlerinin dudaklarında takılı kalmıştı.

Sinan yapacağı ufak bir hamleyle genç kadının dudaklarına değecek kadar yakındı.

Hamlesini tamamlaması için ona baskı yapan istek çok güçlüydü. Yine de başka bir şey geri çekilmesini sağladı. Elif'in zayıf anından faydalanacak değildi. Üstelik Sinan'ın anlık dürtülerle hareket etmeye de hakkı yoktu. Çok istemesine rağmen onu öpemezdi.

Duygu ve arzuları, mantığına yenilmişti. Fakat bir karara varmak ve o kararı uygulamakta daha önce hiç bu denli zorlanmamıştı.

Elif tokat yemişçesine yüzünü çevirmeden önce bir saniyeliğine

daha Sinan'ı hissetme ihtiyacını giderip kendini geri çekti ve yavaşça adamın kollarından sıyrılıp ayağa kalktı.

Duyguların öncü olduğu bir iş, hiçbir zaman başladığı ve olması gerektiği gibi sonlanmazdı. O da Sinan'a doğru hızla ilerleyen algılarına izin verirse bu işi bitiremezdi. Bir anlık zaaflığı büyük sonuçlar doğurmadan az önce, neyse ki ikisi de durmayı başarmıştı.

"Ben odama ineyim..." diyen Elif'in sesi utanç doluydu.

Hızla uzaklaşan genç kadının arkasından bakarken Sinan, "bastırılamayan tutku" derken insanların bahsettiği şeyin ne olduğunu beklenmedik şekilde öğrenmişti.

* * * * *

Toparlanmak için kendine zaman tanıyan Sinan, ne kadar dirense de yapmaya çok yaklaştığı şeyi düşünmeden edemiyordu. Elif'i öpme isteği... Peki, istek her zaman bu kadar vahşi miydi?

Bu tür davranışlar ona göre değil, derken bir noktayı atlamıştı. Şimdiye kadar bu tür duyguları ona hissettirecek kadınla karşılaşmamıştı. Onun Elif olması ise kaderin cilvesiydi.

Güvenmediği bir kadınla ne yaşayabilirdi ki?

Sorduğu son soruya cevap vermekten kaçınan Sinan, bunu fırsat bilip toparlandı.

Aklını ve kendini oyalayacak bir şeyler yapmak için Güçer'i aramaya niyetlendiği esnada telefonu çaldı. Ekrandaki numarayı görünce de "Başkanım." deyip hemen cevaplandırdı.

"Kaybın için üzgünüm, Sinan."

"Sağ olun efendim."

"Fakat biz çok kayıplar gördük. Böyle bir durumda işine ara vermen doğru mu?"

Sinan sıkıntısını belli etmemek için nefesini ciğerlerine hapsetti ve "İki gün önce Ankara'daydım," dedi. "Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor. Keza İstanbul'da da durum aynı."

"İzin konusunda kararlısın yani, öyle mi?"

"Hayır derseniz tabii ki işimin başına dönerim."

Hattın ucunda kısa bir sessizlik oldu, sonra Başkan, "Pekâlâ," dedi. "Ancak Sinan, kendine dikkat et. Bize lazımsın. Senin gibi bir adamı yetiştirmek için bir yirmi yılımız daha yok."

"Şeref duydum efendim."

Oluşan sessizlik görüşmenin bittiğini belli edince Sinan telefonu kulağından çekti. İki elini de yanlarında uzatıp bekledi. Sonuca en hızlı ve en güvenilir şekilde giden yolu bulmak için zihnini zorladı. Bu işi uzatmadan ve başka kayıplar vermeden halletmeyi planlıyordu.

Avucunun içinde tuttuğu telefonunun sesini duymasıyla düşünmeye ara verdi. Dalgın hâlde ekranı kendine doğru çevirdiğinde bu defa Güçer'in adını gördü. Kardeşinin ondan önce davranıp aramasını herhangi bir şeye yormadan telefonu açtı.

"Selam, bir gelişme mi var?"

"Hayır," diyen Güçer telaşlı gibiydi. "Yazılı ifaden lazım. Herkese uyguladığımız prosedürü sana uygulayamayız. Bu yüzden nasıl yapmak istediğini sormak için aradım."

"Acil mi, hemen mi?"

"O gece herkesi evden göndermişsin. Bana acil gibi geldi." Güçer saniyeden daha az sürede sessiz kalıp "Merak ettim," dedi. "Birlikte yaşadığın insanları sokağa atmanın sebebi neydi?"

"*Adamlarım* beni sana şikâyet etmiş olamaz. Bu tamamen senin düşüncen, öyle değil mi?" Sinan, acıyla karışık gülümseme efekti çıkardı. "Benimle ilgili vardığın sonuç çok can sıkıcı."

"Değil şikâyet, adamlarından laf almak mümkün değil. Parçaları birleştirdim."

"Benimle kalmak onların tercihleri. Hamdi bir sokak arasında infaz edilmiş olsa da gidecek, kendine ya da kardeşlerine ait birçok evi vardı."

"Tamam, laf etmedim, sordum" diyen Güçer'in sesi yumuşamıştı. "Gelebilecek misin?"

"Geleceğim." Sinan'ın kardeşine yalan söylemeye niyeti yoktu, tabii gerçeklerin tümünü de. "Ancak benim de senin yardımına ih-

tiyacım var."

"Nasıl bir yardım?"

"Dedemize ait bir uçak vardı, öyle değil mi?"

Güçer cevabı düşünmesine gerek kalmadan "Evet," dedi.

"Ne zaman satın alındığını biliyor musun?"

"Bir saniye dur. Ne istediğini lafı dolandırmadan anlat."

Sinan bir elini cebine soktu. Durdu ve "2001 yılında bir uçağı var mıydı?" diye sordu. "Ve eğer varsa o döneme ait yurt dışı uçuş kayıtlarını görmek istiyorum."

"Dosyanın dedemle ya da ona ait uçakla ne ilgisini olduğunu şimdilik sormuyorum."

"Ben de sana yalan söylemek istemiyorum ancak sorarsan başka seçeneğim kalmaz."

"Sana ne tür bilgiler verebilirim diye bakacağım.

"Saat beş sonrası orada olurum, mesai bitimi, ne kadar az kişi olursa o kadar iyi."

"Tamam, görüşürüz."

Güçer başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırdığında bir müddet olduğu gibi dikilen Sinan, sonra telefonu tutan elini de cebine koydu. Sahip olduğu süre için geriye doğru işleyen zamanın tik tak sesleri kulaklarında çınlıyorken boş duracak bir saniyesi bile yoktu.

Sinan kadere inanırdı ama kaderin de gayrete bağlı olduğunu bilirdi. O elinden geleni yapacak ve onlar için yazılan kadere gayretini ekleyip kendi nasibini bulacaktı.

* * * * *

1989, Bir Sonbahar Sabahı, Adana

Yeni elbisesini giyip kendi etrafında bir tur döndü. Güneş yanığı saçlarına en uygun renk olan toprak tonlarıyla gözlerinin yeşiline kardeş çimen renginin birleşimi olan elbisesinin içinde Mina kendini harika hissediyordu.

"Rahat dur be kızım, etek boyunu alamadım."

Köylerindeki tek terzi olan Mehveş'in dikemeyeceği şey yoktu. Ama sert ve titizdi.

Kadının itirazına uymak zorunda kalan Mina, salınmayı bırakınca etek ucuna iğneleri yerleştiren Mehveş ayağa kalktı ve "Oldu," dedi.

Mina'nın, yaşadığı sevinçle yüzü parladı. Aslında bugünlerde hissettikleri sayesinde tebessümü suratındaki tüm kaslarda yer edinmişti. Mutluydu. Çünkü âşıktı.

Komutan, yani Joseph ona öyle derinden ve güzel bakıyordu ki karşısında eridiğini hissediyor, onsuz olduğu zamanları bile onunlaymış gibi yaşıyordu.

O gün Joseph gitmesine iyi ki izin vermemişti. Mina'nın tercihi de kalmaktan yanaydı. Ancak heyecanı onu korkutmuş ve ne yapacağını bilememek onu kaçmaya yönlendirmişti.

"*Sürekli seni düşünüyorum*," diyen Joseph sanki Mina'nın duygularını anlatmıştı. "*Gözlerini yakından görmek istedim.*"

Komutan, başka şeyler de söylemişti, fakat Mina'nın kalbi öyle gürültülü ve hızlı atıyordu ki hepsini duyamamıştı. Anladığı tek şey, kurduğu hayal ve gördüğü rüyalar gerçek oluyordu.

Mina'nın sessizliği devam edince Joseph endişeyle ona bakmış, çenesini tutup yukarı kaldırmış ve "*Sen istemiyor musun, Türk Kızı?*"

diye sormuştu. Kupkuru olan boğazını ıslatmak için yutkunan Mina çenesindeki elin sıcaklığına teslim olup sadece "İstiyorum." diyebilmişti.

Aklına gelen o anla birlikte tebessümü kocaman bir gülümsemeyle yer değiştirdi. Çünkü Joseph de gülmüş ve bir tanrıya dönüşmüş, sonra da onu yanağından öperek ödülünü vermişti.

"Üç gün sonra aynı saate burada." diyen komutan onu rahat bırakırken bir de göz kırparak Mina'nın beyin ölümünü hazırlamıştı.

Joseph yemekhanede yine aynı sandalyeye oturmaya devam etmiş ve yine ona bakmamıştı. Fakat bu defa adamın onu gözleriyle değil hisleriyle takip ettiğini biliyordu.

Üç uzun gün boyunca bulutların üzerinde yürümek deyiminin canlı örneği gibi ortalıklarda dolaşmıştı. Bu arada Mina menemen servisini yapmaya devam etmiş ve Joseph'in tabağına diğerlerinden fazla koymuştu. Böylece o da, adama onu önemsediğini belli etmek istemişti.

Elbisesini çıkarıp Mehveş'in bulunduğu odaya girerken hâlâ aklında ve gözünün önünde Joseph vardı. Fakat sonra kadının ona bir şeyler dediğini fark etti ve dikkatini ona verdi.

"Pilavın benden," diyen kadın sırıtıyordu.

"Anlamadım ne pilavı?"

"Düğün pilavı. Yoksa burada düğün yapmayacak mısınız?"

Panikleyen Mina, kadının tam olarak neyden bahsettiğini anlamamış olsa da sohbetin gidişatından hoşlanmamıştı. "Kim? Kimden bahsediyorsun?"

"Tabii ki sen ve öğretmen çocuktan.

"Bunu da nereden çıkardın, yok öyle bir şey!"

Kadın, Mina'nın uzattığı elbiseyi bir askı gibi koluna yerleştirdi. "Madem öyle bir şey yok, suratındaki bu sırıtış ne?" Mehveş, meydan okur gibi genç kadının önünde dikildi. "Hem ne diye o zaman sürekli öğretmenlesin. Sana da mı okuma yazma öğretiyor?"

"O benim arkadaşım."

"Köyde o kadar kız dururken erkekten kendine arkadaş mı yaptın? O nasıl bir iş!"

Aşırıya kaçmak istemeyen Mina, kendini sakin kalmaya zorladı. "Lütfen bu dedikoduları durdur." dedi. Kadının herkesle muhabbeti vardı ve özellikle konuşmayı sevenler onun ağzının içine bakıyordu. "Babamın kulağına giderse neler olabileceğini biliyorsun. Üstelik öğretmenin başının belaya girmesini istemeyiz, değil mi?"

Kadın, duyduklarını tartar gibi bir an durdu. Mina onu ikna edebilmiş olmak için dua ederken Mehveş geri çekildi.

"Bu sırıtmalarının sebebi öğretmen, değil mi?"

"Bir süredir babam bana hiç karışmıyor." Bu cümlenin alt başlığı aslında beni dövmüyor demekti. Ama zaten kadın bunu biliyordu, Mina'nın özel bir açıklama yapmasına gerek yoktu. "Hayatımda her şey yolundayken neden bir kez de sırıtan ben olmayayım!"

Mehveş bu defa soru sormadı. Kararsız olduğu belliydi ama Mina'nın üzerine gitmeyecekti.

"Yarım saate elbisen hazır olur." diyen Mehveş makinesinin başına oturdu.

Yarın üçünce kez komutanla görüşecekti. Hem de buluşma yerleri lavabo olmayacaktı.

Biriktirdiği parayla yaptırdığı yeni elbisesini diğer buluşmada giymeye karar verip "Evde işim var," dedi. "Sonra gelirim."

Kendini hızla dışarıya atan Mina, değişen kaderine sahip çıkmak ve aşkını yaşamak için savaşacaktı. Bu dedikodular ya da herhangi bir şey onu durduramazdı.

Oysa kader değil miydi, kulun kurduğunu bozan ve son sözü söyleyen.

* * * * *

İliklerine kadar üşüyen Mina'nın titremesi servis arabasında da devam etmiş ancak mutfağa girdikten sonra durabilmişti. Emrah'a yakalanmamak için evden bir saat önce çıkmış, o da yetmezmiş gibi yalnız olduğunu görsünler diye yolunu uzatmış ve köyün içinden dolaşmıştı.

Bunu tekrarlayacaksa üzerine kalın bir hırka alması gerektiğini

acı bir tecrübeyle öğrenmişti ki, Emrah'la konuşmaya cesaret gösterene kadar bu şekilde devam etmekten başka çaresi yoktu.

Mina hâlâ menemen servisi yapıyordu. Arkadaşı hasta olduğu için tabii ki üzgündü ama kendi adına duyduğu mutluluğu gölgelemeye yetecek kadar olmaması, onu vicdanen rahatsız ediyordu.

Ezberlenmiş hareketlerle sırasıyla işlerini yaparken midesindeki kelebeklerin tümü kozasından çıkmış ve kanat çırpmaya başlamıştı. Yüzündeki tebessümü ise ne yapsa durduramıyordu. Kalbi öyle gür çarpıyordu ki her atışında "Ben âşığım." diye bağırıyordu sanki.

Servis başladıktan sonra Joseph'in geldiğini haber verircesine kan akışı şiddetlendi. Titreyen elleri, terleyen avuç içleri onu zora soksa da bunları neden yaşadığını bilmekten keyif alıyordu.

Aşk...

Uğruna ölenler, yananlar ve acı çeken insanlar olmuştu. Oysa Mina'nın bahtına mutluluk düşmüştü. Tabii ki şikâyet edecek değildi. Aksine her anının tadını çıkaracaktı.

Komutan önünde durduğunda dayanamadı ve gözlerini kaldırdı. Joseph de tüm dikkatiyle onu seyrediyordu. O kısacık ama çok değerli zaman içerisinde ona göz kırpıp gülümsediğinde Mina da aynı tepkiyi vermemek için yanağının iç kısmını dişlerinin arasına geçirdi.

Devasa büyüklükteki yemekhanede yüzlerce asker vardı, fakat binlerce de olsa Mina kendine ait olanı bulurdu. Joseph farklıydı ya da onu farklı kılan Mina'nın onda gördüğüydü.

* * * * *

Üsse yakın ormandaki piknik alanı kasım ayında neredeyse hiç kullanılmıyordu. Hafta içi ve akşam saati olması da Mina'nın burayı tercih etmesinin nedeniydi. Tek korkusu eksik kelimelerle anlaşmaya çalıştığı Joseph'e buluşma yerlerini anlatamamış olmasıydı.

Piknik masalarından en uçta olanına bez çantasından çıkarttığı örtüyü serdi. Üzerine de börek, kek ve meyvelerden oluşan kapları

yerleştirdi. Dallas dizisinde görmüş ve adamın, kadına yaptığının romantik olduğunu söylediği sahnenin her anını aklında tutmuştu.

Ve özeldi de, ağzı açık seyretmişti. Şimdi o sahneyi yaşayacak olmasına inanamıyordu.

Hazırlıkları bitiren Mina, tam vaktinde gelmişti, geç kalan Joseph'ti.

Bütün gün coşkuyla atan kalbi yorulmuş gibi yavaşlamaya başladı. Kelebekler kısacık ama güzel ömürlerini tamamlamışçasına kanat çırpmayı sonlandırmış, bıraktıkları boşluğun yerine kocaman bir taş oturmuştu. Joseph belki de gelmekten vazgeçmişti.

Eşyalarını toplayıp servise yetişmek için hâlâ zamanı vardı. Fakat kalbi öyle ağırlaşmıştı ki, yerinden kalkamıyordu. İtici başka bir güç onu oturduğu yere sabitlemişti.

Yüze kadar sayacak, sonra gidecekti. Kararının arkasında duracağına dair kendine söz verdi. Fakat yetmişten sonrasını öylesine yavaş saymaya başlamıştı ki, sanki zamana direniyordu.

Vakit dolduğunda ayağa kalktı. Gitmeye hazır değildi ama başka çaresi de kalmamıştı.

Bir anda ne olduğunu anlamadan, hissettiği varlıktan kendini kurtarmaya çalışırken momentum Mina'yı yere doğru savurdu ve kuru yaprakların üzerine düştü. Başı belada mıydı, sarhoşların saldırısına mı uğramıştı, emin değildi. Öylesine üzgündü ki algılama yetisi kaybolmuştu.

"Üzgünüm Mine." diyen ses kulaklarında çınladığında, korkusu kaybolup yerini sakin bir dinginliğe bıraktı.

Sırtüstü döndü ve dizlerinin üzerinde yanına oturmuş adamın yüzüne baktı. Joseph'in ona Mine demesine alışmış hatta hoşuna gitmeye başlamıştı. Telaffuzu ve vurgusu öyle güzeldi ki aslında adamın ne söylediğinin önemi yoktu. "Geç kaldın!"

"Problem oldu. Askerler çok yaramaz."

Bu kesinlikle kabul edilebilir bir açıklamaydı. "Seni affediyorum."

Ona kocaman gülümseyen Joseph de genç kadının yanına uzandı. İkisi de sırtüstü hâlde gökyüzünü seyrederken parmakları birbirine değiyordu.

Sadece birbirlerinin varlıklarını hissederek geçirdikleri dakikaların sonunda genç adam Mina'nın parmaklarını avucunun içine alıp yan döndü.

"Güzel... Çok güzel..."

Yine sessiz kalıp öylece bakıştılar. Öteki diğerine ait her şeyi ezberlemeye çalışırcasına dikkatli ve gördüklerinden memnun kalmışçasına huzurluydular. Tek sorun ikisinin de söyleyecek çok şeyi vardı fakat nasıl anlatacaklarını bilmiyorlardı.

Aynı anda konuşmaya başlayıp aynı anda sustular. Ve ikinci kere aynı şey tekrarlandığında kahkahalarla güldüler. Joseph genç kadının elini bırakmadan tekrar sırtüstü uzandı. Kahkahası derin ve içtendi. Buna rağmen susup yeryüzündeki en güzel melodiymişçesine Mina'nın sesini dinledi. Sonra genç kadın da aniden susunca yüzlerini birbirlerine döndüler.

Joseph bir kez daha "Çok güzel," dediğinde Mina da "Senin gözlerin kadar değil," dedi.

"Benim göz mavi... Sen yeşil." Adam bakışlarını önce gökyüzüne kaldırdı, sonra yanlarında uzanan yeşil ormana çevirdi. "Böyle gibi."

"İkisinin arasındaki mesafe onların kavuşmasına engel oluyor."

Joseph, bakışlarını Mina'nın dolgun dudaklarına sabitledi. Onu arzuladığı belliydi ve bunu saklamaya çalışmıyordu.

Mina da sustu, adamın avuçları arasındaki parmaklarından başlayan yangın yavaş yavaş tüm bedenini sararken, şimdi bir de bakışlarının yoğunluğuyla mücadele etmesi gerekecekti.

Ama başka bir dürtü onu durdurdu ve kendini konuşmak zorundaymış gibi hissederek "Aç mısın?" dedi boğuk bir sesle. "Piknik için bir şeyler getirmiştim."

"What? Piknik?"

Bir kere daha iletişim kuramamışlardı. Mina bakışlarını önüne düşürdüğünde Joseph üzerine doğru eğildi. Sıcacık dolgun dudaklarıyla onunkileri yakalayıp yumuşak ve özenli temaslarla öpmeye başladı. Ne yapacağını bilmeyen Mina da kendini adama bıraktı.

Aşkın kelimelere ihtiyacı yoktu, çünkü onun kendi dili vardı. Ve iki âşık şimdi onu konuşmaya ve birbirlerini anlamaya başlamıştı.

5. BÖLÜM

Duruma uygun kelime, kaostu. Ama bir şekilde her şeyi toparlamanın bir yolunu bulacaktı. Hep bulurdu. Bu defa da aksinin olması için bir sebep yoktu.

Güçer'le yaptığı telefon görüşmesinden sonra Elif'e çalışmayı teklif etmişti. Genç kadının, mezarlık ziyaretinin hüznünden, Sinan'ın ise son yirmi dört saatin etkilerinden kurtulabilmesi için çalışmak iyi bir fikirdi.

Elindeki dosyayı bırakıp genç kadının bahsettiği şeyi görmek için sandalyesini masanın etrafında sürükleyip Elif'in yakınında durdu. Hem de olması gerekenden çok daha yakınına.

Yazıyı anlamak için iki kere okuması gerekti. Üçüncüye ihtiyaç duyduğunda yerinden kalkıp odanın ortasına yürüdü. Sorun yazılanlarda değil, onunla ve Elif'le ilgiliydi. Onu öpmeye çok yaklaşmış olmasını aklından ve isteklerinin arasından çıkaramıyordu.

Eğer genç kadına karşı bir savunma geliştiremez ve kendini dizginleyemezse sonunda güzel ama kabul edemeyeceği şeyler yaşanacağını biliyordu.

"Hayır, böyle olmaz," diyen Sinan elinde tuttuğu kâğıdı sehpanın üzerine fırlattı. Kendini yeterince işe veremediği için gergindi. Üstelik bu başına ilk defa geliyordu.

"Böyle olmayan ne?"

"Sen suçlarını kanıtlamanın bense onu bulmanın peşindeyim."

"Kanıt olmadan onu bulman ne işine yarayacak?" Elif kollarını göğsünde kenetleyip kaşlarını kaldırdı. "Onu sensörle çevrilmiş bir odaya tıkıp itiraf etmesini mi sağlayacaksın?"

"Hayır. Her kadın aynı olmadığı gibi benim de hepsi için ayrı yöntemlerim var."

"Onun için nasıl bir yöntem düşünüyorsun?"

Gözlerini Elif'ten ayırıp odanın içinde gezdirdi. Onun için her şey burada, çalışma odasında başlamıştı. Berfin gelmiş ve istediğini alıp gitmişti. Sinan birçok operasyon yönetmiş ve bir o kadarının da içinde bulunmuştu. Kadının becerikli bir profesyonel olduğunu tereddütsüz söyleyebilirdi. Ve Sinan'ın tanıdığı tüm profesyonellerin geçmişi uzun ve sancılı eğitimlerle doluydu.

Gidip en uzak koltuğa oturdu, arkasına yaslandı ve ellerini iki yanındaki kolçaklara koydu. "Berfin bir gecede sahip olduğu her şeyi geride bırakıp ortadan kayboluyor." Sinan işaret parmağını kolçağın tahta kısmına vurarak oluşturduğu tempoyla düşüncelerine bir ritim tutturmaya çalışıyordu. "Üstelik gitmeden önce kahve içecek kadar da keyifliydi."

"Bu da nereden çıktı?"

"Albert Parker, *'Kahve bardağını bile yıkayıp kenara koymuştu,* demiş. Heyecanlı, tedirgin, kaygı ve kuşkuları olan birisi, yapacağı şeyden önce kahve içer mi?" Sinan cevabın evet olmadığını vurgulamak istercesine başını salladı. "Kahve, keyif yapmak içindir."

"Ya da benim gibi ayılmaya ihtiyacı olanlar için."

"Mutlu ve her şeye sahip olduğum hayatımı terk ediyor olsaydım, sert bile olsa tercihim asla kahveden yana olmazdı."

Elif gözlerini yukarı kaldırıp adamın söylediklerini düşündü ve sonra ona hak verircesine "Tamam," dedi. "Peki, bundan nasıl bir sonuç çıkaracağız?"

"İlk sonuç, Kanada'da geçirdiği süre boyunca aslında mutlu değildi ve rol yapıyordu." Elif'e anlatıyor gibi görünse de aslında yüksek sesle düşünen Sinan'ın parmağı havada kaldı. "Yıllarca bugünler için plan yapmış, hem bedensel hem de ruhsal olarak kendini güçlendirmeye çalışmış olabilir. Her yolu biliyor. Nasıl kamufle olması gerektiğini, saldırı planlamayı ve diğer her şeyi... Bir insan, bir gecede ne casus ne de militan olur. Katil olmaksa, çok daha başka bir şey."

"Yani kaçmayı ve gelip intikam almayı en baştan planlamıştı diyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey demiyorum."

"İki saattir ne anlatıyorsun o zaman!"

Bakışlarını kısıp kaşlarını çatan Sinan, "İhtimallerin ilkinden söz ediyorum," derken ses tonuyla da genç kadına, üslubuyla ilgili uyarıda bulundu.

Elif, adamın sözsüz ama tavrıyla oldukça net şekilde belli ettiği uyarıyı görmüştü ki, zaten fark edilmeyecek gibi değildi. Gayriihtiyarı yerinde dikleşti. "İkinci ihtimalin ne?"

"Âşık oldu."

Önce sessiz kalıp Sinan'ın konuşmasına devam etmesini bekledi. Ama geçen üç saniye sonra Elif, cevabın sadece bu olduğunu anlayınca "Âşık olmak mı?" diye sordu. "Bu mu yani?"

"Aşkın ne hissettirdiğini bilmesem de neler yaptırdığını bilirim."

"Cümleyi benim anlayacağım şekilde açar mısın?"

"Aşka inananların bu inanç doğrultusunda neler yaptıklarına bizzat şahit oldum," diyen Sinan tane tane konuşmaya başladı. "Önce Meksika'ya gitmesi, ilk tezin doğruluğuna imza atmamı engelliyor. Casus veya intikamcı olarak, madem on üç yıl boyunca kendini hazırladı, o zaman hemen Türkiye'ye gelmesi gerekmez miydi? Ve işte ikinci tezim de bu noktada doğuyor, teröristin tekine âşık olup onunla Meksika'ya gitmiş ve şimdiki Berfin'i orada yaratmış olabilir."

Elif'in gözleri alevlendi. Laf arasında söylenmiş kahve bardağı detayını yakalayıp, onu bu denli önemli iki sonuca ulaştırmayı ancak Sinan başarabilirdi. Artık ona karşı duyduğu hayranlığın yanına çentik atacak yer kalmamıştı. Akıllı ve dürüst olma özelliği olan bir adamda başka hiçbir vasıf aranmazdı. Oysa Sinan, hepsine ve çok daha fazlasına sahipti.

"Meksika'da yağmalama ile sonuçlanan gösteride bir polisi yaraladığı için hapis yattığını biliyoruz. Bugünkü Berfin'in temellerini orada atmış olabilir."

"Oysaki yağmaladıklarından daha iyisini alabilecek paraya sahip bir ailesi ve maaşı vardı."

"Şimdiki Berfin bu şekilde doğdu ve Meksika'da işler çığırından çıkınca kaçak yolla Türkiye'ye geldi, diyelim. Yineliyorum, bu bilgiler ne işimize yarayacak?"

"Bu aşamadaki sorular bitmedi. Parker Ailesi neden Berfin'i ismi gizli birisi kurtarana kadar hapiste çürümeye bıraktı? Sorudan doğan bir soru daha, o kimdi ve neden ismini gizledi?"

"Oturup sadece soru sorarak beynini çalıştırırsan, ileride Alzheimer olma riskini azaltırsın. Ama eğer cevap istiyorsan, bedenini de çalıştırıp harekete geçmen gerekir."

Sinan sağ kaşını havaya kaldırdı ve "Beni yönlendirmeye mi çalışıyorsun?" dedi.

"Şu an tam olarak neyle itham ediliyorum?" Elif adamın çektiği kılıcı görmüştü. O da gardını alırcasına diklenmiş ve atağına karşılık vermeye hazır duruma geçmişti.

"Hapisten çıktıktan sonraki iki buçuk yıllık kayıp zamanda ne yaptı? Türkiye'ye gelmeyi nasıl ve ne zaman başardı? Ona finansman desteği sağlayan kim, kimlerle çalışıp kimden emir alıyor?" Sinan konuşmasına ara verip düşüncesinin netleşmesini bekledi ve sonra da "Yineliyorum, cevapları bulabilmek için, önce Berfin'in kim olduğunu öğrenmeliyim," dedi.

"Ne bulacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Berfin, benim için, sizin var olduğunu söylediğiniz bir hayalet. Onu tanıyıp ete kemiğe büründürmem lazım ki peşinden giderken hangi yolu kullanacağımı bileyim."

"Onun bir hayaletten farkı, yaşıyor olması." Elif kararlılığını göstermek için ayağa kalktı. "İzlediğin yolun işe yarayacağından emin değilim. Zaman kaybediyoruz gibi hissediyorum."

Sinan dikkatini Elif'e verdi. Gerilmiş, kızmış ve paniklemişti. Üçü bir arada tuhaf duygulardı.

"Berfin'in intikam almaya çalıştığı gerekçesi, ilk duyduğumda kabul edilebilirdi. Ama şimdi yeterli değil. Albert Parker'ın anlattıklarına ve fotoğraflara bakarak, Berfin'in orada mutlu olduğunu hemen söyleyebilirim. İnsan eğer daha iyi şartlara sahipse neden bunu

sorun etsin? Ya da bu bir sorunsa, o zaman neden ona sunulanları kabul edip on üç yıl boyunca mutlu olsun?"

Bir anda geri çekilen fırtına gibi durulan Elif, "Ne yapmayı öneriyorsun?" diye sorarak kararını bildirmiş oldu.

"Berfin için iplerin nerede koptuğunu ve onu bu hâle neyin getirdiğini bulacağız."

Ayağa kalkan Sinan, kapıya doğru yöneldi. Hem vakti hem de sabrı kalmamıştı. Elif, bu tavrı takındığında o geriliyor ve kuşku gelip zihninin tam ortasına yerleşiyordu.

"Mola mı veriyoruz?"

"Güçer'le buluşacağım." Sinan kapıyı açtı. Çıkmadan önce omzunun üzerinden bir bakış atıp "Ne kadar itiraz edersen et, ben işe geçmişten başlayacağım," dedi.

Adamın arkasından bakarken dişlerini sıkan Elif yeterli süre bekledikten sonra "Lanet olsun!" deyip elini masaya indirdi. Sinan geçmişi deşerek, girmemesi gereken sulara atlayıp ortalığı bulandıracaktı. Buna asla izin veremezdi.

* * * * *

İnsan, sevdiği birini kaybedince yokluğuna ne kadar sürede alışıyordu? Ya da asıl soru, alışabiliyor muydu yoksa kabulleniyor muydu?

Onun Hamdi'nin yokluğuna alışması olanaksızdı. O boşluk bir vadi gibiydi. Esen rüzgârlar iki dağın arasını sert darbeleriyle iyice genişletiyordu.

Sinan, ona bunu yapanı bulmak için kendine söz vermeye dahi yeltenmemişti. Çünkü katili bulmaktan ve cezasını çektiğinden emin olmaktan başka bir alternatifi yoktu.

Gerekli kata geldiğinde asansör çıkışında "Hoş geldiniz," diyerek onu karşılayan memura yarım bir tebessüm edip yürümeyi sürdürdü ve kardeşinin açık oda kapısından içeri girdi.

Güçer masasının başında oturmuş, kravatını da çıkarıp kenara koymuştu. Yorgun görünüyordu ve bir süredir eğik pozisyonda çalıştığını belli eden göz altı çizgileri belirginleşmişti.

Kapıdaki hareketliliği fark edince önce başını kaldırdı. Gülümsemedi, ama ağabeyi olmasından ziyade konumuna gösterdiği saygıdan dolayı ayağa kalktı.

Güçer "Hoş geldin," deyip Sinan'ı selamladıktan sonra dikkatini memura verdi. "İfadeyi sonra alacağım. Seni çağırırım.

Kâtip memuru çıkana kadar bekleyen Sinan, "Umarım hoş gelmişimdir." diye karşılık verdi.

"Benlik bir durum yok. Hoşluk, senin ne bekleyip ne bulacağına bağlı."

Sinan koltuklardan masaya en yakın olana oturunca Güçer de tek bir kâğıttan oluşan şeffaf dosyayı alıp karşısına geçti.

"İyi haberler duymayı umuyorum."

"Ben haberleri vereyim, iyi olup olmadıklarına sen karar ver." Güçer tuttuğu dosyayı Sinan'ın görebileceği şekilde aralarındaki sehpanın üzerine bıraktı. "Yedi kişilik küçük bir jeti varmış. Fakat dedemiz bu jeti 2000'de satıp 2003'te daha iyisini almış."

"2001 yılında özel bir jeti yok muydu?"

"Hayır, yoktu." Güçer bir cevap ararcasına ağabeyinin yüzüne baktığında, onun hayal kırıklığıyla karşılaştı. Zaten iyi haberi de bu yüzden sonraya saklamıştı. "Ama 2001'de jet kiralamış."

"Kiralamış mı?" Sinan'ın üzüntüsü yerini heyecana bırakmıştı. "Nereye gitmek için?"

"Bu bilgiyi muhasebeden aldım. Bu tür işlemlerde kira peşin ödenir. Ancak onlar ödemeyi iade sırasında yapmış. Jetle ilgili tek bilgi bu."

"Eminim ki jet, sırf hareket olsun diye kiralanmamıştır."

"Şirketin şu anda sahip olduğu uçağın ve öncekilerin kayıtları tam. Ancak kiralanan uçakla ilgili başka herhangi bir bilgi ya da masraf kaydı yok. 25 Şubat kiralandığı tarih, 25 Nisan da iade ve kirasının ödendiği tarih. O kadar."

Sinan kuşkuyla gözlerini kıstı ve kardeşine doğru eğildi. Sorunun cevabını bilse de yine de "Kullanılmamış mı?" diye sordu.

"Şahsi fikrim, ülke ekonomik krizdeyken *maksat hareket olsun* diye uçak kiralanmaz."

Sinan bakışlarını kardeşinden ayırıp sehpanın üzerindeki kâğıda çevirdi. "Sanırım burada ihtiyacım olabilecek bilgiler var."

"Bir de sen araştırmak istersin, diye düşündüm."

"Teşekkür ederim," diyen Sinan kâğıdı alıp kaldırdı. "Bu iyi oldu."

"Peki, çabamın karşılığı olarak bir açıklama yapacak mısın? Mesela ne bulmanın peşindesin?"

Derin bir iç çeken Sinan ikna edici bir açıklama değil, fakat bir şeyler söylemeyi düşünüyordu. Koltuğun ucuna doğru çektiği bedenini iyice kardeşine doğru yaklaştırdı.

"Dedemiz yurt dışına bir şey gönderdi, onu kiminle yolladığını bulmaya çalışıyorum."

Güçer'in kaşları ortada buluştu. "Ne değil de kiminle gönderdiğini mi bulmaya çalışıyorsun?"

"Evet. Çünkü ne gönderdiğini biliyorum, benim derdim kargocuyu bulmak."

"Ne yapacaksın onu?"

Sinan'ın merak ettiği, dedesi, Parker Ailesi ile nasıl temas kurup tanışmıştı? Tabii bunu kendine sakladı ve "Konu dedemizle ilgili," dedi. "Neyse, yardımın için sağ ol. Sen zaten hep olgun ve birleştirici oldun. Özeldin ve ben dedemin de seni bu yüzden seçtiğini düşünmüştüm."

"Başka bir şey isteyeceksen söyle. Bunun için beni yağlamana gerek yok."

"Yağlama yapmıyordum, hakkındaki fikirlerimi söylüyordum."

"Mükemmel olduğumu senden duymaya ihtiyacım yok," diyen Güçer kolundaki saati işaret etti. "Bana bunları söyleyecek kadına daha fazla geç kalmak istemiyorum, hadi ifadeni alalım."

"Ona evlenme teklif ettin mi?"

Güçer bir an sert çıkışmaya hazırlansa da sonra vazgeçmiş gibi yüzünü sarkıttı. "Hayır."

"Ne bekliyorsun?"

"Zeynep pek romantik değil. Yine de ya özel bir şeyler bekliyorsa yahut özel bir şey yaparım ama onu komik bulursa?"

"Sen de özel bir şey yapma, özel bir an seç."

Güçer ağzını açacakken aniden durdu. Bu tam da ihtiyacı olan ve aradığı cevaptı.

"Sen bunları nereden biliyorsun?" Elini uzatıp baştan aşağı Sinan'ı işaret etti. "Yani sen ve böyle şeyler, uygun... Hayır, hayır. Doğru kelime *uyumlu* ikili değilsiniz."

"Ailedeki tek mükemmel kişi sen değilsin."

"Doğru, bir de benden sonra mükemmele yakın olanlar var." Sohbetten keyif alırcasına dudakları sağa doğru kıvrıldığında Güçer, kendini durdurdu. "Artık kâtibi çağırayım."

Sinan, kardeşi için duyduğu endişeyi bastırmakta zorlanıyordu. Saçının teline zarar gelirse ile başlayan cümleleri acımasızdı. Göğsü büyüyüp tüm organlarını sıkıştırıyordu. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa tabii ki yapacaktı.

* * * * *

Güçer'le işini tamamladıktan sonra Hamdi'nin ailesinin yanına uğramıştı. Yaptığı tek şey ellerini tutup sessizce acıyı dinlemek olsa da Sinan, onlarla kalmayı seçmişti. Keşke daha fazlasını yapabilseydi ama ölüm karşısında herkes gibi o da çaresizdi.

Eve dönüş yoluna girdiğindeyse yerine vekâlet eden Oğuzhan aramış, yaşadıkları sorundan bahsedip, ondan destek talep edince büroya gitmiş ve konunun hassasiyetinden dolayı da problem çözülene kadar orada kalmıştı.

Gece yarısını geçtikten çok sonra eve dönmeyi başardığında zihnindeki seslerin gücü iyice artmıştı, ama Sinan artık onları algılayacak durumda değildi.

Karanlık ve sessiz eve girmeden önce istediği, yatağıyla buluşmaktı. Fakat aklından geçen anlık düşünceyle hissettiği duygu, onu isteğinden vazgeçirtti.

Hamdi olsaydı, mutlaka onu karşılar ve sıcak mı soğuk mu, diye sorardı. Sinan için aslında bir önemi yoktu. Bir şeyler içip önemli yahut alakasız konular hakkında konuşmak yeterliydi.

Tasarlamadan öylesine sanki ayakları onun yerine karar vermiş gibi, yönünü mutfağa çevirdiğinde önce yanan ışığı, sonra da sesleri duydu.

İhsan, Hamdi'nin yerini almak için fazla hevesliydi.

Bu konu hakkında herhangi bir şey düşünmemeye özen göstererek mutfaktan içeriye girmek için ilk adımını attı. Şahit olduğu manzarayla, şaşkınlığının altını çizer gibi yüzünde birkaç çatılma belirdi. Saniyelerle birlikte çatlamalar derinleşti ve alnında bir çizgi oluştu.

Elif, ortalığa yayılan kahve kokusunun merkezi olan iki bardaktan birini karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye soran Sinan, temkinli şekilde kendini belli edip içeri süzüldü.

"Arabanın geldiğini gördüğümde kendime kahve yapmaya hazırlanıyordum. İhtiyacın olabileceğini düşünüp senin için de hazırladım."

Sinan sırayla Elif'in yüzüne ve kahve bardağına baktı ki şu an ona gerçekten ihtiyacı vardı. Yine de çabuk teslim olmayacaktı. "Mutfaktan ön taraf görünmüyor!"

"Mesleki deformasyona uğramış birisiyle yaşamak çok zor." Elif bardaklardan birini alıp Sinan'a uzattı. "Eşinin seni kandırıp alışverişe gidemeyecek olması ne üzücü."

Bakışlarını kısan Sinan, bardağı alıp kahveyi kokladıktan sonra büyükçe bir yudum içti ve kafeinin zihnini ayıltmasını bekledi. "Olmayan birisi için üzülmemi beklemediğini umuyorum."

Elif kendi kupasını alıp iki avucunun arasına sıkıştırdı ve başıyla bahçeye çıkan açık mutfak kapısını işaret etti. "Oradaydım ve sıcak su hazırdı."

"Beni mi bekliyordun?"

"Öyle bile olsa bunu bana asla itiraf ettiremezsin."

Sesinde samimiyet ve keyif olan Elif'e bakmaya devam ederken Sinan'ın yüzündeki sert ifadeler yumuşadı. Gözleri ise düşüncelerinin aynası gibiydi. Amacı ve nedeni ne olursa olsun, kahve ve sohbet edecek birisi, tam da ihtiyacı olan ikiliydi.

Mutfak masasının ona en yakın olan sandalyesini çekip oturdu.

Kahvesinden bir yudum daha içti ve Elif'in de gelip karşısına yerleşmesini bekledi.

"Sadece kahvenin hatırına seni herhangi bir itirafa zorlamayacağım."

"Teşekkür ederim, çünkü senin itiraf ettirme yöntemlerin bende gerginlik yaratıyor."

Sinan yaramazlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi dudaklarını kıvırdı.

"Öyle yorgunum ki bu defa bayılıp kalan ben olabilirim."

"Devler gibi eserler bırakmak için, karıncalar gibi çalışmak gerekir."

"Necip Fazıl Kısakürek..."

"Benim için Sinan Öztürk."

"Hayır," deyip itiraz etmeye yeltenen Sinan, aniden durdu ve merakla masaya doğru eğildi. "Anlamadım, tam olarak ne demek istedin?"

Elif mahzunca kafasını eğdi ve adamın aksine o, geriye doğru yaslandı. "MİT Müsteşar Yardımcılığından önce hazırladığın Siyasi ve Askerî İlişkiler tezinin ilk başlığıydı."

"Benim hakkımda araştırma mı yaptın?"

"Bunu Vikipedi bile biliyor, ben bilmesem ayıp olurdu."

"Vikipedi'nin bile bildikleri sınırlı, ama seninkilerin öyle olmadığı kanaatindeyim."

Omuzlarını içine çeken Elif "Öyle sayılmaz," dedi. "İçeriği farklıydı ve ilgimi çekmişti."

"Yani o sıkıcı şeyi okudun, öyle mi?"

"Erişime açıktı. Üstelik seninle aynı fikirde değilim. Kelimelerin gücü ne anlattıklarıyla değil, ne hissettirdikleriyle ölçülür."

"Şimdi kafam dolu, bunu boş bir anımda düşünüp niyetini bulmaya çalışacağım."

Hayrete düşmüş gibi görünen Sinan, derin bakışlarla Elif'i süzdü. Genç kadının ne hissettiğini ilk anda anlamak mümkün olmuyordu. Sesinde neşe kırıntıları olmasına rağmen, yüzü donuk ve ifadesizdi. Bir diğer sorunu da, dudaklarını gülümsemek için kullanmıyor oluşuydu.

Kendini tutamayan Sinan, "Hâlâ mı içinde bulunduğum şartlar ve ruh hâlin sevinç gösterileri için uygun değil?" derken genç kadını incelemeyi bıraktı.

"Az önceki sorunu çalacağım, anlamadım, tam olarak ne demek istedin?"

Sinan bedenini masaya yanaştırdı. "Daha önce gülümsememenin sebebinin bu olduğunu söylemiştin, şimdi sesindeki keyfe rağmen neden tebessüm etmediğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Bir nedeni olduğunu sanmıyorum."

"Bence var ve sorun her neyse onu çözmelisin. Çünkü gülmek sana yakışacaktır."

Elini ensesine götüren Elif, adama istediğini vermek için zoraki de olsa gülümsemeye çalıştı. Fakat hemen kararını değiştirdi. Sinan'ın bakışları ve sözlerinin etkisiyle duygularında meydana gelen coşkudan dolayı huzuru kaçmıştı. "Neyse," deyip ayağa kalktı. "Artık yatağa gitme vakti."

"Böyle bir emre asla itaatsizlik etmem," diyen Sinan şimdi çapkınca gülümsüyordu. "Gerçi benim için ille de bir yatak olması şart değil."

"Bir kadını heyecanlandıracak şeyler söylemeyi iyi beceriyorsun!"

"Kelimelerin gücü!"

O güç aslında Sinan'ın davetkâr bakışlarındaydı ama Elif kararlılıkla bu düşünceyi kafasından silip attı. Sonra sırasıyla kendi ve Sinan'ın önündeki bardağı alıp lavaboya geçti ve aralarındaki mesafeyi açtı. Davranışlarında ölçülü görünmek için harcadığı çaba, bir nebze işine yarıyordu.

Değişken hislerine karşın ses tonunu sabit tutmayı başaran Elif, "Aynı yatağa gitmeyi kastettiğime inandıysan seni durduramam," dedi. "Ama senin için üzülürüm."

"Sevindim, çünkü ben de uyumaktan bahsediyordum. Yanımdaki kadınla yatakta yapılacak daha heyecanlı aktiviteler varken uyumam hoş olmazdı."

"Değil uygulamak, o aktiviteleri düşünecek dahi enerjin kalmadığını görebiliyorum." Yamuk bir sırıtışla adama dönen Elif, delice atan kalbini duymamaya çalışıyordu. "Kabullenmelisin ki, yirmili yaşlarını geride bırakalı çok oldu."

"Doğru, artık daha tecrübeliyim. Mesela, kendiminkilerden ziyade partnerimin ihtiyacına öncelik veriyorum.

"İşte aranılan erkek tipi!"

Yanakları gittikçe kızaran ve göz kapakları ağırlaşan Elif yüzünü gizlemek için lavaboya döndü. Sinan'ı beklemek, belli ki verdiği doğru kararlardan birisi değildi.

Geçmişi kurcalayacağını net şekilde ifade eden adama çıkışarak, tutumunu belli ettiğini ve giderken ona kuşkuyla baktığını öne sürerek, durumu düzeltmek için onu beklediğine dair kendine yalan söylediğini, ancak biraz önce anlamıştı. Sinan'la yakınlaşmaya çalışıyordu, ama bunun sebebinin görev icabı olduğunu söylerse yalan beyanda bulunmuş olurdu.

Sinan tüm bedeniyle yan dönerek Elif'in hareketlerini takibe aldı. Genç kadının davranışlarındaki tutarsızlık hakkında net bir karara varamamıştı. Fakat sağlıklı bir erkek olarak onunla ilgili kesinleşmiş fikirleri vardı. Maskulen tavırlarına rağmen, hemen fark edilen kadınsal ayrıntıları, diri ve dinç güzelliği göz ardı edilemeyecek kadar netti. Ayrıca aralarında tuhaf bir etkileşim olduğunu da tabii ki inkâr etmeyecekti. Üstelik bu his ve farkındalık dayanılacak gibi değildi. Onu korkuttuğu kadar iyi de hissettiriyordu.

Bunları düşünmek Sinan'a artık gitme vaktinin geldiğini söylüyordu. Fakat ayağa kalkarken dudağının ucundaki tebessüm her şeyi açıklıyordu.

"Sabah yedide odamda buluşalım. Ama kastettiğim kesinlikle çalışma odam!"

Islak ellerini havluyla kurulayan Elif, sırtını tezgâha dayayıp ona dönerken Sinan ilginç bir sahneye tanık oldu. Genç kadın gerçek bir tebessümle ona bakıyordu.

"Sekizde ve çalışma odanda!"

"Ve herhangi bir aktivite için değil, sadece çalışmak için!"

Mesafeye rağmen sanki birbirlerinden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorlardı. Ve tam da bu nedenle ikisi de aralarındaki uzaklığı sabit tutmak için çabalarken Sinan da ona gülümsedi.

* * * * *

Bir cinayet davasında doğru yere bakarsan katilin sana bıraktığı ipucunu görürsün. Çünkü katil, peşinden gitmeni, neler yaptığını bilmeni ve seni alt edebildiğini kanıtlamak ister. Katile zevk veren, öldürüyor olmanın yanı sıra bunu yapabiliyor olmasıdır.

İki elini başının arkasına koyan Mert koltuğuna yaslandı ve oluşturdukları tabloya baktı.

Savcı Güçer, dün akşam aldığı Sinan'ın ifadesini bu sabah mesai başlangıcında göndermişti. Üstü kapalı ama açıklayıcı bilgiler vardı. Evdeki diğer kişi olan Elif'le birlikteymiş. Tüm gece...

Mert'in aklına bir kadın ve erkeğin birlikte geçirdikleri gecede neler yapmış olabilecekleriyle ilgili eğlenceli senaryolar belirdi. Fakat Sinan Öztürk, önemli bir toplantıdaydık, demişti.

Elif Güven'in de ifadesinin kontrol edilmesi gerektiğini notlarının arasına yazdı.

Otopsi tamamlanmamıştı, fakat Yelda da ön bilgilendirmeyi göndermişti.

Sırtını doğrulttu ve doktorun gönderdiği mailin ekli dosyalardaki adı, "Delil 3" olanı açtı.

Hamdi'nin kulağının içine dürtülmüş kâğıtta "Gerçeği bul" yazıyordu. Yazıdan daha tuhaf olanı konulduğu yerdi. Nasıl bir canlı başka bir canlının kulağının içine kâğıt dürterdi ki? Gerçi Yelda'nın raporuna göre maktul o esnada hayatta değilmiş. Yine de bu, durumu hafifletmiyordu.

Kâğıt öyle derine sokulmuştu ki Yelda'dan başkası onu asla fark etmezdi. Doktorun kara gözlerinin güzel olmalarından sonraki en önemli özelliği keskinlikleriydi.

Silkelenip 'Ne güzeli," diye mırıldandı. Buz gibi soğuk ve iticiydi. Son düşüncesine inanmak için aynı düşünceyi birkaç defa tekrarladı. Yeterli gelmeyince de yaşadığı son anı yok kabul etti.

"Herkesin ortasında kendinle konuşmaktan vazgeç," diyen Esmer ortağının omzuna dokunup yanına çektiği sandalyeye oturdu. "Senin evlenme zamanın geldi. Bunlar hep bekârlıktan."

"Karşıma Mehmet Sancaktar gibi birisi çıksaydı evlenmek benim için de sorun olmazdı."

"Kocama asılmıyorsun, değil mi?"

"Bekâr kız kardeşi yoksa başka seçeneğim kalmıyor?"

"Soyadı Sancaktar olup bekâr kalan kimse yok. Ayrıca kocamın da tipi değilsin."

Mert kafasını sallayıp "O zaman çalışmaya devam," dedi. "Nota bakıyordum. İnceleniyor ama çizgilerin netliğine bakılırsa bir kadının yazdığı hemen anlaşılıyor."

"Gerçeği bul, diye kime söylüyordur?"

"Maktul, abinin adamı. Herhâlde muhatabı sen değilsindir."

"Mesaj Sinan'a ise konu birçok şey olabilir."

Mert "Bunu ona sorman lazım," derken bakışlarını çevirdiği Esmer, onu başını sallayarak onayladı. "Çöp kutularında bulduğumuz silah, eldiven, kar maskesi ve telefon hattı hakkında ne diyorsun?"

Esmer kollarını göğsünde kilitleyip iyice geriye yaslandı ve bakışlarını panoda gezdirdikten sonra "Eğer hepsini aynı çöp kutusuna atsaydı düşüneceğim şey farklıydı," dedi ve devam etti. "Ama o hepsini ayrı kutulara attı."

"Doğru ve çöp kutularından başka bir şey çıkmadı. Üç kilometrelik alan titizlikle incelendi."

"Neden bu dördü ve dört ayrı kutu? Ve daha da önemlisi bunu neden yaptı?"

"Belki onlarla da bir mesaj iletmeye çalışıyordur."

Esmer ayağa fırlayıp fotoğrafları işaret etti. "Maske sadece gözleri açıkta bırakıyor. Onu ya da eldiveni bir saniyeliğine takmış olsa DNA'sı kalırdı, ama yok. Silah da cinayet silahı değil."

"Bundan da onları, meydan okumak için değil mesaj vermek için bıraktığı kesinleşiyor."

Ortağına dönen Esmer kafa karışıklığını belli eden bir tonla "İyi

de ne ve kime?" diye sordu. "Ayrıca bunları katilin bıraktığına nasıl emin olabiliyoruz?"

"Kâğıttaki notu kime yazdıysa eminim bu mesajlar da onadır. İkincisi, eğer telefon hattı Hamdi'yi arayan son numaraya ait olmasaydı emin konuşamazdık. Keza üzerlerinde hiç iz olmaması da sorduğun soruyu açıklıyor. Kim çöp kutusuna bıraktığı atıkları titizlikle siler ki?"

"Anlaşıldı, Sinan'a bunu da sorarım. Peki, sen gelmeyecek misin?"

"Hayır. Bu sizin aranızda."

"O ne demek?"

Mert hiç kalkmadığını sandalyesini Esmer'e doğru çevirdi. "Çünkü Sinan, bu kadar mesajlı ve onu ilgilendiren bir vakayı daha çabuk çözeriz diye bize vermedi. Onun da bir amacı var."

Konu fazlasıyla dikkatini çekince Esmer "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Mesajlarla dolu ve adamına ait dosyayla onun ilgilenmesi gerekmez miydi?"

Esmer itiraz etmek için öne atıldı ama sonra sustu. Parçaları birleştirip düşündüğünde Mert'e hak vermekten başka çaresi kalmıyordu. Anlaşılan ağabeyiyle çetin geçecek bir konuşma yapması gerekecekti. Sinirlenmek istedi. Ne var ki kuşkusundan doğan endişesi ona engel oldu.

* * * * *

Elif'i tanımıyordu, hatta genç kadını Sinan seçmemişti. Elif, onun hayatına bir meteorun dünyaya çarpışı gibi girmişti. Ya da parlayan bir kuyruklu yıldız gibi hayatını aydınlatmıştı. Cevabın hangisi olduğunu zaman gösterecekti ki bu zaman içerisinde dikkatli olması gerektiğine dair kendine bir hatırlatmada bulunmayı ihmal etmedi.

Elif muhteşemdi ama masum değildi. Gerçi Sinan'ın istekleri de masum olmaktan uzaktı.

Genç kadını öpmeye çok yaklaşmıştı ve yapmadığı için mi daha

çok pişman olduğunu hâlâ çözümleyememişti. Güvensizliğine rağmen Elif'in yanında keyifli ve rahat olduğu gerçeği ise onu huzursuz ediyordu. Bu ikilemler de, ortada bir sorun olduğunun işaretiydi.

Kısa sürede gelgitli çok fazla duygu paylaşmışlardı. O yüzden aklından geçenler, şaşırtıcı değil, normal kabul edilmeliydi.

Yarı yarıya ikna olan Sinan, Elif'le sözleştikleri saatten önce çalışmaya karar verdi. Odasının kapısını açacağı esnada duyduğu beklenmedik sesle birlikte duraksadı.

"Beni artık şaşırtmıyorsun," diyen sesin sahibi Sinan'ın özlediği kişiye aitti.

"Boşuna uğraşma, bana olan hayranlığını ne yapsan gizleyemezsin."

Adnan, kocaman bir adamdı. Güzel bir yüzü vardı ve Sinan'ın aksine dağınık olmayı ve öyle yaşamayı severdi. Eskimiş bir kot ve üzerine çıplaklığını örtecek herhangi bir tişört giymesi onun için yeterliydi. Fakat eski dostu şimdi takım elbisesinin içinde iyi ve keyifli duruyordu.

Aylardır görüşmediği dostunun sabahın bir köründe neden çıkıp geldiğiyle ilgili tahmin yapmasına gerek yoktu. Acılar paylaşınca dayanılabiliyordu. Kötü haberlerin hızlı yayılmak gibi bir huyunun olmasının nedeni de buydu.

Adnan yanına vardığı Sinan'ın elini kavrayıp tüm gücüyle parmaklarını sıktı ve birbirlerinin sırtına vurup dostluklarını mühürlediler.

"Hadi oradan, hayranlıkmış. Meydanı sana bıraktım diye kazanıyorsun."

"Ancak senin gibi akıllı adamlar, kazanamayacağını bildikleri meydandan çekilir."

Kahkahasının volümünü arttıran Adnan, "Beni koridorda mı ağırlayacaksın?" dedi. "Daha rahat bir yerde sana kimin en iyi olduğunu açıklayayım."

"Sana hava atma fırsatını kaçırır mıyım?" Sinan az ötelerinde duran İhsan'a yöneldi. "Bize bahçede kahvaltı hazırlatır mısın?"

"Kahve yeterli." Yürümeye başlayan Adnan, pis pis sırıtıyordu. "Hava attığımı düşünme ama güzel karım kahvaltısız evden çıkmama müsaade etmez."

Sinan tebessüm edip devirdiği bakışlarını arkadaşına dikti. "Abartıyorsun."

"Hayır, kıskandığını açıkça söyle!"

Bahçeye çıktığında yüzüne vuran güneşin mi yoksa dostunun mu ona daha iyi geldiğine karar veremeyen Sinan, "Ütülü bir şeyler giymiş olmana bakılırsa," dedi ve aynı biçimde devam etti. "Yenge üzerinde epey çalışmış ama neyse ki seni bir şeye benzetmeyi başarmış."

Gözlerinde merak ve hüzün olan Adnan, aslında arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Sevgili eşi onu iyi bir koca ve adam yapmak için çok uğramıştı.

"Benim de bir yengem olsun ve senin de iyi bir şeylere dönüştüğünü görebileyim artık."

"Bunca güzel kadın varken neden içlerinden bir tanesini seçmek zorunda kalayım ki!"

"Doğru, ben aradan çekilince hepsi sana kaldı."

Bazı dostluklar araya giren virgüle rağmen kaldığı yerden devam eden cümle gibiydi. Adnan'la bir yıla yakın süredir telefon haricinde görüşmemişlerdi. Buna karşın her şey aynıydı.

Eşi karşısına çıktığında Adnan hayatını değiştirecek kadının o olduğunu ilk saniyede anlamıştı. Sözde ziraatçı diye gittikleri Mardin'deydiler ve onların son saha göreviydi.

Yaralanan köy muhtarını sağlık ocağına götürdüklerinde karşılarına Doktor Sevde çıkmıştı. Bir anda tüm dünya ile ilişiğini kesen Adnan kulağına eğildiği Sinan'a "Âşık oldum." demişti.

Sinan'ın tepkisi saçmalamayı kesmesini söylemek olmuştu. Oysa Adnan "Hadi vur beni," derken neredeyse ciddiydi. "Burada kalmak için başka şansım yok."

Bu olay on yıl önceydi. Asla pes etmeyen Adnan, peşini bırakmadığı Sevde ile beş yıl önce evlenmiş ve bir kızları olmuştu.

Karısının hamile olduğunu öğrendiğinin sabahında da istifasını vermişti.

Onlar yirmi beş yıldır birlikteydi. Dostu birimden ayrılıp kendi özel güvenlik şirketini açtığında Sinan, önce ihanete uğramış gibi

hissetmişti. Ancak sonra Adnan'ın mutluluğuna şahit olduğunda, ona hak vermekten başka bir ihtimalinin olmadığını kabullenmişti.

Geliş amacını ertelemeyen Adnan, "Çok üzgünüm," dedi. "Hamdi sıkı bir adamdı."

Bakışlarını uzağa çeviren Sinan başını salladı. "Öyleydi."

"Yapabileceğim bir şey var mı, ne olursa hazırım."

Sinan bunu zaten biliyordu, dostunun söylemesine gerek yoktu.

İhsan'ın kahveleri getirip yanlarından ayrılmasından sonra Sinan her ne kadar iyi olduğunu görebilse de "Senin işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bir aksiyon yok. Korunacak zengin çocuklar ya da şımarık ünlüler olmasa aç kalırdık."

"Kızın, o nasıl bir şey?"

"Onu anlatıp da yaşadığın sefil hayattan dolayı seni ezmeyeceğim.

"O kadar mı harika?"

"Böyle bir şeyi yaşamadan asla bilemezsin. Daha bir buçuk yaşında ama bir kız olarak olayı hemen kapmış. Bir öpüş ve bir gülücükle bana ne isterse yaptırabiliyor."

Sinan kendini bir kadının ve küçük bir kızın peşinde, istese de hayal edemiyordu. Bir vakitler Adnan da onun gibiyken tek bir saniye için gözleri, bir kadının gözlerine değmiş ve tüm hayatını değiştirmişti. Onun pişman olacağını sanmıştı. Hâlbuki adam karşısında, yaşamın sırrını çözmüş birinin öz güveniyle oturuyordu.

Arkadaşının mutluluğuyla mutlu olmak için kendine fırsat tanıyan Sinan'ın görüş alanına giren kıpırtıyla bakışları evin köşesine ilişti. Gözlerinin değdiği yerde dikilen Elif'i gördüğünde ilk etapta aklının ona oyunu olduğunu sandı. Oysa genç kadının varlığını tüm hücrelerine kadar hissediyordu. Dakikalarca hiç usanmadan, aksine her an daha fazlasını talep ederek onu seyredebilirdi. Elif gördüğü en güzel şey değildi, yine de onu, görebileceği en harika şeyle değiştirmezdi.

Dizlerine gelmeden biten sporcu taytı ve sadece üst bedeninin bir kısmını örten, aynı darlıktaki atletiyle ortaya serdiği manzara bir adamın kalbinin dayanabileceğinden fazlaydı.

Sinan o an hayranlığının yanında hissettiği öfkenin, neden daha ağır bastığını kestiremedi.

Arkadaşının kısılan gözlerle neye baktığını görmek için dönen Adnan "Vay!" deyip sadece Sinan'ın duyabileceği şekilde ıslık çaldı. "Havanı atmak için kozunu sonraya saklamışsın."

Eve mi girmesi yoksa yanlarına mı gitmesi gerektiğinin tereddüdünü yaşayan Elif'i başıyla yanına çağıran Sinan sonra arkadaşına döndü.

"Evde bekleyen eşi olmayan adamlar böyle yaşıyor."

Yeniden ve hızla Sinan'a dönen Adnan merakla "O özel..." diye soracakken arkadaşı cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Hayır, sadece çalışanlardan birisi."

Adnan ikna olmamıştı. Sinan'ın gözlerinde gördüğüyle sözleri birbirini tutmuyordu ki, o bakışları en çok kendinden biliyordu. Yine de yorum yapmadı ve yanlarına gelen Elif'i karşılamak için ayağa kalktı.

"Spor salonunda gösteriş yapmak yerine sokakta özgürce koşan kadınların hayranıyım."

"Sizin gibi bir beyefendinin hayranlığına nail olmak benim için onurdur."

Adnan cevap veremeden Sinan'ın dişlerinin arasından tıslayarak "Beyefendi mi?" deyişini ikisi de duymuş ama önemsememeyi seçmişti.

"Lütfen, o onur bana ait. Sabah sabah sizin gibi bir hanımefendi ile güne başlamanın nasıl harika bir şey olduğunu siz bilemezsiniz."

Birbirine geçirdiği dişlerinin gıcırtısı duyulan Sinan da aheste hareketlerle ayağa kalkarken "Sevgili karının bundan haberi var mı?" diye sordu.

"Tabii ki var. Ona da her sabah aynısını söylüyorum."

O an Sinan'a göre doğaüstü bir şey oldu ve Elif gülümsedi. Güneş bile o gülüşün güzelliği karşısında sönük kalmış ve solmuştu sanki. Elif'in kıkırdarcasına çıkardığı ses ise notası henüz keşfedilmeyen en tatlı melodinin finali gibiydi.

"Sevgili eşiniz dünyanın en şanslı kadını."

"Bunu ona ileteceğim," diyen Adnan bakışlarını genç kadından ayırmadı.

Flörtleşmeye başka yerde devam etmelerini söylemek için Sinan ağzını açtı ama sadece "Elif," diye tısladığında ikili ona döndü. İçine kocaman, ağır bir taş oturmuş ve Sinan'a nefes alacak alan bırakmamıştı. Hissettiği öfkenin bilinen bir sebebi yoktu. Fakat her an biraz daha büyüyordu. "Üzerine düzgün bir şeyler giy. Bu evde yalnız yaşamıyorsun!"

Elif gözlerini devirdi. Aslında Sinan'ın böğrünü yumruklamak istediğini, tıpkı hüznünü saklamaktaki becerisi gibi perdeleyip tebessüm etti. "Hücreme dönüp beni kurtaracağınız anın hayaliyle bu zor günlerin üstesinden geleceğim."

"Böyle bir güzelliğin bu köhne adamların arasında solmasına izin vermeyeceğim!"

Elif baş selamının ardından sadece Adnan'a bakıp, eve doğru ilerlerken yüz kasları yeniden geri çekildi. Hissettiği ıstırap gibi duygu, şimdi kimse onun görmezken belli oluyordu.

Genç kadının eve girmesini bekleyen Adnan "Artık gideyim, dedi ve aynı tonda devam ederken arkadaşına yöneldi. "Böylece sen de hemen Elif'in yanına koş."

"Hadi ama! Hâlâ mı romantik hikâyeler okuyorsun!"

"Aşk acısı çekerken beni aradığında sana bu anı hatırlatacağım," diyen Adnan canlı bir içtenlikle gülümseyip yürümeye başladı ve evin köşesini dönerken "Araman uzun sürmeyecek!" dedi.

Şok hâli devam eden Sinan'ın gözünün önünde hâlâ Elif'in gülüşü vardı. Onunla sohbet hâlindeyken bile kavga eder gibi konuşan genç kadın, Adnan'la açıkça flörtleşmişti. Üstelik günlerdir görmek için heyecanla beklediği gülüşünü Sinan'dan esirgeyip başkasına göstermesi hiç adil değildi. Hele yarı çıplak hâlde sokağa çıkmış olması...

Elif'e iyi ve ciddi bir ikazda bulunması şarttı. Mensubu oldukları kurum belliydi. Bu tarz gevşekliklere izin veremezdi.

* * * * *

Gece, Sinan'ın ardından Elif de kendi odasına geçmiş ama uykuyla buluşması çok sonra gerçekleşmişti. Maalesef düşünmek hiç o kadar yorucu olmamış ama buna rağmen sonuca ulaşmayı başaramamıştı. Ta ki sabahın ilk ışıklarıyla ne gördüğünü hatırlamadığı bir rüyadan uyanır gibi gözlerini açıp da "Berfin" diye mırıldanan kendi sesini duyana kadar.

O an ne yapması gerektiğini artık biliyordu.

Koşmak her zaman Elif'in işine yarardı, ancak bu defa öyle olmamıştı. Verdiği kararı değiştirmek için geçerli nedenler bulabilmek adına saatlerce koşmasına rağmen sonuç değişmemişti.

Berfin'e ulaşmak için başka bir yol bulmalıydılar. Sinan iyi bir seçenek değildi.

Adamla aynı çatı altında olmaya itiraz etmezdi, tabii eğer şartlar farklı olsaydı. İşin daha endişe verici yanı, Sinan'a karşı duygularının sadece şehvet ve hayranlıktan ibaret olmayışıydı.

Berfin'e yaklaşmayı bile başaramamışken, Elif'in böyle şeyler hissetmeye hakkı yoktu.

Fakat verdiği kararın asıl sebebi, Sinan'a olan zaafı değil Sinan'ın dosyayı ele alış şekliydi.

Yaptıkları planın yeterli olmadığını bu eve geldiğinin ilk saatinde zaten anlamıştı, sonra Hamdi'nin ölümü vardı. Bu da birçok şeyi değiştirecekti.

Daha da önemlisi geçmiş geçmişte kalmalıydı. Elif'in tek derdi, gelecekten Sinan'la daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Hızla girdiği odasının kapısını kilitledi ve Sinan'ın arkadaşıyla birlikte bahçede oturmasını fırsat bilip telefonunu çıkardı. Beklemeden kararını bildirmek için diğer ortağının numarasını tuşladı. Eşelenen geçmişin külleri ortalığı toza boğmadan önce durmaları ve Berfin'e ulaşmak için başka yol bulmaları gerekiyordu.

* * * * *

Adnan'ın gidişinin ardından eve giren Sinan'ın mantıklı yanı ağır basınca kendini çalışma odasına kapattı. İsteği havaalanına git-

me vakti gelmeden önce biraz daha çalışmaktı. Ne var ki Elif'in gülüşünü ve Adnan'a göz süzerkenki hâlini zihninden uzaklaştırmayı başaramadığı için isteklerini yerine getiremedi.

Yumruk yaptığı elini masaya dayadı. Kızgın olmak için bir sebebi yoktu, ama anlayamadığı şekilde hissettiği tek duygu buydu.

Ona her ne oluyorsa asla normal değildi. İş disiplini ve güçlü iradesi nereye kaybolmuştu?

Diğer her şeyin silinip, belleğinde tek bir bilgi kalmış gibi sadece Elif'e odaklanmasını, asla mantıklı bir sebeple eşleştiremiyordu.

Koltuğuna gömülüp son bir çareyle başını geriye yasladığı esnada kapının tıklatıldığını duymasıyla birlikte cılız bir ses kulağına Elif'in geldiğini fısıldadı.

Hormonları tarafından yönetilmek, alışık olduğu bir durum değildi. Buna izin vermeye de niyeti yoktu. Genç kadını görmek için sabırsızlandığını sonuna kadar inkâr etmeye kararlıydı. Öte yandan kızgınlığı, heyecanın gölgesi altında kaybolmuştu.

"Geciktim," diyen Elif'in ona doğru yürüdüğünü hissedebiliyordu.

"Spor yapmak istiyorsan bodrum katta salon var, ama giyinik olduğundan emin ol."

"Tamam."

Bu denli hızlı bir kabulleniş asla Elif'in tarzı değildi. Sinan özellikle kaçırdığı bakışlarını bu defa genç kadının yüzüne çevirdi. Sadece bir saniye sonra fark ettiği gerçekle dehşete kapıldı.

Öfke ya da yorgunluk gibi bir şey değildi, Elif'i hapseden çember, ıstıraptı. Yaşadığı her neyse onun yükünü taşımaktan yorulmuş ve vazgeçmiş gibiydi.

Sinan parmaklarını Elif'in yüzüne dokundurma ve onu iyileştirme arzusuna karşı koymaya çalışırken ayağa kalktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Elif "Olan bir şey yok." dese de görüntüsü kadar sesi de durumun, aslında söylediği gibi olmadığını belli ediyordu.

"Anlatırsan sana yardım edebilirim."

Sinan, ses tonunu yumuşak tutmaya özen göstererek genç kadına doğru ilerledi. Buluştuklarında gözyaşlarıyla dolu olan gözlerinin etrafındaki mor lekeleri gördü. Saatlerce koşmuş olması, bu denli tükenmiş hâle gelmesi için yeterli sebep değildi. Ağlamış mıydı?

"Az önce bahçede Adnan'la flört ederken gayet normal görünüyordun."

"Başkalarının yanında kendimi kontrol etmesini çabuk öğrendim."

Nedensiz ama bir anda, içindeki ağırlığın hafiflediğini hisseden Sinan, çapkınca gülümseyip "Ben başkası değil miyim?" diye sordu.

Cevap vermek yerine Elif bakışlarını yere indirdiğinde, Sinan onun kendini savunacak dahi enerjisinin olmadığını fark etti ve aynı saniyede yüzündeki keyifli ifadeyi sildi.

"Madem bir yabancı değilim, bana ne olduğunu söyle."

Kendini sıkan Elif'in konuşmayacağını anlayınca onun için bir şeyler yapma isteğine direnmeden, temkinli, küçük bir adımla genç kadına yanaştı. Ona dokunma ihtiyacına yenik düşüp uzattığı elinin tersini Elif'in yanağında gezdirmeye başladı.

İyileştirici, naif ve yumuşak dokunuşlarla genç kadının pürüzsüz, ipek tenine aşağı ve yukarı doğru hareketler yapıyordu. Gözlerini Elif'ten ayırmayan Sinan'ın tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı ve içinde uzun zamandır olmayan bir duygunun kıpırtısını hissetti.

Arzu.

Elif'le aralarındaki çekimi tüm varlığıyla hissediyor ve ona karşı gelemiyordu. Gözleri, saçları ve teni değildi arzuyu harlayan ve çekimi güçlendiren. Ondaki başka bir şey, güzelliğiyle birleşen cesareti, gücü, duruşu ve şimdi de tüm bunlara tezat olan kırılganlığı...

Güçlükle soluyan Elif de yerden kaldırdığı gözlerini Sinan'ın gözlerine âdeta perçinledi. Kendini sıkıyor ve titremekten korkuyordu.

"Ne olduğunu anlatmazsan, seni konuşturmak için bildiğim en iyi yöntemi kullanacağım."

Sinan'ın sesi zihnindeki imgelerin yoğunluğuna rağmen beklediğinden iyi çıkmıştı.

Kendi başını eğdi ama parmaklarını çenesine sürüdüğü Elif'inkisini kaldırdı. Genç kadının küçük ve ritimsiz soluklarını kendi dudaklarında hissediyordu.

"Önemli... Değil..."

"Önemli olduğunu görebiliyorum." Elif cevap vermek yerine bir kez gözlerini kapatıp açınca Sinan "Söyle bana, yoksa seni öpeceğim," dedi.

Bu defa gözlerini kocaman açan Elif sanki teklifi kabul etmişçesine dudaklarını araladı.

Sinan bu minik hareketi görmüştü. Bakışlarını genç kadının kırmızı, ıslak ve biçimli dudaklarına sabitledi. Bir süre öylece kalıp görüntünün keyfini sürdükten sonra minik bir hareketle eğildi. "Beni durdurmak için bu son şansın," diyen Sinan'ın konuşurken dudakları genç kadının dudaklarına değdiği an ateş harlandı. "Ama beni durdurmanı istemiyorum."

Tensel çekimin gücü Sinan'ın iradesinden daha büyüktü. Hissettiği yoğun duyguların itici gücünün etkisinden kurtulmak için, Elif'in dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı. İki ayrı parçanın birbirine geçmesi gibi her şey tamamlanmıştı. Fakat bu bir kurtuluş değil, teslimiyetti.

Araladığı dudaklarının arasına genç kadınınkileri alıp tadını içine çekmeye başladı. Naif başlayan dokunuşlar artan şehvetin baskısıyla şiddetlenmişti. Ellerini Elif'in sırtına koyup onu kendine bastırdı ve dilleri birbirine dokundu. Direnmeye kalkışmayan kadının ona karşılık vermesiyle de ikisi aynı anda inledi.

Tutku. Arzu. Şehvet. Savaşı bitirmiş ve birbirlerine teslim olmuşlardı.

Mantığın bittiği yerde duygular devreye girerdi. Ve kalbinle seçtiğini kaybetmenin yükü çok daha ağır olurdu.

* * * * *

Dudaklarını geri çekse de Elif'i kollarının arasında tutmaya devam eden Sinan, genç kadına sanki ona aitmiş gibi sarılmıştı. Ya

da kendini ona bırakmış gibi. İkisi birbirinden ne derece farklıydı, bilmiyordu. Doğru yerdeydi ve doğru anı yaşıyordu. Bildiği ve inandığı tek şey buydu.

Kendini kaybetmeye yeniden yaklaşmışken iradesini zorlayıp Elif'i bıraktı. Geri çekildiğinde ürperdi. Sıcak sığınağından çıkartılıp yoğun tipinin ortasına bırakılmıştı sanki.

"Bu, yeterli olmuştur," diyen Sinan biraz daha geriye doğru gitti. "Hadi durma, üstüme toprak at."

Masaya yaslanan Sinan kollarını göğsünde birleştirdi ve aleni biçimde Elif'i baştan aşağıya süzdü. "Hemen tepki verme, sadece seni kendine getirmeye çalışıyordum." Sağ kaşını havaya kaldırdı. "Gerçi buna gerek yok, öpüşürken zaten kendine gelmiştin."

Üzerindeki ölü ruhtan kurtulmak için silkelenen Elif "Sen ona öpüşme mi diyorsun!" dedi abartıyla. "Aynada kendini öpen ergenlerin taklidini yapıyorsun sandım."

"Hangi ergenler yapıyor bunu?" Sinan sesinin yatıştırıcı etkisini kullanırken tavrı alaycıydı. "Dur tahmin edeyim, cinsiyetini henüz keşfedememiş olanlar mı?"

"Bunlarla beni kızdıramazsın."

"Askeriyede geçirdiğin zamanın sonucu olsa gerek."

"Hadi tamam merak ettim, neymiş o sonuç?"

"Kız gibi görünüyor olsan da kabuğunun altındaki farklı."

"Az önce, senin deyiminle, öpüşürken bu düşünce aklından çıkmıştı sanırım."

Bu sefer de onu konuşturarak kendine getirmeye çalışan adamın niyetini anladığından beri Elif ona kızamıyordu. Ama kalbinde küçük çatlaklar oluşmasını da engelleyemiyordu.

"Olayı, genetiğiyle oynanmış domates gibi düşünürsen bana hak verirsin."

"Daha önce hiç bu kadar saçma bir şey duymadığıma eminim."

Yüzüne tembel bir sırıtma yerleştiren Sinan, "Domates, domates gibi görünse de tadı bir şeye benzemiyor," dedi.

"Belki sorun domateste değildir. Hatırlıyorum da, belirli bir yaş-

tan sonra insanların tat almalarında duyu kaybı yaşadığına dair bir yazı okumuştum."

"Alfabeyi sökeli uzun zaman olmamıştır, hangi ara öyle bir yazı okudun?"

"Genç olduğum için de kendimi kötü hissettiremezsin."

"Tecrübeli olduğum için sen de benim kötü hissetmemi sağlayamazsın." Sinan'ın sırıtması pisleşti. "Bu arada, ekürisiyle en uyumlu domates olduğu için onu seçmiştim."

"Bir de ekürisi mi var?"

Sinan kahkaha atıp yerini terk etti ve masasının arkasına geçti. "Tabii ki var, hıyarsız çoban salatası mı olur!" Keyfini bozmadan kalemini aldı. "Hadi, artık çalışmaya başlayalım."

Elif'in dudaklarında önce küçük bir keyif tebessümü oluştu, sonra büyüdü ve ışık saçan bir gülümseme oldu. Saniyeler içerisinde de kahkahaya dönüştü.

Genç kadını seyrederken yıldırım çarpmış gibi sarsılan Sinan'ın bundan sonra en sevdiği şey Elif'in gülüşü olacaktı. Keza sırf bu ana yeniden şahitlik edebilmek için hıyar olmayı kabul etmeye bile razıydı. Nefesini tuttu, odanın içi yaz güneşi doğmuş gibi aydınlıktı şimdi. Genç kadının dolgun, güzel ve tatlı dudaklarının aldığı şekli gözleri kanayana kadar izleyebilirdi.

Kalbi tekledi. Bunu hissetmişti ama sorun etmedi.

"Bu, şimdiye kadar senden duyduğum en harika ve en doğru şey."

Ciğerlerini hava ile doldurup derin bir nefes alan Sinan "Çalışmak mı?" demeyi başardı.

"Hayır, hıyar olduğun ve ben bu konu üzerinde saatlerce konuşabilirim."

"Ben öyle bir şey söylemedim ve senin de söylememeni tercih ederim."

Ona doğru yürüyen Elif'in suratındaki gülümseme ve gözlerindeki parlama fazlasıyla yanıltıcıydı. Fakat hüznü bir nebze de olsa dağılmıştı ve bu kadarı bile Sinan'ı en az genç kadını öptüğü zamanki kadar tatmin etmişti.

Elif masanın başına gelip Sinan doğrulana kadar bekledikten sonra "Ben domates olduğumu kabul ediyorum," dedi. "Ve tek ekürim de sensin. Denklem basit, eminim sonuca varabilirsin."

"Bir daha seni öpmekle zaman kaybetmek yerine, sana hıyar alıp keyfini öyle düzelteceğim."

Başka bir sandalyeyi Sinan'ın yanına doğru çeken Elif "Hâlâ öpüşme diyorsun," dedi. Yerine oturunca da omzunu salladı. "Sende haklısın, iyisini bulana kadar en iyisi o sanırsın."

"İlk müsait zamanda birbirimize en iyilerimizi gösterelim, ne dersin?"

"İkimizin de kaybedecek ve boşa harcayacak zamanı olursa, belki yapabiliriz."

"Bozuldun ve trip atıyorsun, işte şimdi en azından bir kadın ruhu taşıdığına inandım."

Elif kendini işaret edip "Ayrıca bu gördüğün," dedi. "Doğru yeri nişan alıp tek el hareketiyle seni nefessiz bırakabilecek bir kadın. Dikkatli olmanı tavsiye ederim."

"Oysaki benim seni nefessiz bırakmam için dudaklarımı kullanmam yeterli oldu."

Sinan'ın dudaklarını nasıl kullandığıyla ilgili aklına gelen görüntüyle tüm kanı Elif'in yanaklarına hücum etmiş, odanın sıcaklığı otuz derece artmıştı.

"Bu kadar muhabbet yeter, artık çalışmaya başlayalım."

"Sinirlenince çekilmez biri oluyorsun, ne güzel eğleniyorduk." diyen Sinan da notlarını çıkarıp dosyayı açtı ama kararını değiştirmiş gibi koltuğunu Elif'in olduğu yöne çevirip tek kolunu masaya dayadı. Yüzündeki eğlence ifadelerini silmişti. "Ne olduğunu söyleyecek misin? İnan bana, sorun halletmekte öpüşmekte olduğumdan daha iyiyimdir."

Elini ensesine götürdüğü an Sinan, onun yalan söylemeye hazırlandığını anladı. Fakat Elif hemen konuşmayınca, kararsız, ancak doğruyu söylemeye de cesaret edemediği kanısına vardı. Yine de sessiz kaldı ve genç kadının hamlesini bekledi.

Elif doğruyla yalan arasında bir yerde kalmayı seçti. "Sadece duygusal bir gelgit yaşadım."

Öyle uzun zamandır Berfin'i kovalıyordu ki, kendine ait bir hayatı kalmamıştı. Buna karşın az önce yaptığı telefon görüşmesinde, uğruna savaştığı her şeyin aslında bir yalan olduğunu ve istediği şeye asla ulaşamayacağını öğrenmişti.

Üzüntüsünün tamamı Elif'in kendisiyle ilgiliydi.

Onun tek amacı Berfin'e daha hızlı ulaşmak için çareler aramakken, Elif'i durdurmak ve sakinleştirmek için telefondaki diğer ortağının söyledikleri karşısında çaresiz kalmıştı. Öğrendiğini kabullenmesi mümkün değildi. Ama Sinan bu işi onun için kolaylaştırmıştı.

Kederi dikenli tel gibi kalbini sarmıştı. En ufak bir dokunuş onu kanatacaktı. Aynı acıyı tekrar hissetti, ama bu kez Elif onu olduğu gibi bıraktı. Zaman, bundan sonra ihtiyacı olan tek şeydi.

"Beni duyuyor musun?" diyen Sinan, genç kadının omzuna dokundu. Yine gözleri dalmış ve parlaklığının yerini bir parça hüzün, ancak çoğunluğu öfke olan başka bir duygu kaplamıştı. Onu kendine getirmek için Elif'i yine öpmeye kalkışamazdı.

Temaslı ikinci denemesinden sonra uykusundan uyanırcasına silkelenen Elif "Artık başlayalım," dedi ve adamla teması kesmek için eğildi. "Kötü bir kâbustu, suya anlattım bitti."

Boşlukta kalan elini çeken Sinan da önüne eğildi. Elif'in inadı, yaşadığı her neyse onu konuşmaktan alıkoyuyordu. Üzerine gitmeyecekti, yine de bunu diğer bilgilerin yanına not etti.

Sinan henüz farkında değildi ama çizgi aşılmış, tüm kurallar hükmünü kaybetmişti. Kalbi çoktan aklına karşı üstünlüğü ele geçirmiş ve aldığı notların, suya yazılan kelimelerden farkı kalmamıştı. Çünkü aşk bir direnişti ama sonunda, illaki âşık maşukuna teslim olurdu.

* * * * *

Bir süre aynı pozisyonda kalıp önündeki kâğıda bir şeyler yazan Sinan, aldığı notların tamam olduğuna ikna olunca nihayet doğ-

ruldu. Ancak yanında duran kadına dönmek için başladığı hareketi yarım bıraktı. Amacı Elif'in dikkatini çekmekti. Fakat etrafında dolanan bir kıpırtı hisseder gibi olunca dağılan kendi dikkati oldu.

Bir anda günler öncesine gitmiş ve tek başına bu odada kendini, Berfin'in dosyasını okurken görmüştü. Asıl görmesi gereken şeye yaklaştığını hissedebiliyordu.

Hiç hareket etmedi. Anıları oradaydı, sezebiliyordu. Nöronları aniden harekete geçmiş ve o geceye ait anılarına ulaşmaya çalışıyordu. Kalbi hızlandı. Ama sonra gelen imgeler, bilinçaltının derinlerine doğru yeniden kayboldu ve hatıralarında eksik olan o anı görmeyi yine başaramadı.

Bir süre bekleyen Elif, telaşlanınca Sinan'ın masanın üzerinde duran eline dokunduğunda düğmeye basmış oldu. Genç kadına karşı asla kayıtsız kalamayan adam, onu hissetmiş ve şu ana geri dönmüştü. Fakat bakışları hâlâ donuk ve ifadesi ürkütücüydü.

"İyi misin?"

Elif'in sorusuna hemen cevap vermedi. Elinin üzerinde duran kadının parmaklarına baktı. Teninin sıcaklığı derisinin altına işlemiş ve oradan kendine bulduğu yolla tüm bedenine yayılmıştı. Sinan'ın o sıcaklıkla yanmaya bu denli hevesli olması çok tuhaftı.

Tenleri birbirine her değdiği an bunu yaşıyor olmasına ise artık tesadüf diyemezdi.

Gözleri ellerinin birleştiği noktada takılı kalmış geçen birkaç saniyenin ardından, Elif ne yaptığını fark etmiş olacak ki yavaşça çektiği parmaklarını yumruk yapıp kucağına koydu.

Şimdi sessizlik derinleşmiş ve odanın havası ağırlaşmıştı.

Sinan önce yutkundu, sonra da toparlanmak için kendini uyardı. Sadece boynunu hareket ettirip, odayı baştan aşağıya gözleriyle taradı ve nihayet konuşmaya karar verdi.

"Az önce tek el hareketiyle beni nefessiz bırakmaktan bahsediyordun ya..."

"Sadece şakaydı! Sen ne..."

Bu sefer Elif'in konuşmasını kesen Sinan oldu. "Hayır, biliyo-

rum." Genç kadının telaşını görünce ifadelerini yumuşattı. "Ne şekilde darbe alırsa alsın, insanın harekete geçen sinirleri önce titrer. Sonra bayılsa da ölse de bunu hisseder. Peki, ben neden hatırlamıyorum?"

"Bunu açıklayamam. Yaşadığın sorun tıbbi bile olmayabilir."

Bu kesinlikle Sinan'ın aradığı cevap değildi. Yine de konuyu uzatmamaya karar verdi. Geriye doğru işleyen zamanı kısıtlıydı ve Elif'in bu konuda ona yardımcı olamayacağı aşikârdı. O da not kâğıdını önüne koydu ve kalemini bir numaralı sorunun üzerine sürükledi.

"En çok merak ettiğim soruyla başlayalım," diyen Sinan'ın sesi sanki bir kuyunun dibinden geliyordu. "Evlat alınabilecek milyonlarca çocuk varken neden Berfin?"

"Neden mi?" Elif ilk soruda tökezlemişti. Yerinde kıpırdanırken kendine düşünmek için zaman oluşturdu. "Parker Ailesi güzel, ihtiyaç sahibi, kimsenin peşine düşmeyeceği, uzun, ateş saçlı, eğitebileceği, IQ'su yüksek bir kız çocuğu arıyorsa Berfin'den daha iyisini bulamazdı." Başını kaldırıp Sinan'a baktı. "Bu arada fark ettin mi, sebepler birden fazla." Ancak adam ona cevap vermek yerine, sorunun yanına üç ünlem koyunca Elif öne atıldı. "Neden tik işareti değil?"

"Ne yani, sen gerçekten bu sebeplerin yeterli olduğuna inanıyor musun?"

"Öyle olmalıyım ki söyledim."

"Cevabı merak etmediğin için ilk söylediğin sebebe kanmaya hazırsın."

"Onunla ilgili merak edeceğim daha önemli şeyler vardı.

Durup Elif'in kendini nefessiz bırakırcasına ve öfkeyle sarf ettiklerini dinleyen Sinan, öte yandan da sanki genç kadının aklını okumaya çalışıyordu.

"Öyle olsun," diyen Sinan, kalemin ucunu iki numaralı sorunun üzerine götürdü. "Gerçek ailesi kim? Dosyada bununla ilgili neredeyse hiçbir bilgi yok."

"Evet, maalesef elimizde çok az argüman var."

"Nasıl? Onu ailesiyle buluşturabileceğinize dair not göndermek için kafamı kırdırttınız."

"Yine mi kafan!"

"Hayır, sakın!" diyen Sinan'ın kaşları gözlerinin üzerine düştü. "Konuyu dağıtma!"

Sinirlenmek için hiçbir nedeni olmadığını biliyordu, ama beyninin küçük karanlık parçası kontrolü ele geçirmişti ve kelimeler Sinan'ın ağzından öylece çıkıvermişti.

Elif kayıtsızca omzunu salladı. "O sadece bir yemdi."

"Peki, ailesini bulamamanızın sebebi ne?"

"Benden önceki ekip araştırma yapmış ve Antalya'da akrabalarına ulaşmış. Annesi nadiren de olsa onları telefonla arıyormuş ama sonra aramalar kesilmiş." Elif umursamaz bir tavırla dudaklarını oynatıp gözlerini devirdi. "Kadının aramayı kestiği tarih 2001, büyük ihtimalle kızını satarak kazandığı parayı bitirmeye çalışıyordur. Böylece konu kapandı."

Sinan başını sallarken sorunun yanına "Antalya" yazıp soru işareti koydu. "Bilemiyorum. Kadına ulaşmayı deneseydiniz belki Berfin hakkında bilgi verebilirdi."

"On bir yaşındayken sattığı kızı hakkında eminim ben daha çok şey biliyorumdur."

"Neden Berfin, sorusunun cevabını annesi kesinlikle verebilirdi. Üstelik ilişkilerinin nasıl olduğunu bilmek de faydalı olurdu."

"Geçmişinde ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Hem babasıyla annesinin öldüğü söylendi."

"Söylendi ama araştırmadın, hem de Berfin'in onlara ulaşmaya çalıştığını *sandığın* hâlde."

"Tekrar ediyorum, beni geçmişi değil, şu anı ve nerede olduğu ilgilendiriyor."

Sinan aldığı cevaplarla hayrete düşmüştü. Kendini iterek masadan uzaklaştı. Kararsızlığı ve şüpheleri devam etse de "Üçüncü soruya geçiyorum," dedi. "Aracı kim?"

"Aracı kim mi? Yüzüne karşı küfreder gibi söylemekten hoşlandığımı düşünme ama, deden."

"Hayır, o işleri organize eden kişidir. Ben dedemi iyi tanırdım, o asla elini kirletmezdi."

"Tuttuğu paralarla eli uzun süre temiz kalamazdı.

"Parker Ailesi'nin dedeme nasıl ulaştığını bulmalıyız. Onları bir araya getiren, Berfin'e yardım eden kişi olabilir. Dedemin kuklasını bulursak sorularımıza da yanıt bulabiliriz."

"Bunun yanına ne yazacaksın?" diyen Elif gergindi.

Sinan bir şey söylemedi ama Elif'in de görmesi için alan açarak kalemini üçüncü sorunun üzerinde tutup "Birazdan havaalanına gideceğiz," dedi. "O zaman en azından kuklanın kim olduğunu öğreneceğimize inanıyorum." Büyük bir soru işareti çizdi. Ardından içi akıl dolu sıcak gözlerle genç kadına döndü. "Dördüncü soru, Kanada'da ne oldu? Neden baba figürünün adı hiç geçmiyor?" diye soran Sinan'ın bakışları hâlâ Elif'in üzerindeydi.

"Bununla ilgili birkaç teorin vardı."

"Hâlâ var, fakat dediğin gibi hepsi teori."

"Dedesi yaşadıkları ne varsa anlatmıştı, dosyada mevcut.

"Onunla sen mi konuştun?"

Elif başını salladı ve "Evet," dedi sessizce. Sonra toparlandı, bakışları pencerenin dışına kaymıştı. "Üzgündü. Berfin'i ya da onun demesiyle Julian'ı sevdiğine ve böyle bir ihaneti hak etmediğine ikna olmuştum. Babasıyla ilgili bir şey hatırlamıyorum. Onunla konuşmaya ihtiyaç duymadım, dede zaten her şeyi anlatmıştı."

"Yine ve yeni bir eksiklik!"

"Zaten konumuz da benim!" diyen Elif kaşlarını çattı. "Buna son vermeni talep ediyorum."

"Ben böyle bir işi asla senin gibi bir acemiye vermezdim."

"Vursana beni, öylesi daha az acılı olur."

"Yanlış tepki, sana hiçbir okuldan alamayacağın bir eğitim sunuyorum." Sinan konuyu daha iyi anlaması için Elif'in gözlerine bakıp tane tane konuşmaya başladı. "Albert Parker'a sorman gereken ikinci asıl soruyu es geçmişsin. Madem Berfin'i seviyordu, neden onu Meksika'da bırakmakla kalmadı, bir de aileden çıkartıp reddetti?"

Elif kendine sakin kalması gerektiğini hatırlatıp derin bir nefes aldı. "Tamam, kral sensin.

"Acemi ama akıllısın," diyen Sinan, genç kadının tepkilerini izliyordu. Onu yalancılıkla suçlayamazdı, olsa olsa konunun önemli detaylarını kendine sakladığını ve Sinan'a bilmesini istediği kadarını anlattığını söyleyebilirdi. Çünkü Elif bir acemi de olsa, sormadım ve bilmiyorum dediği birçok cevabın onda olduğuna emindi. Sinan'ın emin olamadığı, onları neden kendine sakladığıydı. "Albert'la konuşup tüm soruları ben soracağım."

"Belki onlar sadece bir kız çocuğu istiyordu ve Berfin'i seçen senin dedendi."

Olabilirdi ama Sinan ikna olmaya bir türlü yanaşmıyordu. Bir sonuca varmaya çalışıyor ve her bir bilgiyi süzgeçten geçirip diğer bir bilgiyle eşleştiriyordu.

"Onu da kuklayı bulunca öğreneceğiz. Şimdilik son soruya geçiyorum." Sinan dikkatlice genç kadını süzerken "Murat, bu işin neresinde?" diye sordu.

"Neresinde mi, bu çok imalı bir soru."

Sinan kalemi parmaklarının arasında çevirirken arkasına yaslandı. Elif gerçekten iyi rol yapıyordu. Uyuyan devi uyandırmak istemediğinden, sorusunu geri çekercesine kalemi masaya bıraktı ve kurnazca Elif'e bakıp "Bugünlük bu kadar yeter." dedi.

"Harika, artık harekete mi geçiyoruz?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam lazım, sonra havaalanına gideceğiz."

Elif kabullenircesine susup arkasına yaslandı ve evraklarını toparlayan adamı incelemeye başladı. Onun en çok kayıtsız, dik, güçlü ve emin duruşuna hayrandı. İnat, kararlılık ve istekse başarısının anahtarıydı. Ve bunlar, ikisini bir araya getiren şeyin parçasıydı.

Sinan'ı seyretmeyi seviyordu. Fakat Elif'e bir kadın olduğunu hatırlatan bu tepkiler yorucu ve zahmetliydi. Oysa ona karşı duruşu, tetikte ve güçlü olmalıydı. Çünkü adam doğru tespitlerle en doğru soruları sorup hedefe nişan alıyordu.

Sinan "Sen gözlerini dikmiş beni mi izliyorsun?" diye sorarken temkinliydi.

"Tabii ki hayır, sen gözlerimi diktiğim yerde dolaşıyorsun."

"Ya ben çekileyim ya da sen bakacak başka yer bul, çünkü seni yeniden öpmeyeceğim."

Yakalanmayı sorun etmeyen Elif "Bunun için sana ancak minnettar olabilirim." dedi.

"Korkarım gözlerin seninle aynı fikirde değil. Hele yüz ifaden, şeker isteyen çocuk gibisin."

Sinan olmayacak anda onu, çarpıttığı gülüşüyle ödüllendirmiş ve Elif'in kızmasını engellemişti.

"Bundan daha zayıf bir tanımlama duymadım."

"Ama seni ayıplamadığımı bilmeni isterim."

"Üzgünüm ama egonu beslemek için ben iyi bir seçenek değilim," derken Elif, yüksek nabzına rağmen sandalyesinden kalkıp adama diklenmeye çalıştı. "Her işte olduğu gibi bunda da acemiyim ve daha önemlisi istekli değilim!"

Sinan dudaklarını kıvırdı, kaşlarını gözlerinin üzerine düşürüp bakışlarını kıstı ve genç kadına yöneldi. Yalanını bozmaya uğraştığı Elif'in ne denli istekli olduğunu kime kanıtlamaya çalıştığınaysa, cevap veremezdi.

"Beni değil ama bu şekilde belki kendini ikna edebilirsin," diyen Sinan alaycıydı.

"Alçak gönüllülük en güçlü özelliğin değil."

"Alçak gönüllülük sahip olduklarının farkında olmayanlar içindir."

"Evet, kendini beğenmiş birisi de tam böyle bir açıklama yapardı."

"Kendini beğenmişlik ise aslında olmadığı birisi gibi davrananların özelliğidir."

Bir çatışma anında siper alan asker gibi gardını koruyan Elif'in görüntüsünün aksine iç dünyasında kasırgalar kopuyordu.

Masayla kitaplık arasında sıkışmış olan ikilinin alanları dardı. Buna rağmen Sinan bir hamle daha yaptı ve genç kadının dibine ulaştı. Elif'in göğüsleri kendi geniş göğsüne yaslanana kadar öne

eğildiğinde yıldırım çarpmış gibi tüm vücuduna güçlü bir elektrik akımı yayıldı. Yeni yetmeler gibi anın tadını çıkartmak isteyen yanını bastırmaya çalıştı.

Yüzleri karşı karşıya ve solukları birbirine karışmışken Sinan davet dolu sesiyle "Sana aslında ne istediğini gösterebilirim." dedi.

Adamın nefesi bir meltem gibi yüzünü yaladığında Elif gözlerini kapatmamak için kendiyle çetin bir savaş verdi. Bunu istiyor muydu?

Dudakları aralanıp dizleri titreyince sorusunun cevabını almış oldu. İstiyordu.

Sinan'ın dudakları tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarına dokunmuş ama öylece durmuştu.

Elif'in bedeni sarsıldı ve karnının alt tarafından başlayan yangın süratle her yanına yayıldı. Bu acı veren arzuyu durdurabilecek kişi olan adamın gözlerini görmek için bakışlarını kaldırdı.

Karşılaştığı, beklediği gibi şehvetin sıcaklığı değildi. Çelik kadar sert ve soğuk gözler, tüm yangını söndürüp onu buza çevirmişti. Elif o anda içindeki öteki ve hain kadına yenildiğini anlamıştı ki zaten önce dudaklarını, sonra kendini geri çeken Sinan, gördüklerini doğruladı.

"Sanırım bu kadarı, anlaman için yeterli olmuştur," diyen Sinan, gözlerindeki soğukluğa eş değer bir netlikle geri çekilirken sadece yarım adım uzaklaşabildi. Aynı saniyede kararını değiştirmesine neden olup, onu gitmekten alıkoyan şeyin kendiyle ilgisi yoktu.

Beklenmedik bir anda ve hızla uzattığı kolunu Elif'in beline dolayıp onu kendine çekti. Sonra da özür dilercesine genç kadını alnından öptü. Dudaklarını ondan ayırmayı ise hemen başaramadı. Çünkü geri çekilmek için yeterli isteğe sahip değildi.

Elif'i görmüştü. Hatta kokusunu ve onu hissetmişti. Bunu unutamıyordu.

Bir hatanın daha eşiğinde olduğunu fark etmesi uzun sürmeyince, Sinan bedenini ondan uzaklaştırıp bir şey söylemeden kapıya yöneldi.

Aralarındaki çekime direnemeyenin Elif olduğunu ispatlamaya çalışırken, farkında olmadan Sinan kendine tuzak kurmuştu. Ona tehdit gözüyle bakıp kadınlığından etkilenmemesi gerekirken, genç kadına karşı zaafının oluştuğunu fark etmişti. Can sıkıcı da olsa gerçek buydu.

Ne yapacağını şaşırmış olan Elif'in ise anlamaya ihtiyacı vardı. Adamın arkasından "Bunu neden yaptın?" derken sesi istediği gibi sert çıkmamıştı.

"İçimden geldi!"

"Her istediğinde bana dokunabileceğini de nereden çıkardın?"

Sinan ona doğru dönmeden duraksadı. "Böyle bir hakkım olmadığını bilmek beni durdurmak için yeterli olmuyor."

Odadan çıkan adamın uzaklaştığından emin olana kadar bekleyen Elif'i ayakta tutan gücü tükenmişti. Bir elini masaya dayayıp yana doğru eğildi ve bacaklarının üzerinde durmaya çalıştı.

Hissetmek. Hayatın kendisiydi. Fakat doğru duyguyu doğru anda yaşamadığında, hissettiklerinin sonucu asla mutluluk olmazdı.

* * * * *

İşlerini eline pislik bulaştırmadan halleden dedesinin tek başına bunu yaptığına inanmıyordu.

Gerçek. Dedesi para için ruhunu satmıştı.

Bu Sinan'a mantıklı geliyordu. Onun için para; statü ve güç demekti. Bilek ve yürekteki gücün dedesine göre bir karşılığı ve değeri yoktu.

"Bunun hâlâ zaman kaybı olduğuna inanıyorum." diyen Elif, tam bir mızmız gibi göründüğünü bilse de dilinin ucuna gelen kelimeleri geri göndermedi.

"Sonucu görmeden bilemezsin."

"Belki öngörü yeteneğim seninkisinden güçlüdür."

Aracı havaalanının kapalı otoparkına park edip motoru susturana kadar yanıt vermeyen Sinan sonra tüm bedeniyle genç kadına döndü. Gözlerinde inatçı bir bakış vardı.

"Yapacak daha iyi bir işin mi var, neden karşı çıkıyorsun?" Sinan, ağzından çıkan kelimelerin hedefe ulaştığını görebiliyordu. Elif'in mavi gözleri çalkalanmış, göğsü de inip kalkıyordu.

Bir şey söylemeyen Elif, arabadan indi ve kapıyı sertçe kapadı. Onlar buralarda oyalanırken kim bilir Berfin nerede ve nasıl bir yanlış yapıyordu. Belki de onu bulamayacakları kadar çok uzağa kaçıyordu. Üstelik geçmişin, ait olduğu yerde, geçmişte kalması gerekiyordu. Onu şimdiye taşımak yapılacak en büyük hataydı.

Saçlarını topladığı yerden tutup avucunun içinde sürükledi ve sonra bıraktı. Sıkıntısını atabilmek için kendi etrafında bir tur dönüp durduğu esnada Sinan karşısına dikildi.

Ondan bir açıklama istediğini belli eden adama "On gündür hiçbir şey yapmıyorum," derken Elif huzursuzdu. "Bir on gün daha kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Çünkü bu artık benim de meselem."

Onu sakinleştirmeye çalışmaktan ziyade ne istediğini bilen bir adamın tonlamasıyla konuşuyordu Sinan. Bakışları kararlıydı ve güzel yüzündeki her bir kas gerilmişti.

Elif onu dinlemesi gerektiğine dair şüphe hissetmeden omuzlarını düşürdü ve dudağını ısırdı.

Zihnine musallat olmuş yeterince hayalet vardı. Onlardan kurtulmak için birilerine güvenmek zorundaydı. Sinan harika bir seçenekti, ancak söz konusu o olduğunda devreye giren diğer duygularına, kendine ve geçmişe güvenmiyordu.

Elif teslim oldu ve "Tamam," dedi pek de ikna etmeyen bir tonla. "Ama senin yöntemlerinin işe yaramadığını anlarsak beni dinleyecek misin?"

"Evet."

"Evet, mi?" Elif kaşlarını çattı. "Bu hoşuma gitmedi, aklından ne geçiyor?"

Başını kaldırıp etrafına bakınan Sinan alenen gülümsüyordu. "GDO'lu da olsan ben tamamım ve ikna oldum."

"Bu cümleyi bana tercüme eder misin?"

"Ne kadar aksi şekilde davranmaya çalışırsan çalış, şüpheye yer kalmaksızın bir kadınsın."

"Neden bu söylediğin bana bir hakaretmiş gibi geliyor!"

Sinan öne doğru eğildi. "Evet ve hayır. Bu denli net olan iki cevabı ancak sizin türünüz böylesine karmaşık bir hâle getirip kavga sebebi yapabilir."

"Senin türün de o iki cevabı bu denli çabuk vermez. Mutlaka başka bir sebebi vardır."

Sinan'ın yakışıklı yüzündeki gülümseme sağa kaydı ve onu bambaşka bir şeye dönüştürdü.

"Benim yöntemlerim her zaman işe yarar. Bu yüzden evet dedim." Sinan başıyla ona hadi işareti yaptı ve yürümeye başlamadan önce dudağının ucunu kıvırıp gülümsedi. Söyleyecekleri bitmemişti. "Tabii senin kadın olduğunu ve illaki tartışma çıkaracağını unutmuşum."

"Ukalanın tekisin!"

"Hayır, sadece haklıyım ve senin sinirlerin de bu yüzden bozuldu."

"Ne olduğu belli olmayan bir öpüşmeden dolayı bana manitanmışım gibi davranamazsın!"

Yürümeyi bırakan Sinan "Manita mı?" dedi. "Tuhaf bir kelime seçimi!"

"Beni anlayabilmen için senin jenerasyonunun tabirleriyle konuşuyorum."

"Uzatma da yürü, yoksa seni yeniden öpmediğim için kızgın olduğunu düşüneceğim."

Elif'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve şok hâli adama ilk etapta cevap vermesini engelledi. "Senin aksine ben bir ordu dolusu adamın yanından geliyorum. Senin ne olduğu belli olmayan öpücüğüne ihtiyacım yok."

Olmaması gerektiği hâlde, Elif'in cümlesinde takıldığı yer, bir ordu dolusu adam kısmıydı. O görüntü Sinan'ın tüm kanının çekilmesine sebep oldu.

Hızlı bir dönüşle yanına vardığı genç kadının kulağına doğru eğildiğinde bakışları gibi tüm ifadesi kararmıştı.

"Kendini kadın gibi hissetmeni sağladıysam bana çemkirmen değil teşekkür etmen gerekir."

Kalbinin sızladığını hisseden Elif'in kaçıp gitmesi için bundan daha doğru bir an olamazdı. Çünkü sürekli değişen duygularının hızına yetişemiyordu. Buraya gelirken her şeyi hesaplamıştı, fakat hesap pusulasına eklemediği, adamın çekim gücüydü.

Şansı ve fırsatı varken gitme konusunda neredeyse ciddiyken Sinan sağ kaşını havaya kaldırıp "Artık mızmızlanma da yürü hadi," dediğinde kaçmak bir yana, Elif kaderine razı idam mahkûmu gibi adama doğru ilerlemeye başladı.

* * * * *

Bazı cevaplar vardır, asla gerçeği yansıtmazlar. Bu oyundaki gerçekse kirli bir yalanın içinde saklıydı. Ne var ki gerçeğe yaklaşmak bir yana Sinan daha yalanın ne olduğunu çözememişti.

Elif'in "Ne düşünüyorsun?" diye sormasıyla aklındakileri kenara iten Sinan ana geri döndü.

Havaalanının bekleme salonundaki metal koltuklarda yan yana oturan ikiliden Elif arkasına yaslanmış ileriye doğru bakarken, Sinan öne eğilip elindeki kâğıda odaklanmıştı.

"18 Mart 2001," diyen Sinan sustu ve Elif gibi arkasına yaslanıp bakışlarını ileriye dikti. "Kiralık jetin tek uçuşu 18 Mart'ta ve Kanada'ya, ama yolcusuz."

"Belki tarifeli uçakla gitmişlerdir, araştırsak mı ya da kiralama şirketiyle mi görüşsek?"

Elif'in söylediklerini yapmak, hiçbir şey yapmamaktan daha iyi gibi görünse de Sinan için sadece zaman kaybıydı. "İkna olmuyorsun, değil mi?"

"Kanat takıp Kanada'ya kadar uçamayacaklarına göre..." Elif bir omzunu kaldırıp indirdi. Düşünüyordu ama hiçbir düşüncesi mantıklı bir sonuçla eşleşmiyordu.

"18 Mart'ta uçak Kanada'ya sadece mürettebattan oluşan bir ekiple uçuyor. Üstelik şirket kayıtlarında bu uçuşla ilgili bilgi yok.

3 Nisan'da da dedemin hesabına yüklü miktarda para yatıyor." Sinan dizlerinin üzerine bıraktığı kâğıt parçasını iki parmağının arasında tutup havaya kaldırdı. "Hostesler hâlâ çalışıyor mudur?"

"Sanmam, öyle olsa bile konuşmazlar ki, hadi konuştular, bize önemli ne söyleyebilirler?"

"O uçakta en az bir çocuk ve bir yetişkin olduğunu biliyoruz. Bize onların isimleri lazım." Sinan başını geriye atıp arkaya yasladı ve derin bir iç çekti. Yeniden kâğıda baktı. Dikkatle her kelimeyi okudu. Zifirî karanlık bir odanın aydınlanması gibi aniden zihninde ışık parladı. "2001 yılı hakkında ne hatırlıyorsun?"

Elif ani gelen soruyla irkildi ve ilk etapta konuşmakta kararsız kaldı. Ne diyeceğini bilemeyen birisi kadar şaşkındı.

Genç kadın cevap vermeyince Sinan "Sen o yıl kaç yaşındaydın?" diye sordu ama yanıt beklemeden yine cevabı kendisi verdi. "Dokuz mu?"

"Hayır. On."

"Sen hatırlamıyor olabilirsin ama ben o yılı hatırlıyorum, teknolojinin ilerlediği zamanlardı."

Konunun nereye gittiğini fark eden Elif yerinde doğruldu. "Kamera kayıtları hâlâ duruyor olsa bile çoktan arşivlenmiş ya da imha edilmiştir."

"Biz de arşive ineriz. Çünkü böylesine önemli bir yerin kayıtları imha edilmez."

"Tabii ya, bir de orada çay içeriz."

Hiç de alınmış gibi görünmeyen Sinan koltuğun ucuna geldi ve başını hafifçe eğip sağ kaşını havaya kaldırdı. Üstelik sinsice gülümsüyordu.

"İstersem sana orada kahve bile ısmarlayabilirim.

"İyi bir kartvizitin açamayacağı kapı yok!"

Sinan kendisiyle birlikte uzanıp elinden tuttuğu Elif'i ayağa kaldırdı ve en tatlı ses tonuyla "Hadi," dedi. "Zaman aleyhimize işliyor."

Aniden ayağa kaldırılmanın sarsıntısıyla dengesini kaybeden Elif,

itici gücün baskısıyla adamın göğsüne çarptı ve orada durdu. Saniyeden daha kısa bir zamanda her yerini sıcaklık sardı.

Onu durduran, Sinan'ın elini bırakıp hatırı sayılır büyüklükte bir adımla geri çekilmesi oldu.

Az önce yine şimşekler çarpmamış gibi davranan Sinan, telefonunu çıkarıp son aradığı numarayı tuşladı ve hemen sonra "Mecit Bey sizden bir ricam daha olacak." dedi.

Telefonun diğer ucundaki Mecit'in soluklarından sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu. "Sinan Bey yapmamam gerektiği hâlde size yeterince yardımcı oldum. Lütfen beni daha fazla zorlamayın."

"Sanırım bu çıkışınızın sebebi 'rica' tabirini kullanmamdan dolayı," diyen Sinan'ın sesi olduğundan daha sert ve öfkeli çıkıyordu. "Yoksa sözlerim bir formaliteden öte değildi."

"Hayır... Ama... Şey, efendim... İmzalı belge..."

"Benim sözümün yerine kimin imzalı ***ricasını*** istersin!"

"Onu demek istemedim, şey. Resmî değil sanırım bu..."

Adamın bir yere kadar haklı olması Sinan'ı tabii ki durdurmaya yetmezdi. "Bana, benim üzerimde tutacağın kişinin kim olduğunu söyle!"

"Hayır efendim. Ben öyle demek istemedim, sadece doğru olan şeyi yapmak istiyorum."

Sinan sesini yumuşattı. Bundan sonrası tehdide girerdi. "Doğru olan benim, merak etmeyin. Sadece acelem var. Yoksa buraya başka türlü gelmesini de biliyorum."

Mecit nakavt olduğunu anlayıp ciğerlerini yakan havayı bıraktı. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Kanada'ya giden uçağın kamera görüntülerini istiyorum."

"Uçakların içinde kamera yok, hem olsa bile onlar kişilere aittir."

"Hayır, ben uçağa giden yolu gösteren açılara ait görüntülerin peşindeyim."

"Sizi arşive götüreyim."

Sinan merakla onu seyreden Elif'e göz kırpıp etrafına bakındı ve "Dış Hatlar terminalinin önünde bekliyorum." deyip aramayı sonlandırdı.

Elif dudaklarını takdir edercesine büzdü ve anlamlı biçimde Sinan'ı baştan aşağıya süzdü.

"Seni iş üzerinde izlemek zevkliydi."

"Yaptığım her işi zevkini alarak ve karşı tarafın da aldığından emin olarak yaparım!"

"Ah hayır imanı anlamamış gibi yapacağım."

"Olur," diyen Sinan yüzünü çarpıtıp haylazca tebessüm etti. "Ama bu bilgiyi aklında tut."

"Bunu bilerek yapıyorsun ve hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Neyi?"

"Böyle ukala ve adi bir adam gibi davranmak."

Sinan'ın tebessümü hınzır bir sırıtışa dönüştü ve "Öyle olmasını mı tercih edersin?" dedi.

Elif homurdanıp gülüşünü saklamaya çalıştı ve kaşlarını çattı. "Sorularıma soruyla karşılık vermen cevabın evet olduğunu söylüyor."

Onlara doğru hızlı adımlar atan adamın sesi aralarına girdiğinde sohbet kendiliğinden kesildi.

Sinan tebessümünü sildi ve gözleri perdelendi. Her zamankisinden daha ciddi görünüyordu.

Mecit saygıyla başını eğdi ve "Arşiv müsait efendim," dediğinde ikili de peşine takıldı.

Sinan, iç huzursuzluğunu dindirmek için uzun bir soluk bıraktı. Fakat rahatlayamadı. Çünkü biliyordu ki, öğreneceği başka bir gerçeğe doğru yürüyordu ve bataklığa daha çok saplanacaktı.

* * * * *

Alçak tavanlı ve gri rengin hâkim olduğu karanlık ama geniş alana girdiklerinde Sinan bir an için ümidini kaybetmeye yaklaşmıştı. Neyse ki Mecit onları raflar arasından oluşturulan koridordan geçirmiş ve sonra başka bir odaya giriş için kapıyı açmıştı.

Bu yeni oda ümit vadediyordu. Bir sürü ekran ve CD rafı vardı. İçeride onları bekleyen genç, gözlüklü çocuksa ayakta dikilmiş, ondan istenilecek olanı yapmaya hazır hâlde duruyordu.

Sinan önce işlerinin ne kadar zor olduğunu görmek için etrafına bakındı. İyi haber hepsinin üzerinde tarih olmasıydı. Kötü olanıysa hangisinin nereye ait olduğu belli değildi.

Bir çıkar yol bulmaya çalışan Sinan'ın düşüncelerini Elif böldü.

"Saat 22.16'da havalanan uçağın taksi konumuna geçmeden önceki görüntüleri lazım." Uzanıp Sinan'ın elinde rulo yaptığı kâğıdı aldı. "Harekete geçiş noktası burada yazıyor."

Çocuk aldığı görevin heyecanıyla yerine oturup ekranı açarken Sinan da Mecit'e dönüp "Bundan sonrasını biz hallederiz," dedi.

Mecit yanlarından ayrıldıktan sonra Elif ve Sinan, rafları teker teker kontrol etmeye başladı. Adı Serkan olan genç arşivci ona verilen diskleri inceleyip yeniden yerine konulması için yan tarafındaki sehpanın üzerinde istifliyordu.

Güvenlik kayıtlarının yirmi yıl sonra lazım olacağını kimse düşünmediği için arşivlemede sınıfta kalmışlardı. Sinan sonuçtan uzaklaştıklarına dair bir fikre kapılmaya ve yeni bir yol izlemek için yapabileceklerini aklında şekillendirmeye başlamıştı.

"Belki görüntü yoktur," diyen Elif de umutsuzdu. "Ya da buraya koymayı atlamışlardır!"

"Görüntüleri imha edecek kadar ileri gitmişlerse, iş sandığımızdan çok daha derin demektir."

"Yasa dışı yollarla bir çocuğu Kanadalı aileye evlat vermekle bu denli gizlilik ayrı bir şey."

"Dış hat alan sayısı 45, bu da 1395 adet disk demek. 527 tanesini inceledim. 868 tane kaldı, yani hâlâ yarıdan fazla şansınız var, efendim."

Serkan'ın programlanmış şekilde konuşması, söylediklerinden çok daha enteresandı. Elif ve Sinan birbirine bakıp hafifçe tebessüm ettiler.

Ancak Serkan'ın "Buldum!" diye ortalığı çınlatan sesiyle tatlı büyü bozuldu ve ikisi de aynı anda hamle yapıp ekrana eğildi.

Emin olmak isteyen Sinan, "Bu bizim aradığımız jet mi?" diye sordu.

"Evet efendim. Numarası tutuyor." Serkan ekranın sağ alt tarafı-

nı işaret edip küçük yazıları gösterdi. "18.03.2001 ve kalkış alanı da aynı." Klavyenin tuşlarına basıp görüntünün hızla önlerinden akıp geçmesini sağladı. "Saat 21.00, bundan önce yolcu almış olamaz."

Şimdi her şey normal hızda ilerliyordu. Geniş dış alanda uçaklar yanaşıyor, görevliler nereye gittikleri belli olamayacak şekilde yürüyordu. Jet ise terk edilmiş şekilde öylece duruyordu.

On beş dakika sonra merdiven yanaştı, kapı açıldı, iki hostes ve iki pilot geldi. Her şey sırayla ve normal seyrinde ilerlerken Sinan'ın nefesi boğazında tıkanmıştı.

Sonra aradığını gördü. Pembe eşofman takımı giymiş uzun saçlı bir kız çocuğu, göğsüne bastırdığı kolunun arasına sarı saçlı büyükçe bir oyuncak bebek sıkıştırmıştı. Diğer eli ise bir adamın elini tutmuş yürüyordu.

Odaya çöken sessizliği Elif "O adamı tanıyor musun?" diye sorarak bozdu.

Gerçek beyaz mıydı? Ama herkesin gerçeği farklıydı. Doğurduğu sonuç kişiye göre değişiyorsa gerçek, bazen siyah da olabilirdi. O zaman gerçek gri miydi?

Başkalarınınkini bilmiyordu ama Sinan'ınkisi simsiyahtı.

Nefes almayı unutmuştu ve refleksleri devreye girip ciğerleri şiddetle oksijen talep edene kadar bir şey yapmadı. Ekranda gördüğü kişinin o, olduğuna inanmayı reddedercesine göz kapaklarını kırpıştırdı. Oydu. Tanıdığı, bildiği, sayıp sevdiği hatta kendine örnek aldığı adam, elinden tuttuğu küçük kızla birlikte jete yürüyordu.

Ona dur demek istercesine öne atıldı ve sıktığı yumruğunu masaya vurdu. Gözlerini kapattı. Bu şekilde davranmak işine yaramazdı. İç sesine kulak verip rahatlama hissini bulmaya çalıştı. Ancak rahatlamak yerine içinde bambaşka bir duyguyla karşılaştı.

Utanç...

Geçmişin gerçeklerinin ona bıraktığı tek miras buydu. Bundan sonra Sinan'a düşense gerçekleri ortaya çıkarıp geçmişi temize çekmek olacaktı.

* * * * *

MİNA

1989, Bir Kış Sabahı, Adana

Aralık 1989'u asla unutmayacağım. Tüm mutluluk ve güzellikleri yaşadığım yıldı. Hepsinden önce kalbimi yerinden söken bir adama âşık oldum. Onun gözlerine baktım, onu hissettim, ona dokundum ve o bana dokunurken dünyayı keşfettim.

"Bana mı söyledin Mina?"

Belli ki yine aynı şeyi yaptım ve yüksek sesle düşündüm. Benden bir cevap bekleyen Süleyman ağabeye yalan söyleyecek olmama rağmen kocaman gülümsedim ve "Hayır, çıkmayan yağ lekesiyle kavga ediyorum," dedim.

Süleyman ağabey arkasını dönüp giderken elimdeki tabağı suyun altına tuttum. Bahsettiğim leke eriyip yavaş yavaş aktı ve kayboldu.

Aynı benim karamsar hayatım gibi. Bir çift mavi gözün temas etmesiyle tüm karanlık anılar yerlerini en güzelleriyle değiştirmişti. Ve ben önümdeki ömürden sadece mutlu olmayı ve tüm hayatımı sevdiğim adamla tamamlamayı diliyordum.

İmkânsız mı, değil. Ama zor.

Her şeyden önce hâlâ tam olarak anlaşamıyoruz. Konuşuyoruz, hem de hiç susmadan, ne var ki birbirimizi anladığımız anlar söylediklerimizin yarısından bile az.

Bu bir sorun mu, tabii ki hayır.

Bak işte, yine gülümsüyorum ve Süleyman ağabey yine bana bakıyor.

Mecburen dudaklarımı birbirine bastırdım ve tabak yıkama işime geri döndüm. Artık servis yapmıyorum ki önemli değil, nasılsa Joseph'i her gün mutlaka görüyorum.

İlk zamanlar Emrah sorun olmuştu, ama ona, dedikoduların babamın kulağına gitmesinin an meselesi olduğunu ve artık görüşemeyeceğimizi söyledim. Hayatımın sonuna kadar ona minnettar kalacağımı da sözlerime ekledim.

Sorun diye adlandırabileceğim şey, sürekli gözü üzerimde olan analığımdı. Neyse ki çocuğu olacağını öğrendiğinden beri benimle eskisi kadar uğraşamıyor. Bir kardeşim olacağına sevinemediğim içinse üzgünüm. Babamın, torunlarından küçük bir çocuğu olacak, bu çok utanç verici.

Tabii halletmem gereken başka bir problemim daha var. Emrah'ın bahsettiği spirali kardeşime taktırtmam gerekiyor, yoksa bu gidişle her yıl bir çocuk doğurmaya devam edecek ve sonu annem gibi olacak. Buna izin veremem. Doğuma iki ay kaldı, en kısa sürede bir çare bulmalıydım.

Dertlerimin nasılsa bir yere gittiği yoktu. Onları olduğu gibi bıraktım, tabii şimdilik ve yeniden bu gece için hissettiğim heyecana sığındım.

Joseph, burada aile kuran arkadaşına akşam yemeğine gideceğimizi söylediğinde, önce heyecanlandım. Sonra gerçekler aklımda belirince yüzüm asılmıştı.

Uzun, güçlü, kemikli ve dokunduğunda beni ısıtan parmaklarını yanaklarımda gezdirip "Ne oldu?" diye sorduğunda Joseph'e babamdan izin alamayacağımı söyleyemedim. Çare olarak da, dün akşam maaşımın üçte birini babama verdikten sonra, gece Hatice'de kalacağım dedim.

Formaliteden birkaç soru sordu, hepsinin cevabını hazırlamıştım. O yüzden ikna olması zor olmadı, tek sorun Hatice'nin bundan haberi yoktu ve olmayacaktı.

"Yüzündeki sırıtışı sil, kendini çok belli ediyorsun."

Süleyman ağabeyin kulağımın dibine ne zaman geldiğini fark etmemiştim. Başımı kaldırdım, yüz yüze geldik. Benimkinde şaşkınlık, onda endişe vardı.

"Ne belli olacak?" diye sorsam da aslında söylemek istediğini anlamıştım.

"Dikkat et. Hayatın daha yeni yoluna girmişken her şeyi riske atacak çılgınlıklar yapma."

Ben arkasından bakarken Süleyman ağabey çoktan yanımdan uzaklaşmıştı.

Kendimi riske değil ateşe atıyordum. Ama hissettiğim aşkın büyüklüğü benden bunu talep ediyordu. Joseph'le geçecek bir an için bir ömür yanmaya razı bir kalbim vardı.

Aşk buna değer miydi?

Zafer sonuçla doğru orantılıydı. Aşkınsa sonuçla bir ilgisi yoktu. O, anın güdüsü ve kalbin çaresizliğiydi. Ben tüm riskleri almış kalbimi Joseph'e teslim etmiştim.

Sevgili kendim, bundan sonra yaşanacaklar için senden özür dilerim. İnsanın sevmeye kendinden başlaması gerektiğini ve asıl mutluluğun bu yolla geldiğini hayat bana zor yoldan öğretti. Kaybettiklerim ve tüm yenilgilerim için beni affetmeni umuyorum.

* * * * *

Karanlığın günahları saklamaya gücü yeter mi? Peki aşk için yaptıkların günah sayılır mı? Benim için ikisinin cevabı da hayırdı. Ancak Joseph'i beklerken endişem bana rahat vermiyordu.

Kollarımı bedenime dolayıp kendimi koruma altına almaya ve "Sorun çıkmayacak," diyerek düşüncelerimi bastırmaya çalıştım.

Tanımadığım ve dillerini bilmediğim insanlarla ne konuşacaktım, beni sevecekler miydi, gece nerede kalacaktım ya da babam yokluğumu fark ederse sonum ne olurdu?

Başımı kaldırdım ve gökyüzünü aydınlatan yıldızlara bakıp onlardan bana umut vermelerini diledim. Yere dökülen elmas taneleri gibi ışıl ışıldılar ama bana istediğimi vermediler.

Bir an için arkamdan gelen hışırtı sesiyle irkildim, ancak dönüp bakmaya fırsatım olmadan bir çift kol belime dolandı, sonra da sırtımı, güvenli limanına yanaşan gemi gibi güçlü, geniş bedene yasladım. O an huzursuzluk, tedirginlik gibi tüm olumsuz duygular benden uzaklaştı.

Duyduğum andan itibaren hayatımı değiştiren ses "Sen onlardan daha güzelsin." dedi.

Hafifçe yana döndüm. Başını boynuma sokmuş ama bakışları yıldızlara doğruydu. Onun gözünden kendimi duymak beni mutlu etmişti. Keşke ben de ona, bendeki onu anlatabilseydim. Sahip olduğum kelimeler yetersizdi, ama kalbimin her bir atışı ona adanmıştı.

Huzurla gülümsedim ve başımı arkaya atıp iyice ona yaslandım.

"Yanakların mavi mi yine?"

Gülümsemem genişledi. "Şirine'ye dönüşmediysem hayır, kırmızı.

"Evet Mine, kırmızı, saçların gibi." Beni bırakmadan, tam kulağımın altını öptüğünde tüm vücudum sinyal verdi ve tüylerim ürperdi. "Kokun değişmiş?" Sadece kokumu değil, beni içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı ve bir süre onu içinde tuttuğunu duydum. Bu defa da boynumu öptü. Ilık, ıslak ama yumuşacık bir dokunuşla.

"Lavanta sabunu."

"Lav-anta..." Şimdi de beni dudaklarımdan minik bir öpücükle ödüllendirdi. "Sana ait her şeyi seviyorum." Oracıkta ölsem, sesim çıkmazdı. Mutluluk ve utançla başımı eğdim. Ama Joseph parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. "Hep seni, yeşil gözlerini görmek istiyorum."

"Bu defa renk doğru."

Konuşmak için doğru zaman değildi ya da ben neden konuşma gereği hissettim bilmiyorum. Zaten beni yeniden öpmeye başladığında konuşacak bir şey kalmamıştı. Yaşamak ve hissetmek vardı. O anda ikimiz de birbirimizde yaşıyor ve can suyu gibi birbirimizi yaşatıyorduk.

* * * * *

İki kilometrelik yolu el ele ama çoğunlukla ben Joseph'in kolunun altına girip, ona sığınarak aştık. Ben sürekli anlattım, Joseph zevkle dinledi. Söylediğim birçok şeyi anlamadığına emindim ama hep tebessüm etti. Hatta Mavi Ay'daki Maddie ve David'in çekiş-

meli aşkını anlatırken sanki ona dünyanın sırrını veriyormuşum gibi dikkatliydi.

"Maddie de aslında David'den hoşlanıyor ama inadından geri kalmıyor." dediğimde kaşlarını düşürdü ve gülümsedi.

"Geldik. Sam ve Hülya'nın evi."

Sesi gülümsemesine ters şekilde gergin çıkmıştı. O da benim gibi yürüyüşümüzün sonuna gelmiş olmaktan hoşlanmamış olmalı, diye düşündüm. Fakat asıl cevabı az sonra öğrenecektim.

"Beni severler mi acaba?" diye aklımdaki soruyu hiç düşünmeden yüksek sesle söyledim. Pişman değildim. İçimi kemiren korkuyu dışarı atarak rahatlamaya ihtiyacım vardı.

"Seni sevmemek, asla!" Beni bileğimden tuttu, kendine çekti ve en ateşli öpücüklerinden birisini verdi. "Mine, you are scrumptious. Her şeyinle."

Ne dediğini anlamamıştım ama iyi bir şey olduğuna emindim. Gülümsedim. Tekrar yürümeye başlayıp birbirinin aynı olan ve sıralı duran ondan fazla apartmandan ilkine girdik.

Güvenlikteki askere selam verdiğinde ben yüzümü saklamaya çalıştım ancak ne kadar becerebildiğimi yakında öğrenecektik. Joseph çekinmiyordu ama benim korkularım vardı ve asla peşimi bırakmıyorlardı.

* * * * *

Hülya bugüne kadar gördüğüm en havalı ve en güzel kadındı. Aynı Dallas'takilere benziyordu. Üstelik sürekli konuşarak beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir kadını ilk defa kot pantolonla görmüştüm. Esmer teni ise büyüleyiciydi. Osmaniyeli ve üste doktormuş. Sam'le de öyle tanışıp evlenmişler. Çocukları olmadığını söylerken güzel, siyah gözleri hüzünlendi. Detay sormaya gerek yoktu, bir sorun olduğunu anlamıştım.

Yemekte benim karşımda oturması büyük şansımdı. Yanımda Joseph vardı ve sık sık masanın altından elimi tutuyor, bana ya-

nımda olduğunu belli edip her şeyin yolunda gittiğini anlatmaya çalışıyordu. Oysa öyle olmadığı çok aşikârdı.

Bu gece için aldığım çiçekli basma kumaş elbisemle ne onların yanına ne de bu eve yakışıyordum. Sam'in bakışları, fark etmemeye çalışsam da bana gerçeği söylüyordu.

Odanın havasını ağırlaştıran sessizliği bozan Hülya oldu. "Nasıl, işinden memnun musun?"

Muhatabı bendim, tek omuzumu kaldırıp indirdim ama bakışlarım hâlâ önümdeki makarnadaydı. "Evet, bir sorun yok."

"Bulaşık yıkıyordun, değil mi?"

Sam oldukça anlaşılır şekilde Türkçe konuşmasının yanı sıra imasını da tonlamasıyla belli etmişti.

Sesim içime kaçmış gibi "Doğru." dedim ve başımı daha da eğdim.

Joseph önüme düşen saçlarımı geriye doğru atıp beni omzumdan tuttu.

"İşini seviyor ve Mine'yi de herkes seviyor," diyen Joseph'i düşürdüğüm durumdan dolayı utanmıştım. Beni daha da kendine çekti ve yanağımdan öptü. Sonra sandalyesinde hareketlenip tamamen bana döndü "Bense... Ona âşığım."

Onunkisine karşılık benim cesaretim sadece gülümseyebilmeme yetti. Fakat Hülya, kahkaha atarken kocasına ters bir bakış gönderip "Bu harika," dedi. "Hadi Mina, sen de ona söylesene."

"Öyle mi?" diyen Joseph öyle olmasını isteyen gözlerle bakıyordu. Aksi mümkünmüş gibi.

Yaşadığım tüm ikilemleri o an için bir kenara bıraktım ve aşkımı önce gözlerimle anlatmak ister gibi bakıp "Ben de sana âşığım," dedim.

Sesim istediğim kadar gür çıkmamıştı. Fakat kalbimdekileri kelimelere dökmek kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

Joseph elimi tekrar avucuna alıp öptü. Fakat tüm bu süreç boyunca ne ben ne de o, Sam'in olduğu tarafa hiç bakmadık.

Sessizlik geri gelmişti ve benim kalbim öyle sert atıyordu ki duyulmasından korkuyordum.

"Tatlıya geçelim mi?" diyen Hülya tebessüm etti. "Mina, bana yardım eder misin?"

Yerimden kalkarken Sam'in bir şey söylediğini duydum ama anlamadım. Hülya ve Joseph aniden başlarını ona çevirip Sam'i maruz bıraktıkları bakışları görünce ne dediği hakkında fikrim oluşmuştu. Benim işim mutfaktı. Tabii ki yardım edebilirdim.

Salata kâsesini ve boş birkaç tabağı alıp Hülya'nın peşine takıldım. Mutfakları da evin geri kalanı gibi modern ve zevkle döşenmişti. Bizim yıkık viraneden farklıydı, hatta kıyas bile kabul etmezdi. O an sahip olamadıklarımın yükünün altında ezildim. Oysa mutlu kalabilmek için sahip olduklarına tutunmak gerektiğini çok iyi biliyordum.

Hülya elindekileri bırakıp benimkileri aldı ve tezgâha koydu. Sonra da iki elimi sıkıca tutup gözlerimin içine baktı.

"Sam'e aldırma. Onlar Joseph'le doğduklarından beri arkadaş ve Sam kendince onu korumaya çalışıyor." Ben bir şey söylemek yerine bakışlarımı kaçırınca Hülya konuşmaya devam etti. "Hem Sam'le birlikte olmaya başladığımızda Joseph de bana az çektirmedi. Ailelerinden çok uzaktalar ve kendilerince birbirlerini korumaya çalışıyorlar."

Bu kadarının, olayın küçük bir kısmını oluşturduğunu bilecek kadar yaşanmışlığım yoksa bile aklım vardı. Yine de onu kırmamak için gülümsemeye çalıştım ama beceremeyince sadece dudaklarımı oynatmakla yetinebildim.

"Bak Mina, aşk zorluğu sever, sen de âşıksan bunlara aldırmamaya çalış. Benim çocuğum olmuyor. Kayınpederim her gün soruyor. Sam'e ayrılabileceğimizi söyledim. Beni bırakmak yerine ölmeyi tercih edeceğini, çocuksuz yaşayabileceğini ama bensiz yapamayacağını anlattı."

"Çok üzüldüm."

"Üzül diye değil, Sam'in aşkı bildiğini ve zamanla yumuşayacağını anlatmaya çalışıyorum."

Umarım, diyeceğim sırada salondan gelen bağrışma sesiyle sustum ve Joseph'in İngilizce konuştuğunu duydum. Bir an sonra

Sam'in sesi onunkisini bastırdı. Kesinlikle kavga ediyorlardı. Benden önce davranan Hülya koşarak mutfaktan çıkarken peşine takıldım.

Daha salona giremeden Joseph önümde belirdi. Beni tutup çıkış kapısına doğru çevirdi ve "Gidelim Mine." dedi.

Ne olduğunu anlayamamıştım. Hülya'ya baktım, başını sallayınca sevdiğim adamın peşi sıra ilerledim.

Kolumu öyle sıkı tutuyordu ki canım acımaya başlamıştı. Montlarımızı alırken bile beni bırakmadı. Kapıyı açtı ve Hülya'ya bir hoşça kal diyemeden evden ayrıldık.

Bir elinde ben, diğer elinde montlarımızla bir süre belirsizce yürüdük. Sam'den yeterince uzaklaştığımıza ikna olduğunda kolumu bıraktı ve montumu giymem için durduk. Ne konuştuk ne de oyalandık, sadece yürümeye devam ettik.

Tüm gün ve gece olduğu gibi Joseph'in sürekli bana dokunarak gerçekten yanında mıyım diye yokladığını fark etim. Kimi zaman saçımın ucuna ufak bir dokunuş, kimi zaman beni sarıp göğsüne bastıracak kadar istekli bir temas ama en çok da ellerimi avucunun içine alıp, kaçıp gitmemi önleyen sahiplenici bir tutuş.

Uzunca bir zaman o sahiplenici tutuşuyla yürüdük. Gergindi, en çoksa öfkeli. O yüzden konuşmadan bekledim. Üstelik kardeşi gibi gördüğü arkadaşıyla arasının açılmasına sebep olmuştum. Belki de Hülya yanılıyordu. Sam aşkı çok da iyi bilmiyordu.

Merkezi aşıp pamuk tarlalarına vardığımızda ancak durdu. Derin bir nefes aldı ve "Seni bırakmayacağım Mine." dedi.

Şimdiki zamandan mı yoksa gelecek zamandan mı bahsediyordu, emin değildim.

"Biliyorum."

"Ben çok üzgün. Gece yanlış oldu.

Başımı kaldırıp elimi uzattım ve avucumu yanağına bastırdığımda Joseph de başını eğdi.

"Gece daha bitmedi. Güzel devam edebilir."

"Kalıyor musun?"

"Eğer istersen." dedim ama zaten gidecek yerim olmadığı gibi gitmek gibi bir isteğim de yoktu.

Gözlerimin tam içine bakıp "Otele gidelim, olur mu?" diye soran Joseph yanlış bir şey yapıp yapmadığından emin değildi.

Ona cevap vermek için sadece bir saniye düşündüm ve "Gidelim." dedim.

O andan sonra ne o ne de ben bir şey söylemedik. Sadece onun bildiği yakınlardaki bir motele doğru yürüdük.

İnsan hayal kurar ve kurduğu hayale inanırsa gerçek olurdu. Ve maalesef, insan korkularını yenemezse onlar da bir gün mutlaka gerçekleşirdi.

Ben hem hayalini kurduğum güzellikleri hem de tüm korkularımı tek bir geceye sığdırmıştım. Ve tüm geleceğimi, bir saniyede verdiğim kararla değiştirmiştim.

* * * * *

6. BÖLÜM

Gerçek acıtmaya başladığında insan da yalanlara sığınıyordu. Sinan öyle yapamadığı için üzgündü. Eklem yerleri bembeyaz olana kadar direksiyonu sıktı. Öfke ve ihanet birleşip onu alt etmeye çok yaklaşmıştı.

Ezberlenmiş hareketlerle arabayı kullanırken zihnindeki düşünceler oradan oraya kaçışıyor ama o birini bile yakalayamıyordu.

"Bana da açıklama yap!" derken Elif'in kelimeleri sert olsa da tonlaması yumuşaktı. Sinan'ın ne yaşadığını görebiliyor ve sonucun onun için iyi olmadığını anlayabiliyordu.

Onun olduğu tarafa dönmeden arabayı sürmeye devam edince, Elif adamın onu duymadığı kanısına varmak üzereyken Sinan nihayet konuşmaya karar verdi.

"Berfin'in elini tutup uçağa götüren adamı tanıyorum.

"Kimmiş?"

"O, on yaşındayken, on sekiz, yirmi beş hatta şimdi bile hayranı olduğum adamdı."

Elif iki kaşını da kaldırdı. Bu kadarı onun için de sürprizdi ve Sinan için üzülmeden edemedi. Konuşmak yerine adama zaman tanıdı. Sevdiklerinin ihaneti hızla gelen ve kalbine saplanan bir kurşundan çok daha acı vericiydi. Elif bunu yaşayarak tecrübe etmişti. Zamansa sanıldığı gibi zalim değil iyi bir hatırlatıcıydı.

"Adı Muhammet Sarı." Sinan sustu, ne aklını ne de kelimelerini toparlamayı başarıyordu. Anlatmaya devam etmek için kırmızı ışıkta durana kadar bekledi. "Dedemin bir çiftliği vardı. Biz oradayken boş olurdu. Fakat o hafta sonu ilk defa başkaları gelmişti ve birisi de Muhammet Sarı'ydı. On yaşındaydım ve ben onu dev sanmıştım. Gözlerimi ondan alamayınca yanıma gelmiş, asker olduğunu ve o

yüzden büyük göründüğünü söylemişti. Asker olmaya tam o anda karar vermiştim. Babam polisti, tanıştılar. Beni sınava hazırladı ve Kuleli Askerî Lisesine girdim. Ondan sonra da görüşmeyi sürdürdük."

"Hâlâ hayatta mı?"

"İki sene önce geçirdiği felç o koca adamı alt etti. Bir bakımevinde şimdi." Motoru yeniden çalıştıran Sinan önüne bakıyor, sanki bilinçli olarak gözlerini Elif'ten kaçırıyordu. "Dedemin yardım aldığı konusunda haklı çıktım. O bu tarz işler yapabilecek cesarette bir adam değildi. Muhammet Komutan ise cesur, korkusuz ve dik bir adamdı. Onun yapamayacağı çok az..."

Sinan cümlesini tamamlayamadı. Belli ki sevgi, insanın gözünü kör ediyor, karşındakini olduğu kişi gibi değil, olmasını istediğin gibi görmene sebep oluyordu.

"Onunla konuşmaya mı gidiyoruz?"

"Öyle umuyorum ama yüzde yetmiş engelli, bunu bahane edip susabilir."

Şok olmuş ve üzülmüş hâldeyken bile Sinan'ın mantıklı düşünüp doğru kararlar vermesine karşın, Elif hayranlığının yanına bir tik işareti daha koydu.

Çene kaslarını birbirine geçirmiş ve gözleri öfkeyle perdelenmiş Sinan'a sarılıp üzüntüsünün bir kısmını kendine alabilseydi keşke. Ama Elif'in durumu da parlak değildi, o sadece ustalaştığı şekilde gerçek duygularını sahteleriyle örtmüştü.

Elif ya düşüncelerini yüksek sesle dile getirmişti ya da derin bir iç çekmiş olmalıydı ki, yol boyunca ilk defa Sinan ona doğru döndü.

"Ne?"

"Ne, ne?" diye soran Elif, aklından durumu nasıl kurtaracağıyla ilgili fikirler geçiriyordu. Ama hiçbirine gerek kalmadan Sinan'ın telefonuna gelen mesajın sesi onu kurtardı.

Adam direksiyonun yanında duran telefonun tek bir tuşuna bastı ve "Esmer görüşmek istiyor," dedi. "Ona buluşabileceğimizi yazar mısın?"

Elif tereddüt etse de uzanıp telefonu aldı. Bu işin herkes adına kötü sonuçlanacağını bildiği için Sinan'ı durdurmak ve geçmişe değil bugüne odaklanması için çabalamıştı. Maalesef başarılı olamamıştı ve şimdi, geçmiş tüm karanlığıyla karşılarına dikilmişti.

* * * * *

Bakımevinin büyük bahçesinden içeriye girdiği anda Sinan'ın huzursuzlanmasının bilinen bir sebebi yoktu. Danışma görevlisinin onun geldiğini haber verirkenki yaptığı görüşme sırasında değişen yüz ifadesini neden olarak gösterebilirdi sadece.

"Gerginliği hissediyor musun?"

Onunla aynı adımları atıp birlikte yürüdüğü Elif'in sorusuyla, değişen duygularında haklı olduğunu anlayan Sinan "Hissedilmeyecek gibi değil," dedi.

"Komutanın ziyaretine sık sık geliyor musun? Seni tanıyorlar mı?"

Burada olma sebebine inanamıyormuşçasına bakışlarını gökyüzüne çeviren Sinan ciğerlerindeki fazla havayı boşalttı ve "Onu buraya ben yatırdım. Kızı ona bakamazdı," dedi.

Onlara doğru gelen müdürü gördüklerinde ikisi de oldukları yerde kaldı. Adamın yüzündeki ifade vereceği haberin iyi olmadığını gösteriyordu.

"Hoş geldiniz Sinan Bey."

Bir an önce ne olduğunu işitmek isteyen Sinan "Muhammet Sarı'yı ziyarete geldik," dedi.

"Maalesef size haberlerim kötü. Kendisini dün sabah kaybettik. Üzgünüm."

Müdür söylediği gibi üzgün değil, gergindi. Fakat aldığı haberle birlikte sanki birisi yeri Sinan'ın ayağının altından çekmişti. Şaşırmış ama en çok sarsılmıştı. Midesi yanmaya ve göğsü hızla atmaya başladığında sanki havada yeterince oksijen kalmamıştı. Komutanına kızgındı ve onunla ilgili yaşadığı hayal kırıklığı can sıkıcıydı. Ne var ki ölüm, bir kere daha her şeyi silip süpürmüş, geride pişmanlıklar ve söylenmeyen onlarca kelime bırakmıştı.

Tüm kanı çekilmiş gibi bembeyaz olan Sinan, etrafını saran karanlıkta kaybolmamak için bir ışık, tutunacak bir destek ararken, kolunda hissettiği parmakların varlığı, ona istediğini verdi. Bir an için sadece o eli hissetti ve sonra o hissin peşine takılıp düştüğü yerden kendini kaldırdı.

Minnetle sağ tarafına döndüğünde Elif'in tatlı ama keyiften olmayan tebessümü ile karşılaştı.

Bu kadın gülünce tüm periler onu kıskanıyor olmalıydı.

Bir şey söylemesi gerekmeden sadece kendini kullanan Elif sayesinde toparlanan Sinan, müdüre döndü ve otorite dolu sesiyle "Bana neden haber verilmedi?" diye sordu. "Ve nasıl oldu?"

"Dün sabah hemşire arkadaşımız onu yatağında vefat etmiş şekilde buldu. Kızına haber verdik. O, sizi arayacağını söylemişti."

"Bunu ondan istemenize gerek yoktu. Beni aramak ne kadar zamanınızı alırdı?"

"Biz istemedik efendim, kendisi sizin bilginiz olup olmadığını sorduğu sırada sizi aramak üzereydik. Dertleşmeye ihtiyacı olduğunu, bu yüzden sizi kendisinin arayacağını söyledi."

Sinan ve Elif birbirlerine döndüğünde aynı şeyi düşünen bakışları ortada buluştu.

Elif başını sallayıp kaşlarını kaldırdı ve müdürü muhatap aldı. "Ölüm sebebi ne?"

"Kalp krizi."

Elif "Emin misiniz?" diye sorduğunda müdür yanlış bir şey yaptığını fark edip panikledi.

"Zaten iki defa kriz geçirmişti, yani bu beklenen bir sonuçtu. Doktor da onayladı."

Elif Sinan'a dönüp aceleyle "Otopsi yapılmalı." dedi.

"Otopsi mi, ama neden?" Müdürün paniği daha da artmıştı. "Hem dün ikindide defnedildi."

"Lanet olsun!" Sinan bir elini ensesine koyup kendi etrafında yarım tur döndü. Yeniden müdüre yöneldi. "Bana kızının," deyip duraksadı. "Adı Hale miydi, telefon numarasını verin."

"Adı Şule." Adam elindeki telsizi çalıştırıp Şule Sarı'nın numarasını istedikten yarım dakika sonra Sinan da telefonunu çıkarıp müdürün söylediği numarayı yazdı ve arama tuşuna bastı.

Müdüre olan kızgınlığı adama hoşça kal demesini engelleyince arkasını dönüp çıkışa ilerledi. Artık zaman hiç olmadığı kadar değerliydi.

Hemen arkasında olduğunu hissettiği Elif'e "Telefonu kapalı," diyen Sinan, başını geriye attı. Düşünmesi ve ne tarafa gideceğini belirlemesi gerekiyordu. "Şule iki yaşındayken komutanla eşi boşanmışlar ve Şule de annesiyle Almanya'ya gitmiş. Onun hakkında bildiklerim bu kadar."

Sinan anılarını gözden geçirmek için durdu. Şule'nin yüzü gözlerinin önüne geldiğinde tuhaf, farklı ya da rahatsız edici bir gariplikle karşılaşmadı. Otuzlu yaşlarının başında genç bir kadındı. Babasıyla ayrı geçirdiği yıllar mesafeli durmasına sebep olmuş, Sinan da ona hak vermişti.

Yeniden telefonunu açtı. Ankara'daki istihbarat şefinin numarasını buldu ve mesaj bölümüne geçti. "İvedi şekilde Şule Sarı hakkındaki her şeyi ve şu anda nerede olduğunu bilmek istiyorum." diye yazdıktan sonra genç kadına rahatça ulaşabilmeleri için Muhammet San'nın da bilgilerini ekledi. İşi bitince Elif'e döndü. "Şimdi Esmer'le buluşmamız gerekiyor."

Sinan arabasına doğru attığı ilk adımı tamamlayamadan Elif koluna dokunup onu durdurdu.

"İyisin, değil mi?"

"Öyle görünmüyor muyum?"

Bu sorunun cevabı tek şıklıydı. Mükemmel görünüyordu ve heybeti bakiydi, ancak omuzlarındaki yükün ağırlığı ve kaybının büyüklüğü altında eziliyor gibiydi.

Elif gözlerini kaldırıp Sinan'ın koyu gözlerine dikti. Onun sormak istediği içinde neler yaşadığıydı. "Görüntünle ilgili bir sorun yok. İç dünyan ne âlemde onu merak ettim."

Sinan elini, kolunda duran Elif'in parmaklarının üzerine koyup "Beni önemsiyor olman hoşuma gidiyor." dedi.

Genç kadın hızla elini çekip ensesine götürdüğünde Sinan neredeyse tebessüm edecekti.

"Biz bir ekibiz ve Berfin'i yakalayabilmemiz için iyi olman gerekiyor."

"İyiyim, sorun yok."

Sinan kapıyı açıp direksiyon başına oturdu. Aslında iyi falan değildi. Bir sürü yalanla, kayıpla ve korkuyla ilerlemesi gerekiyordu. Hepsi bittiğinde kâr zarar hesabı yapıp üzülmek için kendine fırsat tanıyabilirdi. Ama şimdi olmazdı.

* * * * *

Doğu'nun sert ve geçit vermeyen dağlarında çok can vermişlerdi. Kucağında, gözünün önünde ölen bedenlere şahit olmuş, şehitliğe erişen dostlarının naaşının parçalarını toplamak zorunda kalmıştı. Acıyı dindirip mücadeleye devam etmeyi erken öğrenmişti. Fakat o zaman amaç da düşman da belliydi. Şimdi ise karanlığın içindeki gerçeği aydınlatmaya çalışıyordu.

İki günde iki kişiyi kaybetmişti. Hamdi ve komutanı Muhammet. Sorumluları olarak da Berfin'den şüphelenmek için çok geçerli nedenleri vardı.

Tuhaf olan, ne ve kim olduğunu bilmediği bir kadınla mücadele etmesiydi. Bu bir hayaleti kovalamak gibi bir şeydi. Berfin kayıp bir kız çocuğu mu yoksa casus muydu? Yahut geçmişin hesabını görmeye gelen katil bir intikamcı mı?

Günü tamamlayabilmek için Elif ve Sinan, tercihlerini sert kahveden yana kullanırken Esmer sütünü yudumluyordu. Çoğunluğunu üniversite öğrencilerinin oluşturduğu mekânda üçünün ciddiyeti yeterince dikkat çekerken Esmer'in içecek tercihi bakışların üzerlerinde toplanmasına neden olmuştu. Ancak o, en çok gözlerini kırpmadan ona bakan Elif'ten rahatsızdı.

Göstere göstere bardağını kaldırdı ve tüm sütü tek nefeste içti. Elinin tersiyle de ağzının kenarına bulaşan beyazlığı silen Esmer "Süt içmenin nesi bu kadar ilgi çekici?" diye sordu.

"Trex'i bir kedinin mama kabının başında düşün. Bence bu yeterince ilginç!"

Anne olmanın Esmer'de değiştiremediği şeylerden birisi kot pantolonuydu. Değişen özelliği ise artık hemen parlamıyor, sinirlenmeden önce karşısındakine kaçması için zaman tanıyordu. Dikkatini Elif'ten çekip ağabeyine yöneltti.

"Kim bu?"

"Düzeltme yapmam lazım," diye arayan giren Elif'in sesi kışkırtıcıydı. "Bu değil, Elif."

Esmer bilinçli olarak bakışlarını hâlâ ağabeyinin üzerinde tutuyordu. "Sinek vızıltılarını duymazdan gelip konuya gireceğim, sana bazı sorularım olacak."

"İzin ver, sen sormaya başlamadan önce ben açıklama yapayım."

Sinan'ın ilk kararı Esmer'e de Güçer'e de detay vermemekti. Lakin yaşadıkları son gelişmeyle işin boyutu değişmişti. Birisine anlatması gerekiyordu ve o birisi asla Güçer olamazdı.

Murat'ın, bir kız çocuğunu arıyoruz, deyip ona dosyayı vermesiyle başlayan olayların hiçbir noktasını atlamadan anlatmaya başladı. Özellikle saldırıya uğradığı geceyle ilgili hatırlayamadığı anların altını çizdi. Hamdi hakkında konuşurken sesi titredi. Son olarak komutanıyla ilgili gerçeği açıklarken ise agresifti.

"Şimdi kızını bulmaya çalışıyoruz. Apar topar babasını defnetti ve yapacağını söylediği hâlde bana haber vermedi."

Anlatacaklarının bittiğini belli edercesine Sinan masanın üzerinde tuttuğu ellerini çekip arkasına yaslandı ve kardeşinin yorumunu beklemeye koyuldu.

Duyduklarını sindirmeye veyahut kafasının içindekileri şekillendirmeye çabalayan Esmer ilk dakika ne yorum yaptı ne de kıpırdadı. İkinci dakika yarılandığında konuşmaya hazırdı.

"Dedemin yaptığı şaşırtıcı değil, üzücü," diyen Esmer avucuyla yüzünü sıvazlayıp dirseğini masaya dayadı. "Ama ondan sonra yaşananların hepsi saçma. Biz Berfin'e bir şey yapmadık."

"Öyle mi, Hamdi de ona bir şey yapmamıştı."

"Bilemeyiz, Hamdi onunla ilgili bir ipucu yakalamış olabilir."

Sinan da bu ihtimali düşünmüş, değerlendirmiş ve vardığı sonuçtan hoşlanmamıştı. "Eğer Hamdi bu yüzden öldüyse, al sana Berfin'den korkmamız için bir sebep daha."

"Tabii bir de Muhammet Sarı var."

Bu defa Elif'in söylediğini değerlendiren Sinan "Doğru," dedi. "Elini tutup onu uçağa bindiren ve tanımadığı insanlara veren Muhammet Komutan'dı. Yani Türkiye'deki hayatıyla ilgili aklında son kalan kişi oydu. Berfin daha çocuktu, arka planda neler yaşandığını bilemezdi. Yıllarca komutanı düşünüp suçlamış ve ondan nefret etmiştir."

"Senin aksine ben, intikam için değil de, sizinle konuşmasını önlemek için komutanı öldürmüş olabileceğini düşündüm. Yoksa intikam için niye beklesin, çok daha önce halledebilirdi."

Sinan, zihnindeki sesleri susturup her şeyi öteledi ve Esmer'in söylediğine odaklandı. Kardeşi haklıydı. Berfin'in yerinde olsaydı ve intikam isteseydi Sinan da önce komutandan başlardı.

Bakımevine düşmeden ve kızı devreye girmeden halletme şansı varken neden beklemişti?

Son düşünceyle birlikte parmaklarını yumruk yapıp sıktı. Ulaştığı sonucu anlatmaya başlamadan önce sakinleşmesi gerekiyordu, ama aklındakiler bunu yapmasını mümkün kılmıyordu. Tüm bedeniyle Esmer'e doğru eğildi. Sinan'ın yüzündeki ifade sert ve anlaşılmazdı.

"Berfin'in Meksika'dan sonra yani dört yıldan uzun bir süre önce kaçak yolla Türkiye'ye geldiğini varsayıyoruz. Son iki yıldan ise eminiz," diyen Sinan'ın sesi de ip gibi gergindi. "Muhammet Komutan iki yıl önce felç geçirdiğinde sebebinin tansiyon olduğu söylenmiş, ama yalnız yaşadığı evinde çok sonra bulunduğu için emin olamamışlardı." Sinan konuşmasına ara verdi. Açılan musluktan dökülen su gibi düşünceleri peş peşe oluşmaya ve yolunu bulmaya başlamıştı. "Bu süre boyunca üç defa kalp spazmı ve birçok kere de sinir krizi geçirdi. Geceleri uyumadığı için ona ilaç veriyorlardı. Denklem basit, Berfin komutandan intikam almaya hem de iki yıl önce başladı. Üstelik yatalak adamı ziyaret etmeye geceleri devam etti."

"Lanet olsun!" Elif'in tepkisinden çok sesindeki öfke Sinan'ın dikkatini çekti. Ancak genç kadın onunla göz teması kurmak yerine bakışlarını kaçırınca o da yeniden kardeşine yöneldi.

"Şimdi onun ne kadar tehlikeli olduğunu görebiliyor musun? Eğer biz komutana ulaşmaya çalışmasaydık adama yaptığı işkenceler daha ne kadar sürecekti kim bilir?"

"Komutana ulaşmaya çalıştığınızı hatta daha siz, ulaşmaya çalıştığınız kişinin komutan olduğunu bilmezken o nasıl biliyordu ki sizden önce davranıp adamı öldürdü?"

"Bu soruya cevap verebilseydim şimdi her şey farklı olurdu. Ama geçmişte kimlerin ne yaptığını ve neler yaşandığını Berfin'in öğrendiği belli. O yüzden ben aracıya ulaşmak için didinirken, o kimi nerede bulacağımı biliyordu."

"İyi de senin geçmişi kurcaladığını nasıl bilebilir!"

"Aklıma takılan başka bir şey var. Komutanın neyi anlatmasını önlemek için Berfin onu öldürdü? Birisini mi koruyor yoksa bir konuya ulaşmamızı mı engellemeye çalışıyor? Çünkü Berfin'in kendini gizlemek gibi bir derdi yok. Keza şu anda ilk şüphelenip andığımız isim onunkisi ve eminim o da bunu biliyor. O zaman neden komutanı öldürdü?"

Kendini geri çekip arkasına yaslanan Esmer "Belki Berfin değil, başkası yaptı," dedi.

"Kim?"

"Bilmiyorum ve benden tam olarak ne yapmamı istediğini merak ediyorum."

"Öncelikle kendine dikkat etmeni ve tetikte kalmanı istiyorum. Sinan iyice sesini alçalttı. "Hamdi'nin davasını derinlemesine araştırmaya devam et. Katil Berfin mi değil mi, bir an önce anlamamız gerek. Daha da önemlisi Güçer'le sürekli iletişim hâlinde ol ve onu koru.

"Ona bundan bahsetmeyi düşünmüyor musun?"

"Bazen sevdiklerimiz için pembe yalanlara sığınmakta sakınca yoktur."

"Sen ve senin pembe yalanların başkaları için kâbus olabiliyor."

Sinan geri çekildi. Tüm ifadelerini silmiş, duygularının üzerini kapatmıştı.

"Hayır, ben sevdiğimi korumak için yapılması gerekeni sorgulamam, yapar ve sonuca bakarım. Şu anda canlı ve mutlu hâlde karşımda oturuyorsan, senin yanlış dediğin benim doğrumdur."

Esmer istemese de yumuşamış ama kendindeki bu değişimden hoşlanmamıştı.

"Güçer'in bu detayları bilmemesi neden önemli?"

"Onu tanıyorsun, göğüs göğse çarpışmak ister. Ancak karşımızdaki tehlikeli ve hamlelerini sinsice yapıyor. Üstelik Güçer'le Zeynep'in başları başka bir beladan daha yeni kurtuldu."

"Bilemiyorum."

Kardeşini ikna etmeye yaklaştığını fark eden Sinan "Bana biraz zaman ver," dedi. "Eğer sorun hâlâ devam ederse sonra ona her şeyi anlatabilirsin."

Esmer ensesini sandalyeye dayayıp bakışlarını tavana dikti. Lanet olsun ki, Sinan haklıydı. Hem de her konuda. Güçer tam da onun dediği gibi yapar, çarpışmak için öne çıkardı. Ama beklerse belki her şey düzelmiş olurdu ve Güçer'in de evlilik hazırlıkları sekteye uğramazdı.

Kararını vermiş hâlde başını kaldırıp "Tamam," dedi. "Fakat çok beklemem."

"Of amma zor oldu."

Elif'in tepkisiyle Esmer sadece başıyla ona döndü. "Demek ikiniz bir ekip oldunuz." Elif'ten hoşlanmamıştı ama zaten onun huyu buydu, insanlara alışabilmesi için zamana ihtiyacı vardı. "Bu masalı bilirim. Bir adamla bir kadın birlikte kötü adamları kovalar ve hikâyenin sonunda gökten üç elma düşer."

Sinan tereddütle gülümsedi. Ve bakışlarını kardeşinden çekip Elif'e çevirdi. Onlar ne bir masalın kahramanıydı ne de hikâyenin sonunda gökten üç elma düşürebilirlerdi. Aralarında güçlü bir tensel çekim vardı, onun dışında başta güven olmak üzere olması gereken birçok şey eksikti.

Kaşlarını çatan Sinan düşüncelerini söyleyip Elif'i incitme ihtimalini göze alamazdı. "Sen neden görüşmek istedin?" diye sorup konuyu daha güvenli başka bir konuyla değiştirdi.

"Sana söyleyeceklerimden sonra katilin Berfin olup olmadığına karar verebilirsin."

* * * * *

Esmer öne çıktı, kollarını masanın üzerinde birleştirdi ve fısıldar gibi konuşmaya başladı.

"Bize verdiğin argümanlar çok işe yaradı. Ancak dikkat çeken bazı hususlar var. Şöyle ki, maktul yani Hamdi saat 00.50'te evin güvenlik kulübesindeydi."

Bu bilgi Sinan'ın nefesini kesiyordu. Hamdi onun için endişelenmeyi bırakmamış, son anına kadar görevinin başında beklemişti.

Ağabeyindeki anlık değişimi fark eden Esmer kısa bir mola verip anlatmaya devam etti.

"Tam 00.50.25'te 16 saniye süren bir telefon görüşmesi yapıyor. Onu arayan kişi, tek seferlik bir hat kullanmış ki, o konuya sonra geleceğim. Kamera kayıtlarında da gördüğümüz gibi 00.50.45'te kulübeden çıkıyor. Yani aramanın bitişinden dört saniye sonra. Telaşlı, oldukça hızlı ve bir o kadar da öfkeli şekilde aracına gidiyor. 00.53.58'de onu bulduğumuz yere park ediyor, sonrasında ise bir hareketlilik yok. Keza Yelda kesin ölüm saati için 00.30 ile 01.30 arası diyor."

Sinan kardeşinin söylediklerini, bildiklerini ve tahminlerini birleştirip "Hamdi'yi arayıp buluşmaya çağırmış." derken kendini geriye doğru bıraktı.

"Kameraların tüm açılarına baktık. Hamdi'nin haricinde araca binen birini görme şansımız olmadığı için emin konuşamıyorum. Ancak arka koltukta yapılan incelemede siyah yün ipe rastlandı. Maktulün ölüm biçimini de hesaba katarsak katilin arka koltukta olduğu ve Hamdi aracı park eder etmez onu infaz ettiği kanısındayım. Aklıma takılan şey ise buluşma yerleri cinayet işlemek için

oldukça müsait, arka koltukta beklemesine gerek yoktu."

"Onun gideceğini düşündüğü için pusuya yatmıştır. Fakat Hamdi kalmayı seçince onu arabaya bindirmek için araması ve uygun bir yere çağırması gerekmiştir."

"Tabii bir de arayanın Hamdi'nin tanıdığı birisi olma ihtimali de var."

Esmer'in yorumu mantıklı kabul edilebilirdi ama bu, Sinan'ı daha çok öfkelendirdi. Gözlerini genç kadına dikip "Bizim etrafımızda bir hain yok." dedi.

"O zaman ilk teze yoğunlaşalım, sana yapılan saldırıyla ilgili ipucu yakalamış ve katili de bunu fark etmiş olabilir. Arayıp açıklama yapacağını söyleyip Hamdi'yi görüşmeye çağırmıştır."

Bu teori Sinan'a daha kabul edilebilir geliyordu. Hamdi cesaretli, korkusuz ve tam bir görev adamıydı. Kendini kaptırmış ve sonucu düşünmeden harekete geçmiş olmasına şaşırmazdı.

Ağabeyinin ikinci teoriyi kabullendiğini gören Esmer "Başka bir mevzu daha var," dedi. "Maktulün üzerinden yine katilin yerleştirdiğine inandığımız bir not çıktı."

"Ne notu?"

Cevap vermek yerine Esmer fotoğraf bölümünü açtığı telefonunu görmesi için ağabeyine doğru uzattı. "İşte bu. Maktulün kulağının içindeydi.

"Gerçeği Bul" diye tekrarlayan Sinan kardeşine, sonra yine telefona baktı. "Kime bu not?"

"Ölen senin adamın olduğuna göre bana değildir diye düşünüyoruz."

Merakına daha fazla direnemeyen Elif de yerinden kalkıp Sinan'ın yanına geçti. Buruşuk ve lekeli kâğıda ait fotoğrafı inceledi.

"Hangi gerçekten bahsediyor?" diyen Elif soruyu sanki kendisine soruyordu.

"Bir kadın tarafından yazıldığını teyit ettiler. Bitmedi; kar maskesi, bir çift siyah deri eldiven, silah ve Hamdi'yi arayan numaranın hattını aynı bölgede ama ayrı çöp kutularında bulduk."

"Neden?"

"Açıkçası benim size sormaya geldiğim soruları sizin bana sormanızdan hoşlanmadım. Cinayet için kullanılan silah daha büyük ve güçlü. Bizim bulduğumuz ise eski, küçük ve kaydı yok. Eldiven ve maske de hiç takılmamış ama katilin o esnada mutlaka eldiven ve maske taktığına eminim. Bir tek telefon hattı kullanılmış."

Çenesiyle oynayıp kardeşine bakan Sinan sanki beyin gücüyle katile ulaşmaya ve söylemek istediği şeyi anlamaya çalışıyor gibiydi.

Nihayet "Bu meydan okuma değil," diyen Sinan bir karara varmıştı. "Neden onu Hamdi'nin kulağına koydu? Gerçek, duyulanlar mı yoksa duymadıklarımız mı, demek istiyor?" Sinan'ın zihninde birbirine değmeden hareket eden onlarca düşünce vardı. "Muhammet Komutan'da sorduğum soruyu yineliyorum, Berfin açıkça 'Ben katilim.' diyecek kadar gözünü karartmışsa niye Hamdi'yi öldürdü? Zaten ifşa oldu. Oysa öldürülen iki adamın da, gizlenmeyi iyi beceren Berfin'i bulmamıza yetecek kadar bilgiye sahip olduklarını sanmıyorum. Kısaca onları kendi çıkarları için öldürmüş olması bana mantıklı gelmiyor. Birini mi korumaya çalışıyor, bilmediğimiz başka bir konuyu mu gizlemeye çalışıyor? Ya da mesajlarla gerçek suçluyu ortaya çıkartmamı mı söylüyor?"

"Gerçek suçlu başkasıysa, Berfin'in cinayet mahallinde ne işi vardı ve telefon hattına nasıl ulaştı?" Umutsuz hâldeki Esmer görüşmenin bittiğini belli etmek için ayağa kalktı. "Neyse, ben araştırmaya devam edeceğim, fakat bu cevapları bulmak senin işin. Bir gelişme olursa birbirimizi haberdar edelim."

Sinan da kardeşiyle birlikte hareketlendi. Bronz teni öfkenin yardımıyla daha da kararmış ve aklını çelen düşüncelerden hoşlanmamıştı.

Bu mücadelede hiçbir kuralın kalmadığına artık ikna olmuştu.

* * * * * *

Esmer'in arabasını çalıştırıp gözden kaybolmasını elleri cebinde bekleyen Sinan, aynı anda bu işten en az hasarla nasıl kurtulacak-

larının hesabını yapıyordu. Varsayımları hep Berfin'in üzerindeydi, bu şekilde düşünerek hata yapıp, bakması gereken asıl yeri mi kaçırıyordu?

Gerçek neydi, hem zaten Sinan onu bulmak için uğraşıyordu. Yanlış yere mi bakıyordu, notlar doğru yere bakmasını sağlamak için miydi?

Berfin'in Sinan'ın canını acıtıp sonra da ona gerçeği bul diye not göndermesi ise hiç mantıklı değildi. Hamdi, sırf o mesaja aracılık yapması için mi öldürülmüştü?

Rahmi de Hamdi ile birlikte araştırma yapıyordu, bir şey bulsalardı ikisi bulmuş olurdu. Katil neden Hamdi'yi seçmişti? Üstelik ortada bir ipucu varsa onu neden Sinan'la paylaşmamışlardı?

Hafızasındakileri geriye doğru sarıp Hamdi'yi son gördüğü ana gitti. Dostu dimdik karşısında dikiliyordu. Onu ele geçirmeye hazırlanan kedere direnen Sinan asıl konuya yoğunlaştı.

Hamdi konuşmaya hazırlanırken, Sinan elini kaldırıp *"Sonra konuşacağız. Şimdi ben sizi çağırana kadar evden ayrılın."* demişti.

Sinan öngöremediği gelecekten dolayı kendini suçlamamalıydı. Ama duyguları mantığıyla aynı fikri paylaşmayınca, gözlerini sıkıca kapadı.

Bilseydi, onu bir an için dahi ne gözünün önünden ne de yanından ayırırdı. Eğer o anın son an olduğunu bilebilseydi, geride hiç keşke bırakmamak için dostuna sıkıca sarılırdı.

Elif'le ilgili konuya öyle çok odaklanmıştı ki Hamdi'nin ona bir şey anlatmak için çırpındığını fark edememişti. Konu her şey ya da hiçbir şey olabilirdi. Yine de onu dinlemediği için pişmandı.

Peki, evden uzaklaşmayıp kulübede bekleyen Hamdi'nin derdi Elif miydi, patronunun tehlikede olduğunu düşünüp kalmayı mı seçmişti?

Gözlerini Elif'e çevirdiğinde genç kadın da onu hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Sinan itilip kakılacak ya da kolayca kandırılacak bir adam değildi. O, korumak ve savaşmak için vardı. Ancak söz konusu Elif

olduğunda odaklanma sorunu yaşadığını kabul ediyordu. Bunu bilmekse hiç rahatlatıcı değildi.

Sinan parmaklarını sıkıp onları olduğu yerde tutmak için çabaladı.

Güven. Her şeyin tam olmasını sağlayan parçaydı. Elif'te de eksik ve söylenmemiş sözler vardı ve onlar, Sinan'ı durdurup kuşkuyla kıvranmasına sebep oluyordu.

Elif ona niye gönderilmişti? En çok merak ettiği buydu ve onu başka önemli bir soru daha takip ediyordu. Berfin'in dosyayı almasına neden izin vermişlerdi? Dosyayla birlikte Berfin'e ulaştırmak istedikleri asıl mesaj neydi ve bunun için neden Sinan'ı kullanmışlardı? Belki de Hamdi bu sorulardan en az birinin cevabını öğrendiği için şimdi hayatta değildi.

Elif hâlâ bir açıklama, bir temas ya da hamle bekler gibi karşısında dikiliyordu. Soruları öyle çok ve amansızdı ki Sinan ne yaparsa doğrunun o olacağından emin olamıyordu.

Nihayetinde verdiği çetin savaşın sonunda "Hadi gidelim." dedi.

"Şimdi nereye?"

Sinan'ın çalan telefonuyla bir kez daha durdular. Genç adam tereddütsüz aramayı cevaplandırırken Elif de yanına geldi ve konuşmayı duymaya çalıştı.

Yarım dakika sonra Sinan "Tamam, dedi. "Son 48 saatini didik didik edip araştırın."

"Ne olmuş?"

Adamın telefonu kapatmasını dahi bekleyemeyen Elif iyi bir haber duymayacağını biliyordu.

"Şule, iki saat önce Almanya'ya gitmek için uçağa binmiş."

"Annesinin yanında olmak istemiştir. Yakında geri dönecektir."

"Dün işinden istifa etmiş, evi için emlakçıya, miras için de avukata vekâletname vermiş."

"Onu Almanya'da havaalanında durdurup sorguya aldıramaz mısın?"

Aklından geçirdiğini Elif kelimelere dökünce Sinan bunu neden yapamayacağını hatırladı.

"Unuttun mu, hiçbir şey yasal değil, yetkililere ne açıklama yapacağım?" Sinan konuştukça Elif'in yüz ifadesi sertleşti ve gölgelendi. O da bunu görmüştü. "Belki de aradığımız gerçek, Berfin değildir." Elif'ten bir cevap bekler gibi sustu, ama kadın ona cevabı sessizliğiyle verdi. "Dedemden bahsedip bu konuya yoğunlaşmamı ve dosyaya dâhil olmamı sağladınız." Sinan bedeniyle Elif'in önüne set kurdu. "Peki, neden geçmişi her deştiğimde karşıma dikilip beni engellemeye çalışıyorsun. Geçmişte ne var ki biz bugün bunu yaşıyoruz?"

Adamdan kurtulmak için Elif yana doğru bir hamle yapınca Sinan onu kolundan yakalayıp araca yasladı. Genç kadının bu defa elinden kurtulmasına müsaade etmeyecekti.

Verdiği kayıplara ve yaşadıklarına karşılık sergilediği güçlü duruş buraya kadardı. Yıpranan sinirlerini serbest bırakan Sinan, onlar tarafından yönlendirilmeye itiraz etmedi.

* * * * *

Sinan keşke bu kadar zeki olmasaydı. Elif'in düşünebildiği tek şey bu, yapabildiği ise kolunu kurtarabilmek için çekiştirmekti.

Beti benzi atmış hâldeki Elif, adamla onu yasladığı arabanın arasında sıkışıp kalmıştı. Kolayca kurtulamayacağını Sinan'ın gözlerinde görebiliyordu. Adam devleşmiş ve öfkesine teslim olmuştu. Üstelik haklıydı.

"Sen neden her çaresiz anında bana saldırıyorsun?

Sinan birçok neden sıralayabilirdi. Öyle olmasını istememesine rağmen ilk sebep de aralarındaki çekimdi ve Elif'in masum olmadığını düşünmek onu öfkelendirmekten çok, korkutuyordu. Çünkü o çekime daha ne kadar direnebileceğinden emin değildi.

"Çünkü konu, benimle değil seninle ilgili."

Elif bir cümleyle geçmişi temize çekemez ya da kendini kurtaramazdı. Bu yüzden "Yanılıyorsun," dedi. "Ben de senin gibi bu oyunun içine dâhil edildim."

Bu cümleyle Elif, uzun zamandır Sinan'ın aklında yer etmiş soruyu cevaplamış oldu. Adam tutuşunu esnetmedi ama genç kadının yüzünü görebilmek için yarım adım geri çekildi.

"Bu ne oyunu ve içine çekilmekten kastın ne?"

"Bilmiyorum, başlangıçta bir işti, sonra tüm hayatım Berfin'i aramak oldu."

Sinan "Bana detay ver." diyerek üsteledi.

"Gerçekten bu şekilde mi konuşacağız!"

"Bence sorun yok."

Elif çenesiyle adamın sıkmaya devam ettiği kolunu işaret edip ardından onunla göz teması kurmaya çalıştı. "Sana aynı tarafta olduğumuzu söylemekten yoruldum."

"Ben de senin bir şeyler saklamandan sıkıldım. Sen aslında kim ve nesin?"

Cesur ama sıkılmış görünen Elif, kolunu yeni bir hamleyle çekmeye çalıştığı an Sinan'ın onu bırakmasıyla dirseği arabanın camına çarptı. Can acısıyla inlerken dizini kaldırıp Sinan'ın baldırına tekme attı. Hamlesi yeterince iyiydi fakat adam daha iyiydi.

Anlık duraksamasının ardından Elif'i bileğinden tutup arkasını döndürdü ve genç kadının sırtını kendi göğsüne dayadı.

Kulağına eğildiği Elif'e "Sert mi seviyorsun?" dedi dişlerinin arasından, "Bana uyar."

Genç kadının yüzü caddeye, sırtı adama dönüktü. Üstelik baskısını arttırmış olan Sinan'a ait her şeyi hissediyordu. Ne var ki aynı anda canı da yanıyordu.

"İzin ver sana nasıl sert olunur göstereyim!" Göğsünün üzerindeki baskıdan dolayı aldığı nefes Elif'e yetmiyordu. Sesi kesik kesik çıkmıştı.

Gözlerini yukarı doğru devirip kendini düşünmeye zorladı. Bir çıkış ve ikna yolu bulamazsa Sinan onu asla bırakmazdı...

Elif düşüncesinin devamını getiremeden onu gördü ve tüm algısı dağıldı.

Aslında kaldırıma park etmiş sıradan bir motorcuydu. Kaskı kafasında motoruna yaslanmış hâlde telefonunu karıştırıyor olması değildi Elif'in dikkatini çeken. Aldığı eğitimler veya altıncı hissi, emin değildi. Bildiği tek şey yirmi metre ilerisindeki motorcu, onların peşindeydi.

"Saat iki yönünde, motorcu!" diye haykıran Elif'in ittiği Sinan ona söylenen yere baktığında fark edildiğini anlayan motorcu da aceleyle ancak dikkat çekmeyecek bir süratle harekete geçti.

"Sen arabayı çalıştır!" Sinan Elif'i bırakıp koşmaya başlamadan hemen önce anahtarları ona fırlattı. Çoktan motoruna binen şüpheliyi yakalamak için hızlı olmaktan başka çaresi yoktu.

Motorun hareket etmeye hazır olduğunu belli eden sesi duyduğunda Sinan'ın ona yaklaşmasına beş adım kalmıştı. Amacı, Elif'e arabayı çalıştırabileceği kadar zaman kazandırmaktı.

İlk teker döndüğü anda kolunu uzatıp öne hamle yapan Sinan, motorcuyu omzundan yakaladı. Siyah montun derisine geçen parmakları sızlasa da anlık saniyede tüm gücüyle asıldı. Büyük motor henüz süratini almamıştı ve sürücüsünü alt etmek düşündüğü kadar kolay değildi.

Sinan momentuma yenilen ve yere doğru savrulanın kendisi olduğunu anladığında, düşerken kendini korumak ve motorun altında kalmamak için bedenini yana savurdu.

Belki bir belki on saniye boyunca çarpmanın etkisiyle ne olduğunu göremedi. Sonra tüm refleksleri adrenalinin etkisiyle harekete geçince baktığı ilk yer Elif oldu.

Park alanı dardı ve arabayı çıkarmayı başaramamıştı. Yapamayacağını anlayınca da araçtan inip motorun önüne geçmişti. Elif'in bedeniyle siper oluşturması kadar saçma bir şey yoktu. Üstelik yol trafiğe açıktı ve az da olsa sağlı sollu gelip geçen araçlar vardı.

Sinan "Hayır," diye haykırıp kalkmak için davrandığı esnada motor tüm gücüyle hızlanmış ama Elif yerini terk etmemişti. Motorcu hiç şaşmadan genç kadının üzerine doğru giderken, Sinan sanki ona yetişebilecekmiş gibi ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Son raddeye kadar bekleyen Elif, çömelip öne doğru uzandı ve elinde tuttuğu nesneyi üzerine doğru gelen motorun tekerinin altına itti.

Sürücüsü gelen hamleyi tahmin edemediği ve vakti de kalmadığı için kaçmayı başaramadı.

Tekerine değen nesneyle sarsılıp hâkimiyetini kaybetti. Motor önce zıpladı, sonra savruldu ve en nihayetinde üzerindekiyle birlikte yan yatıp kaydı. Ancak her şey o kadar hızlı olmuştu ki Sinan'ın fark edip görebildiği tek şey Elif'in de kaçmak için fırsatının olmadığıydı. Sürüklenmeden önce yan yatan motorun ön lastiğinin darbesiyle ayakları yerden kesilen genç kadın sırtüstü zemine düştü.

Son görüntüyle birlikte Sinan'ın damarlarındaki kan buz kesmiş ve ciğerleri de oksijen yerine korku soluyordu.

Duygular mantıktan önce davranıp kararı onlar veriyorsa sonuç asla beklendiği gibi olmaz.

Yirmi metre ötesindeki motorcu ile iki metre önündeki Elif arasında tercih yapmak için bir an bile düşünmeden, göreceklerinden duyduğu endişeyle genç kadının yanına diz çöktü. Elif'in gözleri kapalıydı. Almış olması muhtemel darbelerden dolayı onu sarsmadan boynuna parmağını dayayıp nabzını kontrol etti. Hissettiği hayat belirtisiyle derin bir nefes alırken, Sinan'ın nabzı vücudundaki tüm noktalarda atmaya başladı.

Elif cansız sesiyle gözlerini açmadan "Onu yakaladın mı?" diye sordu.

Yüz kaslarındaki gerginliğe rahatlama ifadesi eklenen Sinan iradesi dışında bir refleksle başını arkaya çevirdi. Sürücü, motorunu dik duruma getirmiş ve üzerine binmeye çalışıyordu. Sinan'ın ilk olarak yaptığı şey plakasını ezberlemek oldu. Sonra Elif'e döndü. "İyi misin?"

"Evet, ama onu yakalamadıysan," diyen Elif gözlerini açtı. "İyi olmayan kişi sen olacaksın."

Sinan gördüğü mavi gözlere bakarken içinin ferahladığını ve sadece dudaklarının değil kalbinin de gülümsediğini hissetti. Ama unutamayacağı gerçekler vardı ve onlar yeniden harekete geçmesini sağladı. Yetişemeyeceğini bilse de ayağa kalkıp koşarken telefonunu çıkardı.

Hemen cevaplanan aramada motorun plakasını tekrarlayıp bulundukları yerin konumunu söyledi. "Çevre yoluna çıkıyor," diyen Sinan hem koşup hem konuşmaktan dolayı nefes nefese kalmıştı. An-

cak uydu görüntülerine erişebilmek için buna mecburdu. "Motor da kullanıcısı da siyah." Nihayet durdu. "Caddenin sonunda sağa döndü. Belki de çevre yoluna çıktığını düşünmemizi istedi, bölgenin tamamını tara ve plaka hakkında öğrenebileceğin ne varsa hepsini bul."

Görüşmeyi sonlandıran Sinan iki elini başının gerisine koyup dimdik hâlde motorun gözden kaybolduğu sokağı seyretti. Tercihini Elif'ten yana kullanmasaydı onu yakalama şansı olduğunu bilmesine rağmen, pişmanlık hissetmemesi tuhaftı.

"Onun peşinden gitmeliydin."

Yanında beliren ve onun gibi dikilen Elif'e dönen Sinan "Olabilir!" dedi.

"Neden yapmadın?"

"Seni kurtarma şansım onu yakalama ihtimalinden daha yüksekti."

"Ben iyiydim, tercihini ondan yana kullanmalıydın."

Sinan duruşunu bozup yana doğru attığı adımla Elif'e döndü. Gözleri kısılmış hâlde onun gerçekte nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Seni görmeden bunu bilemezdim."

"Kahramanım olmaya mı yoksa beni etkilemeye mi çalışıyordun?"

"Amacım iyi bir ekip üyesi olmaktı ama kahraman diye anılmaya da itiraz etmem."

"Sorunun ikinci kısmını duymazdan geliyorsun, öyle mi?"

"Hayır, sadece cevap vermeye tenezzül etmiyorum," diyen Sinan'ın güzel yüzünde hınzırca bir tebessüm belirdi. "Çünkü..."

"Ah lütfen, bu cümlenin devamını biliyorum."

"Zaten başardığım şeyleri bir daha sorma." Sinan bir anda karar vermiş gibi tebessümünü geri çekti. "Hareket hâlindeki motorun önüne atlamayacak kadar akıllı olduğunu sanıyordum."

Ses tonu değişip sertleşen Sinan'ın gerçek manadaki endişesini duyan Elif de adama doğru yönelirken "Senin yaptığın da çok farklı değildi." dedi huysuzca.

Genç kadının yüzünün tamamını görmesiyle Sinan öne atıldı. "Yaralanmışsın!" Kaşının bittiği noktadan akan kanı durdurmak

için elini uzattı. Elif'i incitmekten çekinircesine parmak uçlarıyla yaraya dokundu. Hissettiği kaygı aleni şekilde belliydi.

Sinan kolunu kaldırdığında Elif de onun yaralarını gördü. Açıkta kalan yerlerinde derin kesikler ve üzerlerinde birikmiş kan pıhtıları vardı. Bir de görünmeyen yerlerinde neler olabileceğini düşünmek dahi istemedi.

Elif de elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla adamın ona doğru uzanmış kollarındaki taze yaraların üzerine dokundu. İyileştirmek için birbirlerine dokunurken papatyayla diken gibiydiler. Aynı türe ait olsalar da bir arada durmaları doğalarına aykırıydı. Ancak dokunuşları yumuşak ve iyileştiriciydi. Birbirlerinin merhemi olmuş ve yine birbirlerine sığınmışlardı.

"Hadi gidelim ve ne kadar hasar aldığımıza bakalım." diyen Sinan genç kadına her şeyin yolunda olduğunu anlatmak ister gibi sakindi.

Ağaçlar, sonbaharda ihanete uğrayacağını bilseler de, ilkbaharda başlardılar yeşile gülümsemeye ve onu terk edeceklerini bile bile sımsıkı tutunurlardı yapraklarına...

* * * * *

İhsan'ın patronunun hâlini gördüğündeki yüz ifadesi onlarınkinden çok daha fenaydı. Telaşından ilk etapta ne yapacağını bilemeyen genç adamı sakinleştirmekse yine Sinan'a düşmüştü.

"Sorun yok, ufak bir kaza sadece."

"Tek başınıza dışarıda olmanız hiç mantıklı değil, efendim."

"Kendimi koruyamaz mıyım?" diyen Sinan her ihtimale karşın yakınında yürüdüğü Elif'i işaret etti. "Üstelik yanımda bir koruma var zaten."

Salondaki en büyük koltuğa kendini bırakan Elif'e bakan İhsan başını salladı. "Onun da bir korumaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Yüzü bir kâğıt kadar şeffaf olan Elif'ten bir an olsun uzaklaşmayan Sinan onu göz hapsinde tutuyordu. "Görevini iyi yaptığı için bu hâlde. İlk yardım çantasını getirir misin?"

Genç adamın koşar adım uzaklaşmasıyla Sinan, yerinde kıpırdanan ve acı çektiği anlaşılan Elif'i kolundan tutup "Hadi odana inelim, dedi. "Yatmak sana daha iyi gelecektir."

Vücudundaki adrenalin azaldıkça Elif'in bedeni acı ve ağrıyla kavruluyordu. Üstelik bir hiç uğruna. Ağrılarına bir de öfke eklenince, farkında olmadan inledi.

Sıkıntısını yanlış anlayan Sinan "Bu böyle olmayacak," dedi ve yavaşça ayağa kaldırmaya çalıştığı Elif'i tek hamlede kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sedye görevi yapıp senin odana taşıyorum."

"Öz güvenimi kırıyorsun."

"Bunun için endişe etme ve aynaya bakana kadar bekle." İtiraz etmektense sessiz kalma şıkkını seçen Elif'e "Kadın ruhun için bir şey yapamam ama bedenini iyileştirebilirim." diyen Sinan'ın bakışları her şeyi açıklıyordu. Sıkıntılı ve üzgündü.

Kırılgan, hassas ve değerli bir cam taşıyormuş gibi dikkatli davranan Sinan, tüm erkek hormonlarını zihninden uzaklaştırmıştı. Tek isteği, Elif'in güvende ve iyi olmasıydı.

Alt kata inen merdivenlerde karşısına dikilen İhsan, gördüklerinden hoşnut olmadığını gizlemedi. Yine de yorum yapmaktan kaçınıp patronunun önüne geçti ve vardıkları odanın kapısını açtı. Sinan içeri girip genç kadını taşıdığı aynı özenle yatağına yerleştirdi.

Patronu işini bitirip "Gerisini ben hallederim." dediğinde İhsan yine sessiz kalıp odadan çıktı.

Yatağın başında dikilip Elif için ne yapabileceğini hesaplayan Sinan "Önce yaranı temizleyelim." dedi ve banyoya geçti.

Doldurduğu küçük bir kâse suyla geri dönüp genç kadının yanına oturdu. Malzemeleri çıkartıp komodinin üzerine dizdi. Suya daldırdığı gazlı bezle Elif'in yarasını ve yanağındaki kanı temizlerken konuşmadı. Büyük bir özen ve ihtimamla hareket ediyor, küçük ama şefkatli dokunuşlarda bulunuyordu. Genç kadına bu denli yakınken dudaklarına bakmamak ve kokusunu içine çekmemek için harcadığı çaba insanüstüydü.

Temizlenen yara ortaya çıktığında, biraz daha genç kadına yaklaşıp durumun ciddiyetini anlamaya çalışırken Sinan'ın kaşları ortada buluştu.

"Yaşayacak mıyım?" diye soran Elif, sesinin iyi çıkması için gayret etmiş ama başaramamıştı.

"Öyle görünüyor."

"Benim kafam seninkisinden daha sağlammış!"

"Daha kalın olduğu içindir," diyen Sinan gülümsemiyordu.

"Tamam, hadi öldür beni!"

"Hareket hâlindeki motorun önüne atlayan birisinin kafası ya kalındır ya da içi boştur," diye söylenen Sinan'ın konuya dair öfkesi dinmiyordu. "Senin son ana kadar çekilmemenden daha fenası, onun da vazgeçmeyecekmiş gibi sürmeye devam etmesiydi. Ölebilirdin."

Sinan korkutucu bir düşman ya da sevgi dolu bir adam olmayı aynı zamanda ayrı ayrı başarabiliyordu. Elif ikisine de kanmamalıydı. Ama bunu bilmesi yapabileceği anlamına gelmiyordu.

Adam iyice üzerine doğru eğilmiş ve tüm dikkatini yarasını iyileştirmeye vermişken durumu vahimdi. Ruhunun kadın olan tarafını uyandıran Sinan'a dokunmamak için parmaklarını yatağa geçirdi ve avucunun içine aldığı çarşafı sıkarak kendini durdurdu.

Bakışları, kahvenin bütün tonlarını içinde barındıran Sinan'ın gözlerine odaklandı. Güzeldi, rahatlatıcı ve huzur doluydu. Sonra hafif aralanmış dudaklarına kaydı bakışları. Güçlükle soludu ve titremekten korkarcasına kendini sıktı. Sinan elindeki küçük bandajı yaranın üzerine yapıştırıp, nihayet geri çekildiğinde Elif de ancak nefes almaya başladı.

"Asıl ağrı sırtında olmalı, üzerine kötü düştün."

"Sanırım."

"İzin verir misin bakayım?"

Sinan'ın masum ve görev odaklı ricasıyla Elif'in yanakları alev aldı. Bu ilk kez olmuyordu. Ama kalbi heyecan ve beklentiyle ilk defa bu denli hızlı ve istekli atmaya başlamıştı.

Bu tepkilerinin sebebini, doğal olmayan koşulların yarattığı etki olarak düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı. Ona hizmet edip onu iyileştirmeye çalışan ve Yunan tanrıları gibi karşısında dikilen adamla ilgili olamazdı! Olmamalıydı.

Sinan'ın, düşüncelerini görevinden uzaklaştırmasına izin veremezdi. Çünkü Elif'in masallara kapılmak gibi bir şansı yoktu. Öte yandan adam, aklı olan ve gözü gören her kadını etkilerdi.

Elif o kadınlardan olmadığını kendine ispatlamak amacıyla öne doğru eğilmek için hamle yaptı. Ancak dudaklarından dökülen inlemeyi durduramayınca Sinan "Kendini bana bırak!" dedi.

Bu, Elif'in istediği ama neden yapamayacağına net şekilde bildiği sorunuydu.

Sinan onun yaşadıklarından habersizce genç kadına yaklaştı. Görüntü ve gücüne aykırı bir naziklikle Elif'i tutup yavaşça dik duruma getirdi ve arkasındaki yastığı kaldırıp kendisi oturdu.

Tişörtünü yukarı çektiğinde ortaya çıkan görüntüyle yüzünü buruşturan Sinan "Kesinlikle hastaneye gitmemiz gerekirdi." dedi. Elif'in sırtı, aldığı darbe sonucu kızarıklığı aşmış, morarmaya başlamış köteklerle doluydu.

"Kafam kadar onlar da kalındır, eminim bir şey olmamıştır."

"Espri anlayışın en az sırtın kadar acınası."

Sinan başka bir gazlı beze iyotlu su döküp aynı naziklikle Elif'in sırtını temizlemeye başladığında genç kadın şoke olmuş gibi öne atılıp adamın dokunuşlarından kurtulmak için kendini zorladı. Sinan'ın parmak uçlarının altında kasları gerilmiş ve hamlesi yarım kalmıştı. Bu kadar gücün tek bir erkekte toplanması genç kadına göre büyük bir haksızlıktı.

Kalbi yine ritmini kaybetmişti.

Sinan'ın eli, beline kaydığında Elif'in bedeninden hızlı bir ürperme geçti ve karnının içine kavurucu bir sıcaklık yayıldı. Sanki adam, dokunuşuyla teninin içine işlemişti.

Kızardı, tüyleri ürperdi ve her yanını ateş basmışçasına terledi. Adama karşılık verme ve onun da çıplak bedenine dokunma isteğinin gücü rahatsız, üstelik katlanamaz boyuttaydı.

Genç kadın için duyduğu endişe Sinan'ın arzusunu bastırıyordu. Çıplak tenine nazik dokunuşlarla küçük dairesel hareketler yaparken şehvetin değil Elif'i iyileştirmenin peşindeydi.

Morlukların derinliğini fark ettikçe içi sızlıyordu. Fakat uzun süre daha iradesine hâkim olabileceğini söylerse kesinlikle yalan beyanda bulunmuş olurdu. Bir noktadan sonra duramayacağını ve o noktaya da çok yaklaştığının farkındaydı. Böylesine dinç, şekilli ve güzel bir beden çıplak hâlde önündeyken duracağına dair kendine güvenemezdi.

Mutlak çekimi iliklerinde duyumsarken, arzu dolu hâli şaşılacak değil, doğruymuş gibi geliyordu Sinan'a. Zorlansa da hislerinin yanlış olduğunu hatırlattı kendine.

Buna rağmen bilinçli olarak parmaklarını tenine değdirdiği Elif'in ani irkilmesiyle ifadesi değişti. Yarım ve haylaz tebessümüyle "Acıdı mı?" diye sordu.

"Diken battı sandım!"

"His kaybının olmaması iyi, ama hassasiyet var demek!"

"Bana dokunmak hoşuna mı gitti?"

Sinan itiraz etmeye niyetlenmişti ki genç kadının imasını fark etti ve "Bir kirpiye kıyasla mı?" dedi. Elif'in acıyla karışık gülüşünü duyduğunda tebessümü genişledi. "Şimdi biraz dinlen."

Yatağı sarsmadan yavaşça kalkıp aynı naziklikle Elif'i yatırdı. Fakat duygularının gölgesinde başka şeyler vardı. Hem her şeyi yapmış hem de hiçbir şey yapamamış olmanın sonucu oluşan, derin bir öfkenin onu ele geçirmeye hazırlandığının ayrımına varabiliyordu.

Sinan gitmek yerine Elif'e en yakın yere, yatağın kenarına oturdu. "Eğer asker olmasaydın, kesin serseri olurdun." derken ses tonunu normal tutmaya devam etti.

Genç kadına dokunma ihtiyacına yenik düşünce parmağını onun yanağında gezdirmeye başladı. Gücüne tezat şekilde naifti. O kadar yakındılar ki soluduğu her nefeste, Elif'in kokusu ve tazeliğiyle Sinan'ın kafası tütsüleniyor gibiydi. Bakışları ise karanlık ve derindi. Bu temaslar onun için çok fazla şey ifade ediyordu. Tam

da bu yüzden daha ileri gitmekten korktuğu için kısa süre sonra sırasıyla elini ve kendini ondan uzaklaştırdı.

"Bana dokunman hoşuma gitti!"

"Anlamadım." Sinan tabii ki anlamıştı ama genç kadının ani itirafı onu heyecanlandırmıştı.

"İlgin ve tedavin iyi geldi." diyen Elif bakışlarını kaçırdı ama titreyen dudakları onu ele veriyor, itirafını düzeltme çabalarını sabote ediyordu. "Yine de ağrı kesici için sana valvarmam gerekiyorsa yaparım."

"Rica etmen yeterli."

"Rica ediyorum, lütfen."

Kolunu genç kadının altından geçirip hafif dik duruma getirdi ve ilaçları verdi.

"Bu iyiliğimi sana sürekli hatırlatacağımı bil."

Elif kalan son gücüyle "Üstesinden gelebilirim," dedi. "Şimdi uyuyabilir miyim?"

"İstediğin kadar."

"Bir saat yeter."

Söylediği gibi olmayacağını, Elif'in uzun süre kendine gelemeyeceğini biliyordu.

İnce bir çarşafla genç kadının üzerini örttü. Çektiği acı ve yaşadığı deneyimin zorlukları yüzüne yer etmiş gibi huzursuz görünüyordu ama Sinan onun iyi olacağına emindi.

Elif için endişelenmişti. Bunda başka anlamlar aramamalıydı. O zaten böyle bir adamdı, fakat bir şeylerin değiştiğini ve farklı olduğunu hissedebiliyordu.

Başı beladaydı, bunu sancılar içinde hastane odasında uyandığında anlamıştı. Şimdi Elif'i seyrederken anladığı şeyse, kalbi için de tehlike çanları çalıyordu. Gücü her şeye yeterdi, fakat kalbini koruyacak kadar cesur değildi. Zaten aşk da böyle bir şeydi. Seni esir alırdı, esaretinden kurtulmayı da yeterince istemezdin.

* * * * *

Ummak, korkunç bir şeydi. Çünkü çaresizce beklemek ve sadece istemekti. Oysa Sinan umdukları için mücadele ederdi.

Nefes alışları düzenli olmanın çok uzağında olan Elif'in uyuduğundan emin olunca duş almış ve kendi bedeninde oluşan kesiklerle ilgilenmişti. Sol tarafındaki hissedilir ağrıya ayıracak vakti yoktu. Elif'e verdiği ağrı kesicilerden iki tane içmiş ve bu defa çalışma odasına geçmişti.

Şans eseri bir kazancın devamlılığı olmazdı ve Sinan işini hiçbir koşulda şansa bırakmazdı.

Önce büroyu arayıp motorcu hakkında bir şey bulup bulamadıklarını sordu. Aldığı olumsuz cevaba şaşırmadı. Uydu görüntüsüne bağlanana kadar ortadan kaybolmuştu.

"Nereye girdiğini bulun, lütfen," diyen Sinan telefonu kapatıp parmaklarıyla masasının tahta zemininde tempo tutar gibi vurmaya başladı.

Her şey üç gün içerisinde olmuştu. Elif'i üç gün önce odaya kapatmış, üç gün önce araştırmaya aracıdan başlayacağına karar vermiş ve yine üç gün önce Hamdi öldürülmüştü.

Aracıyı yani komutanı bulmaya çalıştığı bir sır değildi, fakat yapmaya çalıştığı şeyi Elif'ten başkasına söylememişti. Genç kadından şüphelenmek için elinde kabul edilebilir neden ve deliller vardı. Ama kalbi olduğu kadar mantığı da bu bilgiyi doğru olarak kabul etmekte zorlanıyordu.

Sinan yüksek sesle konuşmuş, hatta bir jetin peşinde olduğuyla ilgili birden fazla kez telefonla görüşmüş, bu sabaha kadar da Elif'e detaylardan bahsetmemişti. Oysa Muhammet Komutan dün sabah yatağında ölü bulunmuştu. Ve bir önceki sabah da onlar Hamdi'yi bulmuşlardı.

Gerçi aracından bahsetmesine gerek yoktu, geçmişi kurcalayan Sinan'ın bir şekilde ona ulaşacağı tahmin edilebilirdi. Bu bilgi her şeyi değiştiriyordu.

Bakışları masasının kenarında duran telefona kaydı. Onun dinleniyor olması imkânsızdı. Arkasına yaslandı ve başını oynatmadan

gözleriyle odayı taradı. Hastaneden sonra ev kontrol edilmiş, gizli kamera veya dinleme cihazı bulunmamıştı. Ama bu, o zaman için geçerliydi.

Evle ilgili inceleme yapılmasını not aldıktan sonra ilk konusuna geri döndü.

Muhammet Komutan ortalama otuz altı saat önce öldüğünde Sinan o esnada odasında Elif'le dosya üzerinde çalışıyordu. Sonrasında Güçer'in yanına gitmiş ve jet hakkında bilgi almıştı.

Sinan bir an için durdu. Hamdi ve Muhammet Komutan peş peşe gecelerde ölmüştü. Hiç kimse bunun bir tesadüf olduğunu söyleyemezdi.

Eksik bilgiyle fikir yürütmekten kaçınıp konuyu büyük harflerle not etti ve bir diğerine geçmeye hazırlanırken aniden donup kaldı.

Düne ait bilgileri hatalı sıralamıştı. Haşmet gelmişti ama daha önemlisi Elif sabah erken saatte gitmiş ve berbat bir hâlde öğlen geri dönmüştü. Zihninin ona anlatmaya çalıştığı şey öylesine korkunçtu ki, ilk yarım dakika odaklanamadı. Büyüyüp göğüs kafesini zorlayan kalbi, vücuduna olması gerektiğinden fazla kan pompalıyordu. Direnip derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı.

Hiç istemese de bu konuyu da diğerlerinin olduğu yere not etmek için bloknotunu açtı ve on üç numaralı madde olarak Elif'in babası - mezarlık ziyareti, diye yazıp soru işareti koydu.

Olması gerekenden uzun süre nota bakıp aklını toparlamaya çalıştı. Elif ısrarla aynı tarafta olduklarını iddia ediyordu. Ancak bir şey, Sinan'ın güven sorunu yaşamasına neden oluyordu.

O neydi?

İkisi de Berfin'in peşindeydi, emin olduğu tek bilgi buydu. Ancak hedefleri aynı olsa da amaçları farklıydı ve gerçeğin çok daha başka bir şey olduğunun farkındaydı.

Sinan, içini sıkan bu bilgiyi öteleyip hızlı bir kararla sayfaları çevirip en başa geri döndü.

Bloknotunun tepesinde Albert Parker yazıyordu ve onun da yanında soru işareti vardı.

Bilgisayarını açıp ayarlarından ülke adını değiştirip Kanada'yı seçti ve arama motoruna Albert Parker yazdı. Önünde milyonlarca sayfa açıldı ama Sinan ilk haberin üzerine tıkladı.

Bir ay öncesine ait haberde bir süredir hastanede tedavi gören adamın öldüğü yazıyordu. Merakla bir sonraki habere geçti ve karşısına çıkan fotoğrafı açtı. Albert Parker'ın yaslı eşi ve oğlunun olduğu fotoğrafın hüzünlü hâlinin, her şeyin siyah olmasıyla ilgisi yoktu.

Albert Parker'ın ailesine dikkatle bakarken asıl merak ettiği Berfin'in yani onların deyimiyle Julian'ın babası olarak bilinen kişi, fotoğraftaki oğul muydu?

İncelemesini bitirip tüm detayları not eden Sinan yeni bir sayfa açıp Albert Parker'ın biyografisini okumaya başladı. Oldukça hareketli bir hayatı olduğu gibi başarılı da bir ömür geçirmişti. Eşi Amerikalıydı, orada tanışıp evlenmişler ve uzun süre Washington'da yaşamışlardı. Aslen Kanadalı olan Albert Parker, ülkesine geri dönüp aktif siyasete atılmış. Bir oğlu ve bir torunu olduğu yazıyordu. Torunun adı da Julian'dı. Evlat edinildiğinden ya da daha sonra reddedildiğinden ise bahsedilmemişti.

Sinan telefonuna uzandı ve asistanını aradı. Artık Albert Parker'a ulaşma şansı olmadığına göre oğluyla görüşmekten başka şansı kalmamıştı.

"Sana bir mail göndereceğim," dedi kibarca. "Bana o kişinin iletişim bilgileri lazım ve ne yapmanız gerektiğini mailde yazacağım.

Evin dinleniyor olma ihtimalini yok sayamadığı için açıkça konuşamadığı görüşmeyi bitirip kaldığı yere geri dönmek için dosyayı yeniden açtı. Ama bu defa aradığı şey başkaydı.

Göz gezdirircesine sayfaları karıştırdı. Dünya genelinde bilinen onlarca örgüt ve aranan binlerce terörist vardı. Sinan hayatının son yirmi yılını onları avlamakla geçirmişti. Ülkenin refahını tehdit eden herkes onun için düşmandı. Berfin'in peşine düşmesinin de ilk sebebi buydu. Sonra işin içine ailesi girmişti. Hamdi öldürülmüştü ve Berfin hâlâ etrafta dolanıyordu.

Dosyada örgütle ilgili olması gerekenin aksine çok az bilgi vardı

ve Sinan daha önce bu ismi hiç duymamıştı. DBGY. Açılımı yoktu, ama Adalet Bakanlığı sistemine yapılan siber saldırıda atılan imza bu şekilde olduğu için iç işleri, örgütün adının da bu olduğuna karar vermişti.

Sinan koca bir karartı hâlinde yerinden kalkıp gizli kasasını açtı ve küçük bilgisayarını çıkardı. Özel ve güvenli internet tarayıcısı aksamını takip sistemin çalışmasını beklerken yeniden koltuğuna oturup arkasına yaslandı.

İstihbaratın sistemine girdi ve DBGY yazdı. Bilgilerin taranmasını beklerken koyu gözlerini kıstı. Çeyrek dakikalık bekleyişin ardında bilgiler ekrana yansıdı.

Toplam beş olayı üstlenmiş örgütün şüphelisi olduğu bir o kadar da suçlama vardı. Ancak Sinan'ın birimine haber verilmemiş ve sisteme, çok az bilgi kaydı yapılmıştı.

Ne düşünmesi gerektiğinden emin olamayınca ayağa kalktı. Her zaman omuzları dik ve başı havada olan adam bu kez omuzlarını düşürüp başını eğdi ve odada adım atmaya başladı.

Her gün onlarca olay oluyordu. Sinan'ın hedefi, olmadan önce olayları durdurmaktı. Eğer bunu başaramıyorsa da o zaman sorumluları bulup cezalandırmak bir sonraki hedefi oluyordu.

Sorarsa alacağı cevap belliydi, küçük bir grubun yaptığı eylemler için büyük bir operasyona gerek yoktu. Ve bir diğer soru, bahsedilen örgüt de Berfin de daha önce kanlı bir olaya karışmamış, ölümle sonuçlanan bir eylem gerçekleştirmemişti. Bahsi geçen suçlar, siber saldırı ya da izinsiz bilgi erişimi ve paylaşımıydı. Firma ve kurumların sistemlerine sızıp ele geçirdikleri bilgileri satıyorlardı.

Peki, işin uluslararası krize yol açabilecek nasıl bir durumu vardı, Berfin'in Kanadalı ailesi onu zaten reddetmişti.

Odanın ortasında aniden durdu. Soruyor ama cevap bulamıyordu. Bu şekilde devam etmesi, vakit harcamaktan başka bir şey değildi ki şu an zaman onun için hiç olmadığı kadar değerliydi.

Hızlı adımlarla masasına geri döndü. Aradığı sayfayı bulması uzun sürmedi. Düzgün yazısıyla bilgileri bloknotuna aktardı ve her

şeyi toparlayıp kasaya geri koyduktan sonra telefonunu alıp yatak odasına geçerken yardımcısını aradı.

"Bir seyahate çıkacağım, en kısa zamanda orada olmamı sağlayacak bir plan ve orada bana yardım edecek birini ayarla lütfen, dedikten sonra telefonu kapattı.

Saat öğleden sonra beşti. Eğer her şey planladığı gibi giderse gece yarısından hemen sonra geri gelebilecekti. Aldığı ilaçlar da o ana kadar Elif'i uyutmaya devam ederdi.

Adını bile anmak genç kadını görmek için büyük bir arzu hissetmesine sebep oldu. Fakat durmadı. Ne duygularının ondan talep ettikleri ne de zihninde parlayan genç kadına ait görüntü, onu yolundan çevirmek için yeterli değildi.

Sinan kendini kandıran ve bahanelerin ardına sığınan bir adam hiç olmamıştı. Elif'in onun üzerindeki etkisini ve aralarındaki çekimi yok saymaya çalışmakla zaman harcamayacaktı.

Genç kadının parlak ve pürüzsüz teni bu çekimin öncülerindendi, ama nedenin hepsi değildi.

Kucaklaşma.

Genç kadının sıcaklığını ve ona aktardığı hisleri hâlâ duyumsuyor olsa da cevap yine de eksikti. Hastane odasında, daha Elif'i görmeden, bedeni genç kadını tanımışçasına dokunuşlarına reaksiyon göstermiş ve bu istek hiç eksilmeden, aksine daha da artarak devam etmişti.

Cevabın hepsi buydu. Fakat ortada Sinan'ın üstesinden gelemeyeceği bir durum yoktu. Onun iradesi, genç bir kadına yenilmeyecek kadar güçlüydü.

Bugüne kadar Sinan'ın tek arzusu işine duyduğu saygı ve istekle ilgiliydi. Hele ki konu ailesiyken duramazdı. Fakat yeteri kadar isterse Elif dâhil her şeyi aynı anda alabileceğini biliyordu.

* * * * *

MİNA

1989, Bir Kış Günü, Adana

Güneşin saklambaç oynadığı şu birkaç gündür yağmurdan sonra gelen toprak kokusunu içime çekip, yüreğimden kopup dilimin ucuna gelen sitemi susturmaya çalışıyorum.

Hüznü bilirim, o bambaşka bir şey, benim kaybolduğum kör nokta hüzünle değil umutla ilgiliydi. Dürtüler, duygular, düşünce balyalarım, insan yüklerim. Hepsi sırtlandığım küfemdeydi. Ama bugün bir kısmından kurtulacağım. Sevgi ya da sonsuz acı... Biliyorum ki nihayetinde bana kalan bir tanesi olacaktı.

Hangisinin bana yol arkadaşlığı yapacağı ise vereceğim karara bağlıydı. Gün de uzun ömür de. Nasıl olacağını yaşayıp görecektim.

Kardeşimin doğumuna az kaldı. Spiral taktırmakta ve ebe konusunda hâlâ kararsız. Ona annemi anlatmam biraz işe yaramış gibi görünse de henüz tam sonuç alamamıştım.

Kısaca kardeşim dışında her şey yolundaydı. Sam ve Hülya'nın yanından ayrılıp otelde geçirdiğimiz geceden sonra hayatım bambaşka bir hâl almıştı.

İsteyerek ve arzulayarak Joseph'in karısı olmuştum. Bir kadının öyle şeyler yaşayıp hissedebileceğini bilmek bir yana, düşünemezdim bile. Bana her dokunduğunda alev almış, hissettiğim hazla kavrulmuş ama daha fazla yanmak istemiştim. Sonra... Sonrasında yaşadığımız her gün ve her an için şükrediyorum. Ancak güzel günlerin devamını umut eden yanımı bastıran hep korku oluyor ve bu mutluluk bana fazlaymış gibi hissetmekten kurtulamıyordum.

Bir an gelecek, bu rüyadan uyanacak ve bir daha rüya görmemek

için uyumayacaktım...

Sürekli aklımda dönüp duran bu cümle, tebessümümü dudaklarımda yarım bırakıyordu.

Joseph bana söz vermişti. "Kötü yok; sen, biz hep güzel olacağız,." demişti. Ona inandım, güvendim, çünkü onu seviyorum. Ancak benim kahramanım da olsa Joseph'in de üstesinden gelemeyeceği şeyler olduğunu biliyorum.

Yanılmadığımın kanıtı da sabırsızlıkla beklediğim Hülya'ydı. Sabah yemekhaneyi aramış ve onun olduğu bloktaki dinlenme bahçesine gelmemi, önemli bir şey konuşmak istediğini söylemişti. Joseph göreve gitmişti ve bu görüşmenin onun yokluğuna denk gelmesi tesadüf olamazdı.

Beyaz doktor önlüğüyle Hülya, bahçeye adım attığında yerimden kalktım. Harika görünüyordu ama gülümsemiyor ve bakışlarını benden kaçırıyordu.

Önce o davrandı ve "Selam Mina, nasılsın?" deyip aynı mesafeli duruşla oturdu. Tanıştığım kadından çok farklı görünüyordu. Soğuk ve acımasız...

Bana ne söyleyeceğini kestiremesem de iyi bir şeyler duymayacağıma eminim. O da kocası gibi Joseph'le ayrılmamı isteyecekse bunun artık mümkün olmadığını ona açık açık söyleyecektim. Yine de iyimser olan yanım işlerin benim düşündüğüm gibi ilerlememesi için dua ediyordu.

Hülya "Tahmin edebileceğin gibi konu sen ve Joseph." dediğinde tüm iyimserliğim kayboldu.

Gözlerinin içine baktım ve başımı kaldırdım. Ona kararlılığımı öncelikle beden dilimle göstermeyi hedefliyordum. "Bu görüşmeyi Joseph öğrendiğinde hiç memnun kalmayacaktır."

"Ona anlatmamanı tavsiye ederim ama yine de karar senin."

Tabii ki net bir cevap vermeyecektim. Sadece "Seni dinliyorum. dedim.

"Ben aşkınıza inanıyorum. Fakat aşkın gücü, sorunları halletmeye yetmiyor. Sadece bir süreliğine üzerini örtüyor ve sana yalancı bir

cennet sunuyor. Sam'le zaten çocuk sorunumuz vardı, şimdi buna başkaları da eklendi. Aynı dine, dile ve ırka ait olmadıkça iki kişi bir olmayı başaramıyor. Bir de kendini düşün, aşkınız alışkanlığa dönüşünce tüm farklılıklar, eksiklik ve fazlalıklar ortaya çıkacak. Yapamazsın Mina, olmaz."

Gözlerimi gözlerine diktim "Hani aşk her şeyi halleder diyordun, hani Sam'i bile değiştirdiğinden bahsediyordun." dedim inatla. "Şimdi ne yaşandı ki fikrini değiştiren sen oldun?"

Uzanıp ellerimi tuttuğunda niyetinin iyi olduğuna inanmak gibi bir yanılgıya düştüm.

"Öyle sanıyordum, bu yüzden Sam'le evlendim. Ama öğrendim ki aşkın bir süresi varmış ve şartlara bağlıymış. Bunu ne kendine ne de Joseph'e yapma."

"Neden bunu Joseph'ten istemiyorsun? O vazgeçsin, ben yapamam, hem artık çok geç."

"Sam, Joseph'in ailesine seni anlattı. Tabii ki kabul etmediler ve Joseph'i geri çağırdılar. Onun gitmesi Sam'in de gitme kararı alması demek. Ben orada yapamam, hele çocuğum olmazsa biz biteriz. Şimdi bile Sam'in aşkı alışkanlığa dönüştü ve mantığı kalbine hükmetmeye başladı."

"Yani aslında beni değil kendini düşünüyorsun!"

Hızla başını sağa sola sallayan Hülya yaptığı gafı fark edip "Hayır," dedi. "Sam'in ailesi beni kabul etmişti. Buna rağmen bir arada yapamadığımız için Türkiye'de kalmaya karar vermiştik. Sizin de aşkınız bitecek, ha şimdi ha birkaç yıl sonra. En azından benimkisini kurtarabiliriz."

"Başta Joseph'le olmamı onaylamanın nedeni de buydu sanırım, senden daha fena seçeneklerin olduğunu görünce Sam'in ailesi kıymetini mi anlayacaktı!"

"Neden diretiyorsun?"

Dünya ikiye bölünmüştü ve ben de arada oluşan kara boşluğun içine doğru sürükleniyordum.

Joseph'le aynı dili konuşamıyor ve aynı hayatı yaşamıyorduk, an-

cak birbirimizi anlamayı öğrenmiştik. Hayata farklı başlamış olsak da aynı pencerede buluşmuş ve tek bir manzarayı, aşkı seyrediyorduk. İki insan aynı aşkı hissediyorsa geride kalanlar teferruat olmaz mıydı?

Joseph bana ailesinin tutumundan ya da geri dönmeyi düşündüğünden söz etseydi, bunu anlardım. Belki de gitmeyeceği için söyleme gereği duymamıştı. Ya Hülya haklıysa, aşkı alışkanlığa dönüşür de ailesini kaybettiği için beni suçlarsa? Üstelik beni tanımıyorlar bile, neye göre yargılamış ve istememeye karar vermişlerdi? Sahip olduklarım ya da olmadıklarım mı sorundu?

"Söylesene Mina!"

Hülya'nın beni dürtmesiyle düşüncelerimin arasından sıyrılıp toparlanır gibi oldum. "Çok geç." dedim ve elimi çektim. Ona inanmak istemeyen yanıma inanmayı seçmiştim.

"Çok geç olmasını gerektirecek ne var?"

Tek seferde, hiç düşünmeden ve hesaplamadan öylece "Hamileyim." dedim.

Yaptığım hatayı Hülya'nın yüzünü görünce anlamıştım ama geç kalmıştım. Zamanı geri alamadığım gibi itirafımı da değiştiremezdim.

"Emin misin?"

"Hayır, sadece tahmin ediyorum."

Gözlerinde gördüğüm neydi anlamıyordum. Uzaklara dalmış düşünüyor muydu yoksa benim için çare mi arıyordu, çözemiyordum. Sustu. Rahatsız edecek kadar uzun bir süre sustu. O sessizlikle boğuşurken huzursuz oldum ve ayağa kalktım.

Hülya da yeniden canlanıp benimle birlikte ayağa fırladı ve "Sana bir test yaptıralım." dedi.

Ondan bana bir iyilik gelmeyeceğinin bilinciyle başımı salladım. "Gerek yok, bekleyeceğim."

"Çok bekleme ve söylediklerimi düşün. Onunla gidemezsin, gitsen bile mutlu olamazsın ve Joseph'i de mutlu edemezsin."

"Sen öyle değilsin diye bizim de mutsuz olacağımızı söylemeye hakkın yok."

"Öyle mi, peki Joseph'in nişanlısı ne olacak?"

Kalbimi kör bıçakla yerinden sökmeye çalışsaydı canımı çok daha az acıtırdı. Döndüm ve tüm gücümle suratına tokat attığımda Hülya yana doğru savruldu. Ama kısa sürede toparlandı.

"İnan, doğru söylüyorum. Ailesi Joseph'i çağırıp derhâl nişanlısı ile evlenmesini talep etti."

"Sana ve yalanlarına inanmamı nasıl beklersin?"

İçimdeki öfkenin sayesinde kadına yenilmemek için direnebilmiştim. Fakat korkum o denli büyümüştü ki artık onun yanında kalamazdım. Koşar adım yürümeye başladım. Nereye gideceğimi bilmeden sadece ondan uzaklaşmak ve bu anı unutmak istiyordum.

Bugün şans asla benden yana olmadı. Kolumdan tutup beni durdurdu ve buz gibi sesiyle "Çocuk isteyen ama doğuramayan bir kadın olarak," dedi ve aynı şekilde devam etti. "Bunu söylemem yanlış, biliyorum, yine de eğer hamileysen geç kalmadan onu aldırman gerek."

"Sen bir çocuğun değil, aşkına inanmadığın için kocanı elinde tutacak şeyin peşindesin. O yüzden bu söylediğin yanlış değil, tam senlik bir davranış."

Söyleyeceklerimi bitirince suratına tükürdüm, kolumu çektim ve koşmaya devam ettim.

Öyle bir şeydi ki umut, yıllara inat eskimiyordu. Ben güzel şeyler yaşamak için umut ediyor ve çabalıyordum. Aradıklarımı da aşkıma yüklemiştim. Ama aşkın ikramı, hep mutluluk olmuyordu. Acıyı da yanına ekliyordu. Ne kadar direnseem de o an anlamıştım ki benim bundan sonraki yol arkadaşım hüzün olacaktı.

7. BÖLÜM

Antalya'daki hava durumunun akşam serinliğinden haberi yok gibiydi. Bu nedenle giydiği mavi sweatshirtünün uzun kollu oluşu Sinan'ın dertlerinden biri hâline gelmişti. Neyse ki havaalanında onu karşılayan Yakup, arabanın klimasını çalıştırmayı akıl etmişti.

Yarım saat süren yolculuklarının ardından lüks bir mahalleye girdiklerinde Yakup "Geldik efendim." dedi ve aracı yavaşlatıp geniş yoldaki ilk müsait alana park etti.

"Burada mı yaşıyorlar?"

Yakup sol çaprazlarındaki on katlı binayı işaret etti. "Karı koca apartman görevlisiymiş. İki kızları var. Birisi İstanbul'da öğretmen, diğeri Ankara'da müfettiş yardımcısı."

Sinan arabanın serinliğinden dışarı çıktığında sanki bir alev topuna düşmüş gibi irkildi, fakat duraksamadı. Bu işi ne kadar çabuk hallederse o kadar erken geri dönme şansı olurdu.

Binanın kapısında önünü kesen güvenlikçiye "Ayşe Yıldırım'ı görmek istiyorum." dedi.

Üniformalı genç adam, Sinan'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra tekrar bakışlarını yüzüne çevirdi. "Ne yapacaksın onu, kimsin sen?"

Sinan derin ve sakinleştirici bir nefes aldı, etrafına bakındı, sonra kararını vermiş gibi adama döndü. "İnan bana kim olduğumu bilmek istemezsin." derken sert kelimelerine rağmen sesi ve tavırları dingindi. "İşini yapıp ona misafirinin geldiğini söylemen yeterli."

Adam diklenmeye niyetlenir gibi başını kaldırdığında Sinan'ın silaha dönüşmüş gözleriyle karşılaştı ve durdu. Neyse ki hemen sonra aralarına giren ses, ikisinin de işini kolaylaştırdı.

"Hafız oğlum, çöp kamyonu geçti mi?" Kadının önce sesi duyuldu, ardından da demir sürgülü kapının önünde belirdi. Hiç şüphe yoktu ki Sinan'ın aradığı Ayşe Yıldırım oydu.

Sinan "Sizinle görüşmek istiyorum," deyip öne çıktı. "İstanbul'dan geldim."

"Ah Melek'e bir şey mi oldu yoksa!"

Melek'in, kadının kızı olduğunu anlamak için telaşlanan yüzünü görmek yeterliydi.

"Hayır, konu Berfin, yeğeniniz."

Tüm ifadeleri, duyduğu isimle birlikte donan Ayşe'nin yüzü gittikçe kararmaya başladı.

Sinan ise sabırla kadının an be an değişimini izleyip bekledi.

Ayşe iki defa konuşmak için teşebbüste bulundu, üçüncüsünde ise görüntüsünden daha öfke dolu bir sesle "Benim öyle bir yeğenim yok." dedi küfreder gibi.

"Olduğunu biliyorum."

Ayşe uzun bir bakış attıktan sonra konuşmamayı seçti ve geldiği yoldan geri dönmek için harekete geçti. Sinan çabuk pes eden biri hiç olmamıştı. İleri atılıp onu durdurmayı deneyen Hafız'ı tek hamlede savuşturdu. Adam aldığı darbenin etkisiyle geri geri giderken Sinan içeri girdi. Ne kanunları ne de kuralları umursayacak zaman değildi.

Koşarcasına giden kadını yakalaması uzun sürmedi. Kendini eve atmayı hedefleyen Ayşe'ye "O bir suçlu ve iş birliği yapmazsanız ona yardımdan suçlu hâle gelirsiniz," dedi net bir tonla.

Daha fazla ilerleyemeyeceğini bilen Sinan durdu. Kadın da bir adım daha atıp durdu ve ona döndü. Artık öfkeliden ziyade paniklemiş görünüyordu.

"Benim onunla hiçbir ilişiğim yok. Her ne yapıyorsa ona yardım falan da etmiyorum."

"Berfin sizi hiç aramadı, gelmedi mi?"

"Neden arasın ki, ne ben onu tanırım ne de o beni."

"Peki, annesi yani kardeşiniz, onunla da mı görüşmüyorsunuz?"

Ayşe penyesinin etek ucunu çekiştirdi. Bu, tedirginliğinin en büyük işaretiydi ancak Sinan kadının böyle hissetmesine neyin sebep olabileceğini çözemiyordu.

"Hayır," dedi daha sakin şekilde. "Ablam öldü, mezarlığı nerede onu bile bilmiyorum."

"Araştırmadınız mı?"

"Yok, nesini araştıracağım, bir adamla evlendi, onunla da kaçıp gitti. Sonra da öldü işte."

"Başınız sağ olsun, ne zaman öldü?"

Ayşe hiç düşünmeden "Bilmiyorum," dediğinde Sinan onun asıl cevabı bildiğini titreyen sessinden anlamıştı.

"O tarihi bildiğinize eminim."

"2002 yılının ilk aylarıydı. Ama nasıl oldu, ne oldu hiç öğrenemedim."

"Kocasına soramaz mıydınız?"

Kadın gözlerini devirirken "Onu tanımaz etmezdim, dedi. "Nerede yaşadıklarını bile bilmiyordum. Ablam önceleri arardı beni, ama kendinden bahsetmezdi. Ölümünden kısa süre önce de aramalarını kesince irtibatı tamamen kaybetmiştim.

"Aramayı neden bıraktı, Berfin'e ne oldu?"

"Aramadı işte. Herhâlde zengin oldu diyedir. Berfin'i birileri istemiş, onlar da vermiş. Tüm bildiklerim bu kadar."

"Berfin'i ablanız mı doğurdu, ilişkileri, aile durumları nasıldı, mutlular mıydı?"

Gözlerini yere dikmeye devam eden Ayşe sorunun doğru cevabını arıyor gibiydi. Nihayetinde başını kaldırdı "Dedim ya, kendinden bahsetmezdi, nasıldı bilmiyorum, dedi. "Ablamı gitmeden önce görmüştüm, hamile gibi değildi, ama sonra kızı olduğunu öğrendim."

"Ablanız ve eşinin neler yaşadığını bilen birileri var mıdır?"

Kısa sürede birçok duygu geçişi yaşayan Ayşe'nin sesinde daha dikkat çeken sert fakat hüzünlü bir taraf vardı. "Çok uzun zaman oldu. Herkes bir tarafa dağıldı. Bilmiyorum."

Bu büyük bir yalandı ama Sinan ne yaparsa yapsın kadından doğru cevabı alamayacağının farkındaydı. *"Bilmiyorum."* Kadın bu tek kelimenin ardına sığınıyordu. "Berfin ya da ablanızla ilgili söy-

leyebileceğiniz başka bir şey yok mu, mesela neden kocasıyla kaçıp gitmesi gerekti?"

"Kaçmadı, gittiler, kocasının işi başka yerdeydi."

"Başta kaçtılar dediniz sandım."

"Hayır, neden öyle diyeyim, gittiler."

Sinan doğru duyduğuna emindi, ancak üstelemedi. "Kocasına nasıl ulaşabilirim?"

"O da ablamdan birkaç yıl sonra trafik kazasında ölmüş. Tüm bildiğim bu kadar."

Sinan kadının giderek ketumlaştığını görebiliyordu. "Yardımlarınız için sağ olun," dedi ve cebinden kartvizitini çıkardı. "Bir şey hatırlar veya Berfin size ulaşırsa beni arayın, lütfen."

Önce tereddüt eden Ayşe, sonra uzanıp tek hamleyle kartı aldı ve yoluna devam etti.

Sinan önemli sorusunun cevabını öğrenmiş ve gerçeği saklayan geçmişle ilgili bir kanıya varmıştı. 2001'de Berfin'i evlatlık verdikten sonra anne 2002'de, baba da 2006'da ölmüştü. Buna ilginç bir tesadüf ya da kaderin cilvesi demekte zorlanıyordu.

İkilinin neden kaçtığını mutlaka öğrenmeli, kızı kendi istekleriyle verdiyseler özellikle annenin neden intihar ettiğini bulmalıydı. Eğer onun onayı olmadan kızı elinden alındıysa neden yetkililerden yardım istemedi, sorusu bu aşamada ilk sıraya yükseliyordu. Ve Sinan bu üç soruya cevap bulursa Berfin'in kim olduğunu öğreneceğine de emindi.

* * * * *

Gözlerinin karanlığa alışabilmesi için beklediği süreyle birlikte nerede olduğunu ve ağrılarının nedenini hatırladı. Elif'in vücudu elastikliğini kaybetmiş ve kütle ağırlığı normalin üzerine çıkmıştı. Sırtı ise sanki ona ait değildi ve nefes alırken bile belli noktalara bıçak saplanıyordu.

Minik hareketlerle kıpırdanmaya başladı.

Hangi gündeydi, o uyurken neler olmuştu ve Sinan neredeydi?

Adamın adını anmasıyla birlikte içi titredi.

Çıplak tenine şefkatle dokunan Sinan'ın yarattığı etki tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Gözlerini kapadı. İşte oradaydı, nefes kesici, uzun, esmer, güçlü ve cam gibi bakışlarıyla adam karşısında dikiliyordu. Elif'in kalp atışları hızlandı. Nefesini tuttu. Olduğu yere çakılı kalmış, hislerinin yoğunluğundan şoka uğramıştı.

Tek seferde gözlerini açtı. Acıdan ağlayabilir veya öfkeden bağırabilirdi.

Yaşadığı duygu patlamasına karşı verdiği savaşı kazanmak için Sinan'a ait tüm görüntü ve hisleri uzaklaştırmaya çalıştıysa da Elif zihnine söz geçiremedi.

Adama karşı daha fazla direnememişti. Hayranlık, artık hislerinin tam karşılığı değildi. Ve değişen bu durumla nasıl savaşacağını bilmiyordu. Yaşadığı çaresizlikle dehşete düştü.

Fonda sadece onun duyabildiği ve her notası hüzün yüklü melodi çalarken, adamla geçirdikleri her an, gözlerinin önünden akıp geçti. Kimi zaman öfkeyle ama çoğunluğu tebessümle geçen dakikanın sonunda tek damla yaş göz pınarlarından kopup yanağından süzüldü ve dudağının kenarında durdu. Tuzlu suyun tadını aldığında önce görüntü kesildi, sonra da müzik sustu.

Bu andan itibaren her şey aynıymış gibi devam etmesi imkânsıza yakındı. Ama o, hayatında ne imkânsızlar başarmıştı, bunun da üstesinden gelebilirdi.

Talimatlarını uygulamayan bedeniyle mücadele eden Elif doğrulup ayaklarını yataktan sarkıttı ve oturur duruma geldi. Kan dolaşımının normale dönmesini beklerken odanın içine göz gezdirdi. Komodinin üzerinde onun için bırakılmış su, telefonu ve bir tabak duruyordu.

Kolunu kaldırmak için bir vince ihtiyacı vardı, yine de kaslarını zorladı ve örtüyü açtı. İki poğaça ve bir dilim peyniri görmesiyle midesinin guruldaması aynı anda gerçekleşti. Gülümsedi ve poğaçalardan birini alıp yemeğe başladı. Sinan onun için her şeyi düşünmüştü. Diğer eline de telefonunu aldı. Şarj edilmişti ama olması gerektiği gibi kapalıydı.

Önce utandı. Sonra utancını üzüntü takip etti. Keşke başka şartlar altında tanışsaydılar. Ya da keşke Elif başka birisi olmayı gerçekten başarabilseydi.

Açtığı telefonunda saat gece yarısı 01.38'i gösteriyordu.

Sesli mesajının olduğuna dair bildirim geldiği esnada ikinci poğaça için hamle yapmıştı ki vazgeçti. Bildirimi açtı ve telefonu kulağına götürdü.

Sinan'ın tok ve buyurgan sesini duyduğunda, etkiye tepki olarak hemen gülümsedi.

"*Sakın yataktan çıkma ve yemeğini ye. Sabah çok işimiz var ortak, kendine iyi bak...*" Mesaj bitmemiş ama kısa bir sessizlik olmuştu. "*Evde yokum, yakında döneceğim.*

Bu duygusallık Elif için fazlaydı. Fakat nedenini biliyordu. Yine de kendine, aldığı darbelerin ve ağrı kesicilerin suçu olduğunu söyledi. İnanmadı ancak öyleymiş gibi yapıp yataktan kalktı.

Ayaklarını sürüyerek ulaştığı kapıyı kilitleyip geri döndü. Pencerenin önünde dikildiğinde arama yapmak için telefonun tuşlarına bastı.

"Ne durumdasın?"

"Sinan ilerleme kaydetti, ancak bizim işimize yarayacak bir şey bulamadı."

"Hayır, seni soruyorum. Dün sabahki konuşmamız pek de iyi geçmemişti."

Elif acıyla nefesini boşalttı. Sinan onu öpüp hıyar olduğunu söyleyerek o an için üstesinden gelmesini sağlamış, sonrasında öyle çok şey yaşanmıştı ki, konuyu tekrar düşünmeye fırsat bulamamıştı. Fakat şimdi hayal kırıklığı her şeyin önüne geçmişti ve üzülmeyi bile beceremiyordu.

Telefondaki sesin sabah söyledikleri, o itiraz edip kabullenmek istemese de gerçekleşmişti. Hem de her şey, tam da dediği gibi olmuştu. Sırtındaki ağrı da bunun en büyük kanıtıydı.

"Sorun yok. Anlaştığımız gibi Sinan'ın yanında duruyorum ve ne derse yapıyorum. Bir şey bulsaydı mutlaka haberim olurdu. Seni

başka bir şey için aradım, Berfin'in Hamdi'yi ve onu Kanada'ya götüren adamı öldürdüğünden emin gibiler."

"Sen, ne düşüyorsun?" diye soran kaygılı ses, kendi düşüncelerini de ele veriyordu.

"Bilemiyorum." Elif parmaklarıyla alnına masaj yapmaya ve aklındakileri toparlamaya çalıştı. Yazık ki duyguları öyle karmaşık ve yoğundu ki başarılı olamıyordu. "Eğer öyleyse...

"Eğer öyleyse çaresine o zaman bakarız. Başka bir şey var mı?"

"Sinan dosyada örgütle ilgili neden bilgi olmadığını soracak. Ona ne anlatacağım?"

"Bu da ne demek?" diyen karşısındaki kısık sesli kişi birden heyecanlanmıştı. "Sinan çoktan bakmış ve eksik bilgileri fark etmiştir. Ama zaten bunları konuşmuş, onun hiçbir detayı kaçırmayacağı konusunda seni uyarmış ve tüm önlemleri almıştık."

"O çok zorlayıcı ve inatçı." Elif derin ve yatıştırıcı bir nefes aldı. "Ona her şeyi anlatsak..."

"Sen delirdin mi, Sinan böyle bir şeyi asla kabul etmez. Dosyayı anında resmîleştirip tüm birimleri devreye sokar. Tabii biz de sahip olduğumuz her şeyi kaybederiz."

"Şuna biz değil de ben de. Keza benim kaybedecek bir şeyim kalmadı. Ama senin..."

"Elif, sakin ol. Seni anlıyorum. Zor bir iş yapıyorsun. Fakat bu senin için sadece bir iş değil. Hem sen çok iyisin, ne yapacağını bilirsin."

"Sinan benden daha iyi."

"Herhâlde daha iyi, adam MİT'çi, ne bekliyordun, yaparım dedin ve oradasın işte." Sesin sahibi Elif'ten bir açıklama bekler gibi sustu ama sessizlik uzayınca "Şimdi ne değişti?" diye sordu.

Çok şey ama aslında hiçbir şey değişmemişti. "Sadece panikledim. Sorun yok. Sabah bizi motosikletli birisi takip ediyordu."

"Berfin miydi, bir şey yaptı mı?"

"O olduğunu sanıyorum ama korktuğun gibi bir şey yaşanmadı." Doğruyu söylemedi, çünkü duyacağına emin olduklarını işit-

meye cesareti yoktu. "Bir de Kanada'ya gidiş videosunu izledik. Biliyor musun, sen ne dersen de, ben Berfin için üzüldüm ve sanırım tüm bunlar beni biraz sarstı." Sesi tükenmiş birine ait gibi çıkan Elif arkasını döndü ve loş ışıkta parlayan kapının koluna baktı. "Bir de Berfin bize mesaj gönderdi. Gerçi, Sinan onları kendine gönderdiğini sanıyor."

"Ne mesajı?"

"Silahını, maskesini, telefon hattını ve eldivenlerini bırakmış. Tehlike yakında ama ben daha yakınınızdayım ve sizi izleyip duyuyorum, diyor. Sanırım motosiklet gösterisi de o yüzdendi."

"Bizi değil, seni demek istiyor ve aslında seni açıkça tehdit ediyor. Elif, çok dikkatli ol."

"Bana bir şey yapamaz! Neyse, kapatmam lazım."

"Lütfen kendine dikkat et, sonra da bu gelgitlerinden kurtul. Sinan ne yapacağını biliyordur, yakınında ol ve bizim işimize yarayacak bilgileri kaçırmadan bana ilet."

Elif bıkkın hâlde "Tamam," deyip kapattığı telefonu yatağın üzerine fırlattı.

Yıkımı tabii ki yaşayacaktı, fakat o konu sırasını bekleyecekti. Hâlâ ayakta kalmasını gerektiren sebepleri vardı.

Hissetmek, üstelik hiç tanışmadığı duyguları hissetmek sarsıcıydı. Peki, onu sarsan ve yoran hisleri neyle ilgiliydi?

Yanıt Berfin olmalıydı, oysa kendine verdiği ilk cevap Sinan oldu. Ya da çıldırmanın eşiğinde dururken, aklını ve kalbini korumak için Sinan'ı kendine sığınak seçmişti.

Aşk, sığınabileceğin, şefkatli ve huzurlu bir duygu değildi. Yorar, zorlar, silkeler ve yaralardı.

Bunları bilmesine rağmen Elif'in başına buyruk davranmaya devam eden duyguları, çalan tehlike çanlarına rağmen aşka sığınmaya istekliydi. Bir mülteci gibi, korunmaya, barınmaya ve geride bıraktıklarını unutup yeni bir hayata iltica etmeye hazırdı.

* * * * *

Düşünerek mi yoksa hissederek mi karar verip yol almak gerekirdi? Cevap kimi zaman hepsi kimi zaman da hiç biriydi.

Ayşe Yıldırım'ın anlattıklarından sonra notlarını almış, zaman çizelgesinin başlangıcına doğru uzanan oklar çizmiş ve Sinan geçmişe dair bir senaryo oluşturmuştu.

Maalesef ki hâlâ bildikleri az, ama öğrenmek istedikleri çok fazlaydı.

Yolculuğunun sonuna doğru düşünmeyi reddedercesine Berfin'le ilgili her şeyi ötelemesi için zihni, ona baskı yapmaya başlamıştı. Nihayetinde de boşuna çabaladığına dair kendini ikna edip notlarını kapattığı an, onu istila eden Elif'i düşünmek için kendine izin verdi.

Uçak yolculuğunun bitiminde onu almaya gelen arabaya bindiğinde, en son ne zaman hissettiğini hatırlamadığı bir heyecan duymuştu. Sabırsız ve içi kıpır kıpırdı. Ait olduğu yere gidiyor olmanın telaşıyla telefonunu açtı ve iki saat önce mesaj bıraktığı Elif'i aradı.

Genç kadının telefonunun kapalı olacağına inanarak yeni bir sesli mesaj bırakmaya hazırlanıyordu ki, aradığı kişinin başka birisiyle görüştüğünü söyleyen mekanik sesi duydu.

Aniden, istemsizce ama büyük bir coşkuyla gelen öfke her şeyi yerle bir edip onu esir almak için saldırırken, Sinan mücadeleye girmeden öfkesine teslim oldu.

Saat 01.43'te Elif'in aradığı kişi Sinan değilse, ki değildi, o zaman bunu hayra yoramazdı.

Hissettiği kıskançlık mıydı? Hayır, o aşamaya gelmemişti.

Sorunu güvendi. Çok istediği hâlde bunu başaramıyordu. Daha fenası Elif, her seferinde işini zorlaştırıyor ve aldığı kararları Sinan'a sorgulatıyordu. Onu istediğine karar vermesiyle genç kadının, onu hayal kırıklığına uğratması arasında, maalesef çok zaman geçmemişti.

Tüm güzel düşüncelerinin yerini öfke almış, geriye ürkütücü bir girdap bırakmıştı. Sinan dişlerini birbirine geçirdi, bakışlarını kıstı, nefesini içinde tutup ellerini yumruk yaptı. Hainleri ve ihanet edenleri affetmek, yapabildiği bir şey hiç olmadı. Şimdi de olamazdı.

* * * * *

"Tembellik etme, hayatın içine doğru koş." Bu nasihati yıllar önce ona, çok çalıştığı için bir meslektaşı söylemiş ama Sinan hayatının hiçbir döneminde öyle davranmamıştı.

İşi, ailesi, sorumlukları onun hayatıydı ve sadece onlar için çabalıyordu. Fakat şimdi... Bir yanı hızla Elif'e koşarken diğer yanı temkinliydi ve her şeyi sorgulayıp Sinan'ı durduruyordu.

Sinan'ın suratındaki tüm kaslar gerilmiş ve gözleri dipsiz, karanlık bir girdaba dönüşmüştü. İsteyerek hiddetine teslim olmuş hâlde eve vardığında, peş peşe attığı hızlı adımlarla alt kata inerken karşısına İhsan çıktı.

"Hoş geldiniz," diyen İhsan'a aldırmadan yoluna devam etmek için ilk basamağı inmişti ki, genç adam, patronunun nereye gittiğini anladı. "Efendim, Elif bahçede."

Simsiyah ve etrafında ne var ne yoksa yıkıp geçecek bir kasırga gibi hızla geri döndü. Salonu geçip bahçe kapısından dışarı çıktığında Elif'i gördü.

Battaniyeye sarılmış ve havuzun başındaki koltuklardan birine oturmuştu. Kafasını gökyüzüne doğru kaldırmış olan genç kadının gözlerinde yine uzaklara dalan o bakış vardı.

Sinan ona doğru adım attıkça loş ışığın altındaki genç kadının her ayrıntısını görmeye başladı.

Sahip olduğu öfke, Elif'i görmüş olmasının mutluluğunu örtemedi.

Sonra beklenmedik çok daha başka bir şey oldu. Varlığını hissedip başını ona doğru çeviren Elif gülümsedi. Gecenin karanlığı o gülüşle aydınlanmış ve ateş böcekleri genç kadının etrafında bir hare oluşturmuştu sanki.

Ne gücü ne de öfkesi bu manzara karşısında, Sinan'ın kalbinin ısınmasını engelleyemedi. Ve aniden istemese de duruldu.

"Beni uyutup gecelere akman hiç hoş değil." derken Elif huzursuzluğunu saklamayı başardı.

"Senin de evde sıkıldığın söylenemez!"

"Yorgun ve gergin görünüyorsun." Elif dikkatle, ona doğru gelen adamı inceleyip yerinde doğruldu. "İyi misin?"

"Sen varken iyi olmam mümkün değil."

"Hatırını sorduğum saniyeye aşk olsun, bana geri dönüşü böyle olmamalıydı."

"Kiminle konuşuyordun?"

Sağ kaşını havaya kaldırıp orada bırakan Elif "Seninle konuştuğumu sanmak gibi bir hataya mı düştüm?" dedi kinayeyle.

Sinan genç kadının önünde dikildi. Ona tepeden bakarken öfkesini korumaya çalışıyordu. Ne var ki Elif'in gülüşü tokat gibi suratına çarptığı andan itibaren saldırgan tavrı dinmişti.

"Biz bugün telefonda konuşmadık. Ama sen yatağından çıkar çıkmaz gecenin bir yarısı..."

Hayal kırıklığına uğrayan genç kadın kendini nefes almaya ve normal görünmeye zorlarken "Dur!" diye çıkıştı. Hışımla omuzlarındaki battaniyeyi bırakıp ayağa kalktı. Sinan'ın ona bu şekilde diklenmesine izin vermeyecekti. "Umarım bu tavrının amacı beni kıskandığın içindir."

"Kıskançlık mı? Ben o adam değilim."

"Maalesef görebiliyorum ve üzgünüm ki, yine senin tarafından bir şeyle suçlanıyorum."

"Kiminle konuştuğunu öğrenmek istiyorum, suçlamalarımı ondan sonra yapacağım."

"Ben de senin nerede olduğunu merak etsem de, üstüme vazife olmadığı için sormuyorum."

"Telefonunun izi sürülemediği için öğrenemeyeceğimi düşünme ki, neden böyle bir telefon kullanman gerektiğini de ayrıca öğrenmek istiyorum."

Aynı kendinden eminliğe sahip olduğunu kanıtlamak için kollarını göğsünde birleştiren Elif tüm ağırlığını sağ tarafına verip "Senin adamlarında neden böyle bir telefon varsa," dedi ve aynı üslupla devam etti. "Bende de o yüzden var."

"Konu sen olunca karar vermesi de zor oluyor!"

İkisi de sustu ve birbirlerini tartarcasına, bakışlarını çekmeden dikilmeyi sürdürdü. Sinan'ın kafasının içindeki kuşku, rahatlayıp ana teslim olmasını engelliyordu. Elif ise gardını düşürdüğü an, adamın üzerine atlayacağını ve bulduğu ilk açıkta onu nakavt edeceğinin farkındaydı.

Aralarındaki mesafe kocaman bir uçuruma dönüşürken, Elif yumuşattığı bakışlarını kaldırıp yıldızlara dikti. Loş ışığın vurduğu yüzünde, keyiften olmayan narin bir tebessüm vardı şimdi.

"Ne zaman geleceğini bilmiyor olsam da kahve suyunu kaynatıp seni beklemek için bahçeye çıkmıştım. Zira bugün benim için yaptıklarından sonra bir teşekkürü hak ediyordun."

"Teşekkür ya da minnettarlığının peşinde değildim."

"Biliyorum, çünkü sen o adam da değilsin. Birileri için bir şey yaparken bile aslında kendin için, o adam olduğun için yapıyorsun."

"Beni tanıyormuş gibi konuşmandan hoşlanmıyorum."

Elif, onu sandığından daha iyi tanıdığını söylemek isteyen sesi susturup, bu defa gözlerini yanındaki sehpaya çevirdi. Bir şişe kırmızı şarap, nazlı nazlı yanan bir mum ve iki boş kadeh öylece duruyordu.

Genç kadının bakışlarını takip eden Sinan da hazırlıkları gördüğünde ne düşünmesi gerektiğini bilemez hâlde kaşlarını çattı.

Elif, "Kelimeler önemlidir tabii," dedi ve aynı hüzünlü sesle devam etti. "Ama ben bir de göstermek istedim." Başını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Bahçeye çıkıp yıldızları seyrederken kahveden daha fazlasına ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Birlikte yıldızların altında şarap içmenin, benim ihtiyaçlarım arasında olduğunu mu söylüyorsun?"

Elif gözlerini devirdi. "Senin için günün yorgunluğunu atabileceğin bir ortam hazırlamaya çalışıyordum. Çünkü dünyanın yıldızlar sayesinde romantik ve huzurlu bir yer olduğunu sanmak gibi bir yanılgıya kapılmıştım." Elif bakışlarını değiştirmeden Sinan'a çevirdi. Adamın öfkesi gözlerinin arkasında kaynıyordu. "Fakat anladım ki onlara gerek yokmuş, romantik bir dünya için odun gibi adamların olmaması yeterliymiş."

"Kendini oğlan çocuğu sanan bir kız için enteresan şeyler söylüyorsun."

"Ben, istediğimde ikisi, hatta daha fazlası da olabiliyorum, oysa sen hep aynısın!"

"Bu ukalalığın yeni mi?"

Elif tek omzunu sallayıp "Öğretmenim çok iyiydi." dedi. Sinan eğlenmiyordu, aksine saldırmak için doğru anı bekliyordu. Adam haklı da olsa Elif ona bu fırsatı vermeyecekti. Telefonunu çıkarıp uzattı. "Neye istersen bakabilir ve kimi istersen arayabilirsin."

Elif'in yüzüne kuşkuyla bakan Sinan telefonu alırken "Bu blöfü yiyeceğimi ve yapmayacağımı mı sanıyorsun?" dedi.

"Asla, annemi arayacağına eminim."

"Bir anneyi aramak için saat geç değil mi?"

"Bir anneye rapor vermek için geç diye adlandırılan bir zaman yok. Senin için bir oğlan çocuğu olsam da annem için hâlâ küçük bir kızım."

Sinan telefonu bir tur parmaklarının arasında gezdirip ona geri uzattığında Elif rahat bir nefes almaya hazırlandı. Ancak adam "Kilidi aç," dediğinde yanlış ip üzerinde dengesini bulmaya çalıştığını anladı ve bir an için kalbine iğne batmış gibi canı yandı.

"Tabii ki, zaten gerisini nasıl kullanacağını biliyorsundur."

Elif son cümlesini zayıf bir ses tonuyla bitirmişti ve Sinan da bunu fark etmişti. Genç kadın kilidi açıp telefonu ona uzattığında son aramada yazan "Annemm" adlı kişiyle görüşme saatine baktı. Eşleşiyordu. Numaraya dokunup çalmasını bekledi. Bundan sonrası ya hepti ya da hiç.

* * * * *

Köşeye sıkışan bir av gibi durmuyorsa da Elif'in normal görünmediğini söyleyebilirdi. Tepkilerini bastırmak için verdiği mücadele belli oluyordu. Fakat Sinan'ın çözemediği, genç kadının bastırdığı asıl duygunun ne olduğuydu. Öfke ya da endişe mi?

Daha çalmadan aramayı sonlandıran Sinan bir anlığına dahi bakışlarını Elif'ten çekmedi.

"Ona defile için bir bilet daha istediğini söyle."

"Tabii ki, buyruk senin!"

Sinan gözlerini kırpmadan Elif'e bakmaya devam ederken, yeniden arama tuşuna basıp hoparlörü açtı. Elif'in annesinden ve halk eğitim merkezinin dikiş kursunda eğitmenlik yaptığından haberdardı, ona inanabilirdi. Fakat genç kadının rahatlığı Sinan'ı rahatsız etmişti. Hazırlanmış bir senaryoyla karşı karşıya olmadığını çözmeliydi.

"Elif! Bir şey mi oldu kızım?"

Telaşla telefonu açan kadının sesi yorgun geliyordu. Elif öfkeyle Sinan'a baktı ve "Hayır anne," dedi. "Bir şey söylemeyi unuttum. Defile için bir davetiye daha ayarlayabilir misin?"

"Ayarlarım." Kadının sesi canlanmıştı. "Kiminle geleceksin, özel biri mi?"

"Sadece bir arkadaş."

"Merak ediyorum da, kaç yıl yalnız kalabilirim, diye kendince bir iddiaya mı girdin?"

Sinan, Elif'in yüzünü net göremiyordu ama kızardığına emindi. Ona doğru uzattığı avucundaki telefona ilk defa bakan adam dudaklarını kıvırırken ses çıkarmamaya özen gösterdi.

"Sen bu mevzuyu açtığına göre kapatmam gerek."

"Benden kaç, sıkıntı değil ama erkeklerden kaçma, çoğunluğu insan yemiyor."

"Sana iyi geceler diliyorum anne," diyen Elif görüşmeyi bitirmesi için adama işaret etti.

Kadının da iyi geceler dilemesine izin veren Sinan sonra telefonu geri verdi.

Utanmış ve gerilmiş olan genç kadın "Öldürmeyen Allah beni seninle mi sınıyor!" diye söylenirken adama sitemli bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

"Kim kimin sınavı, o henüz netleşmedi."

"Lütfen özür dileyeceklerinin arasına bu geceyi de ekler misin?"

Yarı yarıya ikna olan Sinan "Liste işini sana bırakıyorum," derken son akıntının da kıyıdan çekilirken geride bıraktığı tahribatı toparlıyordu. "Ama listeye yaptığım jestleri de ekle lütfen."

"Jestler mi? Onlar her neyse ben yokken yapmış olmalısın çünkü onlardan haberim yok."

Genç kadına temas etmeden ama yakınından geçen Sinan az önce onun oturduğu koltuğun yanındakine kendini bırakana kadar konuşmadı. Bacaklarını ileriye doğru uzatıp sırtını geriye yasladı. Yorgundu fakat hemen gitmek gibi bir isteği yoktu.

"Maalesef güzel şeylerin hatırlanması asla ilk sırada olmuyor!"

"Nasılsın diye sormadan beni sorguya çektin, hem de teşekkür etmek için dakikalardır seni bekliyor olmama rağmen. Buradaki güzelliği fark edemediğim için lanetlenmeliyim.

"Çatal dilini hiç olduğu yerde tuttuğun oluyor mu?"

"Onu kullanmak varken neden öyle bir şey yapayım?"

Sinan tek hamlede başını kaldırdı. Kaşlarını yukarıya doğru uzattı ve "Örneklendirir misin?" diye sordu. "Mesela onu nerelerde ve nasıl kullanıyorsun?"

"Boşuna uğraşıyorsun!"

"Kazancımın ne olacağını bilmeden parmağımı bile kıpırdatmam."

"Bunun için kime teşekkür etmem gerekecek?"

Elif oturana kadar bekleyen Sinan sonra yarı yatar pozisyonunu değiştirip öne doğru çıktı ve genç kadına döndü. Bir kere daha tüm keyifli ifadelerini mutlak bir kararlılıkla örtmüştü.

Bakışlarının uzayıp derinleşmesine dayanamayan Elif "Beni birine benzetmeye çalışır gibi bakmanın özel bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Var ama önce benim için yaptığın hazırlıkların keyfini sürmek istiyorum."

Bir şey söylemek için doğru an değildi, ancak Elif'in kalbinden sökülüp gelen kelimeler dilinin ucunda birikmişti. Sinan öyle içten ve güzel bakıyordu ki, şu an ona karşı hissettiği duygular arasında, ne kırgınlık ne de kızgınlık kalmıştı.

Az önce yaşananlar Elif'in, Sinan'dan beklemediği kadar ateşli bir öfkeydi. Fakat daha ilginci aynı öfkenin bir anda parlayıp ardın-

dan yok olmasıydı. Kendisini böyle dizginleyebilen, yeni bir konuya ve duyguya hemen geçebilen adamın sağlam bir iradesi olmalıydı.

Elif bardakları şarapla doldurdu ve birini Sinan'a uzattı.

"Birbirimize güvenmeyeceğimizi bilerek ekip olduk. Yine de merak ediyorum, söylediklerime inanmıyor, acemi olduğumu düşünüyor ve her şüphende beni suçlamakta tereddüt etmiyorsun. O zaman neden buradayım?"

Hiç kımıldamadan genç kadının sadece yüzüne bakan Sinan "Dürüst mü olayım?" dedi.

"Lütfen!"

"Neden ***sen?*** Bana gönderilmek için senin seçilmenin bir sebebi olmalı ve ben o sebebi bulana kadar kalmalısın. Ayrıca, hâlâ tek bilgi ve iletişim kaynağım sensin."

"Yani beni koz olarak ve mesajlarını birilerine iletmem için mi yanında tutuyorsun?"

"Bu bir soru mu?"

"Evet," diyen Elif açtığı konuyu değiştirmek için geç kalmıştı.

Sinan gözlerini iyice yanaştığı genç kadının gözlerine kenetledi. Söyleyeceği çok şey vardı ama o bir süre susup her bir ayrıntısını aklına kazımak istercesine sadece baktı.

Elif'i bir tehdit, koz hatta suçlu olarak değerlendirmesine rağmen, Sinan'ı durduran düşünceleri, her defasında kazanan taraf oluyordu. Bunun için genç kadının gülüşünü ya da aralarındaki çekimi suçlayabilirdi. Ama onlar sebebin sadece bir kısmıydı.

Ne duruşunu ne de manalı bakışlarını bozmadan "Bazı insanlar, duygu ve anılarını yüzlerindeki çizgilerde taşır," dedi. "O çizgiler kim olduğunu değil, nasıl yaşadığını anlatır." Sinan işaret parmağını Elif'in iki kaşının arasına koyup dikey çizginin üzerinde gezdirdi. "Bu çizginin adı gam vadisi. Stres, endişe, gerilim, öfke, keder, üzüntü ve korkuyu anlatır. Bu sensin..."

Söylediklerinin aksine Sinan'ın sesi bir yaz meltemi kadar naifti. Nefesini ciğerlerine hapseden Elif'in açtığı gözlerindeyse şaşkınlık ve hüzün vardı.

Sinan'ın dokunuşları sesi gibi dingin olsa da ne yaptığından emindi. Sürüdüğü parmağını genç kadının dudağının kenarına götürüp bıraktığında Elif'in midesindeki kaslar gerildi.

"Dudak kenarındaki çizgilere mutluluk çukuru denir, hatta kehanete göre âşıklar burada ölürmüş." Sinan konuşurken derin ve tutkulu bakışlarını bahsettiği çukurdan çekmedi. "Ne yaşadın bilmiyorum ama nasıl yaşadığını görebiliyorum. Çünkü gam vadin derin ama mutluluk çukurun yok." Bu defa kadının gözlerinin içine baktı. Ona dokunmak ve onu anlamaya çalışmak ya çok doğru ya da çok yanlıştı. Fakat önüne geçemediği hislerini "Gülümseyemediğin her an için üzgünüm," diyerek kelimelere dökerken içten ve samimiydi.

Her defasında Elif'e inanmış gibi davranmasının ve yanında kalmasını istemesinin diğer sebebi de, bahsettiği gam vadisiydi. Onun bir avcıdan ziyade kurban olduğunu görebiliyordu.

* * * * *

Ruhunu iyileştirmek istercesine ona dokunan Sinan parmaklarını çekerken Elif de ilk hayat belirtisini gösterip bardağını sehpaya bıraktı ve battaniyesine sarıldı. Aslında üşümüyordu, amacı, adamın çektiği elini geri getirmek için duyduğu isteği bastırmak ve ona dokunmak için tutuşan ellerini hapsetmekti.

Elif erkeklerin ona arzuyla bakmasına alışıktı. Fakat Sinan'ın bakışlarında çok daha fazlası vardı, hem gönül okşayıcı hem de tatlı bir bakıştı onunkisi. Her şeyin üstesinden gelebilecek bir adamın, onun gülümsemesini bekliyor, umuyor ve istiyor olması çok hoş bir duyguydu.

Bazı sırlar oldukları yerde bırakılmalıydı. Ama öyle olmamıştı. Zamanla üzerine örtülen toprak uçup gitmiş ve vakti geldiğinde ortaya çıkmıştı. Onları toparlamaksa hiç beklemediği şekilde Elif'in yükü hâline gelmişti. O yüzden gam vadisi derinleşmişti. Bir mutluluk çukuru olmadığı ve Sinan'a istediğini verip özgürce gülümseyemediği için o da üzgündü.

Pişman olacağını bile bile geçmişe ve geleceğe dair duyduğu öz-

lemleri dışa yansıtan bakışlarını kaldırıp Sinan'ın gözlerine dikti. Orası güvenli ve huzurluydu.

Adam hem yumuşak hem de saf erkeksilikle buluşmuş harika bir birleşimdi. Kusursuzdu. Elif eğer görevine odaklanırsa, ona doğru akıp giden kadınsı deneyimlerini yok sayabileceğine inanmış ve görevine odaklanmıştı.

Ne var ki sonuç beklediği gibi olmamıştı. Kaçtığı tüm yoksunluk ve yalanlar ters bir dalgayla onu Sinan'a itmişti.

"Sana anlatacağım." diyen Elif'in sesi istediği gibi net çıkmıştı.

"Dinliyorum."

Sinan bir kere daha mesleki pozisyonu aldı ve söylediği gibi Elif'i dinlediğini belli etmek için ellerini, açtığı bacaklarının arasında birleştirip sustu. Duyacaklarından endişe ettiği kadar doğru ve yalanları birbirinden ayıramamaktan çekiniyordu. Çünkü az önce itiraf ettiği gibi, Elif adına duyduğu üzüntü her şeyin önüne geçmişti.

"İyi bir askerdim ve asker olmayı seviyordum. Sonra bir gün babam öldü ve her şey değişti." Kısa bir an sessiz kalan Elif geçmişten kurtulmak istercesine başını salladı. "Dünyaya kızgındım. Komutanım bana çok defa şans tanıdı fakat durulmadım." Sesi titreyen Elif anıları silmek istercesine elini havada salladı. "Babam bize karşı ilgili ve sevgi dolu olsa da yeterince mutlu görünmüyordu. Onun öylece gitmesi ve beni bırakması..."

Elif susunca Sinan konuşmak zorunda kaldı. "Böyle hissettiğin için utanma, sana bu şekilde hissettiren bir babaya sahip olduğun için şanslı olduğunu düşün."

"Öyle, ama ben onun yokluğuyla başa çıkamadım, sonucunda da disiplinsizlikten dolayı askeriye ile ilişiğim kesildi. Depresyona girmek için bir sebebim vardı artık. İçip dağıttığım bir gecenin sabahında annem 'Baban seni bu hâlde görmeden öldüğü için benden daha şanslı.' dedi. Beni sarsacak şeyi biliyordu ve kazanmıştı. Sandığın gibi istihbarattan dolayı doktorluğa yönlendirilmedim, tamamen benim seçimimdi. Hem askeriyede kalacak hem de gazilere yardım edecektim. Olmadı. Bir gün okul çıkışı önümde siyah bir araba durdu..."

Aniden susan Elif'in bir süre konuşmasını bekledi. Fakat bir şey söylemek yerine kendini geriye çekince Sinan "Ne oldu?" diye sordu. "Anlatması neden zor?"

Karanlık anılarına ait sesler kulağında çınlarken anlatmak Elif için zor değil yorucuydu.

"Hayattan basit ve sıradan beklentilerim vardı. Bana istihbaratçı olur musun, diye sordular." Elif alaycı bir gülümseme efekti çıkardı. "Aklıma Bay ve Bayan Smith geldi. Gizli görev, macera, aksiyon. Sinan'a dönüp dudaklarını kıvırdı. "Affedersin, konu hakkındaki tek kültürüm bununla sınırlıydı. Tabii kabul ettim."

Gözlerini kısan Sinan hafifçe başını eğdi ve "Biz yoldan geçen birilerinin önünü kesip onları istihbaratçı yapmayız," dedi.

"Onların da amacı bu değildi. Çaylak ama eğitebilecekleri ve tutkulu birini arıyorlarmış. Profesörüm ve binbaşım benden bahsetmiş. Fakat sonra anladım ki, resmiyete dökülmeyecek olan bu işte, işler yanlış gittiğinde kolayca harcayabilecekleri birinin peşindeymişler." Anılarıyla boğuşan Elif bir kere daha mola verip ardından devam etti. "Bir yıl boyunca eğitimlerim tamamlandı ve iç işleri istihbarat dairesine alındım. İlk görevim de Berfin'di."

"Neden vazgeçmedin?"

"Berfin'e karşı hırs yapmıştım ve olay ilgimi çekmişti. Berfin'i Meksika'da bırakıp evlatlıktan reddeden dededen sonra, bu defa baba onu aramaya başlamış. İlginçti." Elif kısa bir an susup mahcup hâlde Sinan'a baktı. "Bana ilk sorduğunda bu detayı söylemeyi atlamış olabilirim."

"Doğru ifadenin atlamak olduğundan emin değilim!"

"Küçük detaylara takılmamalısın!" Elif acıyla gülümseyip omzunu salladı. "Bu kez baba, Berfin'i aramaya başlamış ve Meksika'dan Türkiye'ye giriş yaptığını öğrenince uluslararası prosedürlerin dışında kişisel bir yardım istemiş." Sanki daha ne kadarını söylemesi gerektiğine karar vermeye çalışan Elif kısa molanın ardından konuşmasını sürdürdü. "Amacımız onu bulup iade yoluyla Kanada'ya geri vermekti. Ancak yaptıkları, iade işini zorlaştıracağı için örgüt ve onun hak-

kındaki bilgilerin tümünü sisteme eklemedik." Elif başını öne eğdi. "Baba bizimle temas kurmadı. Bu yüzden sadece Albert Parker'la görüştüm. Adam kızgındı ve araştırmaya karşıydı. Berfin gitmeyi seçmişti ve gittiği yerde kalmasının ona göre bir sakıncası yoktu."

"Albert Parker'ın öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bana neden bunları en başta anlatmadın?"

"Anlatmamamın oylandığını söylemiştim. Ayrıca bu, rica yoluyla yapılan, herkesin kendini korumaya çalıştığı bir işti. Ama sen olayın köküne inince durumlar biraz değişti."

"Bana geliş amacınız tam olarak neydi?"

"Kanada Başbakanı iki yılın uzun bir süre olduğunu ve işin hızlanmasını rica etmiş. Tabii ona, işe bir acemi bakıyor diyemediler." Elif kendini işaret edip gülümsemeye benzer bir ses çıkardı.

"Kanada Başbakanı mı?"

"Evet, babayla arkadaşmışlar. Yardım talebine aracı olarak ülkesinin başbakanını kullandı."

"Kesin çözüm. Mantıklı."

"Durum böyle olunca ve Berfin'in kafayı senin kardeşine taktığını fark edince, sana gelinmeye karar verildi. Öte yandan sen işinin en iyisisin ama fazla dürüstsün."

"Bu en kötü huyummuş gibi söylüyorsun."

"Aksine daha en kötülerini görmediğim kanısındayım." Elif duraksadı ve sonra Sinan gibi öne eğilip ellerini bacaklarının arasında birleştirdi. "İşte hepsi bu kadar."

Sinan hepsinin bu kadar olmadığına emindi. Ancak eksiklerine rağmen genç kadının hikâyesinin büyük çoğunluğu yeterince kabul edilebilirdi.

"Pişman mısın?"

"Kendim için istediğim hayat kesinlikle bu değildi." Elif elinin tekini çekip ensesine götürdü. Sustuğu süre boyunca da orada kaldı. Ani bir kararla elini çekti ve dik duruma geçti. "Pişmanım, Bayan Smith olmak benim tarzım değilmiş. Ben daha çok Kill Bill için uygunmuşum."

"Peki, şimdi bana bu detayları neden verdin?"

Elif içindeki tüm havayı boşalttı. "Bilmiyorum, belki de bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Hikâyeni araştıracağımı biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini yıldızlara diken Elif "Tabii ki," dedi küskünce. "Öte yandan benden özür dileyeceksin diye bahsettiğim zamanın yaklaştığını hissediyorum ve bu beni mutlu ediyor."

Sinan da o anın gelmesini ve genç kadının saflığını örten çirkinliği silmek istiyordu. Oysa geç kalmıştı. İkisi de bir oyunun içine çekilmiş, orada sıkışıp kalmış ve fark etmeden kirlenmişlerdi. Bundan sonra ne olacağını kestirmekse sadece Sinan için değil herkes için zordu.

* * * * *

Adamın dinleniyormuş gibi oturduğu koltukta uyuyakalması Elif için şaşılacak değil, beklenen sondu. Sinan'ın hem bedeni hem de zihni hiç durmadan çalışıyor ve doğru işler yapıyordu.

Arkasına yaslanıp adamın sadece yüzüne baktı. Değebileceği kadar yakınında olup ona dokunamamak işkence gibi yakıcı ve eziyet vericiydi. Üstelik Sinan'ın dikkatli bakışlarına maruz kalmaktan yorulmuş ve yaşadığı hayal kırıklığı Elif'e gelecekle ilgili ümit bırakmamıştı.

Telefonla konuşurken Sinan'a yakalandığını anlayınca telaşlanmıştı. Hayali, annem cevabını aldığında adamın ikna olmasıydı, ama öyle olmamıştı.

Neyse ki kadınsal hormonlarını kenara bırakıp iyi bir organizasyon yapmıştı. Önce arama geçmişini temizlemiş, telefonun saatini değiştirmiş ve annesini arayıp ne yapması gerektiğini anlatmıştı. Eğer Sinan, annesini arayacak kadar ileri giderse onu sınayacağından da emindi. O nedenle kadına, konuşmadıkları bir konu hakkında bir şey söylerse doğaçlama devam etmesini tembihlemişti. Annesi iyi iş çıkarmıştı. Çünkü Elif defile için bir davetiye almamıştı.

Yalancılar masal yazamazlardı, yalnızca hikâye uydurup anı kurtarabilirlerdi. Tıpkı Elif gibi.

Anlattıkları yalan değildi, ama önemli ve büyük eksiklikleri vardı. Örgüt hakkında neden bilgi olmadığını ve bu işe nasıl bulaştığını açıklamasına yetecek kadarını itiraf etmişti.

Elif üzgündü, keşke söyleyebilse ve koynuna sığınıp adamın ona kötü anılarını unutturmasına izin verebilse. Fakat o anılar, öylesine derindeydiler ki, onları unutması da izlerini silmesi de mümkün değildi. Üstelik daha dün sabah, onların da tıpkı kendisi gibi yalan olduğunu öğrenmişti. Hepsi boşuna ve bir hiç uğruna yaşanmıştı.

Vazgeçmek, hiç denememiş olmaktan daha kötü değildi. Hem masallar da yalandı. Duygular konuya eklenince inanmak isteyenler için gerçek olmuşlardı.

Bayan Smith olmayı kabul ederken ve buraya gelirken, ne olursa olsun geri dönmeyeceğine ve Berfin'i bulacağına dair kendine söz vermişti. Oysa şimdi yolunu kaybetmişti ve Elif'in avuçlarında aşktan başka bir şey kalmamıştı. Bundan sonra kendisi için bir şey yapmak istiyorsa, tüm savaşlarını aşk için vermeliydi.

Sinan'da gördüğü şehvetti, onun peşinde olduğuysa arzuydu ve artık arzusunun peşinden gidecekti. Yapabilirdi. İkisi de aşkı bilmiyordu, ama Elif öğrenebilir ve adama da öğretebilirdi.

Verdiği kararın dinginliğine sığınıp kısa bir süre anın keyfini sürdü. Sonra ayağa kalktı.

Kendi omuzlarında duran battaniyeyi üzerine sermeden önce, Sinan'a ait her bir detayı tek tek inceleyip hafızasına kazıdı.

Yavaş bir adımla yanına vardığında ateşe dokunmaktan korkar gibi adama değmesine milim kala durdu ve battaniyeyi Sinan'ın göğsüne doğru sermek için eğildi. Dikkatli ve özenliydi. Fakat Sinan aniden gözlerini açtığında verdiği ilk tepki, refleksle geri çekilmek olacaktı ki, adam ona izin vermeden Elif'i bileğinden yakalayıp kendine çekti. Dinamik kuvvete direnemediği aynı saniyede kendini Sinan'ın kucağında buldu.

Boştaki eli adamın göğsündeydi, onu itip ayağa kalmak için başladığı hamlesini tamamlamadı. Bunu yapmak ve gitmek istemiyordu.

Elif'in bileğini tutmaya devam eden Sinan genç kadının yüzünü

inceledi. Dudakları titriyor ve duygularını açık ediyor, mavi gözleri sabitlenmiş, ondan gelecek ilk hareketi bekliyordu.

Neden sonra, Elif'in konuştuğunu fark edince "Seni seyrederken dalıp gitmişim," dedi. "Ne söyledin?"

"Ağzın çok iyi laf yapıyor Sinan Öztürk."

"Çok daha iyi yapabildiği başka şeyler de var."

Şimdiye kadar Sinan'ı duraksatan sebepleri vardı. Fakat artık genç kadını hissetmek ama dokunamamak yorucu ve katlanılmaz hâle gelmişti. Kokusuyla mest oluyor, bedeni uyanıyor ve tüm sinirleri uyarılıyordu. O da bekliyor ve umuyordu.

Yapacağı şey hataysa bile şu an için öyle hissetmiyordu.

Elif'in dudaklarına doğru eğildi. Aralarındaki sıcak yakınlık minik ancak etkili bir öpücükle şehvete dönüşmüş, ikisinin de kanı kaynama noktasını aşmıştı.

Sinan son irade kırıntılarıyla kendini geri çekti. Dudağında kalan genç kadının tadını ziyan etmemek için diliyle dudaklarını temizleyip "Bu bizi rahat bırakmıyor," dedi fısıldarcasına.

"Ne..."

"Aramızdaki çekimi hissetmediğini söyleyemezsin, bu en büyük yalanın olur."

Adamın nefesi, tepesinde topladığı saçlarından dolayı açıkta kalan boynunu, bir meltem esintisi gibi yalayıp geçerken Elif hissettiği yumuşak sıcaklıkla ürperdi. Repliğini unutmuş oyuncu gibi dudaklarını oynattı ama ilk an konuşamadı.

"Sadece ne yapmayı önerdiğini soracaktım."

Elif'in sesi boğuk çıkmış ve isteğini açıkça belli etmişti. Sinan dudaklarını çarpıttı ve kollarını kadına doladı. Kendini bu güzel bedenden pompalanan arzunun yakıcı elektriğine kaptırmıştı.

"Zihnimizde dönüp duran görüntülerden başlayabiliriz."

"Benimkiler genelde benzin ve ateşle ilgiliydi.

Konuşurken Elif bilinçli olarak Sinan'a yaklaşmış ve nefesinin adamın nefesine karışmasını sağlamıştı. Sonra gülümsemesi büyüdü ve o gülünce Sinan'ın kalbi tekledi.

"Ateşi harlamak için benzine ihtiyacımız olmayacak."

"Şu ana kadar sadece konuştuğuna ve vaatlerde bulunduğuna şahit oldum. Henüz sözlerini doğrulayacak bir eyleminle karşılaşmış değilim."

Kendini geri çeken Sinan "Disiplinsizliğini anladım," derken o da gülümsüyordu. "Rütbeye olan saygını ne zaman kaybettin?"

Parmağını Sinan'ın yanağından aşağıya bir çizgi çekercesine indiren Elif adamın boynuna geldiğinde durdu. Bu yaşadıkları şey, üzerlerinde parlayan ay ve yıldızlar kadar gerçekti.

"Az önce, yani tam olarak kucağına oturduğum an, rütbe üstünlüğünü ele geçirdim. Sana şimdi de bizi bahsettiğin çekimden kurtarmanı emrediyorum."

"Disiplinsiz, saygısız ve arsızsın, ama bu hoşuma gidiyor!"

Sinan tek nefeste onu içine çekercesine öperken adamın ona sürtünen kaslarının gücünü duyumsayabiliyordu. Elif yaşamak için doğru yerdeydi. Ancak içinde büyüyüp onu saran kocaman bir "ama" vardı. Yok saymayı seçip aksi yönde karar alsa da Berfin'i düşüncelerinden çıkartamadığı sürece Elif'in özgür kalması mümkün müydü?

* * * * *

Dudakları hiç ayrılmayacakmış gibi kenetlenmişken Sinan'ın durmak gibi bir niyeti yoktu. İçinde ılık bir dalga gibi yükselen ihtiyacı hissedebiliyor, o ihtiyacı gidermek için kıvranıyordu.

Fakat bir an için Elif'in tereddüdünü fark etmesiyle hareket etmeyi bıraktı. Bir süreliğine o şekilde kalıp büyük bir coşkuyla atan kalbinin ritmini bulmasını bekledi.

Elif de onu taklit etti ve dudaklarını çekti. Ama fazla uzağa gidemedi.

Alınlarını birbirlerine dayadılar. Sinan'ın elleri Elif'in yüzünü avuçlamışken, genç kadın da uçurumdan yuvarlanmamak için adamın omuzlarına tutunmuştu.

Nefesleri birbirine karıştı. Hava ağırlaştı ve her şey, tüm dünya onlarla birlikte durdu.

Sinan her şey güzel olacak dercesine Elif'i alnından öptü ve bir an öylece bekledi. Sonra da kendi omzunda duran genç kadının ellerini tuttu.

Büyük ve güçlü avuçlarının arasına hapsettiği parmakları sıktı ve "Hadi," dedi. "Yarın yorucu bir gün olacak, bugünü burada bitirelim."

"Özür dilerim."

"Özre gerek olduğunu sanmıyorum," diyen Sinan elini bırakmadığı genç kadınla birlikte ayağa kalktı. "Ama ille de biri özür dileyecekse o ben olmalıyım."

Eve doğru adamla birlikte el ele yürürlerken, kalbi her bir atışında aslında arzusunun ne olduğunu Elif'e coşkuyla haykırıyordu. Fakat mantığı, kulağına dur diye fısıldıyordu.

Mutfak kapısından içeri girerken bile elini bırakmayan Sinan'a doğru başını kaldırdı. Adam yorgundu. Yine de bu hâliyle bile Elif'in hayranlığında hiçbir eksilme olmuyordu.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın," diyen Sinan'ın sesinin alçak ve baştan çıkarıcı tonu, Elif'in kulağına müzik gibi geliyor, bütün sinir uçlarını zevkle uyarıyordu.

Bana kur yapıyor. İnanması imkânsız gibi görünse de Elif'in düşündüğü de inandığı da buydu. Üstelik tüm veriler yanlış bir çıkarımda bulunamayacağı kadar belirgindi.

Elif'in aklına adama verecek mantıklı bir cevap gelmedi. Sinan'ın dediğini yapmalı ve ona bu şekilde bakmayı kesmeliydi. Doğru olan buydu, ama yapamadığı için kendine kızamıyordu.

Sinan onu tatlı bir gülüşle ödüllendirip bahçe kapısını kapatmak için elini bıraktığında Elif'in hissettiği şiddetli ayaz, beklentiyle çalkalanan duyularını titretip alarma geçirdi. Ve tam o anla birlikte, ona dur diye fısıldayan ses sustu. Kalbi de sessizlikle birlikte coşkusunu arttırdı.

İşini bitirip yanına gelen Sinan'a gülümseyen Elif oldu. "Ya bırakmayı reddedersem?"

"Sonrasında hissedeceğin şey pişmanlıksa bırakmalısın.

"Peki, pişmanlığı hangi durumda yaşayacağımı bilmiyorsam?"

Sinan aheste bir adımla önüne geldiği Elif'e yeniden dokundu. Parmakları yüzünde narince dolaşırken genç kadın soluğunu tuttu. Sinan, iki kolunu beline dolayıp boynunu öptüğünde Elif bu defa gözlerini sımsıkı kapadı.

"Maalesef sonucu yaşamadan bilemezsin," diyen Sinan'ın durumu da ondan farklı değildi. "Fark ettiğin gibi sana dokunabilmek için her fırsatı değerlendiriyorum, ama kararına karışamam ya da seni yönlendiremem, sadece kabul ederim."

Elif şaşkınlıkla gözlerini açarken Sinan'ın hayranlık dolu bakışlarıyla karşılaştı ve o an bildiği her şeyi unuttu. Konuşmak için kendini zorladı ve kelimeleri hatırlamaya çalıştı.

"Ama sanki şu anda beni etkilemeye çalışıyormuşsun gibi bir his var içimde."

Sinan onu istiyordu, hem de ilk andan beri.

Ellerini çözüp Elif'in yüzüne değen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunlar kendim için yaptıklarım," dedikten sonra dudaklarına doğru eğildi. Bu kez öpüşmeleri yavaş yavaş ateşlenmedi, minik ama etkili dokunuşla bir anda kanlarını tutuşturdu. Neyse ki Sinan daha ileri gitmeden durmayı başardı. "Buna da bir hatırlatma ya da ön gösterim diyelim." Büyük bir adımla geri çekilirken genç kadını bıraktı ve aralarındaki mesafeyi açtı. "Bu ise, senin için yaptığım. Emin olmadığın bir şeyi yaşamanı isteyemem."

"Peki, emin olduğumda?"

Sinan kaşlarını kaldırdı. Yoğun duygularına rağmen sesi ve duruşu sakin, gülüşü sevimliydi.

"Büyük ihtimalle sana hayır demem. Yine de söz konusu biz olunca ne zaman ne yaşayacağımızı önceden kestirmesi zor."

"Bu kadar dürüst ve kendini bilmek zorunda mısın?"

Sinan ona sanki aklını kaybettiğini düşünüyormuş gibi baktı. "Bunlar bir sorun mu?"

"Sen öyle olduğunda ama ben ne istediğimi bilemediğimde, cevabım evet."

Aralarındaki dirayetli olan kişi Sinan'dı. Kararlılıkla yürümeye başladı.

"Hadi, herkes odasına!"

Elif uzanıp yanından geçen adama tutundu. Arzu, hissettiği tek şey buydu ve yakaladığı bu duyguyu almaktan başka çaresi yoktu.

"Beni koz olarak kullanan Sinan'a mı, yoksa beni arzulayana mı inanmam gerek?"

"Hastane odasında çıplak tenime değdiğin andan beri seni arzuluyorum. O andan beri de senden şüpheleniyorum. Üzgünüm, seçim yapamazsın, çünkü ikisi de benim."

"Yani risk almamı öneriyorsun.

"Evet, çünkü aynı riski ben de alıyorum. Olmayan mutluluk çukurunu bahane edip arzumun peşinden gidiyorsam, seninle değil ama kendimle ilgili büyük hayal kırıklığı yaşarım.

Beklediği değil fakat istediği cevabı alan Elif'in artık bir şey söylemesine gerek yoktu.

Sinan dünyanın merkezi orasıymış gibi önce ellerinin birleştiği yere baktı. Çağlayan su kaynağı gibi duygular ikisinin de boynu aşmış ve akıntı onları alıp birbirlerine doğru sürüklemişti.

Her anı doyasıya yaşamak, Elif'i keşfetmek için yanıp tutuşuyordu. Diğer kadınlara verdiğinden çok daha fazlasını ona vermek istercesine dudaklarıyla genç kadının dudaklarını yakaladı.

Odaya çıkmadan önce içinde tuttuğu arzunun gücüne ve her yanını tırmalayan açlığa rağmen öpüşmeleri anlamlı, derin ve tutkuluydu. Sonrası ise büyük bir doyum ve sonsuz bir hazdı.

* * * * *

Bir sanatçının elinden çıkmış, ince ve özenli çizgilerle resmedilmiş gibi görünüyordu. Beyaz çarşafların üzerine kara kalemle çizilse ancak bu kadar kusursuz ve harika olabilirdi zaten.

Elif ona doğru dönmüş ve bir kolunu beline dolamış hâlde uyuyan Sinan'ı seyrederken onun bu defa uyuduğuna emindi. Hem de huzur ve sükûnetle kendini uykuya teslim etmişti.

Normal bir insanın bedenini zorlayacak anlar geçirdikten sonra adamın uykuya yenik düşmesi normaldi. Normal olmayan, Elif'in gözünü dahi kırpmadan onu seyretmesiydi.

Şu anki durumu planlarını yıkarak görevini zorlaştırabilirdi. Çünkü bu eve geliş amaçları arasında bu yoktu. Kendine kızmalıydı. Ama hisleri arasında öyle bir duyguya rastlamadı.

Kendini tanımasa ve disiplinli olmasa hissettiği şeyin katıksız aşk olduğunu düşünebilir, dün gece aşkla ilgili sorduğu soruları da aynı cevapla yanıtlayabilirdi.

Zevk... Sonuna kadar yaşadığı şey buydu, lakin aşkın da yakınlarda dolaştığının farkındaydı.

Geçmiş, Berfin, diğer ortağı, gelecek. Artık önemi yoktu. Bundan sonra ne istediğini biliyordu. "Carpe Diem," diye fısıldadı. "Anı yaşa."

Elini adamın yüzüne doğru uzattı ama ona dokunmasına az kala durdu. Sinan'la bir arada geçirebileceği ne kadar süre varsa her anının tadını çıkaracaktı.

Görünüşe bakılırsa disiplinsiz olan Elif'in bedeniydi.

Son düşüncesinin doğru olduğunu ispatlarcasına şehvetle terlemiş çıplak bedeni titredi.

İstediklerini yaşamak için ona kendinden başka kim engel olabilirdi? Sinan'la vücutları birbirine dolanmış hâldeyken bu soruya vereceği cevabın doğruluğu sorgulanırdı.

Ancak aşka teslim olmaya hazır olan oydu. Sinan'ın bahsettiğiyse tensel çekimdi.

Ani bir kararla elini çekti ve belinde duran adamın kolunu kaldırdı. Sinan herhangi bir tepki vermeyince de sakince kıpırdanıp yataktan çıktı. Kovulmadan önce kendi isteğiyle gitmesinin en azından gururuna faydası olurdu.

Giysileri odanın içine gelişigüzel atılmıştı. Sebebini bilmek ve birkaç saat öncesine ait anıları hatırlamak yanaklarını kızarttı. Durmadı ve giyinmeyi sürdürdü.

"Kaçıyor musun?"

"Ne?" diyen Elif adama döndü. Bir kelimeyle ifade etmesi gerekseydi o da kaçmak tabirini kullanırdı. Çünkü Sinan'ın onu kışkışlamasındansa kaçması akıllıca olanıydı.

Sinan yatakta doğrulup oturur duruma geçti ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bana tek gecelik adam muamelesi yapıp kaçıyor musun?"

"Tek gecelik mi?" diye abartılı bir hayretle soran Elif de kollarını göğsünde birleştirip sırtını dikleştirdi. "Bunun her gece yaşanacağını düşünmüş olamazsın, değil mi?"

"Az önce tam olarak öyle düşündüm." Sinan duraksadı ve yaramaz bir çocuk gibi haylazca gülümsedi. "Ve evet, sanırım hâlâ da düşünmeye devam ediyorum."

Sinan üzerindeki ipek çarşafın kenarını tutup yataktan çıkmaya niyetlenmişti ki Elif öne atıldı.

"Dur! Çıplaksın!"

Sağ kaşını kaldıran Sinan önce kendine, sonra da genç kadına bakıp "Doğru," dedi. "Sen de öyleydin ve birkaç saat öncesine kadar da bundan şikâyetçi değildin."

"Kes şunu lütfen ve ben odadan çıkana kadar bekle."

"Beni çıplak bırakanın sen olduğunu hatırladığım kısım düş müydü?" Dudağındaki şirin ve ukala kıvrımı büyüten Sinan "Yoksa utanıyor musun?" diye sordu.

"Yine yapıyorsun!"

"Sadece tepkinin nedenini öğrenmeye çalışıyorum. Sinan, kadının hırçınlığını sevimli bulsa da onu zorlamadı. "Hadi arkanı dön de yataktan çıkayım."

Kaçıp gitme isteğini unutan Elif, adamın dediğini yaptı ve arkasını döndü. Fazla mesai yapan hayal gücünü durdurmak için hışırtılara aldırmamaya çalışması ise maalesef işine yaramadı.

Sinan aniden beline sarılıp onu kendine çevirdiğindeyse gafil avlanmıştı. Yerinde zıpladı ve dilinden dökülen ufak nidayı önleyemedi.

Fakat Sinan onu çoktan kendine çevirmiş ve dudaklarını yakalamıştı. Bu öpücük şehvetten uzak, tutku doluydu. İki dudağının arasına onu hapsetmiş ve Elif'i teslim almıştı.

İstekli, yoğurucu ve hayal gücünü tetikleyen bir öpücüktü.

Dudakları birbirinden uzaklaştığında ikisi de nefes nefese kalmış hâldeydi.

Parmaklarını genç kadının belinde kenetleyen Sinan "Madem sohbet etmek istemiyorsun, o zaman biz de en sevdiğin şeyi yapalım," dedi.

"Neymiş o en sevdiğim şey?"

"Ben ve benimle olan her şey."

Elif ellerini arkasına doğru uzatıp kollarıyla onu hapseden adamın parmaklarını tuttu. "Bana dokunmak için fırsat kollayan ve kendini benden uzak tutamayan sen mi konuşuyorsun?"

Sinan "Hadi," dedi. "Kim kimin nesini daha çok seviyor test edelim."

Ona doğru eğilen adamdan başını geriye doğru atarak kurtulan Elif gülümsemiyordu.

"Sahra'da su bulmuş gibi hissetmeni anlıyorum, ama bu suyu her istediğinde içemezsin."

"Bence suyu boş ver de sus ve kendini bana bırak."

"Yaptığımızın sadece aramızdaki çekimi koparmak olduğunu sanıyordum."

"Sana sus dememin üzerinden ne kadar geçti ki!" diyen Sinan usanmış gibi gözlerini devirdi. "Komut almakla ilgili ciddi sorunların var." Nazikçe Elif'in dağınık saçlarını kulağının arkasına sokuşturdu ve onu boynundan öptü. "Eğer senden uzak durabilseydim, gitmene izin verirdim."

"Ne yani, durup senin gönlünü eğlendirmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Temennim ve isteğim bu yönde. Hem eğlenirken eğlendirebildiğimi de sana ispatladım."

Sinan'ın omzuna yumruk atan Elif, "Hey!" derken sesindeki keyfi bastıramadı. "Edepsizsin!"

"Ama bu defa kendini tutamadın ve gülümsedin." Sinan boştaki elini kalbinin üzerine koydu. "Bir kere daha gülümsersen sana âşık olurum ve benimle evlenmek zorunda kalırsın."

"Ah hayır, bu çok korkunç!"

"Sen kötü bir yalancısın ama ben edepsiz değil, ne istediğini bilip söyleyen birisiyim."

"İstediğin nedir? Eğer evlenmekse teklifinle ilgilenmiyorum."

Sinan yaşadıkları şeyi gerçekleşmemiş gibi kabul edip Elif'in gitmesine izin verecek bir adam değildi. Öte yandan aslında tutkulu bir kadın olduğunu kanıtlayan Elif'le yaşadıkları gece, bahsettiği çekimi bitirmek bir yana daha da alevlendirmişti. Sinan'ın hissettiği, katıksız ve dizginlenemeyen bir arzuydu. Onu yere seren ve etkisinden kurtulamadığı yumruk gibiydi.

"İstediğimin ilişki olduğunu söyleyemem ama senin deyiminle amacım gönül eğlendirmek de değil." Sinan bakışlarıyla yatağı işaret etti. "Sürekli didişsek de birlikte uyumlu bir ikiliyiz."

"Boş vakitlerimizde birbirimize en iyilerimizi gösterip eğlendirecek miyiz?"

"Durum onu biraz aştı. Zaten fark etmişsindir ama yine de söyleyeyim, seni arzuluyorum."

Elif kendine öfkelenmişti. Fakat en çok Sinan'ın seçtiği kelimelere tepkiliydi. Sinan'ı istiyorum derken bahsettiği şey, yatak arkadaşlığı değildi. İsimsiz bir sevişme, dertleri ve istekleri arasında yokken bir anda tüm sorunu hâline gelmişti.

"Bizimkisi ateşle barut etkisi gibi bir...

"Evet, seni yanımda, yakınımda ve yatağımda istiyorum. Ancak en önemlisi, senin ne istediğin. Yok dersen sana bir daha asla dokunmam." Sinan genç kadının benzetmesinden hoşlanmamış, yüzündeki keyifli ifadeleri dondurmuştu.

"İstediğinden vazgeçmen bu kadar kolay mı?"

"Kolay olduğunu ve verdiğim sözü yerine getirirken zorlanmayacağımı söylemedim. Sadece senin talep ettiğin gibi devam edeceğimi söylüyorum. Benim ne istediğimi zaten anlattım."

Elif kıyıdan çekilen dalgalar gibi sakinleşip omuzlarını indirdi. Bu beklediğinden büyük bir itiraf olmuştu. Sinan'ın istediğini alıp ona sırtını dönmesini beklerken hatta kendini buna hazırlamışken adamın cüreti karşısında sersemlemişti. Lakin o, Sinan kadar cesur değildi.

Başını kaldırıp bakışlarını adama dikti. Dudaklarıyla değil ama gözleriyle gülümsüyordu.

"Şimdiye kadar olduğu gibi doğaçlama ilerleyelim ve yaşayıp hangi ismi alacağını görelim."

"Çok mantıklı."

"Ama yanımızda üçüncü kişiler varken dokunmak, öpmek yasak."

"Geceleri buraya geleceksen kendimi tutabilirim."

"Edepsiz!" Elif kocaman gülüşüyle adamı ödüllendirdi. "Fakat bu hoşuma gidiyor."

"Biliyorum. Çünkü ışıklar söndüğünde sen de arsız ve edepsiz oluyorsun."

Genç kadının gülüşü karşısında güneşin altında eriyen buza dönüşen Sinan yavaşça avına yaklaşan bir kaplanın sakinliğiyle Elif'i yakaladı. Ellerini ondan uzak tutamadığı gibi dudaklarının da bağımlısı olmuştu. Tadına doyamayacakmış gibi genç kadını öpmeye başladığında rahatladı. Bir an için Elif hayır deyip ona arkasını dönecek diye korkmuştu.

Sinan istemeyi aşk sanan budalalardan değildi. Fakat aşkın da, istemekle başladığını henüz bilmiyordu. Çünkü doğruyu bilmekle yapmak farklı şeylerdi. Doğru, yapmak istediğindi. Diğerleri ise, ikna olamadığın bahanelerdi.

* * * * * *

Öfke... Çok tehlikeli bir duyguydu. Fırtına gibi esip geçerken geride kırılmış dallar bırakırdı. Bunu bilmesine rağmen kadın öfkesini bastıramıyor, dikkat çekmemek için her şey yolunda ifadesini suratında tutmakta zorlanıyordu.

Evinin önüne geldiğinde otopark kapısının sensörü devreye girdi ve kapı yukarıya doğru açıldı. Beklediği süre kısa da olsa sabırsızdı. Nihayet içeri girdiğinde kapı kapanana kadar durdu ve en sonunda öfkesinin onu yönlendirmesiyle hışımla kendini arabadan dışarı attı.

Boşluğa doğru "Allah'ın cezası neredesin?" diye seslenip etrafına bakındı.

Öfkesi, arkasından ona sessizce yaklaşanı hissetmesini önlüyordu. Kulağına doğru eğilen genç kadın fısıltıyla "Buradayım," dediğinde yerinde zıpladı.

Berfin öyle çok nefretle doluydu ki, güzel bir genç kadın olsa da çimen gözleri, karşısındakinin içini ürpertiyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Benden korkman hoşuma gidiyor."

"Bravo sana!" Kadın bir adım geri gidip Berfin'in söylediğini doğruladı. "Karşılarına çıkmaya nasıl cesaret edersin!"

Berfin elini kısa saçlarının arasında gezdirdi. "Canım ufak bir gösteri yapmak istedi."

"Yakalanabilirdin!"

"Tüm önlemlerimi almıştım."

Rahatlığını bozmayan Berfin, arabanın kaputuna yaslanıp gülümseyince kadının tüm sinir uçları elektrik çarpmış gibi titredi.

"Karşında, Sinan Öztürk ve seni bulmaya yemin etmiş Elif varken önlemlerin yeterli olmaz."

"Ne olmuş, onlardan daha akıllı ve cesurum. Şimdi o ikisi her şeyi unutup motorun peşine düşmüştür. Anlayacağın birkaç gün rahatım."

Kadın merakla kaşlarını çattı ve "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Var bazı planlarım."

Başka çaresi olmadığını uzun zaman önce öğrenen kadın başını salladı ve ciğerlerini boşaltırcasına nefesini bıraktı. Oldukça güzel görünüyordu. Özel kumaştan yapılmış döpiyes takımının içinde bugüne kadar elde ettiği başarılarının gururunu taşıyordu. Ancak gücü Berfin'e yetmiyordu. Gözünü intikam ve nefret bürümüş olan Berfin onun için de tehlike demekti. Bu şekilde daha fazla devam edemeyeceklerini o görebiliyor, fakat genç kadına anlatmayı başaramıyordu.

"Çok hızlı gidiyorsun. Bekle, ortalık durulsun, o ikisi birlikteyken..."

Berfin tek hamlede yerini tek edip önce kadına doğru adım atar gibi yaptıysa da hemen yana dönüp garajın arka tarafına doğru yöneldi ama yürümedi.

"Beni bulamazlar, çünkü ben bir hayaletim ama onlar hayalet avcısı değil."

"Evet, onlar hayalet avcısı değil çünkü sen de bir hayalet değilsin."

Aniden geri dönen Berfin kadının üzerine eğildi. "Neyim ya da kimim o zaman?" Kadından yanıt beklercesine birkaç saniye durakladı. Fakat o cevabın gelmeyeceğini biliyordu. "Birçok şey olmaya çalışmış ama aslında hiçbiri olamamış birisiyim. O yüzden bir Casper değilim belki ama evlat da değilim. Geriye ne kalıyor, hiç."

Kadın pes ettiği kadar Berfin'in dönüştüğü şeyden de ürkmüş ve gerilemişti. "Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum."

Berfin bir şey söylemeden omzunu sallayıp kadına arkasını döndü.

Siyah pantolonu ve siyah kısa kollu tişörtüyle Berfin hem fit hem de güçlü görünüyordu. Ancak kadın, kolundaki yarayı ve bel açısının normal olmadığını fark edip öne atıldı.

"Sen yaraladın mı?" derken onu omzundan tutup durdurdu. Sesindeki telaş ve yüzündeki endişe yeni hislerinin karşılığıydı.

"İş kazası."

Berfin kendini kadından kurtarıp garajın arka bölümünde onun için yaptıkları küçük fare deliğine doğru yürümeye başladı. Kadının onun için endişelendiğini hissetmekten memnun kalmamıştı. Bu tür hümanist ve zayıf düşüren duygulara hayatında yer yoktu. Onun bir amacı ve isteği vardı. Verdiklerini geri alan insanlarda ona ait bir şey kalmayana kadar savaşacaktı.

* * * * *

Soruları, hâlâ cevaplarından fazlaydı ve şimdi onlara bir yenisi daha eklenmişti.

Dar sokağa girmeden önce arabayı park edip indiğinde onu genç bir adam "Hoş geldiniz efendim." deyip karşıladı. Görev başındaydı ve Sinan'a hizmet edecek olmaktan memnundu.

Sinan bedenini yarım tur çevirip Elif'in de araçtan inip yanına gelmesini bekledikten sonra ancak yürümeye başladı.

"Anlat bakalım Yiğit, neler buldun?"

Eski, küçük ve tahta evlerden oluşan dar sokak için döküntü tabirini kullanmak hata olmazdı. Hele köşelerde birikmiş çöplerin kokusuna uzun süre dayanmak mümkün değildi.

Sinan'la aynı anda yürümeye başlayan Yiğit, "Motorcuyu bu sokağa girdiğinde kaybettik efendim," dedi. "Fiilî araştırma yapmak için bizzat geldim ve onu buldum."

Yiğit'in takdir bekleyen tutumunu ödüllendirmek isteyen Sinan gülümsedi. "Aferin."

"Sağ olun efendim." Genç adam yürümeyi bırakınca Sinan ve Elif de durdu.

Önünde dikildikleri metruk binaya girmek riskli görünüyordu. Fakat Yiğit, evin iki kanatlı kapısına yaklaşıp gururla açtığında, ortaya çıkan manzarayla Sinan ve Elif'in bakışları birleşti.

O ana kadar hiç konuşmayan Elif, "Bu o motor." dedi.

Yiğit için bu iş, belki de bir terfi anlamına geliyordu ve Elif'le zaman kaybetmeyecekti. Elleri cebinde dikilen ve bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi duran Sinan'a yöneldi.

"Motor bu efendim. On beş gün önce çalındığı bildirilmiş. Bir muhasebe müdürüne ait. O olduğunu anlamamız için şase numarasını kontrol etmemiz gerekti. Plakası, bir fast food firmasında çalışan kuryenin motoruna ait. Yani kopya plaka."

Sinan motoru yakından incelemek için öne doğru ilerledi. "DNA, parmak izi?"

"Maalesef yok."

"Peki, şoför buradan sonraki yolculuğuna nasıl devam etti?"

"Olayın diğer bir dikkat çekici yanı da bundan sonrası," diyen Yiğit'in tavrı kendinden emindi. "Lütfen beni takip edin.

Genç adamın harabe evin içine girmesine karşın iki kaşını havaya kaldıran Sinan kendine artık şaşırmaması gerektiğini söyledi.

Eskiden mutfak olan ama şimdi geriye çok bir şey kalmamış olan alana girdiklerinde Yiğit dar, küçük bir kapı daha açtığında içeriye serin ve temiz hava girdi.

"Burası arka bahçeye çıkıyor." Yiğit bir tepki gelmeyeceğini anlayınca dışarı çıktı. Karşılarına üç katlı başka bir bina belirmişti ve aradaki tek bağlantı içinde durdukları bira şişeleriyle dolu küçük bahçeydi. Yanlardaki duvarlar diğer binalarla bağlantıyı kesmişti. Biri önlerinde birisi de arkalarında olan iki ev arasındaki bu bahçenin hangisine ait olduğu anlaşılmıyordu.

Harabe evden uzaklaşıp bahçeyi aştı ve yeni gibi görünen öteki evin kapısını açıp içeri girdiğinden Sinan ve Elif de yan yana ilerleyip genç adamı takip etti.

Eve girdikleri anda insan ve müzik sesini duyan Sinan "Bu yasal mı?" diye sordu.

"Evet efendim, burası halka açık bir yer."

Önlerindeki tahta merdivenleri çıkan Yiğit'in peşi sıra hareket eden Sinan üst kata ulaştıklarında kendine verdiği sözü tutamamış ve gördükleri karşısında bir kez daha şaşırmıştı.

"Burası bar mı?"

"Gündüz kafe olarak kullanılıyor, akşam bar." Yiğit onlara dışarıyı göstermek için masaların arasından geçip ön tarafa doğru ilerledi ve pencerenin ardındaki görüntüyü işaret etti. "Burası bölgenin en kalabalık caddesi, ancak trafiğe kapalı. Aradığımız motorcu bizim geldiğimiz yolu kullanıp dışarıdaki kalabalığın içine karıştı ve kayboldu."

"Ne kadar eminsin?"

"O saatteki ve öncesindeki tüm görüntüleri izledim. Ana kapıdan girişi olmayan ama motorcuyu kaybettiğimiz saat dilimiyle aynı anda lavabo yönünden içeri giren kısa saçlı, uzun ve renkli elbiseli bir kadına rastladım. Yüzü hiç kameraya yansımadı. Bir şişe su içecek kadar kaldı ve kafasına taktığı fötr şapkayla dışarı çıkıp kalabalığın içinde kayboldu."

"Sonrası yok tabii."

Yiğit umutsuzca başını salladı. "Maalesef yok efendim. Ama araştırmaya devam edeceğim."

"Bundan sonrası için uğraşma."

Yiğit'ten önce tepki veren Elif'i kaldırdığı kaşıyla susturan Sinan

yeniden etrafını inceledi. Mekândaki masalar nispeten doluydu, ikişer üçerli gruplar hâlindeki insanlar hem bir şeyler içiyor hem de sohbet ediyordu. Dışarı çıktı. Sokak araç trafiğine kapalıydı ancak giden ve gelen yayaların yoğunluğu bu açığı kapatıyordu.

"Aklından ne geçiyor ki araştırmayı durdurdun?"

Elif'in sorusu dikkatini dağıtmıştı ama zaten dikkatini vermesi gereken çok önemli bir detay yoktu. Berfin'in yapmaya çalıştığı ve gönderdiği mesaj çok açıktı.

"Önce Rahmi'nin yanına gidelim, ona sormak istediğim birkaç şey var. Ondan alacağımız cevaba göre devam ederiz."

Sorusuna yanıt alamayan Elif, tamam dercesine kafasını salladı. Ancak Sinan'ın gözlerinde gördüğü şeyden hoşlanmamıştı.

* * * * *

Her şeyin aynı kalmasını bekleyemezsin, zaman aktıkça bir şeyler de onunla birlikte değişir. Elif de değişimi hissediyordu, çünkü onu yaşıyordu.

Arabaya bindiklerinde Sinan, kardeşini arayıp Hamdi'nin cenazesini ne zaman teslim alabileceklerini sormuş ve bir daha da konuşmamıştı.

Elif saate baktı. On üç dakika. İki kişi bir arabanın içindeyken suskun kalmak için uzun bir süreydi. Fakat adamın zihninde konuştuğunu ve bir şeyleri sonuca bağlamaya çalıştığını fark ettiğinden beri o da sessizliğe izin vermişti. Zira onun aklı da bambaşka şeylerin peşindeydi.

Dün sabah Sinan'ın yaptığı itirafla ektiği umut tohumunu besleyip büyütmek için kesin hüküm vermişti. Adam onu, o da adamı istiyordu ve her şey istemekle başlıyordu.

Başını hareket ettirmeden bakışlarını Sinan'a çevirdi. Ondan vazgeçmeye niyeti yoktu. Fakat adı olan bir ilişki için bu istek ve niyet ona yetmeyecekti.

Sinan'ın işgal edilmeye razı olmayan kalbinin savunmasını delip ele geçirmek için çözüm bulmalıydı. Aşk, uğruna mücadele edilmesini isterdi.

Telefonunu açıp arama motoruna girdi. Yapacağı şeyden utanmıyormuş ve çok acınası değilmiş gibi davranıp, Erkekleri Etkilemenin Yolları, diye yazdı ve sonucu beklemeye koyuldu.

Güzeldi. Bunu yeterince duymuştuk ki aynaya baktığında da görebiliyordu. Ancak Elif erkekler dünyasında yaşamış, dövüşmüş ve yarışmıştı. Birilerini etkilemek için de şimdiye kadar kadınlığını ya da güzelliğini değil bu hünerlerini kullanmıştı.

Vücudu da fitti. Fakat onu da erkekleri tavlamak için değil onlarla savaşmak için eğitmişti.

Sinan, "*Mühimmatınızı yanlış kullandığınızda yaptığınız tek şey israf olur.*" demişti. Elif'in cephanelerini doğru zamanda ve biçimde kullanabilmesi için bilgiye gereksinimi vardı.

O, dersi iyi dinleyen ve uygulayan bir öğrenciydi. Fakat Sinan yıldızdı. Onu keşfedip ışığından faydalanabilmesi için katedeceği mesafe ancak ışık yılıyla ölçülebilirdi.

Ama herkes bilirdi ki, en uzun ve zor yolculuklar tek bir adımla başlardı.

Ayrılma vakti geldiğinde, Sinan her zamanki gibi sağ kaşını havaya kaldırıp haylazca gülümserken 'Hadi.' diyecek, Elif de gözlerini kapatıp onunla geleceğe yürüyecekti.

Güzel de olsa hayaldi, çünkü Sinan bu adam değildi. Fakat daha sonra mücadele etmediği için pişman olmaktansa Elif denemiş olmanın huzuruyla önüne bakabilecekti.

Utancı isteğinden büyük değildi. Dikkatini listeye verdi.

İlk maddede, "Ona dokunun." yazıyordu. Daha şimdiden bu en sevdiği kural olmuştu.

"Gizemli olun." Onların ilişkisindeki sıkıntı zaten bu maddenin kendisiydi. Şıkkı hemen eledi.

"İyi bir koku seçin." Kullandığı sabun Elif'e göre iyi bir seçimdi ve yeterliydi.

"Ona yaklaşmaktan korkmayın." Bunu yazanın karşısındaki Sinan olsaydı, o zaman da bu maddeyi yine böyle kolayca listeye ekleyebilir miydi, hiç sanmıyordu. Bu şıkkı da es geçti.

"Gözlerinin içine bakın." Nefessiz kalmayı sorun etmiyor olsaydı her saniye bunu yapabilirdi.

"Kırmızı giyin." Neden kırmızı, Sinan'la boğa arasında, güçleri dışında başka bir benzerlik yoktu. Üstelik Elif, adamın ona saldırmasına değil sarılmasını istiyordu.

"Onu kıskandırın." Nasıl? Daha iyi nişan aldığı ve daha hızlı koşabildiği için değilse yapamazdı.

Eğer mevzu başka bir erkekle ilgiliyse bir tanesiyle baş edemiyorken ikinciyle uğraşamazdı. Hem Sinan gibi adamların lügatinde kıskançlık diye bir kelime yoktu.

"Ona yemek yapın." Kahvaltıda yumurta ya da akşama makarna, yapabildiği şeylerdi. Ve Elif bunlarla kendini bile etkilemeye yakın değilken Sinan'ı nasıl etkileyecekti?

Okudukları kendine duyduğu öz güveni sekteye uğratmıştı. Bu iş onun boyunu da kalbini de...

Aklından geçen son cümlenin tamamlanmasına izin vermeden silkelendi. Hemen pes etmemesi için nedenleri vardı. Yapabileceği bir şey mutlaka olmalıydı.

Elif telefonunu kapatıp Sinan'a döndü ve büyülenmiş hâlde onu seyretmeye başladı. Sinirliyken sıktığı çenesinin ortaya çıkardığı yüz kemikleri, erkeksiliğini daha da yüceltiyordu.

Hayranlıkla Sinan'ı seyrederken "Elmalı kurabiye," diye mırıldandı. Babasının ona öğrettiği ilk şeydi. Uzun zamandır yapmamış olması tekrar yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Ve eğer dünyada elmalı kurabiye sevmeyen birisi varsa ya midesinden ya da aklından sorunlu demekti.

Elif'in heyecanını hisseden adam yüzünü ona çevirdiğinde bir kalp atışı kadar süre birbirlerine baktılar.

"Neden öyle bakıyorsun, âşık mı oldun?" diyen Sinan'ın sesi derindi.

"Ah evet çünkü sen olsan kendine âşık olurdun, değil mi?

"Çabuk öğreniyorsun!"

Adama bakarken yakalanmayı sorun etmeyen Elif "İyi de, ya sen bana âşık olursan?" dedi.

"Evet, böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığını hesapladım."

"Bir matematik problemine konu olmak her kadının hayalidir zaten, peki sonuç ne?"

"Yüzde on beş."

Elif "Yüzde bir olumsuz ihtimalle bile aşılar toplatılıyorken," dese de sonuç onu memnun etmemişti. "Yüzde on beşlik olasılık seni korkutmuyor mu?"

"Bu riske rağmen sana âşık olursam," diyen Sinan ne kadar ciddi olduğunu göstermek için Elif'e döndü. "O aşk, peşinden koşmayı hak ediyor demektir. Ayrıca aşkın korkulacak bir şey olduğunu da sanmıyorum."

İncindiğini saklamak için gayret eden Elif neredeyse kahkaha atarcasına güldü. Yüzde on beş, bu hesaplamada sıfıra en yakın sonuçtu. Sinan için asla bir yatak arkadaşından öteye geçemeyecekti. Kötü olansa düşüncelerini saklamayan adama kızamıyor oluşuydu.

Kendini gizleyebilmiş olmayı dileyen Elif "Bir şeyi merak ediyorum," derken rahat görünmek için çabalıyordu. Sinan ise yeniden dikkatini yola verse de göz ucuyla ona bakıyordu.

"Boş ver, artık merak etme."

"Durup dururken neden Rahmi'yi görmeye karar verdiğini ya da asla hissetmeyeceğini bildiğim aşkla ilgili bir şey sormayacağım. Elmalı kurabiye sever misin, diye merak ettim."

Hayatında daha saçma bir şey duymamış gibi bakışlarını kısan Sinan "Olursa yerim," dedi.

"Olsaydı ben de yerdim."

"Sana elmalı kurabiye ısmarlamamı mı istiyorsun?"

Sinan arabayı yavaşlatıp park edene kadar bekleyen Elif sonra tüm bedeniyle ona döndü. "Hayır, sadece merak ettim." Zaten keyifli olmayan adam dışarı bakmak için başını çevirdiğinde daha da gizemli ve gergin görünüyordu. Kurabiye konusu maalesef kapanmıştı. "Ona ne soracaksın?" diyen Elif kendini dizginlemeyi başaramamış ve koyduğu işle ilgili soru yok kuralını çiğnemişti. "Hamdi ve İhsan'ın kavgasını mı?"

Aniden ona dönen Sinan şaşırdığını gizlemedi. "Ne zaman, ne kavgası?"

"Sen Ankara'dayken tartışmışlardı ya."

"Öyle mi, haberim yok?"

İki kaşını birden havaya kaldıran Elif, "Zaten döndüğünün gecesinde Hamdi öldürüldü." dedi. "Seni bilgilendirmeyi atlamışlardır."

"Sen neden söylemedin?"

"Biliyorsun sandım ki benim konularım arasında senin adamlarının kavgaları yok."

Sinan kuşkucuydu ancak bundan nasıl bir sonuca varacağını çözemedi. "Onlar çok iyi anlaşırlardı, şaşırdım." İfadelerini yumuşatıp gülümsemeye çalıştıysa da düşünceleri ona izin vermedi. "Ama haklısın, konunun seninle hiç ilgisi yok."

Elif de gülümsedi, ama onunki gerçeğe çok daha yakındı. "Sorun değil. Hem sohbet arasında İhsan bana Hamdi'ye kızgın olmadığını söylemiş ve onu takdir edecek şekilde konuşmuştu. Sanırım anlık bir gerginlik yaşamışlar."

Elif gülümsediğinde sanki tüm periler Sinan'ın içine ışıldayan peri tozları serpiyordu. Gerilen vücudu esnedi ve zihni gördüğü bu harika şeyle temizlenip ana geri döndü.

"Teknik olarak arabanın içindeyiz, dışarıdakiler üçüncü şahıs sayılmaz, öyle değil mi?" Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldığında sanki bu onun en doğal hakkıymış gibi hissediyordu.

"Hadi öyle diyelim, ne yapacaksın?"

Sinan "Senin en çok sevdiğin," deyip duraksadı. "Tabii benim de, en çok istediğim şeyi."

"Önce Rahmi ile konuş, sonra elmalı kurabiye yemeye...

Son kelimesini bitiremeden Sinan öne atılıp dudaklarıyla genç kadını susturdu. Bu öyle bir öpücüktü her ikisi de bir vücudun hissedebileceği her şeyi hissediyordu.

"O benim dudaklarımla tanışmadan önceydi." diyen Sinan geri çekildiyse de fazla uzaklaşmadı. Yüzünü avuçlarına aldığı Elif'in bir de önce alnını sonra da burnunun ucunu öpüp bıraktı.

Kendine gelebilmesi için Elif'in birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Her an biraz daha görevinden uzaklaşıyordu. Fakat bu düşünce onu ilki kadar korkutmuyordu. Çünkü artık yepyeni, çok daha güçlü ve büyük başka bir korkusu vardı. Tüm detayları öğrendiğinde Sinan'ın onu öpmek için hiç bu kadar istekli olmayacağı, düşüncesi her şeyi örtüyordu.

Arabanın içindeki havanın çözülmesini ve öpücüğün ateşinin dinmesini bekleyen Sinan anlayışlı olmasını dileyen bir ifadeyle bakıp "Arabada bekler misin?" diye sordu. "Bu..."

"Açıklama yapmana gerek yok. Tabii ki beklerim."

"Söz, beni özlemene izin vermeden döneceğim."

Sinan ona minnetle gülümseyip arabadan inerken Elif telefonuna baktı. Önce diğer ortağını aramak için onu açtı, fakat hemen sonra vazgeçip kapattığı telefonu cebine koydu.

* * * * *

Her şey aslında bir yanılsamadan ibarettir, sen onu ne görmek istersen, o, o olur. Sinan'ın aklı, yanıldıklarını düzenlemekle o denli meşguldü ki bu defa Elif bile onu toparlamaya yetmedi. Çünkü meşguliyeti zihninden çok, kalbindeydi. Rahmi'nin onu ikna edememesinden korkuyordu.

Zile basıp beklediği çeyrek dakikanın sonunda açılan kapının ardında Rahmi belirdiğinde bir anlığına şoka uğramış gibi kasıldı. Genç adamın görüntüsü için sadece berbat demek yeterli değildi. Acı onu öldürmemiş, kilometrelerce süründürmüş gibiydi.

"Efendim hoş geldiniz," diyen Rahmi şaşırmakla sevinmek arasında bir yerde dururken, kapı aralığından uzaklaşıp kenara çekildi. "Lütfen buyurun."

Sinan tereddütsüz içeri girip salona geçti. Tam da bir erkeğe ait olduğu belli olan evde, fazladan tek eşya ya da aksesuar yoktu. Olanlar ise diğer tüm renkler tükenmişçesine siyahtı.

Oturmak yerine pencere kenarına geçen Sinan ellerini cebine koyup genç adama döndü ve "Nasılsın diye sormaya korkuyorum," dedi. "Bu hâlin ne böyle!"

"Bunun onun başına gelmiş olmasını kabullenemiyorum. O şekilde olmamalıydı."

"Ne şekilde olmasını tercih ederdin?"

Koltuğun ucuna çöken Rahmi, başını ellerinin arasına aldı ve olduğu yerde sallanmaya başladı. Sinan önce ona zaman tanıyıp kendine gelmesini bekledi. Kurtuluş yolunu tek başına bulması gerekiyordu. Fakat sonra Rahmi kısa saçlarını çekiştirmeye başladığında Sinan öne atıldı. Genç adamın ellerini kan dolaşımını engelleyecek şekilde tutup onu durdurdu.

İnsan acısıyla yaşamayı öğrenemedikçe geride kalanları kaybetmeye kendinden başlardı.

Rahmi yalvaran gözlerle patronuna baktı. Sarp ve ölüm dolu dağları aşıp medeniyete geldiklerinde hayatın gerçek yüzünü gördüğünü sanmış ve onunla dalga geçmişti. Fakat yanılmıştı.

"Son operasyonda tuzağa düştüğümüzde Hamdi, kendini bize siper etmeye kalkışmıştı." Rahmi'nin gözünün önünde tüm berraklığıyla parlayan anı, onun asker duruşu almasını sağladı. "Gecenin zifirî karanlığı, patlayan silahların ateşiyle aydınlanmıştı. Yirmi kişiydik, çatışma bittiğinde altı kişi kalmıştık. Düşmandan geriye ise bir şey kalmamıştı. Azrail işini bitirip gittiğinde öylece bekledik. Hiç konuşmadık. Yaşadığımız şeyi kelimelere dökecek cesaretimiz ve duyacak gücümüz tükenmişti. Gün aydınlanmaya başlarken gelen helikopterler iki yüz metre aşağıya iniş yaptı. Hamdi sırayla önce ağır yaralıları, sonra daha hafifleri ve en son şehit arkadaşlarımızı taşıdı. Sonra teröristleri buldu. Belki gelip alırlar diye ölenlerin yanlarına direk dikti. Yaralı olanları da helikoptere taşıdı. Onları aç kurtlara bırakmasını söyledim, ama o, "Ya onları bekleyen anaları varsa?" dedi ve hepsini taşıdı. Helikopterler olması gerektiğinden fazla yük aldığından ikimiz merkeze yürüyerek inmek zorunda kaldık. Sürekli şikâyet ettim, o ise sabırla beni dinledi. Kabullenemediğim ölüm değil, efendim." Yeniden sustu ama sonra daha da kararlı şekilde çenesini sıkıp dudaklarının arasından konuşmaya başladı. "Kalleşçe infaz edilmesini hazmedemiyorum ve ben her saniye keşke o dağda ölseydi diyorum."

Rahmi susup Sinan da bir şey söylemeyince ağır bir sessizlik odanın içine çöktü. Geride kalanların ödediği bedel buydu. Keşke denizinde hayatta kalmaya çalışmak...

"Maalesef kadere karşı gelemeyiz." Hislerine rağmen Sinan'ın sesi duygusuz ve netti. Aynı tavırla "Ayağa kalk!" dedi. Rahmi aldığı komutla yerinden kalkıp bacaklarını açtı ve emirlere hazır olduğunu belli etmek için ellerini arkasında birleştirdi. "Hamdi'nin cenazesini teslim edecekler, ailesinin yanında olup her şeyle senin ilgilenmeni istiyorum. Ona layık bir tören olsun."

"Tabii efendim, büyük bir onur ve gururla yapacağım."

"Güzel." Sinan genç adamdan uzaklaşıp pencerenin önüne geçti. "Şimdi sana iki sorum var. Düşünmeden cevap vermeni istiyorum. Hamdi ile İhsan neden kavga etti?"

"Kavga değildi. Hamdi yine sinirine hâkim olamamıştı. O gece biz sizi hastaneye götürmüştük, geride kalan İhsan evi kontrol etmemiş."

"Yapmadığını nereden biliyordunuz, İhsan mı söylemişti?"

"Hayır, simülasyonu hazırlatırken saldırganın evde olduğu sonucuna vardık. Eğer İhsan kapının önünde beklemek yerine evi araştırsaydı onu yakalayabilirdi."

Vardıkları sonuç Sinan'ı daha da meraklandırmıştı. "Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

"Aslında bizimki sadece varsayımdı. Çok fazla sonuca ulaşamıyorduk, eksikler vardı. Hamdi de kendi bulmaya karar vermişti. Siz Ankara'dan gelmeden önceki son gece sabaha kadar videoları izledik. Vardığımız sonuç tamamen gördüklerimizi yorumlamakla oldu."

"Bana neden haber vermediniz?"

"Hamdi İhsan'ı görünce dayanamayıp üzerine atladı. Tartışmadan sonra da gitti ve beş altı saat sonra yani siz Ankara'dan dönmeden önce eve geldi. Nereye gitti bilmiyorum, ben sormamıştım, o da söylememişti." Rahmi bir an duraksayıp cümlesini düzeltti. "Aslında dalgındı. Sanki bir şey biliyor ve onu söylemekten kaçınıyor gibiydi. O an için konunun simülasyon ya da İhsan'la ilgili olduğunu düşünüp üzerine gitmemiştim. "

"Değil miymiş?"

"Bilemiyorum. Ancak düşündükçe konunun başka bir şey olabileceği kanısına vardım."

Rahmi'nin sesi cılızlaşınca sustu. Çıktığı derin dehlize yeniden düşmek istemiyordu.

Genç adamın acısına ve pişmanlıklarına şahit olan Sinan da ona yeni bir soru sormadı. Aradığı iki cevabı tek bir soruyla almıştı. Gerisini İhsan'la halledecekti.

Rahmi'nin yanına varıp omzuna dokundu. "Dostuna yakışır şekilde hazırlan ve ona karşı son sorumluluğunu yerine getir. Beni de gelişmelerden haberdar et."

"Başüstüne efendim."

Sinan evden ayrılırken hem Güçer'in hem de Esmer'in seslerini duymak istediğini anladı. İnsan, keşkeleri hayatından eksilttiğinde mutlu olur. Bu yüzden geleceğe yapabildiği kadar az keşke taşıyacak, bahanelere kanmadan içinden geldiği gibi davranacaktı.

* * * * *

Bir adım önünde olan Elif yürümeye devam ederken Sinan güvenlik kabininin yanında durduğunda "Hoş geldiniz," diyen Mikail, elindeki kutuyu ona uzattı.

Genç adam görevini yerine getirmekten memnundu, hislerinin tam karşılığı ise şaşkınlıktı. Elmalı kurabiye bulmak için fırınları dolaşması sorun değildi, ama böyle bir isteğin Sinan'dan hem de yazılı bir mesajla gelmesi kesinlikte tuhaftı. Ve adamın şu anki yüz ifadesi. İçindekileri alan Mikail'in kendisi olmasaydı kutuda başka ve özel başka bir şey olduğunu düşünebilirdi.

Dudaklarını sağa doğru kıvıran Sinan adımlarını genişletip Elif'e yaklaştı. Kulağına doğru eğildiği genç kadına "Teşekkür ederim," dedi ve geri çekildi. "Bu senin için."

"Bu ve teşekkür ne için?" Elif şaşırmıştı ve tam da öyle bakıyordu.

"Yanımda olduğun ama dırdır etmediğin için."

"Dırdır etmememin seninle ilgisi yok, ben öyle biri değilim."

"Bir dırdırcı da aynı böyle söylerdi!"

İhsan'ın kapıyı açmasıyla cevabı ağzının içinde kalan Elif dudaklarını birbirine bastırdı. Ancak hislerini, Sinan'a bakışlarıyla anlatmaya çalıştı.

"Hoş geldiniz efendim."

"Sağ ol İhsan," diyen Sinan genç kadının geçmesi için elini uzatıp ardından kendi de içeri girdi. "Beni salonda bekler misin, konuşmak istediğim bir konu var."

Sorgulamadan yanlarından ayrılan İhsan'ın ardından Sinan genç kadına döndü. Yakınlardı ama temastan uzak duruyorlardı.

"Almayacak mısın?"

Sinan'a kuşkuyla bakan Elif kutuyu uzanırken "Nedir bu?" diye sordu.

"Elmalı kurabiye, sorunca canın çekti diye düşündüm."

Omuzlarını düşürüp gülümseyen Elif keyifle inledi. "Ama ben bunu kastetmemiştim."

"Elmalı kurabiye denilince insanların aklına genelde elmalı kurabiye gelir. Başka ne kastetmiş olabilirsin?"

Başını sallayan Elif "Hayır, yani kendim için..." dedi ama devamını getirmedi. Yanlış anlaşılma da olsa bu hoşuna gitmişti. Adamı etkilemenin yollarını ararken ağa takılan kendisi olmuştu.

"Şu anda bir şey anlamamam normal mi?"

"Kesinlikle normal. Senlik bir durum yok." Kurabiye kutusunu adama doğru kaldıran Elif hâlâ gülümsüyordu. "Ayrıca bunun için teşekkür ederim."

"Sana afiyet olsun, ben İhsan'la kavga meselesini konuşmak istiyorum."

"Tahmin ettim, sorun değil."

"Ama bir saat sonra odamda buluşalım." Sinan'ın sesi yumuşak ve davetkâr, bakışları ise derindi.

Adamın çarpıttığı dudaklarına karşın hayretle gözlerini açan Elif "Delirdin mi, gündüz vakti ve ev kalabalıkken mi?" diye çıkıştı. "Ayrıca beni ne sandın ki bu şekilde odana çağırabiliyorsun!"

Sinan dudaklarını iyice sağa doğru kıvırdığında dönüştüğü şey harikalar listesine eklenirdi.

"Söylediklerin çalışma şartlarımız için neden sorun olsun, anlamadım."

Elif'in kanı yanaklarına hücum etmiş ve kıpkırmızı olmuştu. "Çalışma odana mı?"

"Evet, sen ne anladın?"

"Yani şey, sen İhsan'a salon deyince biz de orada şey yapacağız, yani çalışacağız sandım."

Sinan sesini alçaltıp "Yanakların seni bu kadar ele verirken yalan söylemekle uğraşma." dedi.

"Beyaz tenliyim, güneş hemen kızartıyor."

"Yoksa seni yatak odama çağırdığımı düşünüp heyecanlandığın için değil."

Elif kızgınlıkla kendini geri çekerken sadece bir saniyeliğine adamın gözlerinin içine baktı.

"Senin de başaramadığın şeyler olduğunu kabul et ve lütfen espri yapmayı bırak."

Sinan ayağıyla kapıyı kapattı ve öne uzanıp uzaklaşmaya çalışan Elif'i yakaladı. Sonra da onu aynı hızla kendine çekti. Bir elini ensesine diğerini beline doladığı genç kadın daha ne olduğunu anlamadan dudaklarıyla dudaklarını örttü. Bunu yapmayı, onu hissetmeyi ve dudaklarının tadını seviyordu, fakat şartlardan dolayı hemen bırakmak zorunda kaldığı Elif'i omuzlarından tuttu ve yüzü yüzüne gelene kadar bekledi.

"Yanımdan kızgın ayrılma. Senin bir yerlerde bu hâlde olduğunu bilirken yapamam." Sinan konuşmasını bitirmeden Elif'in öfkesi silinip gitmiş, yerini yarım bir tebessüm almıştı.

"O zaman beni kızdırma!"

"Amacım kızdırmak değildi," diyen Sinan elini genç kadının kolunda aşağı yukarı doğru sürükledi. "Seni gülümserken seyretmenin haricinde en çok yanakların kızardığında izlemeyi seviyorum. Kendi zevklerim için seni mutsuz ediyorsam özür dilerim."

Utanmak için geç kalan Elif bir şey söylemeden parmak uçlarında yükselip Sinan'ı öptü ve hemen kendini geri çekip koşarcasına uzaklaştı.

Genç kadının geride bıraktığı teninin kokusunu heba etmek istemeyen Sinan ise önce havayı kokladı, sonra da yüzündeki tüm ifadeleri sildi.

Kabullenmeme ve endişe. Son günlerde tam da bu çelişkili ruh hâlindeyken ona iyi gelen tek şeyin Elif olması garip bir paradokstu.

* * * * *

MİNA

1990, Bir Kış Günü, Adana

İnsan kaybedeceğini bildiği savaşa girer mi? Bana göre bu sorunun cevabı başka bir soruda saklıydı. İnsan öleceğini bildiği hâlde yaşamaya devam eder mi?

Yaşamak için inatla nefes aldığıma göre savaşabilirdim. Ancak istediğim tek şey aşktı, sonunu bildiğim bir savaşa başlamak değildi.

"Mine, bak bana." diyen Joseph'in sesindeki çaresizliği duyabiliyordum.

Ellerimi içine aldığı büyük, güçlü ve güzel ellerine baktım. Sonra istediğini yapmak için başımı kaldırıp yüzüne baktığımda sesindeki çaresizliği gözlerinde gördüm.

Kalbim gitme diye çığlık atarken dudaklarım "Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Uzun değil, iş var, halledip sana geri döneceğim."

Hülya ile konuşmamızın üzerinden geçen on gün boyunca sadece düşündüm ama düşüncelerimi sonuçlandıramadığım için hiçbir şey yapamadım. Ne söylediklerini unutabildim, ne de Joseph'e sorabildim. Bebekten de bahsedemedim. Sadece bekledim. Bir işaret, belki doğru bir an, ya da bir mucizeydi beklediğim.

Aslında korkmuş, kaçmış ve ertelemiştim. Şimdi de korkularımla yüzleşme anındaydım.

Ailesinden bahsetmesini umarak günlerce Joseph'in gözlerinin içine baktıktan sonra o sadece gitmekten bahsediyordu. On gündür durgun ve düşünceliydi, sebebinin Hülya'nın anlattıklarıyla ilgili olmadığı konusunda kendimi ikna etmekle geçirdiğim onca zorlu

zamanın ardından, çabalarımın boşuna olduğunu duymaktan öte değildi adamın söyledikleri.

Çaresizliği benimkisiyle eş değerdi ve belki de sakin kalabilmemin sebebi buydu.

Bebekten bahsedersem gitmesini engelleyebilir miydim? Peki, bu beni mutlu eder miydi? Etmezdi. Ben Hülya değildim. Bebeğim silahım değil, aşkımın kanıtıydı.

Başımı tekrar önüme eğdim. Hayat bulduğum okyanus gözlerde şimdi boğulmak üzereydim. Aslında huzurla teslim olmaya ve orada ölmeye razıydım. Tabii eğer içimdeki minicik umudun varlığını hissetmeseydim. Hâlâ inatla nefes almaya devam ediyorsam da o umut sayesindeydi.

"Çok gecikme, seni özlerim."

Tek söyleyebileceğim buydu. Ama eğer geri dönerse ona her şeyi anlatır ve hayallerimi onunla paylaşırdım. Yoksa niyeti gitmek olan birisinin önünde dağ olsam durduramazdım.

Ellerimi bırakıp kollarıyla beni kavradı ve içine sokmak istercesine sıkıca kendine bastırdı. Saçlarımı kokladığında ben de tüm ciğerlerimi onunla doldurmak için derin bir nefes aldım.

Yaşamın sırrını keşfetmek istercesine "Lavanta," dediğinde gülümsedim. Beni yavaşça bırakırken boynumdaki yemenimi tutup çekti ve yüzüne bastırıp kokladı. "Onunla seni benimle götürecek, gelince sana yine verecek."

Gülümsedim. Dönmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Biliyorum. Çünkü aslında beni ikna etmek için konuşmuyordu. Geri dönmek için kendine sebepler hazırlıyor ve kendini teselli etmeye çalışıyordu. Hiçbir şey için değilse bile emaneten aldığı yemenimi vermek için dönecekti.

Onu son bir kez daha koklayıp cebine koydu. Sonra da boynunda duran zincirli asker künyesini çıkarıp öptü ve benim boynuma astı. "Hep seninle olacağım."

"Ve hep benimle kalacaksın." dediğimde bir kere daha güçlü kollarını bana doladı.

Eğer sarılmasaydı dizlerim artık beni taşıyamayacak ve yere yığılacaktım. Gücüm kalmamıştı. Ne ayakta duracak ne de metanetli görünecek hâlde değildim. Özlem, sevgim ve ona yüklediğim tüm anlamlarla kollarımı Joseph'e doladım. Kokusunu, tenini ve onu hissettim.

Ne var ki kalbimin korkusuna daha fazla direnemedim ve "Ya dönemezsen?" dedim.

Beni bırakmadı ama yüzümü görebilmek için geri çekilip parmak ucuyla çenemi tuttu ve yukarı kaldırdı. Şimdi tam gözlerimin içine, daha ayrılmadan yanmaya başlayan özlem ateşiyle bakıyordu. Ben onun aşkına inanıyordum, inanıp güvenmediğim önce yalancılar, sonra da kaderimdi. Sahip olduklarım olamadıklarımın altını çiziyordu.

"Dönüş yoksa bil, öldü ben."

Aynı gökyüzünün altında olduğumuzu bilmek bile beni mutlu ederken ölüm içimin buz kesmesine sebep oldu ve onu susturmak için sevdiğim adamı öptüm. Şaşkınlığı kısa sürdü ve o da beni veda hatırası gibi öpmeye başladı.

İlk defa geleceğe dair umut, sevgi ve mutluluk dolu hayaller kurmaya başlamıştım. Fakat yol üstünde bir yerde hayallerim yıkıldı ve sonsuza dek elimden alındı. Yenildiğim yerin neresi olduğunu çok düşündüm. Sonra, kaybettiğim anın bu an olduğunu öğrendim. Elimden ve kalbimden aşkım, geleceğimden de mutluluk tam burada alınmıştı.

Zavallı, genç ve cahil Mina, seni koruyamadığım için çok üzgünüm.

* * * * *

Bugün Josephsiz dördüncü güne uyandım. Eğer bu da biterse geriye on gün kalacaktı.

Henüz itiraf edemezsem de korkularımın ve kendimi hüzne teslim edişimin asıl sebebi Hülya'nın anlattıklarıydı. Aklım ona inanmamayı seçmişti ama kalbim, onu ikna etmek zordu.

Joseph'in bana baktığı gibi başka bir kadına baktığı düşüncesiyle dahi kalbim, göğüs kafesimi parçalamak istercesine atmaya başlıyordu. Bu hâldeyken onu nasıl ikna edebilirdim?

Nişanlı olayı gerçekse ve ailesi Joseph'i onunla evlendirmeyi başarırsa ya da Joseph onu gördüğünde aslında istediğinin o olduğuna karar verirse...

Hayır! Joseph dönecek ve en sevdiğim yemenimi bana geri getirecekti.

Ağlamak üzere olduğumu anlayınca elimdeki süngerle tencerenin dibini daha sert kazımaya başladım. Parmaklarımın acıdığını ve omzumun sızladığını hissetsem de zihnimdeki ve kalbimdeki sesleri bastırmayı başarmıştım.

"Dur!" Süleyman ağabeyin uyarısıyla durdum. "Artık kendine zarar vermeyi bırak."

"Kurumuş, çıkmıyor."

"Bırak kurusun, vakti geldiğinde dökülür ve kaybolur gider. Sadece zamana ihtiyacı var."

Cümlesinin sonuna doğru yumuşayan sesiyle Süleyman ağabeyin bana ne demek istediğini anlamıştım. Ama zaman falan yoktu. On gün... On gün sonra söz verdiği gibi Joseph gelecek ve ne benim ne de duygularımın kuruyup gitmesine müsaade etmeyecekti.

Başımı kaldırdım. Tencere ve süngeri lavabonun içine bıraktım. "Kuruyunca çıkmaz, yapışır kalır orada ve bir daha kullanamaz hâle gelene kadar da çürür."

"Ah Mina, hayatı yanlış yerden öğrenmeye başlamışsın. Oysa seni dikkat ol diye uyarmıştım."

"Tencerenin suçu yok. Aşçı yanlış ısı kullandı."

"Ve senin de bunu hesaplaman lazımdı."

Son sözüyle ne demek istediğini anlamayınca yüzümü buruşturup kaşlarımı çattım. Bana nasihat vermediğinin, açıklama yaptığının farkındaydım. Anlamadığım, bahsettiği şeyin ne olduğuydu. Ona sormak için ağzımı açtım, fakat daha dilim dönüp dudaklarım kıpırdamadan içeri giren iki Türk askerinin sesiyle sustum.

"Süleyman Güven!"

Adamların çağrısına karşılık Süleyman ağabey bana acıyan ve af dileyen gözlerle bakıp askerlere döndü. "Hemen geliyorum." dedi ve söylediği gibi de yapıp yanımdan ayrıldı.

İki askerin arasında yürüyüp mutfaktan çıkana kadar ardından baktım. Sonra neler olduğunu çözebilmek için işini bırakmış ve boş kapıya doğru bakan mesai arkadaşlarıma göz gezdirdim.

Ben kendi hüznümle baş etmeye çalışırken bir şey olmuş ve onu kaçırmıştım. Süleyman ağabey dünyanın en yüce gönüllü adamıydı. Onun yanlış bir şey yapmadığına emindim.

Şefin "Everyone to their job!" diye bağırmasıyla mutfak yeniden canlandı ve herkes onun dediği gibi işinin başına döndü.

O gün mesai bitimine kadar Süleyman ağabeyi tekrar göremedim. Lakin servise binip yerime oturduğumda, onu otopark alanının köşesinde dikilirken gördüm. Bir anda çökmüş gibiydi.

Sabah ilk iş ona ne olduğunu sormak için kendimi tembihledim. Ne var ki kader değil miydi, kulun kurduğunu bozan. Ve kul değil miydi, plan yaparken kaderi hesaba katmayan.

Ben o soruyu Süleyman ağabeye soramadım, çünkü ne o sabah ne de diğer sabahlar onunla o mutfakta bir daha hiç karşılaşmadık.

* * * * *

İlerleyen zaman, özlemi de beraberinde arttırmasının yanı sıra korkularımı da büyütüyor, Joseph ya gelmezse düşüncesi nefesimi kesiyordu. Gözyaşlarımı oldukları yerde tutamayacağımı anladığımda lavaboya koştum ve kapıyı kilitledim.

Joseph'le ilk konuştuğum, ona dokunduğum bu yer, benim mabedimdi.

Beni beklediği yere geçip tıpkı onun gibi sırtımı duvara dayadım. En çok da Joseph'e ait bir şeyleri unutmaktan korkuyorum. Tenini, kokusunu, sesini ve gözlerini... Bu bekleyiş binlerce kelime eder ama ben sadece susup benim yerime yaşlarımın konuşmasına izin verdim.

Ya gelmezse, onsuz nasıl yaşarım, diye kendime sormaktan uzak duruyorum. Yaşayamam. Hele bebekle ne olurum? Yok, yapamam. Düşünemem. Eğer bunları düşünmeye başlarsam ona ait umutlarımı kaybettim demek olurdu.

Ağlamayı kesip kendimi tokatladım ve yüzümü yıkamak için aynanın karşısına geçtim. Kendime bakmak yerine aynaya yansıyan karşı duvara diktim gözlerimi. Joseph en tatlı gülüşüyle oradaydı. İçimde bir şelalenin coşkusuyla akan ferahlamayı hissettim. Fakat sonra yavaş yavaş değil aniden görüntü kaybolduğunda coşku yerini ateşe bıraktı. Damarlarımı yakıp geçti ve en nihayetinde kalbime ulaşıp oraları kora çevirdi.

Ellerimi lavaboya dayayıp ayakta kalmak için güç almaya çalıştım. Kendimden başka sığınacak kimsem kalmamıştı. Varlığıyla bile bana güven veren ve her daim arkamda, yanımda olduğuna inandığım Süleyman ağabey de gitmişti.

Servise binerken onu gördüğümde gideceğini bilseydim iner koşar ve ona sarılıp gitme derdim. Kaderim buydu ki, yanımda kalmasını istediklerime dur diyemiyordum.

Bana veda etmeden gitmişti. Kulaktan dolma duyduğum bilgilere göre tayinini istemişti. Kimisi Ankara, kimi İstanbul, bazıları da Manisa'ya gitti diyordu.

Ona kırgın olsam da gittiği yerde mutlu olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum.

Bir kere daha kendimle dertleşmeyi, kendime dürüst olmayı başaramamıştım. İşin sırrı önce kendinle konuşmaktı. Çünkü mesele, başkalarından beklemek yerine önce kendine inanmaktı.

* * * * *

Adımlarımı daha hızlı atabilmek için verdiğim çaba işe yaramıyordu. On dakikalık yol uzamışçasına sanki saatlerdir koşuyordum.

Günlerden cumartesiydi. Evdekilerden erken uyanmış ve yatağın içinde kıvrılıp bulantımın geçmesini bekliyordum. İşteyken daha zordu. Mutfaktaki her koku beni ayrı ayrı mahvediyordu.

Gün ağardığında duymuştum sesi. Birisi "Mina" diye bağırıyordu. Emin olmak için beklerken devamında kapının yumruklandığını işitmiştim. Yerimden nasıl kalktım bilmiyorum. Ancak kapıyı açıp, kardeşimin görümcesinin yüzünü gördüğümde korku neydi anlamıştım.

"Mina Abla," diyen kız devamını getirmekte zorlandı. "Yengem ölüyor, çok kan var."

O anlatmaya devam ediyordu ama ben koşmaya başladığımda artık onu duymuyordum. Korkumla yol alırken kulaklarımda sadece kalbimin sesi vardı. Her atışı öncekine göre daha sertti.

Yaklaşan tehlikeye karşı hissettiğim yoğun acı, coşkuyla beni ablukaya alırken ağzım kurudu, yüreğim dermandan kesildi.

Ancak bacaklarım korkunun etkisiyle beni kardeşime doğru taşımaya devam etti.

Küçük kerpiç eve geldiğimde kapıdaki kalabalığı yarıp kendimi içeri attım. O an, Ayşe'yi gördüğüm o an, geçmiş yeniden önümde belirdi.

Yine böyle bir yatakta kanlar içinde yatan annemin elini tutuyordum. Kadınlar tıpkı şu an olduğu gibi etrafta koşuşturup onun için bir şeyler yapmaya çalışırken, annem ve ben sessizce kaderimizi bekliyorduk. Aynı kaderi tekrar yaşayacak gücüm yoktu, yine de can havliyle kendimi Ayşe'nin yanına bıraktım ve elini tuttum. Soğuk ve renksizdi.

Bu his de o kadar tanıdıktı ki, yine on yaşında küçük bir kız çocuğu olmuştum.

İçimde onca acı, gözümde tonlarca gözyaşı ve dilimde kavurucu binlerce kelime vardı ama ben onunla canımı paylaşırcasına kardeşimin elini tutmaya devam ettim. Sesler arttı, panik çoğaldı, ölümün çaresizliği odaya dağıldı.

Yattığı yerden, yatağından aşağıya akan kan oluk oluktu. Elimi Ayşe'nin alnına koydum, soğuk terler tenine yapışmış ve yemyeşil olmuştu. Mecali, feri kalmamış hâlde gözlerini açtı. "Melek" diye mırıldanırken sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Ama ben onun ne demek istediğini anlamıştım. Kızını bana emanet ediyordu.

Eğildim, kokladım, öptüm, sarıldım ve bu defa sevdiğime "Gitme," diyebildim.

Öyle bir şeydi ki hissettiğini, istediğini kendi sesinden duymak, insan kendini ancak o zaman ikna edebiliyor ve o zaman anlayabiliyordu.

O an hayattan tek istediğim Ayşe'nin kalmasıydı. Ben bu acıyı yaşamış ve geride kalanların ne hâle geldiklerine şahit olmuştum. Çok kere annemle gidebilmiş olmayı dilemiştim. Kaç gece kız kardeşlerimin yaşlarını silmiştim. Annesini hiç görmemiş olan erkek kardeşimin yoksunluğunun açtığı boşlukta kaç kere onunla birlikte kaybolmuştum.

Kendim için değilse bile Ayşe'nin doğacak olan bebeğinin ve kızı Melek'in bizim yaşadıklarımızı yaşamasına izin veremezdim. İmkânlarım kısıtlıydı ama şeytanla anlaşma yapabilecek silahlarım vardı. Belki de sadece ruhumu şeytana satmaya gidiyordum. Ama o an kâr-zarar analizi yapabilecek durumda değildim.

Yerimden fırladım. Kendimi dışarı atıp yeniden koşmaya başladım. Şeytanıma kendimi, aşkımı ve ruhumu satmaya giderken yaşayacağım pişmanlıkların hepsini korkularımla gölgeledim.

* * * * *

8. BÖLÜM

Bazı sırlar hem can acıtırmış hem de bedene ağır gelirmiş. Zamanla da yer eder ve kalpte irin olurmuş. Sinan da saklanmış ve irinli yaraya dönüşen bu sırrı açığa çıkartmak için uğraşıyordu.

Sanki gerçekle yalan birbirine dolanıp yumak oluşturmuş ve bu hikâyedekiler de her bir ucundan tutmuştu. Daha fenası her şeyi başlatan o yalan, çığ gibi büyüyerek bugüne gelmişti.

Az önce karşısına oturmasını söylediği İhsan'a hâlâ tek bir soru bile sormamıştı. Nereden başlayacağını bilmediği için değil, genç adamı tartmak için bekliyordu.

Havadaki gerginlik duvarlara çarpıp geri dönüyor ve yarattığı negatif titreşimin sesi duyabiliyordu. Sinan da beklediği sürenin yeterli olduğuna ikna olup öne doğru çıktı.

"Senin en çok açık sözlülüğünü sevdiğimi biliyorsun. derken temkinliydi. Şüphelerinden yola çıkıp yanlış bir hamleyle İhsan'ı kırmak istemiyordu. Hayatındaki herkesin bir rolü vardı ve onlara o sorumlulukları tek tek Sinan vermişti. Hepsi değerliydi, ilk hatalarında onları harcayacak bir adam olmaması yaptıkları hatanın şekline bağlıydı.

"Sağ olun efendim, ama kişi karşısındakinin yansımasıdır."

Asıl kısma geldiğini belli eden Sinan arkasına yaslandı. "Sana iki sorum olacak, saldırıdan sonra geride kalan sendin. Neden evi kontrol etmedin?"

"Çünkü evi kontrol etmem gerektiğini düşünmedim."

Sinan hiç beklemediği bu cevabı önce algıladı, sonra sindirip "Bir mekânda gerçekleşen saldırının ardından yapılacak ilk iş nedir?" diye sordu.

"Güvenliği sağlayıp yaralıları kontrol etmek ve mekânı incelemek. Ancak efendim, benim saldırıdan ya da başınıza gelenden haberim yoktu."

"Nasıl olmaz?"

"Siz ve Hamdi evde, Rahmi arka bahçede ve ben de güvenlik kulübesinde gece nöbetçisini bekliyordum. Her şey sakin ve normalken evin kapısı açıldı. Hamdi'nin birini taşıdığını gördüm. Ben dışarı çıkana kadar o, kulübeye varmıştı ki sizi fark ettim. Baygın gibiydiniz. Panikle ne olduğunu sorduğumda Hamdi 'Bilmiyorum, sanırım rahatsızlandı.' dedi ve bana evde kalmamı söyleyip Rahmi ile sizi hastaneye götürdüler."

"İmkânsız," diyen Sinan'ın kaşları çatıldı. "Hamdi beni nasıl bulduğunu anlatmıştı."

"Üzerinizde kan ya da başka bir ibare yoktu. Kendi adıma zehirlendiğinizi düşünmüş ve her şey tazeyken inceleme ekibine haber vermiştim. Ensenizden darbe aldığınızı doktorlar söyleyene kadar bilmiyorduk. Hamdi beni arayıp saldırıya uğradığınızı ve ekip çağırmamı istediğinde zaten gelmişlerdi. Onlara durumu anlatınca araştırmayı derinleştirdiler. Oysa sadece mutfaktan numune alıp, odanıza şöyle bir bakıp gideceklerdi."

Mutfak. Adamların ilk olarak oraya girmesi Berfin'in işini kolaylaştırmıştı.

İhsan'ın verdiği detaylar önemli olsa da sorusunun cevabını alamamıştı. Genç adam da durumun farkında olmalıydı ki küçük bir ara verip anlatmayı sürdürdü.

"Hamdi sizi masanızın altında sandalyenizin tekerleklerinin üzerinde bulmuştu. Odanız dağılmamış, boğuşma olmamış, ses duyulmamış ve kan yoktu. Kısaca saldırı olduğuna dair şüphelenecek bir durum değildi. Zaten evinizde hem de biz varken başınıza bunun gelme olasılığına, ben milyonda bir bile ihtimal vermezdim. Hatta

kameradaki o karartıya ait bir saniyelik görüntü olmasaydı, ben düştüğünüzü ve düşerken ensenizi çarptığınıza inanmaya hazırdım."

Yorum yapmayan ve ne düşündüğünü belli etmeyen Sinan "Peki Hamdi sana neden saldırdı ve tartıştınız?" diye sordu.

"Onu iki defa üst üste geride bırakmanıza içerlemişti. Ankara'da olduğunuz dönemde hiç uyumadan simülasyon için uğraştı. Evde yeterince adam vardı. Sadece bir saatliğine çıkmıştım."

"Nereye, ne zaman?"

"Size yapılan saldırıdan saatler önce caddedeki kafeye gittim." İhsan'ın sesi zayıflamış ve utancını açık etmişti. "Arkadaşımla kahve içip geri döndükten hemen sonra da Bakan Bey geldi."

"Zamanlaman oldukça kötüymüş."

"Evet ve Hamdi haklıydı, sadece tepkisi fazlaydı. Fakat ne denli stresli olduğunu düşününce tepkisini de anlayışla karşıladım. Size değilse de en azından gittiğimi ona haber verebilirdim."

"Bana yapılan saldırıdan saatler önce, hem de habersizce gidip, arkadaşınla bir saat oturup, kahve içip geri döndüğün için Hamdi öfkelendi, doğru mu?"

Sinan'ın cümlesini uzatmasının nedeni, İhsan'ın ne yaptığını başkasından duymasını istemiş olmasıydı. Genç adam da acı bir tebessümle ona karşılık verince beklediği tepkiyi almış oldu.

"Simülasyonu hazırlamak için araştırmayı kendi yapmaya karar vermişti. Sadece saldırı anını değil, Bakan Bey gelmeden saatler öncesine ait görüntüleri de izlemeye başlayınca benim evden ayrıldığımı görmüş. O sinirle üzerime atıldı. Tartışmamızdan sonra kafeye gidip görüntüleri incelemiş. Buna biraz içerlemiştim. Gerçi şimdi önemi yok..." İhsan'ın acı tebessümü daha da buruk hâle gelerek genişledi. "Toplamda bir saat on iki dakika yokmuşum, elli sekiz dakikasında arkadaşımla oturmuşum, geri kalan süreyi de yolda geçirmişim."

"Başka bir şey yok mu, Hamdi'nin kafeye gidip araştırma yapması uzun sürmüş olamaz. Oysa tüm öğleden sonrayı dışarıda geçirmiş."

"Doğru. Sizin Ankara'dan gelmenizden kısa süre önce dönmüştü eve. Konuştuk. Rahatlamak için dolaştığını ama işine yaramadığını düşünmüştüm. O gün biraz farklıydı. Zaten, evi bırakmana sebep olan arkadaşın senin için ne kadar değerli, diye sorunca gerilmiştim. Yeni bir tartışma istemediğim için yanından ayrıldım. Sonrasında siz geldiniz zaten ve biz evden ayrıldık. Sabahında da malum, artık onunla konuşma şansım kalmamıştı. Keşke yanında dursaydım..."

Sinan genç adamın ne hissettiğini öyle iyi anlıyordu ki sessiz kalıp kendiyle hesaplaşmasına izin verdi. Bazı keder ve keşkeleri iyileştirmeye hiçbir dokunuşun ve kelimenin gücü yetmezdi.

Ona tanıdığı süre dolunca Sinan "Bu kadar yeter, gidebilirsin," dedi.

İhsan ayağa kalktı lakin hemen gitmedi. "Bu arada, istediğiniz inceleme yapıldı. Ev temiz."

Sonucun farklı olmasını umsa da böyle sonlanacağını tahmin ediyordu. Savaştığı kişiler aptal değildi, Sinan'ın evine dinleme cihazı yerleştirmenin sakıncalarını öngörebiliyor olmalıydılar.

Adam yanından ayrılırken Sinan bir kere daha keşke demekten kendini alamadı. Hatalar hayattaki tecrübelerimizmiş. Ancak ölüm söz konusu olduğunda hatalar da keşke oluyordu.

Hamdi o öğleden sonra ne görmüş ya da ne öğrenmişti ki tek başına ölüme gitmişti?

Maalesef diğerleri gibi Sinan da ona şans vermemiş, adam açıklamak istemiş fakat onu durdurmuştu. Şimdi hangi söz, hangi keşke ya da hangi pişmanlık o anı geri getirebilirdi? Hamdi'nin öğrendiğini kendisiyle birlikte götürmesine hatta belki de o yüzden ölmesine izin veren Sinan'ın hangi açıklaması kendini affetmesini sağlardı.

* * * * *

Gerçek, baktığın yere göre değişen bir olgu değildi. Sadece herkesin inandığı ya da daha insani bir açıklamayla, bahanesi farklı oluyordu.

Düşüncelerini yazarak zihnini iki kat daha hızlı çalıştırabilen Sinan, odasına geçip masasının başına oturmuş ve defterini açıp kalemini almıştı.

İhsan'ın söyledikleri önemliydi, ne var ki oraya gelmeden önce çözümlemesi gereken çok daha önemli bir detay vardı.

Kaçarken motoru bıraktığı yeri bulması Berfin'in şansının eseri değildi. Huzurevi kahveciye, kahveci de harabe eve yakındı. Onlar uydu görüntülerine bağlanana kadarki sürede motorla gidebileceği mesafedeydi. Berfin aslında onları takip etmiyordu, karşılarına çıkmıştı. Onları çektiği yer ise başka bir mesaj içindi. Bazı şeyler göründüğü gibi değildir.

Eldiven, maske ve silah da bu döngünün içinde Sinan'a göre yerini bulmuştu. Gizlilik ve kötülüğü temsil ediyorlardı. Telefon hattı ve kulağa yerleştirilen not da duyulan yalanlara dikkat çekmek için olabilirdi.

Arkasına yaslanıp yazdığı her kelimeye tek tek baktı. Berfin'in bu mesajları ona iletmek için uğraşmasına gerek yoktu. Kanada'ya kadar giden ve uzak geçmişe ait bu hikâyenin birçok günahı barındırdığını ve gördükleriyle aslında olanın farklı olduğunu Sinan zaten anlamıştı. Yıllar önce gerçek, yerini bir yalanla değiştirmiş ve o yalan da değdiği herkesin yaşamını değiştirmişti.

Sinan başa geri dönüyordu. Bunlar, intikam peşinde bir katil için oldukça acayip mesajlardı.

Diğer bir konuya geçmesi gerekiyordu, ancak öğreneceklerine dair duyduğu endişe Sinan'ı yavaşlatıyordu. Elif, ilk tanıdığı Elif değildi. Hatalar yapmaya başlamış ve dikkati dağılmıştı. Tam zaman vermesi gerekirse de, onu ilk öptüğü sabahı söyleyebilirdi.

Sinan'ın dudakları yine kıpırdanıp serseri gülüşünü ortaya çıkardı.

Belki de genç kadının dikkatini dağıtan kendisiydi. Bu keyif veren bir ayrıntı olabilirdi, tabii eğer Elif'i bu denli önemsiyor olmasaydı. Lakin öyle değildi, suya anlattım gitti dediği şey sanki kanına karışmış ve genç kadını değiştirmeye başlamıştı.

Elif hedef odaklı bir askerdi. Sinan'la kıyaslandığında acemiliği belirginleşiyordu. Yine de iyi idare etmişti. Fakat havaalanının arşivinden çıktıkları andan itibaren değişimi ve odak sorunu daha da artmış, dik duruşu, kararlılığı ve inadı kırılmıştı.

Sinan onun bu hâlinden hoşlanmamıştı.

Albert Parker ölmüştü. Eğer Elif sağlıklı düşünseydi, Sinan'ın da bunu öğreneceğini tahmin eder ve ilk söyleyen kendisi olurdu. Ya da yalana başvurup bilmiyordum demesi gerekirdi.

İkinci konu Berfin'in biyolojik annesiydi. Ayşe Yıldız, onun öldüğü konusunda ısrarcıydı. Keza kayıtlar da bu bilgiyi doğruluyordu. Oysa Elif, bilmiyormuş gibi değil de öyle değilmiş gibi davranmış hatta haklı olduğuna inandığı ve öfkeyle birçok gerekçe sunmuştu.

Peki, kendine ve arzusuna hâkim olup, aralarındaki çekime direndiği onca zamanın ardından ne olmuştu da Sinan gardını indirmiş ve Elif'e isimsiz bir ilişki yaşamayı teklif etmişti?

Sorusunun cevabının olduğu sahneyi tekrar yaşamak için gözlerini kapattı.

Üzerine doğru gelen motorun önüne geçen Elif'in yüzündeki acınası ifadeyi gördüğünde Sinan anlamıştı. Sınıyordu. Sürücünün ne kadar ileri gideceğini görmek istiyor, bunu yaparken de durmasını diliyordu. Öyle olmamıştı. Son ana kadar bekleyen Elif, eğer anahtarı tam zamanında tekerin altına atmasıydı, motor onu altına alıp tüm kemiklerini kırmış olurdu.

Gözlerini kapalı tutan Elif bayılmamıştı ya da şokta değildi. Motor sürücüsünün onu ezmekten çekinmeyeceğini anlamış, yaşadığı hayal kırıklığını kabullenmeye ve derinleşen acısını gizlemek için güç toplamaya çalışıyordu. Sonra gözlerini açmış hatta konuşmuştu. Ama geç kalmıştı. Sinan, onun iç dünyasında ne yaşadığına şahit olmuştu. O andan sonra, tutkuyla bağlı olduğu Berfin dosyası onun için cazibesini kaybetmiş, konudan uzaklaşmış ve sanki genç kadın kendi dünyasına çekilmişti.

Bilgisayarına yönelip mail hesabına girdi. Elif'le ilgili neler öğreneceğini merak etmiyordu. Sadece verdiği kararı pekiştirmek ve

doğru yaptığına dair kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ondan sonra da kararını uygulamak için Murat'ı arayacaktı.

İmleci konusu Elif Güven olan mailin üzerine götürüp tıkladı.

Genç kadının söylediği gibi o gün mezarlıkta olduğunu kanıtlayan fotoğraflara bakarken stresten sönen ciğerlerini şişirmek için derin bir nefes aldı. Uydu görüntüleri pikselli, mezarlığın girişindekilerse yeterince netti. Babası Süleyman Güven'e ait mezara doğru giden genç kadın tam da o gün Sinan'ın şahit olduğu şekilde tükenmiş, yorulmuş ve üzgün duruyordu.

Rahatladığının kanıtı olarak omuzlarını düşürüyordu ki, gözü saate ilişti. Fotoğrafın çekildiği an, sabah saat 10.09'du. Kaşlarını çattı. Bu defa içine doğru derin titrek bir nefes aldı.

Oysa Elif sabahın ilk ışıklarıyla evden çıkmıştı. Aradaki fark dört saatten fazlaydı ve bu zaman diliminde Muhammet Komutan yatağında ölü bulunmuştu.

Durdu. Aklının ona söylemeye çalıştığı şeyi işitmeye odaklandı. Ancak kalbi öyle bir gürültüyle atmaya başlamıştı ki kendi düşüncelerini dahi duyamıyordu. Nefesi boğazında kalınca hışımla yerinden kalktı. Pencereye ulaşıp sürgülü kapıyı açarken gözlerini kapadı ve yüzünü gökyüzüne çevirip akşam serinine ait havanın onu kendine getirmesini bekledi.

Elif'in mezarlığa gitmeden önce nerede olduğunu ve ne yaptığını bulması gerekecekti. Bunu isteyen yanıyla ona durmasını söyleyen yanı birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken, çalan telefonunun sesi sayesinde onu içine çeken girdaptan kurtulmuş olsa da, Sinan'ın görüntüsünün kara ve elektrik yüklü bir buluttan farkı yoktu.

Arayan İstanbul Büro'ydu. "İyi çalışmalar." diyerek açtığı telefonda Füsun vardı.

"İyi çalışmalar efendim, Kanada'da istediğiniz kişiye ulaştık, ancak görüşmeyi reddetti."

Sinan yerine oturamayacak kadar gergindi. "Ona kimin görüşmek istediğini söylediniz mi?"

"Evet, ancak, konuşacak bir şey yok diye not bırakmış ve size iletmemizi istemiş."

"Tamam, Füsun. Ben sana dur diyene kadar Kanada saatiyle her sabah mesai başlangıcında sekreterini ara ve görüşme talebimi iletmeye devam et."

Füsun profesyoneldi, Sinan onun kaşlarını gözlerinin üzerine düşürdüğünü tahmin etse de kadın hiç açık vermeden "Başüstüne efendim." dedi.

"Bir ricam daha olacak. Ayşe Yıldız, bilgilerini göndermiştin. Şimdi onun geçmişini istiyorum." Sinan zihninden kabaca hesap yapıp geriye doğru gitti. Berfin'in doğum tarihini hatırlayıp "1989 ve 1990 yılları," dedi. "Özellikle bu zamanda ailesi, kız kardeşi, ablası, köyü, eniştesiyle ilgili ne varsa istiyorum. Asıl dikkat etmen gerekense ablasının köyden ayrıldıktan sonra nereye gittiği ve 2001 yılında kimlerle yaşayıp ne yaptığı."

"Tam olarak ne bulmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diyen Sinan'ın birkaç iyi tahmini vardı ancak yönlendirmek istemediği için sessiz kaldı. "Karşına çıkınca anlayacağından eminim."

"En kısa sürede size geri dönüş yapacağım, efendim."

Sinan görüşmeyi sonlandırdı ancak telefonu bırakmaktı.

Kanada'ya yapacakları tacizlerin ardından adamın şikâyetini, ona kimin ulaştıracağını merak ediyordu. Üstelik içindeki haklı ses, bunun için çok beklemeyeceğini söylüyordu. Sinan geçmişi eşerken birisinin canı illaki sıkılacaktı. Geriye Berfin'in biyolojik babasıyla ilgili bilgi toplamak kalmıştı. Hep anneye yoğunlaşmışlardı. Adamın öldüğü dışında elinde başka bir bilgi yoktu.

Gelmesi gereken sürenin üzerinden bir saat geçmiş olmasına rağmen Elif hâlâ ortalarda yoktu. Bu durumu fırsata çevirmek için önce ardında yaşananları görebilecekmiş gibi odanın çıkış kapısını kontrol etti. Sonra da gidip az önce açtığı camı kapattı ve Murat'ın numarasını tuşladı.

Adam daha ikinci çalış sonlanmadan telefonu açtı. "Bana işi sonuçlandırdığını söyle lütfen!"

"Senin iki yılda yapamadığını iki günde yapmamı beklemen bana haksızlık değil mi?"

"Sen Sinan Öztürk'sün."

"Çok şükür öyleyim ama meziyetlerim arasında falcılık yok. Eğer olsaydı cam küreme bakar, kızın nerede olduğunu görmeden önce senin niyetini öğrenmeye çalışırdım."

Hattın öteki ucundaki Murat'ın burun deliklerinden soluduğunu duyan Sinan istediği sonucu elde etmenin keyfiyle çenesini kaldırdı.

"Yine mi dostum, en başa geri dönüyoruz!"

"Hayır, *dostum,* senden bir şey istemek için aradım."

Murat merakla "Nedir?" diye sordu.

Sinan cevap vermek için birkaç saniye sessiz kalıp gerginliği tırmandırmayı amaçladı.

"Sana Berfin'i hem de tüm geçmişiyle birlikte vereceğim. Üstelik de şartsız, koşulsuz, hatta benim yasalarıma uygun veya değil."

"Sanırım benden büyük bir şey isteyeceksin!"

"Büyük mü küçük mü bilmiyorum ama yapılabilir bir şey. Elif'i bu işten çek!"

"Ne, ne demek çek, niye, ne oldu ki?"

Adamın tepkisi beklenmedik değildi. Sadece bir politikacı olarak yaşadığı şaşkınlığı gizleyememiş olması başka ortamlarda kesinlikle kabul görmezdi.

"Benimle baş edemez, söylediğin gibi ben Sinan Öztürk'üm ama o acemi ve hatalar yapıyor."

"Ve tabii sen hata yaptığını fark ediyorsun!"

"Edemesem bulunduğum konuma haksızlık olmaz mı? Bu arada sana, böyle önemli bir işi neden onun gibi acemi birine teslim edip bana gönderdiğini sormuyorum."

"Onu yanından al..."

"Hayır, yanımdan al demedim, o benim..." Sadece bir saniye duraksayan Sinan, Elif'in yanında olmamasına duyduğu kızgınlık sayesinde toparlandı. "Yeni öğrencim. Bu iş bittiğinde onu istediğin her konuma yerleştirebileceğin hâle gelecek. Ancak bu işte olsun istemiyorum. Kiminle çalışıyor, kime bilgi veriyorsa iletişimini kessin. Zaten artık benden bir şey öğrenemez."

"Bak yine teoriler..."

"Lütfen, sürekli lafını kesmek zorunda bırakma beni. Unuttun mu, karşındaki benim."

"Bunu neden istiyorsun?"

"Tek şartım bu, eğer tamamsa bir hafta sonra yine görüşelim."

Bu defa hattın ucundaki sessizlik uzundu, fakat Sinan istediğini alacağını biliyordu.

Elif'i korumanın başka yolu yoktu. O yüzden Murat'ın aklından geçirdiklerini önemseyecek hâlde değildi. Genç kadının ona yalan söylemesine dayanamıyordu. Sinan da her ölümlü gibi hatalar yapabilen bir canlıydı. Fakat onu diğerlerinden ayıran özellik, af dilemekte olduğu gibi affetmekte de başarılı olamamasıydı. Çünkü yaptıkları için özür dilemek pişmanlıktı ve pişman olacağı şeyler yapan insanlar zayıf olanlardı. Onun tahammül edemediği de tam olarak buydu.

Elif'in bu işte olduğunu ve yalan söylediğini düşünürken, duruma kayıtsız kalamıyordu. Tıpkı dün gece olduğu gibi. Havaalanından eve gelip Elif'i görene kadar yaşadıklarını yok sayamazdı. Ancak o sondu, bir daha o şekilde ne genç kadının karşısına çıkmak ne de kendisi için o duyguyu tekrar hissetmek istemiyordu. Bunun da tek yolu, onun bu işte olmadığını bilmekten geçiyordu.

Az önce neredeyse Muhammet Komutanı Elif'in öldürdüğünü düşünecek hâle geldiğini hatırlayan Sinan verdiği karardan memnundu.

Murat "Pekâlâ." dediğinde taşa dönüşen tüm sinirleri esnedi.

Elif her ne yaşıyorsa çok yorulmuştu. Onu korumak için Murat'ın karşısına böyle bir istekle çıkmış olmayı sorun edecek değildi.

Görüşmeyi sonlandıran Sinan'ın artık Berfin'i yakalamak için bir sebebi daha vardı. Elif'le her ne yaşayacak ya da ilişkilerine her ne isim koyacaklarsa önce bu iş bitmeliydi. O yüzden hiç ara vermeden diğer meseleye geçti.

Bakan eve gelip ona Berfin'in dosyasını vermeden birkaç saat önce İhsan habersizce evden ayrılıyor. Ve aynı günün gecesinde Sinan saldı-

rıya uğruyor. Olayı araştıran Hamdi, İhsan'ın söylediğini doğrulamak için kafeye gidiyor. Öğrendiklerinden sonra geri dönmek yerine eve saatler sonra geliyor. O boşlukta Hamdi'nin nerede olduğunu kimse bilmiyor. Ancak döndüğünde farklı davrandığı konusunda herkes hem fikir. Zaten aynı günün gecesinde de öldürülüyor.

Hamdi'nin o kafeden ayrıldıktan sonra ne yaptığını dakikası dakikasına öğrenecek ve onun ne bulup ne uğruna öldüğünü çözecekti. Bu, yapması gereken ve sona giden ilk yoldu.

* * * * *

Fazladan yarım saat daha geçmesine rağmen, beklediği Elif gelmemişti. Sinan da gözünü odanın kapısından ayıramadığını anladığında sakince yerinden kalktı. İlk hedefi odasına bakmaktı. Ancak evin içine yayılmış tarçın kokusu onu durdurdu ve yönünü mutfağa doğru çevirdi.

Adımları arasındaki mesafeyi azalttı ve nihayetinde onu gördü. Genç kadın hareket ettikçe topuzundan kurtulan birkaç tutam sarı saç teli uçuşup yalarcasına tenine dokunuyordu. O an Elif'e özgürce dokunabilen saçların yerinde olmak için bir şeyleri feda edebileceğini hissetti.

Varlığını gizlercesine ilerleyen Sinan, onun aidi olduğu her parçayı nasıl tamamlayabildiğini hayret ve coşkuyla izledi. Üstelik sadece bu kadar da değildi, güzelleştirip ışık katıyordu.

Mavi kot pantolonun cebine sıkıştırdığı havluya ellerini silip yeni bir hamur parçası aldı. Ona şekil vermek için çabalarken uçuşup görüş alanını kapatan saç tutamıyla da savaşı devam ediyordu. Üfledi, fakat havalanan saç inatla Elif'ten ayrılmayı reddetti ve yeniden yüzüne düştü. Bu defa elinin tersiyle onu kulağının arkasına sıkıştırmaya çalıştı, ancak çabası nafileydi.

Öfke bile genç kadını bozmuyor, onu sevimli ve seyredilesi bir varlığa dönüştürüyordu.

Elif'in saçıyla yaptığı savaşı izlemek zevkli olsa da son bir adımla yanına varıp varlığını fark ettirdi. Onu omzundan tutup gözlerinin içine

baktı. Sonra da özenle, inatçı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Hareketlerindeki duygu yoğunluğuna rağmen Sinan yavaştı. Kadına baktığı her anı ve her dokunuşu yaşamak ve hissetmek istiyordu.

Elif'e daha da yaklaştı. Tarçın ve elma kokusunu ayrıştırıp genç kadının ten kokusunu içine çekti. Eğer kendini bilmeyen bir adam olsaydı gözlerini kapatır ve kendini ana teslim ederdi. Sonra da nerede olduklarını önemsemeden...

"Hey ne yapıyorsun?"

Düşüncesini tamamlamasına izin vermeyen Elif'e bu defa gözlerini kısarak baktı. "Sana yardım ediyorum." Sinan artık bilindik olan haylaz gülümsemesini büyütüp " Peki senin yapmaya çalıştığın şeyin bir adı var mı?" diye sordu.

"Elmalı kurabiye."

Sinan ilk defa gözlerini Elif'ten ayırıp tezgâha baktı. Her şey o denli birbirine karışmıştı ki, anlayabilmesi için önce görsel hafıza yardımıyla hepsini tek tek çözümledi.

"Sence elmalara acımalı mıyım?"

"Az saygılı ol lütfen, kurabiyeyi senin için yapıyorum."

"Ah tamam, o zaman kendime acımaya başlamam en iyisi."

Elif öfkesinin tümünü yerleştirdiği dudaklarını çarpıtıp göstere göstere adım attı ve tüm gücüyle Sinan'ın parmaklarına basıp ayağını sağa sola çevirdi. Aldığı tepki öyle hoşuna gitmişti ki artık gerçekten gülümsüyordu.

Bloggerın "Ona dokunun." derken bahsettiği şeyin bu olmadığını bilse de hâlinden memnundu.

Ayak parmaklarında hissettiği baskının acısıyla kendini kontrol edemeyen Sinan önce ufak bir nida, hemen ardından da geriye doğru bir adım attı.

"Eğer amacın beni baştan çıkarmak değilse böyle müstehcen şeyler yapmamalısın!"

İlk tepkisi "Hah!" diye anlamsız bir ses çıkarmak olan Elif bakışlarını yukarı kaldırdı, sonra da adama çevirdi. "Kullandığın kelimenin anlamını bildiğinden emin misin?"

"Avının kokusunu üç kilometre mesafeden alıp izini sürebilen bir kurdun kuyruğuna, avlanmak için basmıyorsan, amacın başka ne olabilir?"

Takdirkârlığından dolayı sadece yüz mimiklerini hareket ettiren Elif sonra dudaklarını büzüp onaylarcasına birkaç kez başına salladı. "İşte Elif'in sevgilisi, tam da olması gerektiği gibi."

"Elif'in nesi?"

Omzunu sallayan genç kadın, "Biliyorum, ilişkimizin bir ismi yok," dedi ve aynı kararlılıkla devam etti. "Ama ben, seni böyle isimlendirmeye karar verdim."

Sinan kollarını göğsünde kilitleyip düşünür gibi yaptı. Sonra dudakları hafifçe yana doğru kıvırdı.

"Elif'in sevgilisi," deyip bir an duraksadı. "Daha önce birinin bir şeyi olarak hiç tanımlanmamıştım. Ama kulağa iyi geliyor. Evet, bu olabilirim. Elif'in sevgilisi."

Duygularının sorumlusu olan adamın karşısında erimeden, onun gücüne denk davranma isteği daha ağır basan Elif memnuniyetini saklayıp "Aldığın unvanın kıymetini bil," dedi. "Ve şimdi izin ver de işime döneyim."

"Benim aldığım kurabiyelerin nesi vardı?"

"Onları sen almadın!"

"Temin edilmesini söyleyen ve parasını ödeyen ben olduğuma göre ben aldım sayılır."

"Onları sen benim için aldırttın, ama ben senin için pişirmek istedim."

Elif konuşmasını yeni bitirmişti ki kendini adamın kollarının arasında hapsedilmiş buldu. Başını kaldırdığında da Sinan'ın yarı yarıya kapanmış ve tutkuyla bakan gözleriyle karşılaştı. O saniyede mutfağın ısısının bir anda artmasının çalışan fırınla hiçbir ilgisi yoktu.

"Pekâlâ, daha ne kadar beklemem gerekecek?"

Aslında cevap hiçti. Üçüncü şahıslar az önce Elif'in sorunu olmaktan çıkmış ve tüm direnci kırılmıştı. "Bence beklemene gerek yok," derken sesi de arzunun yan etkisiyle kısılmıştı.

"Sevindim, çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Sinan konuşurken dudaklarını Elif'in dudaklarına dokundurunca genç kadının karın boşluğunda başlayan yakıcı his tüm bedenini sardı.

Fakat sonra Sinan'ın "Hani, pişmediler mi?" demesiyle iki kaşı ortada birleşti.

"Ne pişmedi mi?"

"Benim için yaptığın kurabiyeler."

"Kurabiyeler mi?"

"Evet. Kokusu dayanılmaz."

Elif'in öfkesi bir deniz olsaydı şu anda dünyanın yarısını örten bir tsunami meydana gelirdi. İki elini yumruk yapıp Sinan'ın göğsüne vurdu ve yumruklarını orada bırakıp adamı itti.

Sinan iki koluyla, kelepçe gibi, Elif'i belinden yakalamıştı ve ondan kurtulması pek mümkün görünmüyordu. "Cehennem ateşinde yanacaksın Sinan Öztürk!"

"Yine ateş ve yine sen!" diyen Sinan alaycı ama yoğun sesiyle devam etti. "Aslında kurabiyeye gerek yoktu, benim için dudaklar da yeterli."

"Dilberdudağından mı bahsediyorsun?"

"Tanıdığım tek dilber (gönül alan, kalbi çelen alımlı, güzel kadın) sensin, bu yüzden ha Elif'in dudağı ha dilberin dudağı."

Geldiği şiddetle kaybolan ve geride hiçbir iz bırakmayan tsunaminin ardından Elif gevşemişti.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Dudaklarını Elif'in boynuyla omzunun arasındaki çıplak yere değdiren Sinan "Sadece aklının nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum," diye fısıldadı tenine doğru. "Farklı davranıyorsun." Genç kadının tenini nemli dudaklarıyla bir kere daha öptü. Zarif ama tutkuyla. "Fakat gördüm ki aklın bendeymiş. O yüzden müsaade et, Elif'in sevgilisi olmanın hakkını vereyim."

Elif alt edilmekten hoşlanmazdı. İtiraz etmesi ve adamı uzaklaştırması gerekirdi. Ama öyle hissetmiyordu ve içinden de hissetmediği şekilde davranmak gelmiyordu.

Hafifçe parmak uçlarında yükselip omzunu aleni şekilde ileriye itti. Daha çoğunu istercesine tenini ve kendini Sinan'a sundu.

Elif'in bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Yaptığı ufak ama fark edilir hareketle Sinan tek beden olmak istercesine genç kadını daha da kendine çekti. Aralarındaki en iyi iletişim yolu buymuşçasına, kullanmadığı kelime ve duygularını, ten uyumlarını kullanarak ona aktarabilirmiş gibi sarıp sarmalandılar.

Sinan'ın dudakları, genç kadının boynu ve ensesindeki her milime dokundu. Fakat bu temaslar doyurucu olmak bir yana açlıklarını daha da tetikliyor, tutkunun altını büyük çizgilerle işaretliyordu. Birlikte paylaştıkları şey güzel, naif ve sonsuzluktu.

Sessizliğin içinde sesi duyulan tek şey kalp atışlarıyken büyüyü bozan, fırının vaktin dolduğunu işaret eden sesi oldu.

İkisi de durdu ama birbirlerinden uzaklaşmadılar. Sinan genç kadını bırakmamak için direnirken Elif de yaşamak için sadece ona ihtiyacı varmışçasına adamın omuzlarına tutunmuştu. Fakat güzel şeylerin ömrünün uzun olmadığının kanıtı kelebeklerin ömrüydü. Bıraksan da, koruduğunu sanıp avucunda tutsan da ölürdü.

* * * * *

"Bunların şekilleri neden böyle?" diyen Sinan kurabiye tepsisine kuşkuyla bakıyordu.

İkinci tepsiyi fırına süren Elif ise kendinden emin hâlde işini yaparken hayatından hiç olmadığı kadar memnun görünüyordu.

Sinan'ın dediği saatte kapısına gitmiş, ama içeri girmeyi başaramamış, yaptığı denemelerden sonuç alamamıştı. Kapıyı tıklatmaya hatta direkt açıp içeri girmeye niyetlendiği tüm seferler, eli havada asılı kalmıştı. Nihayetinde Sinan'a ihanet edemeyeceğini söyleyen kalbinin haklılığı, Elif'i ikna etmiş, bahane olarak da kurabiyeyi kullanmış ve kendini mutfağa atmıştı.

Berfin'i bulmak için ettiği yemini bozamazdı. Ama bir an bile durmadan motoru üzerine süren kadın için bir şeyler yapmak içinden gelmiyordu. Elif ölebilir, daha beteri kalıcı şekilde sakatlana-

bilirdi. İstemiyordu. Artık arzuladığı tek şey, vakti varken sığınağı olan Sinan'ı yaşamaktı.

Doldurduğu tabağı bir eline aldı, diğer eliyle de sırtını tezgâha dayamış hâlde onu seyreden adamın koluna dokundu. Sonra da orada bıraktığı parmaklarıyla Sinan'ın etini sıktı. Ona dokunun, şıkkının hakkını nihayet veriyordu ve bu şık bir anda en sevdiği kural hâline gelmişti.

Elif gücü hep sevmişti, şimdi ona yakın durup dokunmanın hazzını yaşıyordu.

"Benim babamın ömrü mutfakta geçti. O harika bir aşçıydı, yazık ki bana öğretebildiği tek şey elmalı kurabiye oldu. Kendime değilse de ona güveniyorum. Hem üzülme, elmalı kurabiye sevmezsen menüde bir de dilberdudağı var."

"Hımm ben o zaman direkt Elif dudağından başlamak istiyorum."

"Acele etme, her şeyin bir sırası var," diyen Elif flört hâlini bir adım ileriye taşıyıp Sinan'a göz kırptı. Son bir kere daha parmaklarını sıkıp gücünü hissettiği adamı bıraktı ve kapıya doğru ilerledi. Sinan'ın ona yaptığı gibi omzunun üzerinden bakarak "Hadi." dedi.

"Nereye, eğer yatak odasına ise hemen şu anda ışınlanmayı icat edebilirim."

"Ama sen hâlâ acele ediyorsun!"

"Nereye gidiyoruz?" Sinan sırayla Elif'in dudaklarına ve elindeki kurabiye dolu tabağa bakarken yerini terk etti. "Bir şeyler tatmak için fazla sabırsızım."

Mızmızlanmasının aksine kurabiyeler yenilesi duruyordu ve Sinan dayanamayıp bir tane almak için uzattığı eline denk gelen Elif'in ani ve sert vuruşuyla geri çekilmek zorunda kaldı.

"Bunları çalışırken yemek için yaptım."

İşte o mesele. Oysa Sinan büyük bir ustalıkla her şeyi öteleyip hayattan hakkı olan bir zaman diliminde kaçamak yapıyordu. Elif düğmeye basmış gibi onu gerçeklerine geri döndürmüştü.

Hâlâ bilinenler bilinmeyenlerin gölgesindeydi ve aynı gölgenin karanlığı onları örtüyordu.

Sinan tamam demek istedi, ki doğrusu da buydu. Fakat tanımlayamadığı bir güç onu durdurmuşçasına dudaklarını açıp tek kelime etmeden Elif'in güzel yüzüne ve derin gözlerine baktı. O an ne istediğine kararı vermesi zor olmadı.

Genç kadının vereceği cevaplar, aralarındaki iterek kapattıkları uçurumu genişletmenin ötesinde Elif'i üzerdi. Oysa onu öyle görmektense sonsuza dek susmayı tercih ederdi. Öte yandan konuşturmak için genç kadının üzerine gidemez, baskı yapamaz ya da onu cezalandıramazdı. Aslında bu cümleyi değiştirmeliydi. Sinan hepsini yapabilirdi, ancak istemiyordu. Nasılsa genç kadının söyleyemediklerini öğrenmenin başka bir yolunu bulurdu.

"Hayır, bahçede keyifle ve sadece seninle bu güzel şeyleri yemek istiyorum."

"Nasıl, hani önemli gündem başlıklarımız vardı?"

"Sen burada hamurla oynarken ben onları hallettim."

"Peki, tembellik yapmak için vaktimiz var mı?" Elif şüpheyle bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sinan artık onu ekibinde mi istemiyordu yoksa aralarındaki güven problemi mi büyümüştü? Cevap hangisiydi, seçmesi zordu. Yoksa onu ortağı değil de yatak arkadaşı olarak mı görüyordu? Son soru canını sıktı ama acıtmadı. Bu da Elif'e çok şey anlatıyordu.

"Yarına beklediğim bazı haberler var, yoğun ve yorucu bir gün olacak. Üstelik Hamdi'nin cenazesi de yarın." Sinan duraksayıp hemen devam etti. "Hadi bugünün geri kalanı bizim olsun."

"Tamam, patron sensin," diyen Elif'in kuşkuları baki olsa da istekleri Sinan'la aynıydı. "Ama bu patronluğun ben kucağında değilken geçerli."

Sinan'ın dudakları hafifçe kıvrılıp hayta ama çekici bir hâl aldı. "Bir kirpinin alternatifi olarak kucağıma oturmak için bu denli hevesli olman, kırılan gururumu toparladı."

Tıpkı Sinan gibi dudaklarını kıvıran Elif ağzını açamadan evin içinde aceleyle ilerleyen ayak sesini duydu. İkisi de ne olduğunu anlamaya çalışırken panik hâlindeki İhsan karşılarına çıktı.

Onlar bir şey sormadan genç adam "Efendim şimdi haber geldi." dedi ve aynı korkulu sesle devam etti. "Kuzeniniz Cem, tutuklu olduğu hastaneden kaçmış. Üstelik silahlıymış."

Sinan ilk an ne konuşabildi ne de düşünebildi. Ancak sonra fırlatılmış ok gibi yerini terk etti.

* * * * *

Bir sarmaşık gibi onu saran korkuya yenilmeyen Sinan'ın zaten başka şansı yoktu. Alkolik ve kumarbaz kuzenleri Cem'in kötü huylarına bir de uyuşturucu eklenmiş, beynindeki canlı hücreleri öldürmüş ve nihayetinde delirmişti. Dedelerinin diğer torunlarını menederek mirasını Güçer'e bırakmasını ise uzun yıllar sindirememiş, yalnızca kabullenmek zorunda kalmıştı.

Diğerlerinin aksine Güçer, bir yıl öncesine kadar onunla ilgili umudunu hiç kaybetmemişti. Oysa eline silah alan Cem, mirastan hakkı olduğuna inandığı payı istemek için Güçer'in karşısına çıkmakla kalmamış, tetiği de çekmişti.

Akıl hastanesinin güvenlik odasında, bağımlı tutukluların olduğu bölüme ait görüntüleri izleyen Sinan'ın patlamaya hazır bir volkandan farkı yoktu. Lavları sadece kendini değil, etrafındaki herkesi ve her şeyi yakıp geçebilecek kadar hiddet yüklüydü.

Cem yıllarca önüne atılan paradan memnun yaşamıştı. Çünkü kendisi de biliyordu ki, dedesinin en işe yaramaz torunu oydu. Güçer sadece kendi iyi kalbinin yönlendirmesiyle, kimseye muhtaç olmadan sefil hayatını yaşayabilmesi için ona aylık maaş gibi ödeme yapmıştı.

Fikrini değiştirmesine yetecek kadar bile çalışan beyin hücresi olmayan Cem, aynı zamanda ödleğin de tekiydi. Bir yıl önce o silahı ateşlemesi için gereken aklı ve cesareti başkasından almadığı sürece yapabilecek biri değildi. Ona o aklı ve silahı veren başkasıydı.

Zihnin içinde yüksek volümde o kişinin Berfin olduğunu bağıran sesi susturmak bir yana aynı sesin peşinden gidiyordu. Daha acınası olansa Sinan'ın bunu ancak şimdi fark ediyor olmasıydı.

Nasıl böyle bir hata yapıp Cem'i kendi hâline bıraktı? O zaman Berfin'in varlığından haberinin olmaması şu anki gerçeği örtmüyordu. Onun işi şüphelenmekti ki hele kardeşleri söz konusu olduğunda yükü daha da artıyordu.

Cem'in temizlikçi formasıyla yürüyüşünü izlerken yumruk yaptığı elini masaya dayadı. Baskısı öyle güçlüydü ki, masadan gelen gıcırdama sesleri odanın gerginliğini tırmandırıyordu.

Konteyneri iterken rahat görünen Cem koridoru tamamlayıp dışarı çıktığında, ön kapıya ait görüntüler için başka bir ekran açıldı.

Bu defa hastane bahçesindeki çöp toplama alanına gidip konteyneri boşaltmasını seyrettiler.

Cem ellerini silkeleyip iç cebine soktu. Aldığı şeyin ne olduğunu görebilmek için Sinan öne eğildi. Elinde tuttuğu sigara paketiydi. İçinden bir adet çıkardı, sonra diğer cebinden çakmağı aldı. Tüm bunları yaparken herkes onu görsün istermiş gibi davranıyordu. Keza hastane girişinde bekleyen güvenlikçiler de onu görmüştü.

Hademe sigara molası için binanın dışına, ön caddeye çıkıyordu. Bu oldukça normal ve gün içerisinde sıkça yaşanan bir durumdu. Cem'e arkalarını döndüler. Son kez değişen görüntüde duvarın dibindeydi. İki fırt çekti. Yanaşan taksiye doğru ilerledi. Son bir fırt daha aldığı sigarayı yere atıp taksiye binerken ilk defa telaşlıydı.

"Bu kadar efendim," diyen şef ayağa kalktığında Sinan da doğruldu.

"Araştırmalarınızda ne buldunuz?"

"Odasında boş mermi kutusundan başka işe yarar bir şey yoktu."

Adamın mahcup hâllerine duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışan Sinan "Önce ziyaretçi listesini istiyorum," dedi. "Sonra telefon görüşme kayıtlarını. Özellikle son bir ay içerisinde onun bölümünde olan ve onunla ilgilenen doktor dâhil herkes hakkında bilgi toplayın. Giydiği önlük kimindi, cevaplanması gereken ilk soru."

"Anlaşıldı efendim."

Cem'in içeriden ve dışarıdan yardım aldığı çok belliydi. "Ayrıca doktoru ile de görüşmeliyim. Ne kadar iyileştiğini merak ediyo-

rum." Sinan yanındaki Mikail'e döndü. "Sen büroya git. O taksiyi bulun, ama şoförü ben sorgulayacağım."

Endişe ve öfkesine rağmen mantıklı düşünebilen Sinan, öyle ki telefonu çaldığında kimin aradığını biliyordu. Keza yanılmamıştı. Tabii ki Esmer'di.

Onunla rahatça konuşmak için odanın dışına çıktı. Ne kadar itiraz ederse etsin Cem'i bulup onu hak ettiği yere tekrar sokana kadar Esmer ve Güçer götürüldükleri yerde kalacaklardı.

* * * * *

Nereye getirildiğini dahi anlamaya fırsatı olmayan taksici Şinasi, sorgu odasına sokulduğunda tüm dirayetini kaybetmişti. Tavandaki soluk ışığın oluşturduğu gölgeler ise bir kâbusun içindeymiş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"Ne beni ne de kendini zorlama." diyen Sinan yarım ama tehditkâr bir adımla öne çıktı. Yüzündeki ifade ve duruşundaki sertlik öylesine korkutucuydu ki Şinasi yutkunmak zorunda kaldı. Ancak nefesi boğazında kalmış gibi âdemelması kalktı, ama turunu tamamlayamadan bir yumru gibi tam ortada durdu. "Seni kim tuttu?"

"Kimse tutmadı, ben hastanenin taksisiyim, hep önünde beklerim."

Kesinlikle yalan söylüyordu. Sinan bir yalancıyı gözünden değil sesinden tanırdı. Bir adım daha atıp adamın tam tepesinde dikildi. Elini masaya koyup eğildi.

"Bir, yalancıları," dedi katıksız öfke dolu sesiyle. "Bir de beni kandırmaya çalışanları sevmem. Hemen anlatmak işine yarar. Yoksa söylediğin her kelimenin bedelini ödersin."

Ödemekten kastının ne olduğu, ses tonundan yeterince anlaşılıyordu. Ancak Şinasi yanlışlıkla Sinan'ın gözlerine bakma hatasında bulununca geriye doğru çekildi.

İyice köşeye sıkışmış adamın sandalyesini tutan Sinan, arka ayakları yerde kalacak şekilde onu geriye doğru iterken ön ayakları havaya kalktı.

Masaya tutunan Şinasi'nin üzerine eğilen Sinan "Adam daha elini kaldırmadan sen gidip önünde durdun," dedi. "Oysa o, temizlik üniforması giyen bir hademe gibi orada dikiliyordu. Yolcu olduğunu düşünmüş olamazsın."

"Onu tanımıyorum," diyen Şinasi'nin artık düşünecek bir şeyi kalmamıştı. "Arabama biner binmez ön koltuğa bir zarf bıraktı. Tarih, saat ve yeri söyleyip temizlikçi önlüğü giyen adamı al ve onu istediği yere bırak dedi. Benim işim bu zaten, insanları taşımak."

"Nasıl biriydi, tarif et."

"Edemem, ince, uzun, güzel bacaklı bir kadındı. Yüzünü göremedim, şapka takıyordu ama arabadan inince arkasından baktım."

"Onunla ilgili dikkatini çeken bir şey olmadı mı?"

Şinasi hızla başını salladı. "Ne söylediği anlaşılsa da Türkçesi tam değildi, bu kadar."

"Onları bıraktığın yerleri gösterebilir misin?"

"Tabii ki."

Sinan sandalyeyi biraz daha arkaya doğru yatırdı. Açgözlü insanlardan nefret ettiği kadar başka hiçbir canlı türünden o denli nefret etmiyordu. Şinasi'yi yere yatırıp, onu zeminle dümdüz etme isteğine direnip adamı sertçe bıraktı ve odadan çıktı.

Ne yaptığını bilen bir adam edasıyla ilerleyen Sinan'ın bundan sonraki hamleleri belliydi.

Üç saatte yeterince yol katetmişlerdi. Berfin'i bulacaklarına dâhil kesin bir ümit taşımıyordu. Ancak Cem elinden kaçamazdı, tabii eğer Sinan'ın buna izin vermeye niyeti olmasaydı.

"Efendim," diyerek yanına gelen adamın elinde Sinan'ın telefonu vardı. "Mehmet Sancaktar arıyor."

Hiç şaşırmadı. Telefonu aldı ve adımlarını hızlandırdı. Yeterince uzaklaşınca daha o konuşmaya fırsat bulamadan Mehmet'in öfke ve endişeli sesini duydu.

"Karım ve oğlumu nereye götürdün?"

"Güvende oldukları bir yere."

"Ona şüphem yok ama nerede olduklarını bilmek ve yanlarında olmak istiyorum."

Şu an için yerinde olmak istemeyeceği tek kişi Mehmet'ti. Endişe ve isteğinde çok haklıydı. Ne var ki Sinan da kararlıydı.

"Üzgünüm bunu yapamam."

Öfkeyle soluyan Mehmet, nefes alışlarındaki düzensizliği gidermek için durdu, sonra "Ne yaşıyorsunuz ki onları koruyamayacağımı düşünüyorsun?" dedi. Ancak bu bir sorudan ziyade Mehmet'in kendince yaptığı durum değerlendirmesiydi.

"Bunu sana şimdi değil ama sonra açıklayacağıma söz veriyorum."

"Karşımdaki eşimin ağabeyi mi yoksa devlet adamı mı? Çünkü bundan sonraki cümlemi ona göre kuracağım."

Sinan mevkisini kullanarak siyah camlı, uzun araçlarla ve yine siyaha bürünmüş onlarca adamla önce Güçer'le Zeynep'i sonra da Esmer'le oğlunu aldırıp güvenli evlerden birisine yerleştirmişti. Orada bulunmaları, bulunsalar bile onlara ulaşılması imkânsızdı.

"Biri diğeri olmama engel değil. Sen yine de aslında bana söylemek istemediğin cümleleri kurmadan önce bekle. Bu iş yarın öğlene kadar bitmiş olacak."

Hattın ucundaki sessizlik Mehmet'in yeterince zeki olduğunu ve konuşmanın şifresini çözdüğünü anlatıyordu. Saat gece yarısına daha ulaşmamışken, sabaha kadar beklemek adam için sıkıntılı olacaktı. Fakat Sinan bundan daha fazlasını yapamazdı.

"Verdiğin sözü tutmak için çok çalışsan iyi edersin."

Mehmet telefonu kapatınca İstanbul İstihbarat müdürünün odasına gitmek için tekrar yürümeye başladı. Ancak onu çağıran başka ses bir kere daha aynı koridorda durmasına sebep oldu.

"Efendim haber geldi, yardım eden genç bir hasta bakıcıymış. Arkadaşlar onu aldı geliyorlar."

"Harika. Onu da taksicinin yanındaki odaya koyun beklesin."

"Yine siz mi sorgulayacaksınız?"

"Kimse sorgulamayacak. Öğlene kadar ikisi de bekleyecek ve onlara sadece su verilecek."

Bakıcının söyleyeceklerinin Şinasi'ninkilerden farkı olmayacaktı. Berfin'in bakıcı aracılığıyla Cem'e yardım edip teçhizat sağladığını duymaya ihtiyacı yoktu.

Bir şans ki eğer ikisinden biri fazladan bir şey biliyorsa, o odada beklemelerinin ardından mutlaka konuşurlardı. Sinan da bu arada planının ikinci aşamasına geçecekti.

* * * * *

Evin içinde bir hayalet gibi süzülerek odasına çıktı. Zihnini arındırmak için uyumalı ya da en azından gözlerini kapatmalıydı. Sinan da öyle yaptı. Ama uykuyla buluşmayı başaramadı.

Zihnine musallat olan çok fazla kâbus vardı ve ona aman vermiyorlardı. Onlarla savaşmaktan vazgeçen Sinan sırtüstü uzandığı yatağında gözlerini tavana dikti.

Yarım akıllı Cem'in yerini tespit edememeleri, şüphelerini kesin bilgiye dönüştürmüştü. O değil saklanmayı başarmak, tek başına oda değiştirecek beceri ve akla sahip biri değildi. Sadece bu nedenle bile taksicinin ifadesi olmasaydı da Berfin'in ona yardım ettiğini anlamıştı.

Cem'le birlikte Berfin'i yakalayabileceğine dair bahse girse Sinan parasını asla kendine yatırmazdı. Önüne yemler atan kadının onları bu şekilde oyalamasının başka bir sebebi olmalıydı.

Eline verdiği silahla Cem'in kimi öldürmesini istemişti, ama asıl soru, cinayet işlemek Berfin için sorun değil gibi görünüyorken, şimdi neden bir kuklaya ihtiyaç duymuştu?

Son soru, meyvenin içindeki kurt gibi Sinan'ın içinde dönüp duruyordu. Çünkü hâlâ Berfin gibi düşünmeyi başaramadığı için onun asıl amacını çözemiyor, bu da onu tedirgin ediyordu.

Tek seferde yerinde dikleşip sırtını yatak başlığına dayadı ve kollarını göğsünde kilitledi.

Bilinçli olarak son dakikaya kadar Mehmet Sancaktar'a haber vermemiş ve onu geride bırakmıştı. Sonra da, sabahın ilk ışıklarıyla bir ekibin onu çiftliğe götüreceğine dair sözleşmişlerdi. Bu bilgi için de, sırmış gibi davranmış ama asla o şekilde hareket etmemişlerdi.

Hâlbuki çiftlikte olan iki kadın ve bir adam Güçer, Zeynep ve Esmer'e çok benzeyen gizli polislerdi. Takip edileceklerini biliyordu. Ve emin olduğu diğer şey ise o kişi Berfin olmayacaktı.

Sinan başını geriye atıp gözlerini tavanda görünmeyen bir noktaya dikti.

Amacı toplu katliam yapmak mı? Hayır, Berfin'in tarzı bu değil. Öldürmek, onun için istediği sonuçtan ziyade son noktaydı. Cem'in kaçmasını sağlayıp eline silah vererek onları alarma geçirmesinin nedeni, yeni bir mesaj mıydı? Hiç sanmıyordu.

İki parmağını gözlerinin üzerine bastırıp ne olduğunu bulmaya çalıştı. Ne var ki mantıklı bir fikir üretmeye yakın bile değildi. Bu kez tempo tutar gibi parmağıyla alnına vurmaya başladı.

Can sıkmaktan başka aklına bir şey gelmiyordu ama Sinan sebebin bu olmadığı konusunda da kendiyle fikir birliğine varmıştı.

Bir noktada hayatının dengesi altüst olmuştu ve ne yapsa düzeltemeyecekmiş gibi hissediyordu. Bu yüzden düşünmeye ara vermesi gerektiğini bilerek yeniden yatağın içine giren Sinan'a anlaşılan bu gece rahat yoktu. Çünkü o an yatağında Elif'in kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

Sadece ona yakın olduğunda değil onu düşününce dahi vücudundaki sinirler uyarılıyor, bekliyor hatta umuyordu. Bedenini ondan uzağa taşımaksa sorununu çözüme kavuşturmuyordu.

Elif'in kahveyle ya da eğer şanslıysa şarap kadehleriyle onu beklediğine dair bir hayalden ziyade inancı vardı. Ancak sonuç öyle olmamıştı. Onu karşılayan karanlık ve sessizliğe rağmen, odasına girene kadar yine de inancına sahip çıkmıştı.

Saatler önce genç kadınla yatağını paylaşırken pervasızlardı. O anları hatırlamak ve özlemek Sinan'a garip değil olması gerekenmiş gibi geliyordu.

Yan döndüğünde, sarı saçları yüzüne dağılmış hâldeki Elif, ona gülümsüyordu.

Kendini durdurmak için onlarca sebep sıralayabilirdi. Hazzın ve keyfin peşine düşemeyecek kadar çok sıkıntısı vardı. Keza zaten onun amacı da zevk değildi.

Huzura, dinginliğe ve uykuya ihtiyacı vardı. Bunları tek başına bulamayacağı da kesindi. Sabah erken kalkıp Mehmet'le çiftliğe gidecek ve ardından Hamdi'nin cenazesine katılacaktı. Sonrasında yapacaklarını ise gün içinde gelişen olaylar belirleyecekti.

Durmak değil, aksine Elif'in yanına inmek için sıraladığı sebeplerin hepsi kabul edilebilirdi.

Hırkasını giyip fermuarını çekti ve odasından çıkıp alt kata inen merdivenlere yöneldi.

Elif'in kapısının önüne geldiğinde önce duraksadı. Sonra tıklatmak için elini kaldırdı fakat genç kadının uyuyor olma ihtimali vardı ve amacı kesinlikle onu uyandırmak da değildi.

Kolu çevirip açtığı kapıdan aynı kendinden emin tavırla içeri girip tekrar kapattı.

Genç kadın yatağın köşesine kıvrılmıştı. Belli aralıklarla göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Gülümseyen Sinan tüm olumsuzluklardan arındığını hissetti. Yaptığının doğruluğundan bir an bile şüphe etmeden, yatağa ulaşıp pikeyi kaldırdı ve genç kadının arkasına geçti.

Elif'in iyi bir istihbaratçı olması için katedeceği yol çok uzundu. Yoksa şimdiye kadar çoktan uyanması gerekirdi.

Sırtı ona dönük olan genç kadına iyice sokuldu ve bir kolunu altından diğerini de üzerinden sarıp Elif'i kendine çekti.

Nihayet ayılan genç kadın panikle direnmeye kalkıştığında "Lütfen dur ve huzurumla arama girme." diyen Sinan gözlerini kapatırken derin bir nefes aldı. Aldığı nefese genç kadını hapsetmek ister gibi de bir süre onu içinde tuttu. Sonra da çenesinin altındaki Elif'in başının üzerini öptü. Devamında uykuya teslim olması sadece on saniye sürdü.

Elif aslında öfkeliydi ve o nedenle özellikle Sinan'ı beklememiş, yatağa girmişti. Hatırlamadığı bir zaman diliminde de uykuya dalmıştı. Oysa şimdi adam yüzünü onun saçlarına gömüp onunla tek bir beden olmuşken Elif'in hissetmediği tek şey öfkeydi.

Cem, aile mevzusuydu, tabii ki karışmasını gerektirecek bir durum yoktu. Yine de geride bırakılmaktan hoşlanmamıştı. Fakat

şimdi konunun öylece kapanmasına izin vermeyeceği konusundaki kararlılığını kaybetmişti.

Şu an duyumsadığı, yüreğinin derinlerine uzanan heyecan ve huzur dolu bir coşkuyla kıpırdanan kalbinin hareketleriydi. En doğal hakkıymış gibi yatağına giren adamın uyuması saniyeler içinde olmuştu. Ona izin veren Elif'in de kaldığı yerden uyumaya devam etmesi aynı sürede gerçekleşti. Çünkü ikisi de savunmada değildi, teslim olmanın rahatlığına erişmişti.

* * * * *

Gözlerini açtığında gördüğü ilk şeyin Sinan olması, hayatı boyunca ona sunulan en güzel hediyeydi. Elif, evrenin bu güzel jestine karşılık minnetle gülümsedi.

Uyuduğu süre bir saatten fazla değildi ama enerjisi öylesine yüksekti ki dünyanın etrafında koşabilirdi. Ancak yanında olup gördüğü Sinan iken, yataktan çıkmak gibi bir niyeti yoktu.

Hiç kıpırdamadı ve nefes alışlarının gücünü en aza indirdi. Sinan büyük bir huzurla uyuyordu ve günlerdir kendini yıpratan adamın bu sükûnete ihtiyacı vardı.

Odayı aydınlatan loş ışığın altında bile kusursuzdu.

Bu manzarayla Elif ısınan kalbini kurtarmak için çok geç kaldığını metanetle kabul etti.

Parmağını uzattı ama ona dokunmadan durdu. Sonra da sanki adamı yeniden resmediyormuş gibi tek bir çizgi hâlinde parmağını Sinan'ın yüzü boyunca gezdirdi. Sıra dudaklarına geldiğinde kalbinin dinginliği yerini coşkuya bıraktı.

Elini çekse de adamı seyretmeye ve gelecekle ilgili gerçekleşmeyeceğini bildiği güzel hayaller kurmaya başladı.

"Sen beni mi seyrediyorsun?" diyen Sinan'ın gözleri kapalı, sesi de hâlâ uyku modundaydı.

"Tabii ki seni seyrediyorum!"

Sinan tek seferde gözlerini açtı. "Dikkat etmezsen bu gidişle bana âşık olman an meselesi."

"O riski alıyorum."

"Emin misin? Çünkü ben kötü huyları olan bir adamım."

Elif omzunu sallayıp "Biliyorum," dedi tatlılıkla. "Ama güzel yanların da var."

"Mesela hangi güzelliklerimi fark ettin?"

"Güzel gülüyorsun." Elif parmağının ucunu zarif dokunuşlarla adamın dudaklarında gezdirdi. Sonra yukarı çıkıp göz çukurunu arşınladı. "Ve güzel bakıyorsun."

Genç kadın durunca Sinan "Bu kadar mı?" dedi arzu dolu sesiyle.

"Ve güzel öpüşüyorsun."

"Bu konu hakkında ergen ve aynayla ilgili bazı söylemlerini hatırlıyorum."

"Evet, ama belli ki alıştırmaların işe yaramış."

Odanın içinde çınlayan Sinan'ın kahkahası dolu doluydu. Elif'e doğru eğildi. "Biraz daha alıştırma yapmaya ne dersin?"

Elif elini araya sokup adamın dudaklarıyla kendi dudakları arasında engel koydu. Keyifli olduğu kadar ifadesi ciddiydi. "Peki ya sen?"

"Ben mi, çarpık ilişki ve düşüncelere karşıyım. Kendime âşık olmak..."

"Hayır!" diyen Elif elini çekti. "Benim kadar güzel, akıllı, güçlü, ayakları yere basan ve hoşsohbet bir kadına karşı yüzde on beşlik olasılık seni korumaya yetmez."

"Bu nasıl bir kendini beğenmişlik, keşke izin verseydin de onları ben söyleseydim."

"Sen hâlâ söyleyebilirsin, ben her ihtimale karşı önlem aldım. Ayrıca bu kendini beğenmişlik değil kendini bilmek."

"Bu bana çok tanıdık geldi."

"Konuya uzatman işe yaramayacak, o cevabı duymak istiyorum."

Sinan çok daha derin ve anlamlı bakışlarını genç kadının yüzünde gezdirirken "Eğer ille de âşık olacaksam, o kişi kesinlikle sen olacaksın," dedi. "Bu, bir istekten çok dileğim!"

Aldığı cevap bir öncekinden farklıydı ve yine Elif'i fazlasıyla memnun etmişti. O da yanıt olarak kocaman gülümseyince adam da onunla birlikte gülümsedi.

Sinan bu defa "Elif'in sevgilisi olmayı başarabiliyor muyum?" diye sorarken ciddiydi.

Elif'in kalbi, bu heyecanla artık atmaya devam edemeyeceğini anlatır bir anlığına durdu. "İlerleme var ama yolun uzun." Elif bedenini küçültüp Sinan'ın koynuna sığındı. "Sevgili olmanın bazı gerekliliklerini hâlâ yerine getirmiş değilsin. Mesela burcumu bile bilmiyorsun."

Yüzünü abartıyla çarpıtan ve kaşlarını çatan Sinan "Bu çok utanç verici!" dedi.

"Hey! Ben ciddiyim."

"Ben de öyleyim. Daha burcunu bile bilmediğim bir kadının yatağına girdiğime inanamıyorum. Ama başka şeyler biliyorum. 21 Kasım 1991 doğumlusun, 1.74 boyundasın, 58 kilosun..."

"Kes şunu, hakkımda hazırlattığın rapordan aklında kalanlardan bahsetmiyorum." Pozisyonunu değiştirip bedenini yukarı çeken Elif, şimdi Sinan'a üstten ama tam gözlerinin içine bakıyordu. "Burcun Aslan, sevdiğin renk yeşil, olsa üç öğün kabak oturtma yersin, Big Band dinlemeyi seversin, biyografi okumaktan hoşlanırsın, basketbol oynamak için doğduğunu sanıyorsun, Galatasaray taraftarısın, alkollü içecek tercihin kırmızı şarap, alkolsüz de soda..."

Serseme dönen Sinan, iki kaşını birden havaya kaldırıp "Bunları nasıl biliyorsun?" dedi.

"Senin aksine ben, Sinan'ın sevgilisi olmak için tüm kuralları yerine getiriyorum."

Mesleki deformasyonu, adamın şaşkınlığının önüne geçmişti. "Bunları sana ben söylemediysem, ki söylemedim, nasıl öğrendin?"

Sinan'ın havalanmış kaşlarına nazikçe dokunan Elif, "Unuttun mu, sen Sinan Öztürk'sün ve ben seni yeni tanımadım," dedi.

"Ne, hayranım falan mıydın?"

"Yani, bu meslekteki herkes kadar."

Aldığı cevapla Sinan'ın kaşları yerine dönerken Elif'in yüz ifadesi gördüğü manzarayla yumuşadı. O, seven bir kadının nasıl dokunduğunu adama hissettirmek için çabalarken, Sinan'ın bir şey yapması gerekmeden, ona yaşattığı buydu.

Sinan muzipçe "Hadi en sevdiğin yemek ve renkten başlayalım," dedi.

"Yemek köfte – pilav, renk de pembe..."

"Pembe mi, çok mantıksız!" Sinan hayretle ve Elif'i ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Sanırım bundan sonra tüm pembeler bana seni hatırlatacak ve bu da çok korkunç!"

Elif'in geri çekilme ve itiraz etme direnci, Sinan onun dudaklarına dokunana kadar sürdü.

Öncesinde tadına bakarcasına dudaklarını hafif hafif ısırırken Sinan'ın sıcaklığını hisseden genç kadın belki hazdan belki de korkudan titredi. Adama âşık olmak çok kolaydı ama onunla aşkı yaşamanın aynı derecede zor olacağını biliyordu.

Sinan'ın elleri, yüzünden saçlarına oradan da omuzlarına indiğinde Elif'in panik duygusu, bedenini dolaşan hazzın altında ezildi.

Bir gün aşktan yanacaksa buna değecek tek kişi Sinan'dı ve söylediği gibi o riski almaya değerdi. Adamın dudakları ve dili, onunla oyun oynarken Elif keyfiyle "Ne istiyorsan al." dedi.

Dilleri tekrar savaşmaya başladı. İkisi de hem vahşi bir memnuniyet hem de yabani bir arzunun esiri olmuşlardı. Sinan, Elif'in söylediğini yapmakta ve istediği her şeyi almakta kararlıydı.

Damarlarında ilkelce dolaşan kan ona yön verince iyice Elif'in üzerine abandı. O güçlü ve hükümran bir adamdı. Fakat genç kadının korkularını duyumsayabiliyordu. Dudaklarını Elif'in çıplak boynuna indirip keşfine orada devam ederken hareketlerini yavaşlattı.

Nazik ama şehveti daha da harlayan dokunuşlarına devam ederken haz, Elif'in vücudunu titretti, ısıttı ve hassaslaştırdı.

Sanki anlaşmışlar gibi birbirlerinin tişörtlerini çıkardıklarında aynı ritimle atan iki kalbin sunmuş olduğu zevki tatmaya devam ettiler.

Vücudunda dolaşan kan genç kadının kulaklarının içinde gürültülü çığlıklar atıyordu. Ve bütün vücudundan fışkıran ateş, teninde çiy damlacıkları oluştururken aldığı zevk duyduğu acıya karışıp tek ve büyük bir zevke dönüştü.

Elif'in gözleri kör ama yaşamakta olduğu şeyden ötürü ardına kadar açıktı.

Sinan'ın her isteği, her hareketi ve her inlemesi karşılık görüyordu. Ancak tadacak ve alacak çok fazla şey vardı. Fakat Elif'in isyanı ve kıvranması onun isteklerinin önüne geçmişti. O da kendi arzularını bir kenara bırakıp genç kadına istediğini vermek için acele etti.

Ve birlikte önce zirveye çıktılar sonra da kendilerini boşluğa bıraktılar.

* * * * *

Tutku olmadan hiçbir büyük işin başarılamayacağını söyleyen Hegel, haklıydı. Tutku; irade ve yargıları aşıp, insanın isteme ve düşünme güçlerine egemenlik kurardı. Bu yüzden tehlikeli bir duyguydu ve olumsuz hâli insanı kötülüğe sürüklerdi.

Elif, tutkusunun henüz hangi aşamada olduğundan emin değildi. Ancak yüzünde aptal bir sırıtmayla uyandığından beri hissetmediği tek şey olumsuzluktu. Belli ki tutkusu, Elif'in üzerinde çoktan egemenliğini kurmuş ve inanıp hedeflediği her şeyden onu uzaklaştırmıştı. Geriye sadece istediğinin peşinden gidecek büyük bir coşku bırakmıştı.

Elini yatağın boş tarafında gezdirip Sinan'ın bıraktığı sıcaklığı hissetmeye çalıştı. Ne var ki geride, adamın uzun süre önce gitmiş olduğunu kanıtlayan soğukluk kalmıştı.

Bütün gün yatakta kalabilir ve sadece Sinan'ı düşünebilirdi. Fakat en azından hâlâ bir gelişme olmadığını diğer ortağına haber vermesi gerekiyordu. Çünkü on iki saatte bir onu arayacağına dair sözleştikleri süreyi aşalı çok olmuştu. Aniden gülümsemesi kuşkuyla yer değiştirdi. Elif onu aramamıştı ama o da merak edip Elif'le iletişime geçmemişti.

Uzanıp komodinin üzerinde duran telefonunu aldı. Saat dokuzu gösteriyordu ki bu, Sinan'ın neden yatakta olmadığını anlatıyordu. Keza evde de olmadığına emindi. Adamın Berfin konusuna geri dönebilmesi için önce Cem meselesini halletmesi gerekiyordu. Üstelik

bugün öğlen Hamdi'nin cenazesi vardı. Ve bu da çalışmadan geçirecekleri bir gün daha demekti.

Telefonu parmaklarının arasında dolaştırdı. Kimi aramalıydı, Sinan'ı mı diğer ortağını mı?

Sinan'ı arayıp cenazeye katılmak istediğini söyleyebilirdi. Başını salladı. Hayır, bu pek de iyi bir fikir değildi. Ona not bile bırakmadığına göre demek ki katılmasını tercih etmiyordu.

Diğer ortağını aramak için telefonu açtı. Lakin ondan bağımsız hâle gelen parmaklarına hükmetmeyi başaramadı ve gerekli tuşa basamadı. Ona ne diyecekti?

"Mutluyum ve bunu bozacak bir şey yapmak istemiyorum. demek çok bencilce bir davranış olurdu. Ama kalbinin Sinan'la kaplı olan kısmı -ki orası büyükçe bir alandı- hayatının uzun bir süresini zaten Berfin için heba ettiğini söylüyordu. Biraz da kendisi için yaşamak hakkıydı.

Öte yandan merak duygusu yakasına yapışmış ve onu rahatsız etmeye başlamıştı. Elif'in aramadığı diğer ortağına ne olmuştu ki o da Elif'i aramamıştı?

Aniden çalan telefonun ekranında Mesut'un adını gördüğünde tüm düşüncelerini öteledi.

"Eğer yanlışlıkla aradıysan sakın söyleme," diyen Elif canlanmış ve yataktan çıkmıştı.

"Beni özlemiş olabileceğini düşündüm."

"Çok doğru düşünmüşsün."

"Sen de kimsin, telefonu derhâl Elif'e ver!"

Boştaki eliyle perdeyi açan Elif penceresinden görünen güneşe doğru başını kaldırdı. "Birkaç dakikaya normale dönerim, hâlâ ayılamadım."

"Anladım, bu itiraf o yüzdendi yani."

"İtiraf değildi. Son kavgamızdan sonra büyüklük gösterip arayan sen olduğun için jestine karşılık vermek istedim. Yoksa senin de bildiğin üzere özlenecek bir yanın yok."

"İşte benim Elif'im. Bu arada biz en son niye kavga etmiştik?"

Banyoya doğru ilerleyen Elif "Konsol oyununda seni yenmemi hazmedememiştin." dedi.

"Beni yenmek mi, ben izin vermediğim sürece bu asla mümkün değil."

"Seninle tartışmayacağım. Ankara'da mısın?"

"Hayır, gece geldim, İstanbul'dayım."

"Ne zaman görüşüyoruz?"

"Hemen şimdiye ne dersin!"

"Harikadan başka ne diyebilirim!" Elif duşa girmek için sıcak suyu açtı. "Ben hazırlanmaya başladım bile, sana konum atıyorum."

Tam karamsarlığa doğru sürüklenirken kuzeni Mesut bir kere daha imdadına yetişmişti. Çocukluğundan itibaren kendine böyle bir misyon yükleyen adam her defasında da başarılı olmuş ve Elif'in geçmişe dair güzel anılarının başrollerinden biri hâline gelmişti.

* * * * *

Söylediği gibi hemen gelen Mesut'u havuz başında ağırlama isteğini gerçekleştirememesi az da olsa hayal kırıklığı yaşamasına sebep olmuştu.

Evde merkezden gelen tek bir görevli vardı ve o da listede adı bulunmadığı için güvenlik sebebiyle Mesut'u kabul edemeyeceğini söylemişti. İzin almak için Sinan'ı aramaksa bir alternatif bile değildi. Adamın neyle uğraştığını bilen Elif çaresizce yeni bir program yapmıştı.

Fazla uzaklaşmak istemediği için yakındaki mekâna gitmişler ve kahvaltı siparişi vermişlerdi. Mesut'un da yemekle arası iyiydi. Buna rağmen on dokuz yaşına kadar obezite ile mücadele eden adam şimdilerde fit ve kadınlar arasında popüler bir bilgisayar dâhisiydi.

"Söylesene, bu zengin muhitinde ne işin var?" diyen Mesut, daha fazla yemeyeceğini belli eder gibi tabağını ileriye doğru itti. Keza masada yenecek fazla da bir şey kalmamıştı.

"İş, ama merak etme, alışmamaya çalışıyorum."

"İyi yaparsın, çünkü buradan sonra viranene dönmek canını sıkabilir."

"Evim için şunu söylemekten vazgeçer misin?"

Kadıköy'ün arka sokaklarındaki müstakil, bahçeli, küçük eve girdiği an, Elif kendini oraya ait hissetmiş ve ikinci kere düşünmeden babasından kalan parayla onu satın almıştı. Eviyle ilgili güzel planları vardı, fakat henüz vakit bulamadığı için plan olarak kalmışlardı.

"Evim dediğin yer bir gece üstüne çökerse asla şaşırmayacağım."

"Senin gibi sırf hava olsun diye plazalardaki *single house* dairesinde yaşamaktan iyidir."

İki kaşını aynı anda kaldırıp indiren Mesut, "Kirası çok," dedi. "Ama kızlar öyle evlerde yaşayan erkeklere bayılıyor."

"Sana öyle geliyor!"

"Sen nereden bileceksin, ben gerçek kızlardan bahsediyorum."

Elif önündeki tabakta duran fındık tanesini alıp tam Mesut'un alnına nişan aldı. Fakat onun hareketini önceden fark eden genç adam başını kaldırıp ağzını açtığında, darbeden kurtulmuş olsa da fındığı yakalayamamıştı.

Bir süre daha yaptıkları boş ama keyifli sohbetin ardından Elif ciddileşip kollarını masanın üzerinde birleştirdi ve "İş için mi İstanbul'dasın?" dedi.

"Yorucu bir proje teslim ettim. Biraz araya ihtiyacım vardı."

"Kısa bir mola, kulağa iyi geliyor"

"Peki sen nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Aynıyım, bir sorun yok."

"Emin misin?"

Elif bakışlarını kıstı. "Evet, neden ısrarcısın?"

Mesut arkasına yaslanıp etrafına bakındı. Sonra da gözlerini genç kadına dikti.

"Sadece farklı duruyorsun, emin olmak istedim."

Adamın söylemeye çalıştığı şeyi Elif anlamıştı ama ona net bir cevap vermesi imkânsızdı. Çünkü daha kendiyle ilgili kesin bir yargıya varamamışken ortalığı karıştırmak istemiyordu.

"Her şey yolunda. Yakında buradaki işim bitecek ve viraneme döneceğim. Hatta o zaman geldiğinde bende kalırsın."

"Niye, göçük altında yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?"

Elif'in solan tebessümü geri gelince başını sallayıp gözlerini devirdiği esnada, sanki birisi özellikle görmesi için bakışlarını mekânın köşesine doğru çevirmesini istedi. O da öyle yaptı. İlk etapta ne gördüğünü ya da ne görmesi gerektiğini çözümleyemedi. Fakat sonra uzun boylu kadın dikkatini çekti.

Siyah giyinmişti ve başında siyah beyzbol şapkası vardı. Yüzünü göremediği gibi kim olduğunu da seçemiyordu. Ancak normal olmadığını ve kadının çağırır gibi ona baktığını hissetmişti.

Yalnız başına ve silahsız hâlde, lavaboya giren kadının peşinden gitmesi belki de hayatı boyunca yaptığı ve yapacağı en büyük hataydı. Yine de Elif içindeki iyimserliğe ve her şeyin isteyince güzel olacağını söyleyen sese güvenmeyi seçti.

"Lavaboya gitmem lazım." deyip aniden kalkması Mesut'u şaşırtmıştı. Ne var ki Elif ona bir şey söyleme fırsatı vermeden ayaklanmıştı.

* * * * *

Her şeyin tasarladığı gibi olacağına dair bir an bile şüphe etmeden yol almıştı. Şimdi de sabrının mükâfatını kazanmak üzereydi. Uzun süredir uyumamış olmasının etkisiyle bilincinin bulanıklaştığını fark etmesi ise isteğinden daha güçlü değildi.

Bu şans bir daha eline geçmeyebilirdi. Sonunda yakalanma hatta yaralanma ihtimali bile vardı. Fakat Berfin çok uzun süre önce korkuyu hayatından çıkarmıştı. Zira aynı zaman dilimde hayattan da vazgeçip amacına odaklanmıştı.

Sinan'ın önüne yem diye Cem'i atmıştı. Bir gün işine yarayacak olma ihtimalini göz ardı edemediği için o salakla iletişim hâlinde kalmıştı. Hamdi'nin cenazesinin gününü öğrendiğindeyse nihayet beklediği gün gelmişti.

Kardeşlerini korumak ve Cem'i yakalamak için çabalayan Sinan'ın bir de cenazeye katılması gerektiği için Berfin'e yeterince alan ve zaman kalacaktı. Keza tam da öyle olmuştu.

Sabaha kadar gözünü kırpmadan beklemiş ve günün ilk ışıklarıyla Sinan'ın aracını siteden çıkarken görmüştü. Sonra da Elif için pusuya yatmıştı. Adamın onu yanında götürmeyeceğini tahmin etmişti ki bu aşamada tahminindeki haklılığından dolayı bir tebriği hak ediyordu.

Elif'in arkadaşıyla buluşmak için evden çıkmasını ise sadece iyi şans diye adlandırabilirdi.

Onları izlerken o da kahvaltı etmişti. Uzun süredir iştahla bu kadar yemek yememişti. Belki de keyifli olduğu için ağzının tadı yerindeydi. Neyse ki sebeple değil, sonuçla ilgileniyordu.

Saat öğleni geçene kadar etrafındaki hiçbir şeyle ve hiç kimseyle ilgilenmeyen Elif'in de keyfi yerinde görünüyordu. Karşısındaki ile konuşup gülüşen kadının dikkatini çekmek zor olmuş, ama sonra, onu gördüğünde Elif kime baktığını anlamıştı.

Aralarındaki uzak mesafeye rağmen göz bebeklerinin büyüdüğünü fark etmişti. Bu kesinlikle Berfin'in hayal gücünün oyunu değildi. Çünkü suratındaki kasları oynatmadan öylece duran Elif'in şok hâli net ve belirgindi.

Yeterli süre bekleyip lavaboya girdiğinde Elif'in de peşinden geleceğine emindi. O gelmeden önce aynanın karşısında makyajını tazeleyen kadının tepesinde dikilmiş ve dışarı çıkması için on saniyesi olduğunu söylemişti.

Kadının eşyalarını toplayıp kendini dışarı atması sadece beş saniye sürmüştü.

Kapının arkasına geçti. Sabırsız ve kabul etmeliydi ki endişeliydi. Elif'ten önce başkasının gelmesi sorun yaratırdı ve bunca çabanın ardından ufak problemlerle boğuşmak istemiyordu.

Yarım dakika sonra kapı aniden değil tereddütle açıldığında kimin geldiğini görmesi için karşı duvardaki aynaya bakmasına gerek yoktu. Ama o yine de baktı.

* * * * *

Elif'in ihtiyatla içeri girip kaygılı gözleriyle etrafı süzdüğünü görünce Berfin aniden öne çıktı. Ancak kendini belli etmeden önce kapattığı kapıyı kilitledi.

Hışımla ona dönen Elif'e neyle karşı karşıya olduğunu göstermek için şapkasını çıkarırken yüzünü pis bir sırıtışla sağa doğru çarpıttı.

"Ava giderken avlanmak, bu durumlar için türetilmiş olmalı."

Elif'in kalbi büyümüş, nabzı vücudundaki tüm noktalarda atmaya başlamıştı. Korkmak istemiyordu ama bu, elinde olan bir şey değildi. Berfin'in kendisinden çok yeşil gözlerindeki öfke, nefret ve kötülük buz kesmesine sebep oluyordu.

Ensesinden aşağıya inen karıncalanmaya direnen Elif, korkusunu batırmaya ve gardını korumaya çalışırken "Kimin av kiminse avcı olduğu ancak sonunda belli olur." dedi.

Ne var ki Berfin iyi bir avcıydı. Korkuyu kokusundan tanırdı.

"Endişelenme, şimdilik sana zarar vermeyi düşünmüyorum..."

"Bana zarar verebileceğin kanısına nasıl vardın?"

Berfin öne doğru büyük bir adım atıp üzerine abandığında, Elif titreyen dizlerine rağmen ayaklarını olduğu yerde tutmayı başardı. O da başını kaldırdı. Aynı bakışlarla karşılık verdiği Berfin'in suratındaki ifadeyi artık sadece "iğrenç" diye isimlendirebilirdi.

Berfin geri çekilmedi lakin dikleşti ve ayağını kaldırdı. Bir deri gibi üzerine yapışmış siyah pantolonunun altına giydiği kalın botlarının tabanına yerleştirilmiş ağzı tırtıklı küçük av bıçağını çıkardı. Ve aynı saniyede dirseğini boğazına dayadığı Elif'i büyük bir hız ve güçle duvara itti. Kendi bedeniyle duvar arasına sıkıştırdığı kadının boğazına bu defa bıçağını dayadı.

"Cevabını aldın mı?"

"Çığlık atmamı nasıl engelleyeceksin peki!"

"Boğazını boydan boya kesmem yarım saniye sürer, o sürede attığın çığlık işine yaramaz."

"Ne istiyorsun?"

Berfin başını eğdi ve Elif'le yüz yüze geldi. Sıktığı dişlerinin arasından "Babam gerçekten öldü mü?" diye sordu.

"Sana neden cevap vereyim?"

"Çünkü bilmemi istiyorsun."

"Doğru." Sırtından aşağıya akan soğuk terler Elif'in düşünmesini engellese de şu an ne istediğini bilecek durumdaydı. Berfin'in canını yakmak. İstediği buydu.

"2 Ocak 2006 saat 04.45'te İzmir Mustafa Kemal Sahil Bulvarı'nda ölümlü trafik kazası. Emrah Üstündağ 43 yaşında, öğretmen. Kaza sebebi aşırı hız ve alkol. Denize düşen araçtan iki saat sonra çıkarıldığında ölmüştü."

Üzerine yaptığı baskının hafiflemesiyle Berfin'in şoka girdiğini ve insani bir belirti gösterdiğini fark eden Elif ondan kurtulmak için olasılıkları hesaplamaya başladı. Maalesef ki daha ilk düşüncesini tamamlayamadan yeniden canlanmış gibi hareketlenen Berfin kendi acısını ona yaşatmak ister gibi bıçağı derine, Elif'in etinin içine doğru bastırdı.

Acıyı ve hemen ardından boynundaki yapışkan sıcaklığı hissetti. Elif'in ilk kesik darbesini almasıyla kurtulacağına dair iyi niyetli düşünceleri kaybolmuştu. Keza zaten Berfin hiç tereddüt etmeden motorunu onun üzerine doğru sürerken, Elif bu anın yaşanacağını anlamıştı. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordu.

"***Annen***... Anneni sormayacak mısın?" Can simidine tutunur gibi elindeki son koza sarılan Elif istediği tepkiyi almıştı. Berfin konuşmadı ama bakışlarıyla bir cevap istediğini belli etti. "Bu bilgiyi sana verip vermemekte kararsızım."

"Seçeneğin yok."

"Var, beni öldüreceğini bile bile neden sana iyilik yapayım!"

"Henüz sana ne yapacağıma karar vermedim."

"Bana zarar vermeyeceğini de söylemiştin, ama öyle yapmadın. Şimdi neden sana inanayım?"

"Ne istiyorsun?"

"Dediğin gibi olduğunu kanıtla ve benden bir adım uzaklaş."

Kısa bir an düşünen Berfin "Kımıldarsan sonuç senin için hiç iyi olmaz," dedi.

"Amacım sadece niyetini görmek."

Berfin bir adım geri çekilirken Elif avucunu duvara bastırıp ayakta kalmaya çalıştı. Boğazındaki kesikten akan kan karnına kadar

ulaşmıştı. Kaçmak istiyordu, Berfin'in bakışları onu korkutuyordu. Aklının gerisindeki ilkel dürtü de ona kaç diye komut veriyordu. Ancak korkusu, acısı ve hayal kırıklığından daha güçlü değildi.

"Mina Üstündağ, İzmir ikametli, yaş 35, 22 Şubat 2002 intihar. Kurtarılamadı."

Elif gözünü kırpmadan Berfin'i seyrediyor ve yapacağı hamle için doğru anı bekliyordu. Ancak kadın, kendini iyi yetiştirmiş ya da bu sona hazırlamış olmalıydı ki, hâlâ dağılmamıştı.

Elif'in zaten fazla şansı yoktu, olanı da riskine rağmen denemeye değer buldu ve "Senin gidişin onlara yaramadı," dedi ve dikkatini ona verdiğini belli eden Berfin'i elinde tutabilmek için konuşmaya devam etti. "***Annen*** sensiz, ***baban*** da onsuz bir hayat istememiş olmalı."

"Kes sesini! Babam beni çok severdi. Beni vermek isteyen o değildi."

"Öyle düşünüyorsan sana sadece acırım. ***Annenin*** otopsi raporunun uzunluğundan haberin var mı? Vücudundaki geçmişten gelen darp izleri ve kırılıp yanlış kaynayan kemiklerin listesi iki sayfaydı. O işkencelere katlanmasının tek sebebi sendin. ***Baban*** sırf ona ceza olsun diye seni verince o da kendini öldürmeyi seçti."

Elif'in konuşurken anne ve baba kelimelerine yaptığı vurgu, söylediklerinden daha çok kızdırıyordu Berfin'i. Buna hakkı yoktu. Üstelik doğru da değildi.

"Peki senin ***baban*** neden ***annemi*** de kurtarmadı?" diye soran Berfin öfke ve nefretini kusar gibiydi.

"Çünkü istemedi. Babam otuz yıl önce de onu kurtarmayı denemiş ama o zaman da yapamamış."

Süleyman Güven, çok denemiş, çok uğramış fakat Mina'nın verdiği yanlış kararların sonucunu görmek zorunda kalmıştı. Sonunda da adam, pişmanlıklarıyla ölmüştü. Elif'in bunu bilmesi Berfin'e duyduğu öfkeyi daha da körüklüyordu.

Konuşacak ve birbirlerine haykıracak çok fazla kinleri vardı. Fakat Berfin sonuna kadar açtığı gözleriyle sadece onun yüzüne bakarken Elif için harekete geçme vaktiydi.

Tüm gücünü yüklediği ayağını ileriye uzatıp Berfin'in dizine tekme attı. Darbe öylesine sert ve hızlıydı ki nasıl olduğunu anlamaya fırsat bulamadan Berfin önce büyük bir acı hissetti. Sonra da ikiye ayrılan dal gibi öne doğru bükülüp dizlerinin üzerine düştü.

Bu aşamada Elif'in yapması gereken, kapıyı açmak ve birilerini çağırmaktı. Ama o, öne atılıp Berfin'in tutmaya devam ettiği bıçağa hamle yaptı. Hesaplayamadığı ise, Berfin'in de kolayca pes etmeye niyetinin olmadığıydı.

* * * * *

MİNA

1990, Bir Kış Günü, Adana

Korkunun sonucu olan dehşet, fırtınadan farksızdır. Bitsin ister, yüreğini, kulaklarını hatta gözlerini kapatır, dinmesini beklersin. Sonra rüzgârın uğultusu susar, yağmur diner, hava ısınır... Ancak o zaman aldığın hasarları görmeye ve anlamaya başlarsın. Oysa fırtınaya karşı ayakta ve dimdik durmak gerekir, yoksa ufak bir rüzgârda dahi oradan oraya savrulursun.

Bu fırtınalı günden geriye benim için fazla bir şey kalmamıştı. Önce hayatım, sonra da kalbim kasırganın etkisiyle savrulmuş ve paramparça olmuştu.

Onu kapıda beklediğimi haber veren askere Hülya'nın inanmadığı yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Ama yaklaştıkça beni görmüş, yüzümden yağmur gibi akan yaşları fark edince de neredeyse koşarak yanıma varmıştı.

O, ne oldu, demeye fırsatı bulamadan ben ellerine yapışmıştım. "Kardeşim Ayşe, doğum yapıyor, çok kanaması var. Ölecek, biliyorum. Annem de öyle olmuştu." Ben o hâlde nefes almadan konuşurken onun yüzünde sadece şaşkınlık kalmıştı.

Mantıklı açıklamayı ondan ister gibi başını yanımdaki Öğretmen Emrah'a çevirmişti. Hatta konuşmuş bile olabilirler, ama ben öylesine üzgündüm ki detayları hatırlamıyorum. Ancak avucumdaki ellerini iyice sıktığım Hülya'ya "Sen doktorsun, kardeşimi kurtar, ondan sonra söz, ne istersen yapacağım." dediğimi çok iyi anımsıyorum.

Hülya'nın tereddüdü fazla sürmedi. Elimi bıraktı. Hızla bekçi kulübesine doğru ilerlerken adresi sordu. Ona cevap veren ben de-

ğildim. Emrah söylemiş olmalı.

Hastanedeki doktor arkadaşını aramış, riskli ve kanamalı bir doğum için acil destek talep etmiş, sonra da benim yerime yine Emrah'ı muhatap alıp "Gidelim." demişti.

Beni Hülya'nın evine götürecek bir araç ararken karşıma çıkan Emrah yardım teklifinde bulunmuş, ben de hiç düşünmeden kabul etmiştim. Adam yardımlarına devam etmiş ve ben arkada, onlar önde oturarak köye geri dönmüştük.

Eve vardığımızda Hülya, doktor kimliğine bürünmüş, çağırdığı destek gelene kadar da yaptığı müdahalelerle kardeşimi hayatta tutmayı başarmıştı. Doğum başlamış. Kese patlamış ancak bebek iriymiş, ters duruyormuş ve kordon boğazına dolanmış.

Duyduklarım bunlardı ve korkumu harlamak için yeterliydi. Sonra ameliyattan bahsetmişler ve kendinden vazgeçmiş hâldeki Ayşe'yi ambulansa taşımışlardı.

Ben ve enişte yine Emrah'ın aracıyla peşine takılmıştık.

Gün turunu tamamlayıp akşam karanlığı çökmeye hazırlanırken Hülya hastane koridorunda yanımıza gelip, anne Ayşe Yıldız ve bebeğin durumunun iyi olduğunu söylemişti.

Korku ve acı insana neler yaptırıyordu!

Hiç düşünmeden kollarımı Hülya'ya dolayıp teşekkür etmiştim. Karşılığında benden ne alacağını henüz bilemesem de ona can borcum vardı. O an düşündüğüm sadece buydu.

Artık yüzlerimiz gülmeye ve sıradan muhabbetler yapmaya başlamıştık. Hatta yeni doğan kızımızın adını bile koymuştuk. Hatice. Erken doğan kız... Adıyla yaşasın ama her işi vaktinde olsun diye dua etmiştim.

Saat gece yarısını gösterdiğinde Hülya bir kez daha hastanenin gri, soğuk ve ilaç kokan koridorunda göründü. Ve o an tüm tebessümlerim ayazda kalmışçasına yüzümde dondu.

Şimdi şeytanla pazarlık vaktiydi.

Bir şey söylemesine gerek kalmadan, yerimden kalkıp onu takip ettim.

Hastanenin arka bahçesine çıkan Hülya durduğunda ben de durdum. Kaçmak ve ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Fakat yapamazdım. Sözleşmiştik ve o kendi üzerine düşeni yapmıştı. Sıra bendeydi.

Hiç lafı uzatmadı. Giriş konuşması yapmaya dahi gerek görmeden "Joseph'in dönmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda sesi de kendi de herhangi bir duygu taşımıyordu.

Başımı öne eğdim. Yüzüne bakmadım. Ben borçlu olan taraftım.

"Bana söz verdi, gelecek."

"Anlaman için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Neyi anlamam için?"

"Oradaki hayatına devam etmeyi seçtiğini anlaman için ne kadar beklemen gerekecek?"

Gecenin ayazı mıydı beni üşütüp ürperten yoksa Hülya'nın sözleri mi, emin değildim. Kollarımı kendime dolarken titreyen bedenimi durdurmayı amaçladım. Gideli on gün olmuştu. Hâlâ beş günüm vardı. "Bir ay," dedim. "On günü geçti zaten."

"Tamam, yirmi gün daha bekle." Aramızdaki mesafeyi kapatıp önüme geldiğinde yüzüne bakmam için beklediğini anladım ve başımı kaldırdım. "Fakat bu sürenin sonunda bebeğini artık aldıramazsın ve ikimiz de biliyoruz ki, ona bakamazsın da."

Bakışlarımı kıstım. Bana söylemeye çalıştığı şeyi duymak istemiyordum ama duyacak ve hatta yapmak zorunda kalacaktım. Fakat beni asıl ürküten bu değildi. Düşünmemeye çalıştığım tüm kötü senaryoları az sonra hem de ondan işitecektim.

"Seni yaşatmazlar. Bunun için de, okuyup kendini bu sefaletten kurtarma şansı olan kardeşini çağırırlar. Onun hayatı da mahvolur." Susmasını istiyordum ama aksine o biraz daha yaklaştı bana. "Diyelim yaşamayı başardın. Bulaşık yıkamak dışında vasfın yok ve tüm dünyan burası, dışarıdaki yaşamı bilmeden, hem de bir bebekle içine karışamaz, onun hayatını da mahvedersin."

Gözlerimi yakarak dışarı taşan yaşlarım yanaklarımdan aşağıya akarken "Ne istiyorsun?" diye sormayı başardım. Onu parçalara ayır-

ma arzuma rağmen sakindim. Tabii bu sadece görünendi. İçten yanan ve patlamak için zamanını kollayan bir yanardağ gibiydim aslında.

"Bebeğini bana ver!"

"Ne!" Şok mu, şaşkınlık mı, korku mu? O an hissettiğim neydi? Öte taraftan, duyduğumun anladığımla aynı olduğundan bile emin değildim.

Hülya bu sefer geriledi. Beni baştan aşağıya süzdü. "Ona senin asla veremeyeceğin bir yaşam veririm. İsteyebileceği her şeye sahip olur. Üstelik onu görmene müsaade de ederim. Hatta bebeği emzirirsin bile. Ama o benim olur. Onu severim, büyütür, okuturum."

"Bu çok..." Ne düşünebiliyor, ne de konuşabiliyordum. Ama Hülya hiç ara vermiyordu.

"Amerika'ya gitmemiz gerektiği zamanlarda babası Joseph'i de görür. Ben, hem bebeğinin hem de senin karşına çıkmış iyi bir şansım."

Haklı olduğu tek şey; sevgim hariç onun, bebeğime verebileceklerinin hiçbirini benim veremeyecek olmamdı. Onu hayatta tutma ihtimalim dahi belirsizdi. Hele erkek kardeşimle ilgili söylediği kısım... Değil ihtimali, düşüncesi bile korkunçtu.

Çocukça bir duygu ya da saflıkla, belki de manasız son bir umutla "Joseph gelecek." dedim. "O yüzden sana tamam diyorum."

Yüzündeki zafer ifadesini durdurmayan Hülya, neredeyse tebessüm edecekti. "Yirmi günün sonunda hamileliğini nasıl gizleyip neler yapabileceğimize dair detayları konuşuruz. İnan, onu çok seveceğim."

Joseph gelecek ve seninle konuşacak bir şeyim kalmayacak, diye haykırmak istedim. Fakat dilim lal, kalbim buz olmuştu. İşte o an yenildiğimi çünkü umutlarımın tükendiğini anlamıştım.

Yalancı bir bahardı benim yaşadığım. Yine de sıcak, aydınlık ve güzeldi. Ama bitmişti. Şimdi kar fırtınası başlamış ve tipiye, esen sert rüzgâra karşı ayakta ve hayatta kalmaya çalışırken bir boranın içine doğru yürüyordum.

* * * * *

9. BÖLÜM

Kararlarını verirken fevri davrandığını bile bile kendini durdurmamıştı. Çünkü amacı doğru hamleden ziyade olması gerekeni yapmaktı. Bu yüzden Cem'in kaçtığını öğrendiğindeki ilk işi, kardeşlerini garanti altına almak olmuştu.

Sinan için sorun bu andan sonra başlıyordu.

Sabah Mehmet'le birlikte çiftliğe gitmiş, sahte ekiple kahvaltı edip oyuncak bir bebeğin yattığı pusetle etrafı dolaşmıştı. Fakat ne giden ne de gelen olmuştu. Cenaze saati yaklaştığında da güvenliği arttırıp oradan ayrılmıştı.

Hamdi'ye son görevini yerine getirirken bile aklı cevap bulamadığı sorudaydı. *"Cem'in kaçmasını sağlayarak Berfin ne elde etmeye çalışıyordu?"*

Mezarlıkta dualar yapıldıktan sonra Sinan da diğerleri gibi ailenin evine gitmeyi planlıyordu. Fakat topluluk hâlinde araçlara doğru ilerlerken gelen haberle planını askıya aldı.

Aşırı dozdan ölen Cem'in cesedi köhne bir otel odasında bulunmuştu.

Hiç mantıklı değildi. Sinan bir şey bilmiyorsa bile Berfin'in bilinçli olarak onlara böyle bir iyilik yapmayacağına emindi.

Aracın içinde görmeyen gözlerle dışarıya bakarken düşüncelerinin bir tempo yakalamasını dilercesine, işaret parmağıyla dizine minik hareketlerle vuruyordu.

Berfin'in amacı, neler yapabildiğini göstermek değildi. Keza Sinan, durduğu yeri örneklendirerek kadının yapabileceklerinin bir sınırının olmadığını hemen söyleyebilirdi. Bunun yeni bir mesaj olduğunu düşünerek de zaman kaybetmeye niyeti yoktu.

Bu defa gözlerini kapattı. O, Berfin gibi düşünmeyi başarama-

mıştı. Ama Berfin onun gibi düşünebiliyordu. Sinan'ı oyalamak için kaçırdığı Cem'in sefilce ölmesine izin vermişti.

Neden? Berfin'in amacı Öztürklerden birisine ulaşmak değilse -ki duruma bakılırsa değildi- kime ulaşmaya çalışıyordu?

Yaptığı çizelge, aldığı notlar, bahsi geçen isimler... Herkesi kafasının içinde oluşturduğu şablona yerleştirdi. Maalesef hepsinin üzerine çarpı koyduğunda gözlerini açtı.

Böyle düşünerek hata yapıyor olabilir miydi? "Hayır" diye mırıldanıp başını salladı. Dünden beri ayakaltından çekilmişlerdi ve Berfin'e rahatça dolaşabileceği alan açılmıştı.

Cem olayının cenazeye denk gelmesi tesadüf olamazdı. Zaten Sinan, tesadüflere inanmazdı.

Şoförüne "Merkeze gidelim," diye buyururken hiç rahat değildi. Eve mi gitmeliydi?

Ev fikri önlenemez sonla aklına Elif'i getirince gülümseyecek gibi oldu. Fakat ruh hâli iyi şeyler hissetmesini önlüyordu. Sonra hayal olduğunu bilse de burnuna gelen tarçınlı elma kokusuyla başını geriye yasladı. Kurabiyelerden yemek için şansının kalıp kalmadığını kestiremedi.

O an Sinan dâhil tüm dünya durdu ve sadece düşünceleri hareket etmeye başladı. Hızlandırılmış görüntüyle her şey zihninden akıp geçerken, doğru noktaya geldiğinde son karede durdu. Olabilme ihtimali ne kadardı, emin değildi ama hesaplayacak zamanı yoktu.

Telefonunu çıkardı ve maillerini açtı. Konusu Elif Güven olanı bulması uzun sürmedi.

Bilgileri hızla okurken babası Süleyman Güven'e ait kısma geldiğinde yavaşladı.

Elif *"Babamın ömrü mutfakta geçti,"* derken abartmamıştı. Genç kadının bunu söylediği andaki kare hâlâ zihninde ve gözünün önünde dururken okumaya devam etti.

Adam aşçıydı, son görev yeri Selimiye Kışlası, ondan önce Kara Harp Okulu ve tabii Adana İncirlik Üssü. Orada on sene çalışmıştı. 1980 ve 1990 yılları, oldukça dikkat çekiciydi.

O maili kapatıp diğerini açtı. Detayları hatırlıyor olsa da teyide ihtiyacı vardı. Konu başlıkları çoktu. Parmağıyla aşağıya doğru sürüklediği ekranda Mina Üstündağ adını görünce durdu.

1967 doğumlu kadın, 2002 yılında İzmir'de intihar etmiş. Bir kızı varmış ama kayıtlara kayıp olarak geçmiş. Bunları sonra inceleyecekti, mesleki bilgilerine geldi. Çalışma süresi sadece dokuz aydı. Sorun değildi, tek bir gün bile olsa Sinan aradığını görmüştü.

1989 yılında İncirlik Üssü'nde çalışmış. 1990 Şubat ayında mazeretsiz üst üste üç gün görevinin başına gitmediği için işten çıkarılmış. Sinan'ın kuşkusunu körükleyen de bu bilgiydi.

Süleyman Güven... Sinan'ın ona takılmasına sebep, Mina Üstündağ ile olan tanışıklığıydı.

Hayır, tabii ki Mina'nın tanıdığı herkes Sinan'ın şüpheli listesinde değildi. Fakat adamın kızının yani Elif'in, Mina'nın kızının yani Berfin'in peşine düşmesi asla rastlantı olamazdı.

Elif'in sakladığı şey ve Berfin'in dosyasına bu denli bağlanmasının sebebi kesinlikle belliydi.

Telefonunu kapatan Sinan avucuyla yüzünü sıvazladıktan sonra parmaklarıyla çenesinde dairesel hareketler yaparak, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Oysa boynundaki tüm damarlar patlayacakmış gibi derisini aşmıştı ve çabasını sonuçsuz kılıyordu.

Bu andan itibaren Elif'in bu dosyaya tesadüfen atandığına dair Sinan'ı kimse ikna edemezdi. Aklını kurcalayan sorulardan birinin cevabı ortaya çıkmış, önemli ve üst düzey yöneticilerin sorumluluğundaki dosyayı, neden Elif gibi bir acemiye verdikleri anlam kazanmıştı.

Bir daha aynı yer hatta şehirde bulunmamış olsalar da Süleyman ve Mina'nın yollarının 1990 yılından sonra ikinci kez kesiştiğine dair gireceği bahiste Sinan ortaya kellesini koyardı.

Süleyman'ın tanıdığı ve belki de sevdiği kadın olan Mina'ya son görevini yerine getirmek için Berfin'le ilgilenmeyi kendine görev edinmesi kabul edilebilirdi. Çünkü kızı elinden alındığı için bir annenin intihar etmesi enteresan değil, maalesef üzücüydü.

Öyle ki intihar etmeden önce son dilek hakkı olarak Mina, Süleyman'dan kızını bulmasını istemiş bile olabilirdi.

Fakat Süleyman'ın ani ölümüyle, adamın yarım kalan işini Elif tamamlamaya kalkmış gibi görünüyordu. Çünkü o da babasına düşkün bir kızdı ve tarihler fazlasıyla uyuşuyordu.

İnanmış gibi görünse hatta inanmayı istese de Elif, dosyaya nasıl dâhil olduğunu anlatırken aslında sadece Sinan'ın kuşkularını perçinlemişti.

Bir gün okul çıkışı o siyah araba amaçsız ve rastgele önünde durmuş olamazdı.

O siyah aracın içinde kimin olduğunu mutlaka bulacaktı. Ama önce Elif'in güvende olduğunu garantilemeliydi. Öne doğru eğilen Sinan tok ve gür sesiyle şoförüne "Eve gidelim." dedi.

* * * * *

Korku, telaş ya da öfke... Belki de Sinan'ın hissettiği hepsiydi. Fakat ön plana çıkan panik, onu durdurup kendini dinlemekten alıkoyuyordu. Göğsünün üzerinde dayanılmaz bir baskı vardı. Göğsünü terk etmeyi reddeden, rahatsız edici ve nefesini kesen bir baskıydı.

Berfin'in oyunun amacı Elif'e ulaşabilmekti ve ondan ne isteyeceği ya da onunla ne yapacağıyla ilgili aklına gelen fikirler, sonunu getirmekten korktuğu şeylerdi.

Amacı bilmekle sonucu öngörmek farklıydı ve Sinan'ın paniğinin sebebi de buydu. Çünkü geçmişte ne yaşandığını bilmese de Berfin'in motoru Elif'in üzerine nasıl sürdüğünü görmüştü.

Siyah, jilet gibi duran takımının içinde boğulacakmış gibi hissediyordu. Önce ceketini, sonra kravatını çıkarıp yan koltuğun üzerine fırlattı. Ardından da yardımcılarından birini arayıp evine destek güvenlik ekibinin gönderilmesini ve şu anki bekçinin numarasını istedi.

Gün ortası trafiğinden dolayı en az on beş dakikalık daha yolları vardı ve iki defa arayıp bir kez de sesli mesaj göndermiş olmasına rağmen Elif'ten geri dönüş alamamıştı.

Evdeki bekçi ilk çalışta aramasını cevaplandırdığında "Elif Hanım nerede?" diye sordu.

Rahatsızlığı beden diline de yansıyan Sinan, koltuğun ucuna doğru geldi ve boştaki elini saçlarının arasına geçirip orada bıraktı. Adamın kısa süreli sessizliği, ona kendini en kötüsüne hazırlamasını söylüyordu.

"Efendim, bir arkadaşıyla dışarı çıktı."

"Nasıl bir arkadaş, nereye gittiler?" diye çıkışırken aslında Sinan'ın öfkesinin muhatabı adam değildi. Ama paniği, tepkilerini kontrol altına almakla uğraşamayacağı kadar artmıştı.

"Arkadaşının adı listede yoktu, sizi aramak..."

"Onu gördün mü, nereye gittiler?"

"Buradaki mekânda kahvaltı edeceklerdi, otuz beş yaşlarında, esmer bir erkekti. Adı Mesut."

Bu tarif kesinlikle Berfin'le uyuşmuyordu ve Sinan hayatında ilk defa, kurduğu denklemde yanılmayı umuyordu. Bir erkekle hem de dışarıda neden kahvaltıda olduğunu ise Elif'i sapasağlam hâlde karşısında gördüğünde sorgulayacaktı.

Telefonu kapattı. Daha da öne geldi ve şoföre "Çakarları aç ve emniyet şeridine geç," dedi. "Beş dakika sonra sitenin girişinde olmak istiyorum."

Zamanla yarışında kaybeden taraf olmamak için Sinan'ın verdiği mücadele henüz bitmemişti.

Sekizinci dakikada siteye vardıklarında nabzı deli gibi atıyordu. Hele suçluluk duygusu, ona pençesini geçirmişti. Elif'e bir şey olursa hiçbir bahane kendini aklamasına yetmezdi.

Merdivenleri ikişer ikişer aşıp koşar adımlarla mekâna girdiğinde önüne çıkan garsonun yüzüne dahi bakmadı. Restoranın ortasına geldiğinde ancak durdu. Korkusu çok derindi.

Etrafında dönüp kaygıyla perdelenmiş kara gözlerinden saçılan hiddetle gördüklerini anlamaya çalıştı. Kahvaltı saati sona erdiği için masalar nispeten boştu. Yine de Elif'i göremiyordu. Genelde çiftler ya da aileler vardı. Sonra en uzak köşedeki adamı gördü. Es-

merdi ve otuz beş yaşlarındaydı. Ne var ki tek başına oturuyordu ve canı sıkılmış gibi bir hâldeydi.

Düşünmeden ona doğru yürümeye başlarken bir kere daha Elif'in numarasını tuşladı. Masaya ulaşmadan kısık sesle çalan telefonun sesini duydu. Adımları arasındaki mesafeyi arttırdığında onu fark eden adam da başını kaldırdı. Sinan ona aldırmadan masaya yanaştı ve ters duran telefonu çevirdi. Ekranda "Elif'in Sevgilisi" yazıyordu.

Ona çıkışmak için ayağa kalkmaya hazırlanan Mesut'a Elif'in nerede olduğunu soracaktı ki işittiği çığlık onu durdurdu. İşte şimdi korku her şeyi alt etmişti.

Ardını dönünce ara koridordan koşarak gelen kadını gördü. Bir eliyle lavabo yazan yeri işaret edip diğeriyle de şahit olduğu şeye inanamıyormuşçasına yüzünü kapatmıştı. Sinan'ın ne olduğuyla ilgili fikir yürütmesine gerek yoktu. Ancak öylesine afallamıştı ki ilk saniye kendine komut vermeyi, ikinci saniyede aldığı komutu uygulamayı başaramadı. Fakat üçüncü saniyede aniden kopan fırtına gibi yanından geçtiği her şeyi savurarak Elif'e yetişebilmek için koşmaya başladı.

* * * * *

Hâlâ sabahki takımını giyen Sinan gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış ve yakasının ilk iki düğmesini açmıştı. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Fakat sanki yeryüzünün oksijen seviyesi azalmıştı ve var olan da ciğerlerine ulaşmayı bir türlü başaramıyordu.

Berfin akıllı ve iyi planlar yapıyordu. Üstelik şans da hep ondan yanaydı. Ancak başarısının sırrı tabii ki bunlar değildi. Berfin'i tanımlarken kullanabileceği ilk sıfat, soğukkanlı olduğuydu. Bu sayede önde olan ve kazanan taraf hep o oluyordu.

Şoka girmiş hâlde çığlıklar atarak lavabodan dışarı çıkan ve panik yaratan, o kadın, Berfin'di. Tüm dikkatleri lavaboya yoğunlaştırıp kargaşa oluşturarak kaçmayı başarmıştı.

Sinan parmaklarını yumruk yaptı ama önündeki cama vurması-

na az kala durdu. Dişlerini sıkarak öfkesinin yarattığı saldırganlığını kontrol altında tutmaya çalıştı.

Korumak için Elif'i olayın dışında tutması verdiği en kötü karardı. Böyle davranarak genç kadını tehlikenin içine sürüklemişti.

Elif'i lavabonun soğuk zemininde kanlar içinde gördüğü o manzara, uyanıkken dahi gözünün önünden gitmeyeceğini Sinan'a kanıtlamak istercesine oradaydı. Ekşi ve metal kokusu, yapışkan dokusu ve ürkütücü kırmızı rengiyle kanı hâlâ hissedebiliyordu. Ve Elif'in yüzü... Onun hayatta olduğunu söyleyen doktoru yalanlar gibiydi. Ama neyse ki hastaneye geldiklerinde, kısa bir an için gözlerini açmış ve sanki ona iyiyim demek istemişti.

Sinan onu durdurmayı başaramadığı için Berfin ikidir Elif'in canını yakıyordu. Üçüncüsünün olmasına izin vermeyecekti. Sahip olduğu tüm duyguların ondan talep ettiği şey, buydu.

Baktığı ama göremediği dış manzaraya sırtını dönüp yatağında küçücük kalmış Elif'e yöneldi.

Boğazındaki kesik derin değilse de büyüktü ve çok kan kaybetmişti. Vücudunda da bir boğuşma yaşadığının kanıtı olan başka kesikler vardı.

Sinan öfkesine yenilmek istemese de aklındaki başka bir sorudan kurtulamadıkça ruh hâli, bu değişkenliğe devam edecekmiş gibi duruyordu.

Ona zarar verirken Berfin'in amacı ne kadar ileri gitmekti? İşi yarım mı kalmıştı yoksa Elif'in bu kadarla kurtulmasına özellikle mi izin vermişti?

Esmer onlara, katilin Berfin olabileceği ihtimalini güçlendiren mesajları anlatırken Elif hiç olmadığı kadar sessizdi. Okuduğu lanet ise mantıklı değildi. Sinan daha bu durumu çözümleyemeden motorcu olayı yaşanmış ve Elif'in var olan duygularına bir de hayal kırıklığı eklenmişti.

Sinan'ın Elif'i koruma güdüsü bunları fark etmekle başlamıştı. Fakat yanılmıştı. Bu farkındalığı sonuca gitmek için kullanmalıydı. Süleyman ve Elif Güven. Onlar, Sinan'ı Berfin'e götürecek olanlardı.

"Babam yeterince mutlu görünmüyordu."

Genç kadının cümlesindeki hüzün çok açıktı. Babasını mutlu etmek ve adamın yarım bıraktığı işi tamamlamak istediği için Elif'i suçlayamazdı. Hele ki bir suçlu olmasını engellemek ve yeniden Kanada'ya göndermek için uğraştığı Berfin, tereddütsüz onun canını acıtırken Elif'in yaşadığı hayal kırıklığı ve çelişkiler az bile sayılırdı.

Sinan da Berfin'e ulaşmak için her şeyi deniyor, gözüne değen, aklına gelen ne varsa araştırıyor, bulduğu her parçayı analiz ediyordu. Ne var ki yanıtlar, istediği hızla ona ulaşmıyordu.

Yatağın yanına kadar ilerleyip durdu. Yüzü bir kâğıt kadar beyaz olan kadının elini avuçlarının arasına aldı. Onu hissetmeye ihtiyacı olduğunu da ancak o zaman anladı ve kendine söz verdi.

Neye mal olursa olsun Elif'i koruyacak ve onun devam ettirdiği bu işi Sinan bitirecekti. Bunu da en hızlı şekilde yapacaktı. Elif'in özgür ve güvende kalabilmesi için buna mecburdu.

Yanıtların ona gelmesini bekleyemeyecek, Sinan onların peşinden koşacaktı. Çünkü artık konunun büyük bir kısmının Öztürk ailesiyle ilgili olmadığına emindi.

* * * * *

Yüzü avuçlarında çöktüğü sandalyede ileri geri sallanırken yaşananların kâbus olmasını diliyordu. Elif savaşçı, kararlı ve inatçıydı. Yine de bu olanlar hem Mesut hem de Elif için fazlaydı. Onların renksiz, sıradan ve güzel bir hayatı vardı, sonra ne olmuştu, ne zaman ne gerçekleşmişti de her şey bambaşka bir hâl almıştı?

Telefonunun titreşimiyle irkilince ellerini yüzünden uzaklaştırdı. Ekranda, merak ettiği sorunun cevabını ona verebilecek tek kişi olan adamın ismini gördü. Ona artık durmasını söylemek istiyordu, fakat hiçbir şey bilmiyorsa bile durmak için geç kaldıklarını biliyordu.

Sakince yerinden kalkarken aramayı cevaplandırdı ve "Alo," dedi. Elif'in odasının önünde ve koridor boyunca sayamayacağı kadar çok koruma vardı. Karşısındaki "Durumu nasıl?" diye sorduğunda ona cevap vermeden önce uzaklaşmayı bekledi.

Asansöre binine kadar sabreden Mesut, "İyi sayılmaz ama doktor birkaç güne iyi olacağını söyledi." dedi ve en alt kata inmek için düğmeye bastı.

"Neler oldu, nasıl oldu?" Adamın sesindeki üzüntü Mesut'u ikna etmeye yetmiyordu.

"Ne ve nasıl olduğunu biliyorsun, hatta bence daha olmadan önce biliyordun. Yoksa durup dururken Elif'in yanında olabilmem için beni neden gecenin bir yarısı Ankara'dan getirttin!"

"Kızgınsın anlıyorum, fakat bilsem buna izin vereceğimi nasıl düşünürsün?"

"Elif'e nasıl olduğunu, ne yaptığını sorup tehlikede olabileceğini senin söylemen varken, bunu benden istememeliydin."

Asansör durduğunda Mesut kendini dışarı attı ve aynı aceleyle binayı terk etti.

"Tehlikede olduğundan emin değildim, sadece bir ihtimaldi. Onu uyarmıştım ama beni dinlemeyeceğini ve bugün yalnız kalacağını biliyordum, o yüzden tek başına olsun istemedim..."

"Onu koruması gereken kişi sendin!"

Hattın ucunda oluşan kısa sessizlik Mesut'u rahatsız etmişti. Bir şeyler daha söylemeye niyetleniyordu ki adam konuşmaya karar verdi.

"Elif'le görüşmeyeceğime dair yakın zamanda bir anlaşma yaptım." Yine kısa bir sessizlik ve sonra adam üzgün olduğunu belli eden sesle konuşmaya başladı. "Onun nasıl olduğunu ve ne yaşadığını öğrenebilmemin tek yolu sendin."

"Saçma sapan hayatlarınıza asla anlam veremeyeceğim."

Mesut, başka bir şey söylemek ve duymak istemediği için görüşmeyi sonlandırdı.

* * * * *

Sevmek, kolaymış gibi bilinen ama aslında en zor gerçekleştirilen eylemdi. Çünkü kalpte hissedilip dille söylenmesi gerekirdi.

Küçük odanın içinde büyük adımlarla volta atan Sinan, nihayetinde durdu. Elif'in başında dikilirken kendine sorduğu sorulara

verecek cevap bulamaması, onu harekete geçirmişti. Fakat Sinan'ın en önemli problemi, konumu gereği yeterince sahaya inememesiydi. Neyse ki sorununa çare bulması kolay olmuştu.

Aksel, Doğuş ve Hamza, istihbaratın en iyi üç saha adamıydı. Başarıyla tamamladıkları son operasyondan sonra inzivaya çekilmişler, fakat daha haftalarını tamamlayamadan Sinan'ın onları bizzat aramasıyla hemen yola çıkmışlardı.

Bir saat sonra karşısındaydılar, ikinci saatin sonunda Sinan, onlara dosyayla ilgili her şeyi anlatmıştı. Şimdi de ne yapacaklarını belirlemeye çalışıyorlardı.

Hamza şüphelerini belli eden bir tonla "Berfin'in babaannesi hayattaymış," dedi.

"Evet, telefonla görüşmeye çalıştım. Ancak konuşmak istemedi."

"Mina'nın ailesiyle görüşmekte daha ısrarcı olmuşsunuz."

Aksel'in haklı yorumuna karşılık Sinan "Doğru," dedi. "Çünkü düğümün Mina'da çözüldüğüne dair bir hissim vardı."

"Peki Mina, Adana'dan İzmir'e kaçmış mı, gitmiş mi?"

Kendini tutamayıp sözünü kestiği için mahcup olan Aksel'e sorun yok dercesine bakan Sinan devam etti. "Kaçmışlar. Gerçi kardeşi bunu açıkça söylemedi."

Sinan susunca bu defa Hamza araya girdi. "8 Ağustos 1990, Berfin'in doğum tarihi. Yani kaçtıklarında Mina üç aylık hamileydi. Kabaca bakıldığında senaryo belliymiş gibi duruyor. Birbirlerine âşıklardı, çocukları olacaktı ve köyden İzmir'e kaçtılar. Bu çok bilinen bir hikâye."

Sinan, Hamza'nın tezini "Öyleyse neden on bir yıl sonra kızlarını sattılar?" diyerek çürüttü. "Üstelik Berfin gittikten sonra anne intihar ediyor, baba da alkolik olup, her sarhoşun yaşaması olası sonla kaza geçirip ölüyor. Bu final, senaryonun başlangıcına uymuyor."

"Belki vermediler, kızlarını onlardan zorla aldılar."

"Haklısın. Ayşe Yıldız'la konuşana kadar benim de düşündüğüm buydu. Ama o ablasından bahsederken gözleri... Sinan doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. "Gamlıydı, ama enişteşinden bahse-

derken gamı gazaba dönüşüyordu. Keza Mina'nın otopsi raporunu okudum, şiddet gördüğüne dair birçok belirti vardı." Masaya henüz koymadığı son evrak olan sarı zarfı, koltuğun üzerinden alırken Sinan'ın tavırları daha da netleşti. Füsun'un elden acil olarak gönderdiği zarfı açıp içindekileri çıkarttı ve masaya koydu. "Albert Parker'ın oğlu Joseph Parker, 1990 Ocak ayına kadar İncirlik'te yüzbaşı olarak görev yapmış."

Sinan, adamların onunla aynı şeyi düşünüp düşünmediğini anlamak için susup yüzlerine baktığında, gördüklerinden memnun kaldı. Kolay kolay hislerini belli etmeyen üç adam da aynı anda kaşlarını kaldırıp aynı anda geriye yaslandılar.

"Bana göre, bebeğine hamile olduğu Joseph, ülkesine dönünce Mina mecburen Emrah'la kaçıyor. Ancak Mina'nın şiddete maruz kalmış olması işlerin pek de iyiye gitmediğini gösteriyor. On bir yıl sonra, Joseph Parker çocuğunu istiyor. Emrah da veriyor. Kadın da, belki de sadece kızı için katlandığı hayata daha fazla devam etmemek için intihar ediyor."

Sinan ilk günden beri kendine sorduğu "Neden Berfin?" sorusunun cevabının bu olduğuna emindi. Joseph Parker'ın, aynı dönemde üste birlikte çalıştığı kadının kızını evlat edinmesi kesinlikle tesadüf değildi. Keza ona göre tesadüf diye de bir şey yoktu, ihtimaller vardı. Buradaki tek ihtimal de almak için uğraşıp Julian yaptığı Berfin, onun öz kızıydı.

"Kızını on bir yıl sonra aldığını hesaba katarsak, Joseph'in hamilelikten haberinin olmadığını varsayabiliriz. Eğer öyleyse, bir kızı olduğunu sonra nasıl öğrendi, sorusu kafamı karıştırıyor. Hamileliği bildiği hâlde kadını bırakmış olması da bir seçenek tabii. En kötüsü de, kızını aldıktan sonra Mina'ya ne olacağını umursamayan adam, bir de kadının ölümüne sebep olmuş görünüyor, ama umarım öyle değildir. Geçmişte yaşananlar bugünün kaderini yazdı. Ancak bu aşk hikâyesiyle bir yere varamayız. Bizim odaklanmamız gereken sonrası." Sinan devam etmeden önce kaçırdığı bir nokta olup olmadığını hesaplamak için ara verdi. "Nihayetinde Parker Ailesi kızla on üç yıl boyunca Kanada'da yaşamış."

"Ta ki Meksika'ya gidene kadar."

"Sorun, Parker Ailesi'nin Berfin'i Meksika'da bulup yine orada terk etmesiyle başlıyor. Bu denli bir vazgeçiş için çok kızmış ve büyük bir şey yaşamış olmalılar."

"Meksika'ya gitmeyi seçtiği gibi orada kalmak da Berfin'in tercihi olabilir mi?"

Sinan önce olumsuz manada başını salladı, ardından "O zaman Berfin neden kızgın?" dedi. "Üstelik aile neden onu orada bırakıp reddettikten iki yıl sonra kızı tekrar aramaya karar verdi?"

"Mesela Berfin'i Meksika'da kurtarıp yardım eden kişi Süleyman Güven olabilir. O ölünce işler bir kez daha çığırından çıkmıştır."

"Bu otuz yıllık bir mesele, Adana'dan Kanada'ya uzanıyor ve kişi listesi de oldukça kabarık. Elimizdeki verilerle birçok senaryo üretebiliriz."

"En iyisi harekete geçmek."

Sinan, onaylamak için Aksel'e döndüğü sırada tıklatılan kapının sesiyle durmak zorunda kaldı ve yönünü değiştirip "Girin," dedi.

Gelen kişi çekingen hâlde kapıyı açtı. "Efendim, Elif Hanım uyandı."

Sinan yaşadığı rahatlamayı gizlemeye çalışırken dudaklarını birbirine bastırdı ama sağa doğru kıvrılmalarını önleyemedi. "İhsan yanında mı?"

"Evet efendim. Ancak kuzeni Mesut Bey, onunla görüşmek istiyor."

"Mesut Bey'le önce ben konuşacağım." Sinan'ın tavrı da ses tonu da o farkında olmadan sertleşmişti. Genç personel odadan çıkarken yerlerinden kalkan üç adam hazır ol duruşuna geçmişti. "Hamza sen İzmir'e git ve oradaki aile üyeleriyle görüş." Sinan bu defa Aksel'e döndü. "Sen de Adana'ya köye git. O zamanları hatırlayan birilerini mutlaka bulursun. Bak bakalım tezimiz doğru mu ya da bize başka bir bilgi veren çıkacak mı?"

İki adam aynı anda "Anlaşıldı efendim." dediğinde son olarak Doğuş'a yöneldi. "Sen benimle kal, burada yapacak çok

işimiz var. Komiserler, Hamdi'yi öldüren silahın menşesini bulamadılar. Berfin silah kaçakçıları için bilgi topluyor, onlardan almışsa menşesini bulmak iki defa işimize yarar." Adamlar odadan çıkmak üzereyken Sinan son anda onları tekrar durdurdu. "Kanada Başbakanı aynı tarihte üste imiş. Sam Miller. Onun hakkında da bilgi istiyorum."

* * * * *

Mesut'un kararsızlığını ve neden burada olduğuna dair yaşadığı endişeyi Sinan fark etmişti. İki durum da onun işine yarayacaktı. Koltuklardan birine oturup diğerine de adamı yönlendirdi.

"Elif'in kuzeni olduğunu duydum," diyen Sinan konuya en hafif yerden giriş yaptı.

"Öyle sayılırım. Elif'le birlikte büyüdük, özellikle çocukluğumuz ve ilk gençliğimizde hiç ayrılmadık. Babalarımız öz kardeş değildi ama kardeşten daha yakındılar. Aynı mutfakta çalışıyorlardı ve aynı lojmanda karşılıklı dairelerde yaşıyorduk. Sonra onlar İstanbul'a geldi."

Sinan arkasına yaslanırken "Anladım," dedi. Tavırları rahattı, lakin bakışları karşısındakine hiç şans tanımıyordu. "Görüşmeyi önceden mi ayarlamıştınız?"

"Hayır. Ankara'dan her geldiğimde görüşürüz. Anlık bir kararla dün gece geldim."

"Bir farklılık, tuhaflık hissettin veya gördün mü?"

Her şeyi gözden geçirir gibi aynı noktaya bir süre bakan Mesut kararını verince göz bebeklerini hareket ettirdi. "Genel olarak her zamanki gibiydi, normalin dışında bir şey olmadı."

"Uzun süre lavaboda kalması tuhaf değil miydi? Öte yandan, masada bıraktığı telefonunun ısrarla çalmasına rağmen neden açmadın?"

"Aksine başına böyle bir şey gelmiş olmasını düşünmem tuhaf olurdu. Tabii benim için." Mesut tüm cesaretini toplayıp Sinan'ın gözlerinin içine baktı. Tüyleri ürperse de geri adım atmadı. "Ayrıca

arayan Elif'in sevgilisiydi. Açmamın yakışık almayacağını düşünmüştüm.

Eğer Sinan profesyonel olmasaydı ya gülümser ya da genç adamın manalı bakışlarına karşın öfkelenirdi. İkisini de yapmadı. Tek hamlede ayağa kalktı.

Mesut'un boş anını yakalayabilmek için bekletmeden "Berfin'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Berfin mi?" Mesut başını salladı. "O isimle tanıdığım birisi yok."

Genç adamın yüzünde ve bakışlarında sabitlik vardı. Etkilenmiş, şaşırmış ya da afallamış gibi durmuyordu. Sinan'ı kandırmaya çok yaklaşmıştı. Ancak Mesut'un bu denli tepkisiz kalması Sinan'a duyduklarından daha çok şey anlatıyordu.

"Tamam, bu kadar. Çıkabilirsin."

"Şey, Elif'i artık görebilir miyim?"

Hayır. Söylemek istediği buydu, fakat Sinan "Kısa olmak şartıyla, tabii ki." dedi.

Mesut yanından ayrılana kadar da dikildiği yerden adamı seyretmeye devam etti. Aniden ortaya çıkan kuzenle ilgili Sinan duygularını söylemek zorunda kalsaydı, nedenini henüz belirleyememiş olsa da ondan hoşlanmadığını itiraf ederdi.

* * * * *

EMRAH

1990, Şubat, Adana

Onun gözlerinin içine baktığım ilk andan beri acı çekiyorum. Kalbim, sanki bir mengeneye sıkışmıştı. Mina da elinde tuttuğu kolu acımasızca çevirip kalbimi daha çok eziyordu. Üstelik aşk öyle bir şeydi ki, aynı acıdan besleniyor ve ona bağımlı hâle geliyordun.

Özellikle son beş ay ama toplamda on üç ay yirmi iki gündür ben tam olarak bu hâldeyim.

Yaz tatilinde İzmir'e dönmeseydim her şey farklı olur muydu, diye düşünmeden de edemiyorum. Gitmeden önce Mina, yanımda rahattı ve gözlerimin içine bakıyordu. Hayalim, bir sonraki yaz tatilinde onu da alıp İzmir'e dönmekti. Çünkü ona duyduğum aşk her şeyin ötesindeydi.

Lanet olsun... Tüm hıncımı parmaklarımın arasındaki direksiyondan çıkarmaya çalışmam nafile bir çabaydı. Ne yapsam içimdeki ateş de öfke de dinmiyordu. Ayrıca ani bir kararla aldığım arabaya zarar vermek, istediğim en son şey bile değildi.

Sakinleşip geriye yaslandım ve her gün yaptığım gibi gözlerimi diktiğim sokaktan Mina'nın geçmesini bekledim.

Ben onunla ilgili güzel hayaller kurarken o karşıma geçip, köydeki dedikoduların ayyuka çıktığını ve artık görüşmemizin mümkün olmadığını söylemişti. O an ya kendimi ya da onu öldürmeye çok yaklaşmıştım. Hatta ikimiz için de aynı anda aynı sonu bile düşünmüş, daha da ileri gidip planlar yapmıştım.

Nankör! Onun için yaptıklarımı ve aşkımı bir çöp gibi ezip geçmişti.

Onu takip etmeye, ayrılık konuşmasını yapmadan çok önce aramıza koyduğu mesafeyi hissettiğimde başlamıştım. Bir de kızgınlığıma rağmen çektiğim özlem vardı.

Mina'yı ormanda yerde uzanmış ve o adamla gülerken gördüğümde vücudumdaki kan beynimde toplanmıştı. Tüm ormanı, Adana'yı hatta dünyayı yaksam rahata erişmezdim.

Bu ihaneti hak etmemiştim. Önce beni avucuna almış sonra da yere fırlatıp kendini o askerin kollarına bırakmıştı. Hele öpüştüklerinde... Ben ona dokunmaya kıyamazken o kendini adama sunmuştu. Anlık bir heves, gelip geçecek, yine bana dönecek, demiştim kendime. Fakat birkaç hafta sonra gecenin bir vakti otele neden gittiklerinin bir bahanesi yoktu. Aynı odada kalmışlardı ve sabaha kadar da ışıkları açıktı.

Sonraki günler acımla dalga geçercesine Mina yüzündeki sırıtmayla dolaşmıştı. Gülmenin ona çok yakıştığı artık umurumda değildi. O her güldüğünde benim üzerime bir kürek toprak atıyordu. Lakin sonra bir şey olmuş ve o sırıtışı her gün biraz solmuştu.

Bunun takdiriilahi olmadığını kim söyleyebilirdi?

Asker onu bırakıp gitmişti. Ve yeniden sahne sırası bendeydi.

Karşısına çıkmak için doğru anı beklerken, kardeşinin doğum yaptığı gün Mina benim karşıma çıkmıştı. Doktor kadını almaya gitmiş, hastanede de birlikte kalmıştık. Eski günlerdeki gibi yakındık, ta ki aynı gecenin bir yarısı Mina, Hülya isimli doktorla bahçeye çıkana kadar.

Konuştuklarının büyük çoğunluğunu duyamamıştım. Ama bir bebekten bahsedildiğini anladığımda Mina'yı görmüştüm. En değerli varlığını korumak istercesine iki elini karnının üzerine koymuştu. Bahsi geçen bebeğin kimin olduğunu çözmekte zorlanmadım. Zaten Mina'nın acısı da gün gibi ortadaydı. Takdiriilahi döngüsü devam ediyordu.

Belli ki Hülya bebeği aldırması için ona yardım edecek, diye düşünmüştüm. Oysa on beş gündür peşinde olmama rağmen ne bir hastaneye ne de başka bir yere gitmişlerdi. Mina her gün biraz

daha ölüyor gibiydi. Zayıflıyor ve gözlerinin ışığı kayboluyordu. Ters giden bir şeyler olduğu aşikârdı. Dün gece yaptığım hesaba göre o otel odasında hamile kalmışsa artık bebeği aldıramazdı. Bu şartlar altında köyde kalmasının mümkün olmadığını ben bile biliyordum. Çünkü asker dönmemişti. Mina'nın çaresizliği de dönmeyeceğini söylüyordu.

Sabah ilk işim Hülya hakkında küçük bir araştırma yapmak olmuştu. Bir süredir evli olmasına rağmen çocuğu yoktu. Puzzle konusunda her zaman iyiyimdir. Parçaları kolayca yerine oturttum. Hülya'nın gözü Mina'nın bebeğindeydi. Ve Mina askerden ona kalan son şeyi vermek istemediğini, eli sürekli karnında gezerek belli ediyordu.

Dayanamayıp avuç içimle kafamı patakladım. Böyle şeyler düşünmemeliyim. Çünkü o zaman öfkenin karanlığı mantığımı gölgeliyor ve düşünemiyordum. Yapacağım şey belliydi. Mina'ya kavuşmamın bedeli olarak o bebeği görmeye katlanacaktım. Sorun değildi. Mina da bana yaptığı ihanetin cezası olarak kandırılmış ve o da o bebeği büyüterek aynı ihaneti sürekli hatırlayacaktı. Vakti gelince de beni sevmeyi öğrenecekti.

Onu gördüğümde gülümsüyordum. Bu herkes için iyi bir alışveriş olacaktı. Yine eli karnında, başı önde yürürken Mina için söyleyebileceğim tek şey, ruhu onu terk etmiş ve geride boş bir beden bırakmıştı. Onu bu dünyada en iyi anlayacak kişi bendim. Keza Mina da beni aynı hâle sokmuştu.

Tıpkı diğer akşamlarda yaptığı gibi kardeşi Ayşe'yi görmeye gidecekti. O yüzden sapağı dönmeden önce karşısına çıkmalıydım. Mina'ya bebeğini kimseye vermek zorunda kalmaması için birlikte İzmir'e kaçabileceğimizi teklif edecektim. Kabul etmekten başka çaresi yoktu ve onu ikna edebilmek için sadece duymak istediklerini söyleyecektim.

Zafer sabredenlerin, bekleyenlerin ve savaşanların hakkıydı. Ben de kendimden emin şekilde hakkım olanı almak için arabadan indim ve Mina'nın karşısına dikildim. Bu andan sonra da kaderlerimiz yeniden yazılacaktı.

* * * * *

10. BÖLÜM

İlaçların etkisiyle bedeninde herhangi bir ağrı hissetmiyordu. Oysa aksinin olması gerektiğini biliyordu, çünkü ne yaşadığını her ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Berfin, onu ayak bileğinden yakalayıp tek hamlede yere vurduğundaki acı gözlerini yaşartmıştı.

Aslında sadece kendini kandırıyordu. Berfin'in dönüştüğü şeyi görmek ve Elif'in canını yakmaktan keyif aldığına şahit olmak, döktüğü her yaşın sebebiydi.

Gözlerini kapatıp iyice sıktı.

Berfin izin verdiği için hâlâ hayattaydı. Ona acı çektirmeye devam etmek istiyordu. Bu, Elif'in vardığı sonuç değildi, Berfin'in gitmeden önce söylediği son şeydi.

Elini boğazına götürüp parmaklarını bandajın üzerinde gezdirirken dahi gözlerini açmadı. Yarasının izi geçmeyecek ve Elif'in onu unutmasına izin vermeyecekti.

Doğru, belki unutmayacaktı ki istese de unutamazdı, ama geride bırakacaktı. Bunca yıl onun gölgesinde yaşadıktan sonra artık Berfin'e ne olacağıyla ilgilenmiyordu.

Babası olsaydı, asıl kurtarılması gereken kişi, kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu bilmeyendir, diye ısrar ederdi. Süleyman Güven, öyle bir adamdı. Başkaları için ömrünü feda edip her şeyi yapmış olmasına rağmen ölürken pişmanlıklarını yanında götürmeyi seçen biriydi.

Elif öyle değildi ve artık canını kimsenin yakmasına müsaade etmeyecekti. Sadece kendi hayatını ve mümkünse o hayatı da Sinan'la yaşayacaktı.

"Sinan Bey yakında gelir."

İhsan'ın sesiyle ana geri döndü. Elini boğazından çekip karnının üzerine koydu.

"En azından bir çiçek gönderseydi," diyen Elif iki saattir uyanıktı ve iki saattir de onu bekliyordu. "Birlikte çalıştığı insanlara karşı düşünceli davranmalı."

"Birlikte çalıştığı insanlara karşı yeterince düşüncelidir. Ama birlikte olduğu insanlara karşı nasıl davrandığı hakkında yorum yapamam."

"Sen bana bir şey mi ima ediyorsun?"

"İma mı?" İhsan genç kadına tepeden bakarken pek de dost canlısı görünmüyordu. "Açıkça söylediğim şeyin neresinden ima olduğu kanısına vardın?"

"Üzerine vazife olmadığını düşündüğüm için olabilir. Neyse, lütfen telefonumu verir misin?"

Elif'in isteğini yerine getirirken İhsan, hareketlerinde bilinçli olarak yavaştı.

Telefonu adamın elinden çekip almak zorunda kalan genç kadın sohbet uygulamasını açıp kişi listesinden "Elif'in Sevgilisi"ni yani Sinan'ı seçti.

"Hastanedeyim," diye yazıp gönderdi. Ardından "Yaralandım," dedi. "Ama endişelenme, iyiyim." Bir süre durup sadece ekrana baktı. Mesajları gitmişti ama okunduğuna dair bir işaret yoktu. "Sen nasılsın?"

Son mesajıyla birlikte tüm iletilerindeki çizgilerin rengi maviye döndü. "Elif'in Sevgilisi yazıyor" ibaresini görmesiyle cevabın gelmesi aynı anda oldu.

"Meşgulüm" diye mırıldanan Elif gözünü ekrandan ayırmadan Sinan'ın yazacağı diğer mesajı beklemeye koyuldu. Geçen saniyelerin ardından cevabın sadece bu kadar olduğunu anladı.

Öfkesini telefondan çıkarır gibi harflere basıp "Aslında iyi sayılmam," yazdı. "Biraz endişelenebilirsin." "En iyi ihtimalle bir daha yürüyemeyeceğim."

Mesajlarının okunduğunu görüp cevap alamamak öfkesine benzin döküyordu. Adamın meşgul olması onu durdurmalıydı. Bu aklının söylediğiydi, duyguları ise onunla aynı fikirde değildi.

Dalmış hâlde bakmaya devam ettiği telefon çalınca irkilen Elif

gerçekten bedenini oynatamadığını fark etti. Bu onu panikletebilirdi. Ne var ki Sinan'ın görüntülü aramasına karşın duyduğu heyecan her şeyin önüne geçmişti.

Tek eliyle saçını düzeltirken diğer eliyle aramayı cevaplandırdı. Aynı telaşla gördüğünü kavramasıyla "Oo!" diye dudaklarından dökülen nidayı önleyemedi. Gözleri büyümüş, elleri titremeye başlamış, kalbi ise dörtnala koşan bir tayla yarışırcasına hızlanmıştı.

Yaşam mücadelesini kazanabilmek için panikle telefonu ters çevirip göğsüne bastırdı. Üst bedeni çıplak hâldeki Sinan, beklemediği ama özlediği görüntüydü. Utanmış, heyecanlanmış ve telaşlanmıştı. Yanakları ise az sonra alev alacak kıvama gelmişti.

"İhsan sen kapıda bekler misin?"

Sadece sesi duyulan Sinan'ın talimatıyla genç adam dışarı çıkana kadar kimse konuşmadı. Ancak artık odada olmadığını anlatmak ister gibi kapıyı gürültüyle kapatınca Sinan "Şu anda nereye bakıyorum?" diye sordu.

Elif buna cevap veremezdi. Göğsünün üzerindeki telefonun ekranını pencereye doğru çevirdi.

"Neden beni ilk defa çıplak görüyormuş gibi davranıyorsun?" Duygularını olabildiğince dizginlemeye çalışsa da konuşurkenki vurguları Sinan'ın kendini ele vermesine sebep oluyordu. Gergin ve yorgundu. "İtiraf etmeliyim ki her defasında seni heyecanlandırıyor olmak hoşuma gidiyor. Yine de eğer konuşmayacak ve yüzünü bana göstermeyeceksen kapatıyorum."

Elif derin bir nefes alıp kendini göreceği şeye hazırladı ve ekranı çevirdi. Bu manzara gözlerini kanatacak kadar muhteşemdi. Hızla çarpmaya başlayan kalbi yorulup dursa hiç şaşırmazdı.

"Heyecanlanmamı ummanı saygıyla karşılıyorum, ancak hislerimi merak ediyorsan söyleyeyim, üzgünüm. Sence de nasıl olduğumu görmek için görüntülü aramak yerine gelmen daha şık olmaz mıydı?" Hızını alamayan Elif bir şeyler daha söylemek niyetindeydi. Lakin gözüne takılan ayrıntılarla duyguları şekil değiştirdi. "Neden bir otel odasında ve çıplaksın?"

"Üzerimi değiştiriyordum, detayları gelince açıklarım."

Adamın geniş omuzlarına ve çıplak göğsüne bakmamak için çabalayan Elif "Zahmet etme," dedi. "Meşguliyetinle ilgilenmeye geri dönebilirsin."

"Boşuna uğraşma Elif. Yanına geleceğim ve önce seni öpüp sonra da ifadeni alacağım."

Sözleri sert ve ayarsız olsa da ismi Sinan'ın dilinden bir şiirin en anlamlı, en kafiyeli kelimesiymiş gibi döküldüğünde Elif nefes almayı unuttu.

"Öpüşme kısmını ne kadar uzun tutabiliyoruz?"

"Ben ikna oluncaya kadar."

"Olayın benimle hiçbir ilgisi yok, öyle mi?"

"Üzgünüm, kendine bunun yapılmasına izin verdiğin için en çok sana kızgınım."

Sinan tebessüm etmeye çalışmış ama işe yaramamıştı.

Artık kelimeleri bir araya getirip uzun bir cümle kuramayacak hâle gelen Elif ise sadece "Tamam." diyebildi ve aynı ruhsuzlukla telefonu kapattı.

Sinan'a ne söyleyecekti? Bunu düşünmeden onunla iletişime geçerken aklı neredeydi?

Kendine sorduğu sorulara cevap bulmaya vakti olmadan açılan kapının sesini duydu. İhsan'ın gelmiş olması düşünmesine engel değildi. Ancak zihni sanki bu konu hakkında fikir üretmek ve Elif'le iş birliği yapmaya yanaşmıyordu. Ne söyleyecekti, gerçeği mi?

O an "Uyuyor musun?" diye soran sesi duyduğunda gözlerini açmak yerine daha sıkı kapattı. Bu mümkün değildi. Belli ki aklı ona oyun oynamaya devam ediyordu.

* * * * *

İki odayı birbirine bağlayan kapıdan içeriye girerken temkinliydi. Ne göreceğini biliyordu ama bilmesi üzülmesine engel olamadı. Elif çok hırpalanmıştı.

Gözleri kapalı olan genç kadına "Uyuyor musun?" diye sordu. "Beni çağırdın ve geldim işte."

Yavaşça gözlerini açan Elif, hayalet görmüş gibi bakıyordu. "Sen, neredeydin?"

"Yan odada üzerimi değiştiriyordum ki birisinin kapris yapası tuttu." Afallamış hâldeki Elif'in yanına varıp alnına ve dudaklarına minik dokunuşlarla öpücükler konduran Sinan yatağın ucuna oturdu. Genç kadının ellerini avucuna aldı. "Özlersin diye uzaklaşmadım."

"Beni kandırdın!"

"Ben bir şey yapmadım, sen kıskandın. Çünkü beklenen sonla nihayet bana âşık oldun."

"Bir insanın bu kadar tutarlı ve istikrarlı olması çok ilginç."

"İnsan psikolojisinden hiç anlamıyorsun. Sürekli bana âşık olmandan bahsederken aslında bilinçaltına mesaj yolluyordum."

"Sinan Öztürk, başımı döndürüyorsun!"

"Planım da buydu ve plan yapıp gerçekleştirmekte de üstüme yoktur."

"Ve çok tehlikeli bir adamsın. Açık bir kitap gibi kendini ortaya sermiş gibi davranıyorsun ama aslında en özel sahnelerine ulaşabilmek için derinlere bakmak gerekiyor."

"Âşık bir kadın, tam da böyle söylerdi."

Utancını ve itiraf etme isteğini dindirmeye çalışan Elif, "Seni de âşık bir adam yapmak için bu yolu denemeliyim." dedi.

"İşe yarıyor, tavsiye ederim."

"Sahi söylesene, hangi kriterlere göre yüzde on beş şansım var?"

Sinan haylazca tebessüm ederken başını salladı. Sonra avucundaki genç kadının elini öptü.

"Sorularını asla doğru zamanda ve yerde sormuyorsun."

"Ama nihayetinde soruyorum."

Sinan abartılı bir tavırla ciddileşip "Her özellik on puan," dedi. "Sarışın olmaz, çok konuşanlardan haz etmem, oğlan çocuğu...

"Tamam! En iyisi on beş puanı nereden aldığımı söyle. Böylesi daha az acılı olur."

"Gülüşün yirmi puan değerinde, ama her zaman gülmediğin için beşini kestim."

Sinan o denli içtendi ki Elif, içine yayılan sıcaklığın hatıyla ısındı. Bazen koca bir hayatı sadece bir insan için yaşarsın. Tıpkı George Sand'ın dediği gibi, "Sevmek iki defa yaşamaktır." Elif de ikinci kere ama bu defa gerçekten yaşamaya başlamıştı.

Her şeyden kaçarken sığınabileceği aşkı nerede bulacağını, baktığı adamın gözlerinde görmüştü. Ve bu andan sonra elinden geleni değil, kalbinin dilediğini yapacaktı.

"Başka iyi bir özelliğim yok mu?"

Sinan "Kokun var." dedi. Sonra da söylediğini doğrulamak istercesine eğilip genç kadının kulağının altını kokladı ve yarasını iyileştirmek istercesine bandajın ucunu öptü.

Mest olan Elif yoğun bakışlarla onu seyreden Sinan'ın gözlerinin içine baktı. Yaşam da ölüm de oradaydı ve Elif her ikisini de orada tatmaya razıydı.

"İlaç kokusundan başka ne alıyor olabilirsin?"

"Menekşe tabii ki!"

"Menekşe mi? Yalancı!"

Sinan derinleşen bakışlarını genç kadından ayırmadan ayağa kalkarken "Şairler sevdiklerinin neden menekşe koktuğunu iddia ederler, biliyor musun?" diye sordu.

"Onlar da mı yalancı?"

"Menekşenin kokusu olmadığı için şairler sevdiğinin kokusunu ona atfederler.

Kalbi titreyen Elif, bir şeyler söylemek istedi. Ancak duyguları üstünlüğü ele geçirmişti. o da sükûnetle yenilgiyi kabul edip teslim oldu. Artık hayattan tek beklentisi Sinan için menekşe kokmaya devam etmek ve sadece onun için gülümsemekti.

* * * * *

Neye karar vermeye çalıştığını bilmiyordu, fakat Elif'in bir karar almanın eşiğinde durduğunun farkındaydı. Ne söyleyecekti ya da ne kadarını anlatacaktı? Sinan'ın içindeki arzu ve istek, her şeyi değilse bile gerçek olan bir şeyler anlatmasını diliyordu.

Peki ya öyle yapmazsa ve Elif'in yalan söylediğini anlarsa, Sinan o zaman ne yapacaktı?

Bakışlarını Elif'ten ayırıp yere dikti. Her şeyi yapabilme gücüne sahipti, ama yapmayacaktı. Genç kadını zorlamayacağına dair kendiyle fikir birliğine varmıştı.

"Berfin'in nereye kaçtığını dair bir şey bulabildiniz mi?"

Elif'in aniden konuya girişinden çok, sesindeki utanç Sinan'ı şaşırtmıştı. "Hayır," derken sebebini bulmayı amaçlarcasına bakışlarını kaldırıp genç kadının yüzünde gezdirdi. "Araştırma devam etse de sonuç alacağımızdan emin değilim. Seni hırpalamasına nasıl izin verirsin?"

"Onun durumunun da iyi olmadığını söylersem."

"Sana yalancı derim." Konunun uzamasına dayanamayan Sinan yeni sorusu için beklemedi. "Karşılaşmanız tesadüf değildi. Seni takip ediyordu, nedeni hakkında fikrin var mı?"

"Anne ve babasının ölümlerini sordu. Anlatınca da acısını benden çıkardı."

"İlginç. Ben olsam öfkesini senden çıkartmış derdim." Elif'in huzursuzluğu apaçık ortaydı. Hüznü de oradaydı. Öfke hatta utanç, belki. Ama Sinan'a göre hüznün konuyla bir ilgisinin olmaması gerekiyordu. "Her şeye erişebiliyorken sana sormayı seçmesinin bir sebebi olmalı." Elif tereddütle elini çekip kucağına koydu. "Ne duymayı bekliyorsun?"

"Bunun bir daha yaşanıp yaşanmayacağını anlamama yetecek kadarını."

"Bir daha benimle işi olmaz." Bu, durumu kurtarmaktan ziyade endişeli adamı rahatlatmak içindi. "Sana söylemiştim. Çaldığı dosyayla, ailesiyle ilgili gerçeklerin bende olduğuna dair ona mesaj iletmiştik." Bu da yalan sayılmazdı, Elif'in kelime oyunu yaptığı çarpıtılmış gerçekti.

Alacağı yanıtların az önceki gibi eksik olacağını bilmesi Sinan'ı durdurunca Süleyman Güven'in bu işin neresinde olduğunu sormadı ve sustu.

Odaya ağır, kasvetli ve gamlı bir sessizlik çöktü. Hava ağırlaşmış ve ikisi de bir çıkar yol bulmak için düşünceleriyle savaş vermeye başlamıştı.

Nihayet kafasını kaldıran Sinan, dolaylı yoldan gitmeye karar ve-

rip "Berfin'le daha önce karşılaşmış ya da bire bir görüşmüş müydünüz?" diye sordu. "O, sebebi olmadan hareket eden birisi değil. Bir şey olmuş olmalı ki hıncını senden çıkarttı.

"Sanırım ailesinin hayatta olduğuna inanıyordu, aksini duymak onu çıldırttı."

Genç kadının söylediklerinden ziyade söyleyiş şeklindeki detay Sinan'ın zihnindeki bir hatırayı aydınlattı. İlk duyduğunda gereksiz olduğuna karar verip onu bilinçaltına gömmüştü. Oysa geri dönüşü yavaşça değil, ani ve şiddetli bir şekilde gerçekleşti.

Bir saniye önce her şey normalken bir saniye sonra her şey değişmişti.

Geçen zamanla aralarındaki mesafe arttı, hava buz oldu ve sessizliğin çığlıkları yükselmeye başladı. Onları kurtarmak istercesine çalan telefonun sesi odada yankılandığında ikisi de irkildi.

Ayazda kalmışçasına üşüdüğünü hisseden Elif, telefona uzanacağı sırada tokat yemiş gibi sarsılan Sinan'ın yüzünü gördüğü an arayanın "O" olduğunu anladı.

Hata olduğunu bile bile Elif diğer ortağını bu isimle kaydetmişti. Ama o, oydu, bir gün karşısına çıkan ve tüm hayatının altını üstünü getiren adamdı.

Yaşadığı etkili şokun ardından konuşmaya başlamadan önce sesini kontrol etmeye çalışan Sinan "Halletmem gereken bir işim var." derken her zamanki kendinden emin tavrını takınmayı beceremişti.

Önce ısrarla çalan telefonuna, sonra kapıya ulaşmış Sinan'a baktı. Adam açmak için kapının koluna uzanmıştı ki Elif "Kal," dedi. "Gitme."

Sinan duraksadıysa da ardına dönmediği o an, telefonun susmasıyla sanki bir şey oldu ve yeniden gücüne kavuşmuş gibi dikleşti. Omuzlarını ve başını kaldırıp ürkütücü değil ama devasa bir karartıya dönüştü. Ancak o zaman bakışlarını Elif'e çevirdi.

"Az önceki soruma cevap alamadım," diyen Sinan'ın sesi görüntüsüyle aynıydı. Sert ve tavizsiz. "Berfin'le daha önce karşılaşmış ya da görüşmüş müydünüz?"

Elif az sonra adama en büyük yalanını söyleyecekti. "Motoruyla karşımıza çıktığı zamanı saymazsak, hayır."

"Tamam. Biraz uyumaya çalış. Ben yan odada olacağım ve yine geleceğim."

Sinan'ın durumunu hangi duyguyla ifade edeceğini bilemese de Elif kendisinin nasıl olduğunu biliyordu. Tek kelime ile perişandı. İnsan soğukken sıcağa, sıcakken de soğuğa sığınıyordu. Oysa soğuktan da sıcaktan da aynı derecede etkileniyordu. Çünkü insan çaresizliğini kabul etmektense nafile bir gayretle sığınmak için başka bir duygu arıyordu.

* * * * *

Odaya girdiğinde dilindeki küfrü serbest bıraktı. Böyle bir detayı zamanında yakalamadığı için kendisinden başka kızacak kimse yoktu. Fakat hayıflanmak için dahi olsa durmayacaktı.

Sinan karmaşık düşüncelerinin yol açtığı şoktan dolayı Elif'in yanından ayrılırken ona iyi davranmamıştı. Fakat elinden başka türlüsü gelmemiş, zihni, yakaladığı detaya takılıp kalmıştı.

Günler önce Sinan "Neden Berfin?" diye sorduğunda Elif ona uzun bir cümleyle cevap vermişti. Bir süredir Berfin'in peşinde olduğu için hakkında ayrıntılı bilgiye sahip olmasına o an için şaşırmamıştı. Aslında sonraki hiçbir zaman diliminde bu detaylar Sinan'ı şaşırtmazdı.

Ta ki az önce, havaalanının arşivinde izlediği görüntü bir nedenle tekrar hafızasında canlanana kadar...

Videoyu seyrederken takıldığı tek nokta, maalesef komutanı Muhammet olmuştu. Adamın elinden tutup uçağa götürdüğü Berfin ise görmeyi beklediği küçük kızdı, ancak kızın beklediği gibi görünmediğini Sinan ancak az önce fark edebilmişti.

Evraklarla dolu olan masanın başına geçip kendini sandalyeye bıraktı. Parmaklarını ensesinde birleştirip kafasını geriye atan Sinan bakışlarını da tavana dikti. Derin, yatıştırıcı bir nefes aldı.

Ellerini ensesinden çekip doğruldu. Uzun kolunu kullanıp evrakları sürükleyerek masanın kenarına yığdı. Önünde sadece fotoğrafları bıraktı ve onları da kronolojik sıraya göre dizdi.

Ufak farklılıklar haricinde hepsinde aynı kadın vardı. Değişen tek şey Berfin'in beden diliydi.

Soğuk, sert ve daha güçlü.

Meksika'da çekileni alıp temas kurabilecekmiş gibi gözlerinin içine baktı. Yeşilin farklı ancak güzel bir tonuydu. Mahkeme esnasında çekilmişti. Yorgun ve üzgündü. Elinde tutuğu fotoğrafta baktığı gözlerin ona anlattığı hikâyeyi dinledi.

Bu defa mutlu genç bir kızla karşı karşıya geldiği mezuniyet fotoğrafını aldı. Sevmeyi bilmek seni iyi bir insan, sevilmekse mutlu yapar. Berfin, Julian iken hem iyi hem de mutlu biriydi.

Bilgisayarını açıp internetten Julian Parker adıyla yaptığı araştırma da sonucu değiştirmedi. Baktığı fotoğraflarda Berfin yine Julian gibi görünüyordu. Onu tarif etmesi gerekseydi, yeşil gözlü, kısa siyah saçlı, uzun ve ince bir kadın derdi. Çünkü elindeki tüm veriler bu yöndeydi.

Aksine Sinan'ın hatıralarından süzülüp gelen anıda, Elif bambaşka terimler kullanıp uzun ve ateş saçlı demişti, tıpkı uçağa binerken izlediği görüntülerde gördüğü Berfin'i tarif etmişti.

Oysa Kanada'ya gittiği zamandan sonra Berfin'de değişmeyen tek şey, kısa ve siyah saçlı oluşuydu.

Joseph ve Albert Parker sarışın, anne Lynda koyu kahverengi saçlı ve onlara göre daha melezdi. Berfin ise gür, ateş ve kızıl saçlarıyla dikkatleri üzerine topladığı için saçlarını değiştirmelerini anlayabilirdi. Sinan'ın anlamadığı, bu çok eski detayı Elif'in biliyor olmasıydı.

Fotoğraflara baktıkça Elif'in gerçekleri bildiğine dair kalan son şüphe kırıntıları da kayboldu ve başka bir kuşku gelip kalbinin içine yerleşti.

Elif sandığı gibi bu oyunun kurbanlarından mıydı, yoksa kuzu postuna bürünmüş kurt muydu?

Vaktin geç olduğuna aldırmadan Murat'ı aradı ve hiç bekletmeden "Sana iki şey soracağım," dedi. Bu, Sinan için ilk kuraldı. Sorular üç olduğu zaman gerçeğe yakın değilsindir demektir. Bu yüzden sayıları ikiye düşene kadar asla konuşmazdı. "Dosyada bana vermediğiniz evrak, fotoğraf ya da herhangi bir görüntü var mı?"

"Hayır. Hepsi orada."

Pencerenin yanına gidip karanlıkta yıldız gibi parlayan şehrin ışıklarına bakan Sinan, adamın hemen verdiği cevapla ikna olmuştu. "Sende yoksa bile başkasında olma ihtimali var mı?"

Murat bu defa biraz bekledi. "Sanmıyorum."

"Tamam, diğer konu Elif'le ilgili." Sinan pencereye yansıyan kendi aksine baktı. Alacağı cevabın doğru olma ihtimali yarı yarıyaydı ama Murat'ın sesinden gerçeği yakalamayı umuyordu. "Elif'le az önce telefonda ne konuştunuz?"

Hattın ucunda şokun sebep olduğu sessizlik, zaten bir cevaptı, yine de Murat "Ne kadar az önce?" diye sordu.

"Onu arayan sen değildin!"

Sıklaşan nefes alışlarını duyduğu Murat telaşlanmıştı ki bu da Sinan'a ulaştığı sonucun doğruluğunu teyit ediyordu. "Kurcalama Sinan, bul şu kızı bitsin."

"Hiç merak etme, bulacağım."

Sinan'ın sesi asla gerçek hislerini yansıtmayacak kadar sakin ve sıradandı. Oysa çenesini öyle sıkmıştı ki yüzündeki kaslar patlayacakmış gibi derisini aşmıştı.

O, her kimse Elif'i merak edip saate aldırmadan arayacak birisiydi. Üstelik yalnız olmadığını tahmin etmesine rağmen, genç kadın için duyduğu endişe aldığı riskten daha büyüktü.

Murat'la işi bitmişti. Bu kez ekip şefinin numarasını tuşlarken huzursuzluk içinde kıvrılıp bükülüyor ve onu ele geçirmeye çalışıyordu. Kuşku ise vahşi bir hayvan gibi kalbini deşiyordu.

Berfin'in çığlık atıp koşarken eliyle yüzünü kapatmasının sebeplerinden biri, burnundan akan kanı gizlemek içindi. Bunu da izlediği görüntülerde anlamıştı. Kadın becerikliydi ve olumsuzlukları örtbas etmenin bir yolunu muhakkak buluyordu.

Ekipler rahatça araştırma yapabilsin diye mekânın kapatılmış olması şimdi işine yarayacaktı.

Ekip şefi "Alo," dediğinde Sinan da zaman kaybetmeden "Mekânda ne kadar kan varsa hepsinden örnek alınsın," dedi. "Elif Güven'in haricinde en az birisinin daha kanı olması lazım.

Sadece zaman kaybediyor olabilirdi. Fakat Sinan kendini, her şeyden kuşku duymak üzerine eğitmişti. Ve kuşku, şu anki varoluş amacı hâline gelmişti.

* * * * *

Aklının çalışıp bedeninin ona uyum gösterebilmesine yetecek kadar bir süre dinlenen Sinan gözlerini açtığında gün daha yeni ağarmıştı.

Uzun zamandır sahada çalışmamıştı. Ama bugün gerekirse tüm sokakları karış karış edecek ve kuşkularını gerçek bilgilerle değiştirecekti. Bunu Güçer ve Hamdi için yapmayı zaten kafaya koymuştu, şimdi bir de Elif vardı.

Genç kadın ondan dün gece kalmasını istemiş ama Sinan öyle yapmamıştı.

"O" ile yapacağı konuşmayı dinlemesine izin vererek, duygularını ve her neye bulaşmışsa tercihini Sinan'dan yana kullandığını söylemek yerine göstermeye çalışmıştı.

Elif'in kararı sağlıklı değildi. Çünkü Sinan ona hayır dediğinde ve hemen devamında arama kesildiğinde, rahatlayıp ciğerlerini boşaltırcasına verdiği nefesi görmüştü.

İçindeki istek onu gitmekten alıkoyunca Sinan yönünü değiştirip ara kapıya doğru ilerledi.

Onu özlemiş miydi? Olabilirdi. Duygularını sorgulama aşamasını geçeli çok olmuştu. Tek bildiği, Elif'i görmeden yeni güne başlamak istemiyor oluşuydu.

Tüm karanlık ve sert ifadelerini yumuşattı. Sessizce kapıyı açtı ve kendini engellemekle uğraşmadan genç kadının yanı başına geçti. Bir kurt olamayacak kadar masum ve yorgun görünüyordu. Üstelik her şeyin kanıtı olan gam vadisi de oradaydı. Uzanıp onu yok etmek istedi.

Mutluluk çukuruna sahip olabilmesi için onu güldürmeye çalışmaktan çok daha fazlasını yapmalıydı. Gerçek ortaya çıkmadıkça Elif gam vadisiyle yaşamaya mecbur kalacaktı.

Genç kadına doğru eğilip yastığın üzerine dağılmış saçlarını öptü. Kulağına dönüp "Yakında döneceğim," diyen Sinan bir süre bekledi ve geri çekildi. "Ben seni üzmeyeceğim, Elif."

Boynundaki bandaja bakarken hızla gelen bir öfkenin onu esir almak üzere olduğunu fark edince son anda kendini toparladı. Omuzlarını kaldırıp dikildi ve savaşa hazır hâlde odadan çıktı. Ancak kapıyı kapatmadan önce ardına baksaydı, onu seyreden Elif'in gözyaşlarına şahit olacaktı.

* * * * * *

Hastaneden ayrılır ayrılmaz eve geçen Sinan, çatı katındaki güvenlik odasına çıktı. Komiserler Hamdi'nin araç kameralarındaki görüntülerinden bir sonuca ulaşamamışlardı.

Oysa Sinan şimdi onları, nereye bakması gerektiğini bilerek izleyecekti.

Ana bilgisayara geçip bahsi geçen dosyayı ekrana yansıttı ve görüntüleri hızla ileri sardı. Hamdi, İhsan'ın söylediğini teyit etmek için kafeye gidip arabayı park etti.

Ne yazık ki saat 18:10 olana kadar da başka bir hareketlilik olmadı.

Hamdi şüpheciydi, araştırma yapmaya neden gerek gördüğünü anlayabilirdi. Anlam veremediği, sonraki beş saat boyunca ne yaptığıydı. Sinan bu meseleye sonra dönecekti.

Beş saatlik sürenin ardından Hamdi geldiği yoldan geri dönüp arabayı evin sokağına bıraktı.

Saat 00.50, yeniden görünen Hamdi'nin üç dakika boyunca gittiği yolu izledi. Karanlık ve ıssız sokakta ilerlemiş, nihayetinde de cansız bedenini buldukları ağacın altında durmuştu

Dikkatini ilk çeken şey, arabayı park edene kadar Hamdi'nin ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyor gibi hareket etmesiydi. Üstelik yolculuk üç dakika sürmüştü. Bu nasıl olabilirdi?

Sinan da aynı yolu gitmişti. Şoför koltuğundaki Rahmi'nin yeri bilmesine ve gündüz vakti olmasına rağmen, onların aynı mesafeyi katetmesi beş dakikadan fazla sürmüştü.

Bu, Esmer'le kurdukları tezi çürütüyordu. Hamdi kiminle ve nerede buluşacağını biliyordu.

Sinan'ın merak ettiği cevaplardan birisi de bu ayrıntıda gizliydi. "*Hamdi ne diye güvenlik kulübesinde beklemişti?*" Çünkü buluşma-

nın yerini bilse de zamanını bilmiyordu, uzaklaşmamak için kulübede kalmayı seçmişti.

O, gel demek için yapılmış bir aramaydı. Yoksa katilinin on altı saniyede, Hamdi'yi hem buluşmaya ikna etmesi hem de yol tarifi vermesi imkânsızdı. Takip sisteminden arabanın nerede olduğunu bulduklarında Rahmi'nin aynı yeri özetlemesi neredeyse beş saniye sürmüştü. *"Alt sokaktaki parkın ve küçük korunun arasındaki boş yol."*

Hamdi cesur ve korkusuz olabilirdi, asla aptal değildi. Gecenin kör vaktinde aldığı isimsiz bir telefonla ıssız bir yere gitmeyecek kadar da kurnazdı.

Buluşmayı, akşam olmadan hemen önce yaptığı iki dakikalık telefon görüşmesinde ayarlamıştı. Sinan'a doğru gelen tek açıklama buydu.

Esmer'in ona aktardığı bilgiye göre iki dakika boyunca görüştüğü numara takip edilemiyordu. Daha fenası Hamdi'nin kullandığı telefon teşkilatındı. Görüşme listesine ulaşabiliyor ancak o da takip edilemiyordu. Sinyal verdiği yerlere bakabilseydi Sinan'ın işi kolaylaşırdı. Bunun için bazı prosedürleri aşması ve beklemesi gerekecekti ki zaman şu an hiç olmadığı kadar kıymetliydi.

Hızlı bir hareketle avuç içiyle sanki aklını toparlamak ister gibi saçlarını karıştırdı. Sonra da ekranları kapattı ve katılaşmış bir ifadeyle odadan çıktı. Restorana geçip orada bir şeyler yakalayabilmeyi uman Sinan heyecanlıydı, fakat bu heyecan aynı anda ürpermesine sebep oluyordu.

* * * * * *

Umutsuzluk kaybetmenin ilk basamağıdır, derler. Öyleyse kazanmak için önce umut etmek mi gerekirdi?

Hamdi, kafeden kendi arabası yerine mekânın durağından bindiği taksiyle ayrılmıştı. Taksiciyi bulması kolay olmuştu. Ama adam tabii ki Hamdi'yi hatırlayamamıştı.

Sinan kafenin merdivenlerinin bittiği, tam da Hamdi'nin taksiye bindiği yerde durdu.

İlk soru, neden arabasını bırakmış ve taksiye binip nereye gitmişti? İkinci soru, anlık bir kararla mı bu şekilde davranmıştı yoksa yapacaklarını planlamıştı ve ona göre mi ilerliyordu?

Yürümeye başlayan Sinan, yola çıkar çıkmaz kaldırımın ucuna kadar gelip durdu. Ellerini cebine soktu. Bakışlarını kısıp önce sağa, sonra da sola baktı. Uzun, meyilli caddede araç trafiği yoğundu. Tıpkı arkasındaki restoran gibi cep şeklindeki çıkıntılarda birçok mekân vardı.

Taksi sola dönüp gözden kaybolmuştu. Sinan da o yönde yürümeye başladı. Elli metre sonra kendi yaşadığı sitenin girişine ulaştı. Durmadan devam etti, çünkü Hamdi'nin de öyle yapmış olduğuna inanıyordu. Yaklaşık iki yüz metre sonra kavşağa ulaştı.

Dört farklı yöne gidebilirdi, ama Hamdi'nin geri dönmüş olma ihtimalini eleyince geriye üç seçenek kaldı. Yine de fazlaydı.

Sinan sanki adam karşısındaymış gibi "Ne bulmaya gidiyordun?" diye sordu. Bir cevap alamadığı için değil de dostunun ona neden cevap veremediğini bilmek canını yaktı.

İstediği son şey dikkatinin dağılmasıydı. Silkelenip başını kaldırdı. Kavşağın iki ayrı ucunda kameralar vardı. Buradan Hamdi'nin ne yöne gittiğini ve devamında izlediği rotayı bulabilirdi.

Trafik Şube'ye giderse işini daha hızlı hallederdi. Elini kaldırıp durdurduğu taksiye bindi.

* * * * *

Yoldayken aradığı Trafik Şube müdürünün yardıma hazır hâlde karşıladığı Sinan'ın kaybedecek zamanı olmadığı için adamın ikramlarını geri çevirdi ve hemen işe koyuldular.

Önlerindeki uzun masada klavye başında bekleyen genç adama; tarih, saat, taksi plakasını ve kavşağın konumunu vermesiyle ekranlar çalıştı.

İlk beş dakika görüntüleri eğik hâlde izledi. Sonra diklendi ve kollarını göğsünde kilitleyip seyretti. Onuncu dakikanın sonunda dayanamayan Sinan "Neler oluyor?" diye sordu.

Genç adam sıkılgan hâlde başını kaldırıp ona baktığında Sinan ne duyacağını anlamıştı.

"Taksiye ulaşamadım. Öncesi ve sonrasına bakıyorum."

"On dakika çok uzun. Yürüyerek bile o kadar sürmedi."

"Tekrar bakayım efendim."

Genç adam görüntüleri iki defa daha izledi ama sonuç değişmedi.

Eliyle gözlerini kapatıp işaret parmağıyla alnını sıvazlayan Sinan, bu işte her şeyin bu denli karmaşık olmasına şaşırmaktan yorulmuştu.

Hamdi iki yüz elli metre uzunluktaki o mesafede nereye kaybolmuştu? Üstelik kendi sitelerinden başka girebileceği başka sapak da yoktu.

Hızlı bir kararla "Sen bakmaya devam et," diyen Sinan, yaşadığı sitenin güvenliğini aradı. Çünkü küçük bir işaretin büyük sonuçlar doğurduğuna çok kere şahit olmuştu.

Sitenin ana yollarının haricinde çoğu evin olduğu sokakta, firmaya ait kamera bulunmuyordu. Bu, o hanelerde yaşayanların gizliliği açısından önemliydi. Fakat eğer Hamdi, taksiyle siteye girmişse mutlaka kameraya yakalanmış demekti.

Telefonu açan güvenlik şefine, taksinin plakasını ve tarihi söyleyen Sinan, "Siteye girişi var mı, kontrol edin." deyip her saniyesini saydığı yedi dakikanın ardından telefonu çaldı.

"Efendim, taksi siteye girmiş. Sizin evinizin sokağına kadar takip edebildik." Gerisini neden yapamadıklarını zaten her ikisi de biliyordu. "Sonra taksi yolcusuz çıkış yapıyor."

Hamdi'nin evde olmadığını herkes teyit etmişken onun aslında eve geri dönmüş olmasını tuhaftan başka kelimeyle açıklayamıyordu. Gizli mi girmişti? Neden? Ayrıca eve taksiyle dönmüş olmasının ne gibi bir sebebi vardı?

Ondan yeni bir talimat bekleyen şefe "Sonrasına bakmaya devam edin," dedi. "Yine bir taksiyle veya başka bir araçla siteden çıkmış mı?"

Görüşmeyi bitirip trafik şubedekilerin yanından ayrıldığında Doğuş'u aramak istediyse de vazgeçti. Ona yeterince iş vermişti. Fakat

korunaksız hâlde gezmesi hiç akıllıca değildi. Bu da istihbarat şubeye gitmesinin vaktinin geldiğini söylüyordu.

* * * * *

Daha yolu yeni yarılamıştı ki sitenin güvenlik şefi onu tekrar aradı.

"Efendim, on beş dakika sonra başka bir taksiyle çıkış yapmış."

"Görüntünün tamamını bana mesajla ilet, lütfen," diyen Sinan nihayet nefes almaya başladı.

Bundan sonrası çok daha kolay olacaktı. Hamdi belki de eve bir şeye bakmak ya da almak için dönmüştür. Yapabileceği tek mantıklı açıklama buydu. Tabii şimdilik.

Neden istihbarat şubede olduğunu açıkça söylemeden ne istediğini anlattı. Güvenlik şefinin ona gönderdiği görüntüde, taksi bu defa sağa dönüyordu. Sinan dâhil üç kişilik ekip devamında nereye gittiğini öğrenmeye çalışırken başka birisi de taksiyi ve şoförünü bulmaya çalışıyordu.

Yarım saatlik koşturmacanın ardından sonuca ulaştılar. Taksi Küçük Armutlu'nun gecekondu mahallesine girmişti. Son görüldüğü otobüs durağının önünden geçtikten sonra takip edilemiyordu. Ancak yirmi dakikanın bitiminde aynı taksi, içinde Hamdi ile geri dönüyordu.

Sinan tüm düğümün o yirmi dakikada yaşananlarla çözüleceğini bilerek harekete geçti.

Taksinin anlık yerini tespit eden ekip arkadaşına "Onu alıp otobüs durağına gelin," diyen Sinan, heyecanlanmıştı. Bu defa diğerlerine döndü. "Bana bir araç ve bir kişi ayarlayın, lütfen."

Sonun başlangıcında duran Sinan artık neyle karşılaşacağına dair bir endişe taşımıyordu. Aksine Hamdi'nin ne uğruna kendini feda ettiğini bulacak olmanın rahatlığını yaşıyordu. Öte yandan ise ulaşacağı sonucun başka sorunlar doğurmasından korkuyordu.

* * * * *

İyi olan şey, taksicinin o gün ne yaptıklarını hatırlıyor olmasıydı. Lüks bir siteden çıkmış, gecekondu mahallesine gelmiş, ardından

1. Levent'e gidip en nihayetinde onu aldığı sitenin önüne bırakmış. Ama hatırlamasının asıl sebebi bunlar değildi. Neredeyse bir haftada kazanacağı parayı, taksimetrenin yazdığının iki katını ödeyen tek bir müşteriden, yani Hamdi'den almıştı.

Sinan şanslarının nihayet dönmüş olmasına sevinmek için acele etmeden sonuca odaklandı.

Hamdi, gecekondudan ayrıldıktan sonra 1. Levent'teki bir kafede oturmuş ve saat beşi geçince kalkmış. Taksi şoförü onun birisiyle buluştuğundan emin olamayınca oraya da birini gönderdi.

Sinan da yardımcıyla gecekondu mahallesine geçti. Taksici Yusuf, nereye gittiklerini hatırladığı konusunda ısrarcıydı. Yine de evi bulabilmeleri için iki tur atmaları gerekti.

İçinde birinin yaşama ihtimali zor olan, kulübeden bozma bir evin önüne geldiler. Hamdi burayı öylesine seçmemişti. Burada ne aradığı ise yanıt bekleyen en önemli soruydu.

Yusuf önde, Sinan arkasında ve yardımcı İbrahim peşinde taksiden indiklerinde mahallede hareketlilik oluştu. Buraya ait olmadıkları belli olan üç adam tabii ki dikkatlerinden kaçmamıştı.

Sinan öne geçip evin küçük bahçesine girdi ve kapıyı çalmaya başladı. Her vuruşu bir öncekinden daha sert olmasına rağmen içeride birinin yaşadığına dair hiçbir belirti olmadı.

Pencereden bakıp evin içini görmeye çalışan İbrahim'e "Adresi merkeze ilet de kime ait olduğuna baksınlar," diyen Sinan, dönüp etrafını inceledi.

Bu tarz mahallelerde yaşayanların istihbarat gücü, onlarınkisinden çok daha hızlı işlerdi. O yüzden yola çıktı ve birinin gelip onu bulmasını bekledi.

Telefonla konuşan İbrahim görüşmeyi sonlandırmadan "Ev, Kazım Çepni adına kayıtlıymış," dedi. "Ama yıllardır boş görünüyor."

"Kazım Çepni'nin adresini yollasınlar bize."

Meraklı bakışların sayısı artsa da yanına gelen olmamıştı. Sinan bunun için hayıflanmadı. Elinde Kazım Çepni vardı. Evinde kimin yaşadığını ona söyletmenin bir yolunu illaki bulurdu.

Şansı bir kere dönmüştü ve işler hâlâ onun lehine devam ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş hâlde hızla ona doğru yürüyen tıknaz kadını görünce rahatlamak için kendine izin verdi.

"Kime bakınıyorsunuz?" diye soran kadının sesi hem meraklı hem de kuşkuluydu.

Sinan en güven verici tebessümüyle "Merhabalar," dedi. "Bu evde yaşayan kişiyi arıyoruz."

"Ne yapacaksınız onu?"

Bilgisini satmadan önce karşılığında ne alacağını görmek isteyen kadına Sinan "Başının dertte olduğunu düşünüyoruz," dedi.

"Aa kızın başına birileri mi musallat oldu?"

Kadın şaşırmıştı, fakat Sinan'ın şaşkınlığının yanında onunkisinin lafı bile olamazdı. Eğer profesyonel olmasaydı yaşadığı şokla kendini ele verebilirdi.

"Bizim de öğrenmeye çalıştığımız o."

"Ben hep diyordum. Tek başına yaşaması tehlikeli diye." Kadın konuşmanın keyfini almıştı. Artık Sinan'ın soru sormasına gerek yoktu. "Ne zaman geldiği gittiği belli olmuyordu. Yaşlı bir hastaya bakıyormuş, yine de gecenin bir vaktinde bu yollarda yürümesi olacak iş değildi."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Dur bakayım... On gün olmuştur herhâlde." Kadın yüz mimiklerini ve ellerini sürekli hareket ettirerek konuşurken aniden durdu. "Bir adam gelmişti yine taksiyle..." Kadın sırasıyla Sinan'a, Yusuf'a ve İbrahim'e baktı. Gördüğü o adamın içlerinde olmadığını anlayınca devam etti. "Kızcağız da ondan epey sonra geldi ama o zamanda sonra onu bir daha görmedim."

Taksiyle gelen o adam Hamdi'ydi. Ama onun, sırf güzel diye bir kadının peşine düştüğünü sanmıyordu. Yine de buradaydı işte... Bir kadın ve Hamdi...

"Efendim," diyen İbrahim düşünceleriyle arasına girince bakışlarını kaldırdı. "1. Levent'teki kafede yalnızmış. Kimseyle görüşmemiş. Sürekli saatine bakıyormuş ve kalkmadan önce iki dakikalık bir telefon görüşmesi yapmış."

"Neler oluyor, kim o?"

Kadın artık Sinan'la değil onda daha çok bilgi olduğuna inandığı İbrahim'le ilgileniyordu. Keza Sinan da artık herkesle ve her şeyle irtibatını koparmıştı.

Hamdi... Bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Yorgun, agresif ve aceleciydi. Akşam Sinan gelecekti. Aradığı şeyi o gelmeden bulmalıydı. İlk hedefi İhsan'dı.

Kafeye gidip onun doğru söyleyip söylemediğini görmek istemesini anlıyordu. Peki, sonrasında yaşananlara nasıl bir açıklama getirmeliydi?

Arabasını bırakıp taksiyle eve geri dönüyor, on beş dakika sonra başka bir taksiyle gecekondu mahallesine varıyor. Yirmi dakika kalıp, başka bir kafeye gidip bir saat de orada bekliyor.

Ne genç bir kızın peşinden gitmek ne de bir kafede oturmak, Hamdi'nin tarzı değildi.

Olay İhsan'la başlamıştı. Sinan başını salladı. Hayır. Hamdi'nin derdi, İhsan değildi. Öyle olsaydı geri döndüğünde sessiz kalmayı başaramazdı.

Hiç düşünmeden telefonunu çıkardı. İhsan'ın aramasını yanıtlamasıyla "O gün elli sekiz dakika boyunca görüştüğün arkadaşın kadın mıydı?" diye sordu.

Önce sessizlik oluştu, sonra utangaç bir tonla İhsan "Evet," dediğinde Sinan dişlerini sıktı. Aklından geçen ama olmasına en az ihtimal verdiği senaryo gerçek oluyordu. "Sultan'dı efendim, mutfak işleri için sabahları gelen kız."

* * * * *

11. BÖLÜM

Başardığını sandığın an, belki de kaybetmeye başladığın ilk andır. Ya da olmadığını düşündüğün yer, aslında olacak olanın başlangıcıdır.

Sinan'ın hafızasında Sultan'la ilgili çok az şey vardı. Sabahları gelip yemek yaptığını, onu Hamdi'nin işe aldığını biliyordu ve sadece bir kez yüz yüze gelmişlerdi.

Evin çevresinde çok sayıda güvenlik kamerası vardı ve Sultan hemen her defasında önlerinden başını eğerek geçmeyi başarmıştı. Neyse ki uğraşlarının sonunda net bir görüntü bulmuşlar ve böylece gecekonduda yaşayan kızla Sultan'ın aynı kız olduğunu teyit ettirmişlerdi.

Dikkat çeken bir özelliği yoktu, ancak bir erkeğin ilgisini üzerinde toplayacak kadar güzeldi. Yine de sırf güzel diye Hamdi'nin onun peşine düştüğüne Sinan'ı kimse ikna edemezdi. Başka bir amacı olmalıydı ve o amacı da mutlaka bulacaktı.

Hastanenin asansöründen inip yürümeye devam ederken, bir ihanete uğramış olabileceğinden dolayı hissettiği korku ise irin gibiydi. Yavaş ve sinsice ilerliyordu.

Artık Esmer'in ya da Güçer'in bu işte kalmasına gerek olmadığı gibi Sinan, kardeşlerini daha fazla oyuna dâhil etmek istemediği için onlara durmalarını söylemişti. Sultan'ın kim olduğunu ya da katilin Berfin olup olmadığından hâlâ emin değilse de kardeşlerini yakınında tutmak artık sadece tehlike demekti. Sinan bu işi kendi yöntemleriyle halledecekti.

Düşüncelerinin ağırlığıyla dik duruşu yarı yarıya bozulmuş hâlde tıklattığı kapıyı yavaşça açtı. Görmek için sabırsızlandığı kişi Elif'ti. Sinan da zorlamadı ve duygularına istediğini verip gözlerini genç kadına dikti.

Elif de sese tepki olarak bakışlarını ona çevirince Sinan tebessüm etti. Hem de hiç zorlanmadan. Tek arzusu, aslında öyle olmasa da, genç kadına her şey yolunda, demekti.

Elif'e ait bildiği ya da bilmedikleri ona dokunma isteğinin önüne geçemiyor, ilk günden beri hisleri Sinan'ı genç kadına doğru sürüklüyordu.

Hiç konuşmadan küçük mesafelerle ilerleyip yatağın ucuna oturdu. Elif'in elini avuçlarının arasına alıp sahiplenici bir tutuşla sıktı. Ardından da bir an bile tereddüt etmeden minik ama çok şey anlatan bir dokunuşla genç kadının dudaklarını öptü.

İşte bu his, tüm yanlışları silecek kadar doğru geliyordu ona.

"İyi misin?" diye soran Elif, adamdan aldığı cesaretle avucunu yanağına koyup orada bıraktı. "Yatağımı paylaşabilirim. Senin daha çok ihtiyacın varmış gibi duruyor."

"Her şey yolunda değil ama iyiyim. Sen nasılsın?"

"Her şey yolunda değil ama ben de iyiyim."

"Sesindeki o şey, bana ne anlatmaya çalışıyor?"

Elif küskünce iç çekip Sinan'ın gözlerindeki keskinliği görebilmek için kendini geri çekti.

"Beni bu kadar iyi tanımana itiraz ediyorum."

Sinan delici ve kararlı bir bakış atarak "Ne olduğunu söylemek için beş saniyen var." dedi.

"Çok açım."

Kaşlarını çatan adam, sanki cüzzamlıymış gibi bedenini ondan uzağa çekip ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalıştı. "Aç mısın, tüm sorun bu mu?"

"Beğenmedin mi, başka ne olmasını isterdin?"

"Ve sen ciddisin!"

"Tabii ki öyleyim. İki gündür bu yataktayım ve sadece hoşaf yiyorum."

Bakışlarını kısıp yarım dakika boyunca genç kadını dikkatle süzen Sinan "Bence," dedi öyle olmasa da ciddi bir ifadeyle. "Midenden önce görüntünü sorun etmeliydin."

"Kötü mü görünüyorum?"

"Yüzünde kırışıklıklar var, burnun uzamış, sanki gözlerin de birbirine yaklaşmış, dişlerin hep mi çarpıktı?" Tozu uzaklaştırırcasına elini havada sallayan Sinan hâlâ gülümsemiyordu. "Ama üzülme, hastaneden çıkmadan önce estetik bölümüne uğrarız."

"Sinan Öztürk! Sen korkunç bir adamsın." Gözlerinin yanına eklenen gülüşle Elif parıldıyordu. "Hadi ben estetik cerrahla düzelirim de, iyi olmak için senin nereye gitmen gerekiyor?"

"Nerede olduğumun önemi yok. Yanımda sen varsan, demek ki olmam gereken yerdeyim."

Kalbi ısınan Elif'in tebessümü yavaşça geri çekilirken, "Az sonra yapacağımız konuşma öncesinde," dedi ölçülü ama sıkıntılı bir tonla. "Beni gülümsettiğin için teşekkür ederim."

"Berfin'in Kanada'ya gitmeden önce nasıl göründüğünü nereden biliyordun, bu işi başlatan baban mıydı?"

Ona bunu sorabilmeyi isterdi. Lakin sonuca kendi ulaşmadığı sürece Sinan, şüphe etmeye devam edecekti. Oysaki şüphe, sanıldığından zor bir duyguydu. Yaşadığın, hissettiğin ve tattığın her şeyin yarım kalmasına neden olup ağızda buruk, ekşi bir his bırakırdı.

Uzun ve huzursuz bir sessizlik oldu. Sinan duygularının aynı anda her yere dağıldığını hissetti ve kendini ele vermemek için bakışlarını yere indirdi.

Sonra teklifsizce ve hızlı bir hareketle Elif'in üzerine doğru eğilip onunla yüz yüze geldi. Cevapları kendi bulacaktı.

"Az sonraki konuşmamızın şimdikinden farkı olmayacak. Tek amacım İhsan'la yapacağım görüşme öncesi iyi bir şeyler yaşamaktı. Bunu sağladığın için teşekkür ederim."

Elif "Neden, yani..." dedi ama Sinan cümlesini yarıda kesti.

"Sen sadece iyi ol, gerisini ben hallederim."

Elif bir şeyler söylemek istediyse de ona müsaade etmeyen Sinan, çıkışa ilerlerken pişman olduğu çok az karardan birisinin bu olmamasını umuyordu. Çünkü tüm çıkarımları Elif'in masum olmadığını söylüyor, fakat hisleri ısrar ve inatla onun kurban olduğuna inanıyordu.

Zaman ayna gibidir, geçmişte kim olduğunu gösterir. Elif'in geçmişi de, ya zamana yenilmişti ya da zamanla değişmişti.

* * * * *

Elinden geleni yaptıysan en iyisini yapmışsındır demektir. Sinan daha başlamamıştı bile, bittiğindeyse sadece en iyisini değil, en doğrusunu yapmış olmayı diliyordu.

O ayakta kalmayı seçince İhsan da ellerini arkasında birleştirip odanın ortasında dikildi. Huzursuz ya da endişeli görünmüyordu. Merak, başka şeyler hissetmesini engellemişti.

Sinan üzgün olduğunu belli eden bir tonla "Seninle ilgili fikirlerimi çok az şeyin değiştirilebileceğini bil," dediğinde İhsan yanlış duyguyla patronunun karşısında durduğunu anlamıştı. Tercihini endişeden yana kullanmalıydı. "Sultan iki gündür işe gelmemiş, ona nasıl ulaşabiliriz? Personel dosyası oluşturulmamış, Hamdi'nin onu işe nasıl aldığını biliyor musun?"

"İşe nasıl başladı bilmiyorum, konusu hiç açılmadı ve maalesef ona ben de ulaşamıyorum." İhsan gözlerini kaçırdı. "Henüz kız arkadaşım değildi, olması için uğraşıyordum."

Genç adamın itirafı kadar vurguları da Sinan'ı tatmin etmişti. Öne doğru bir adım atıp durdu.

"Ona cenaze gününden bahsetmiş miydin?"

Sinan, Sultan'ın şüpheli durumunun Berfin'le ilgili olmadığını varsayarak hata yapmaktan, öte yandan acele edip, onları aynı kareye koyarak durumu zora sokmaktan özellikle kaçınıyordu.

"Hayır. Çünkü gün kesinleştikten sonra onu hiç görmedim."

"Peki buluşup kahve içtiğiniz gün ona bakanın geleceğini söylemiş miydin?"

İhsan cevap vermeden önce o ana geri döndü. Yavaşça birbirine yaklaşıp çatılan kaşları cevabın evet olduğunu söylüyordu. "Bir kahve daha içmek için zamanım olup olmadığını sordu. Ben de Bakan'ın geleceğini ve eve dönmek zorunda olduğumu söylemiştim."

Yanıtı uzun bir cümleyle vermesi İhsan'ı kurtarmaya yetmiyordu. Sinan üzüntüyle yüzünü buruşturdu ve iki parmağını gözlerinin üzerine bastırıp kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Sen tanımadığın bir kadına böyle bir detay veriyorsun, Hamdi, nereden bulduğu belli olmayan bir kadını eve sokuyor. İnanılır gibi değil."

"İstemeden de olsa bu karışıklığın içinde bulunduğum için üzgünüm."

Söylediği gibi üzgün görünen İhsan yanından ayrılıp dışarı çıkarken, Sinan hangi konuya daha çok odaklanması gerektiği konusunda kararsızdı. Fakat biliyordu ki, yeterince denediğinden emin olmadıkça hâlâ şansı var demekti.

* * * * *

Yapacak daha çok işinin olması Sinan'ı durdurmak için yeterli değildi. Aç olduğu konusunda ciddi davranan Elif'in bu sorununu çözmek öncelikli meselesi hâline gelmişti.

Önce doktordan, sonra hastane yönetiminden izin almış ve çalışma alanı hâline getirdiği odayı toparlatıp masayı Elif'in sevdiğini düşündüğü yemeklerle doldurtmuştu.

Ortaya çıkan sonuç mükemmel değildi ama bulundukları şartlara göre de fena sayılmazdı. Fakat bir sonraki akşam yemeği randevularının ikisinin de hak ettiği şekilde olacağına dair kendine söz verirken kurduğu hayal onu hem mutlu etmiş hem de heyecanlandırmıştı.

Ara kapıdan diğer odaya geçtiğinde Elif'i uyurken buldu. Öncekilerin aksine oldukça huzurlu görünen genç kadını rahatsız etmeden uyanmasını beklemek için pencerenin önüne ilerledi. Çünkü söylediği gibi, onun yanında olmayı seviyordu.

Bacaklarını iki yanına açmış ve elleri cebinde dikilen adamı seyreden Elif'in ona sarılmak için duyduğu ihtiyaç çok büyüktü. Bedensel olarak yapabilecek gücü olsa dahi, cesareti yoktu.

"Beni seyretmeye doyamıyor musun?"

"Sadece ne düşündüğünü bilmeyi isteyip istemediğimi düşünüyordum."

"Bizi düşünüyordum," derken yüzünü genç kadına dönen Sinan'ın bakışlarında anlaşılmaz, derin bir ifade vardı. "Tensel çekim çiftleri bir araya getirir, tensel uyumsa bir arada tutar. Ama çiftleri sadece duygular bir yaparmış."

"Bunlar bizde var mı?"

"Cevabı kendin bulmalısın."

Elif bedenini yukarı çekip yatakta oturur duruma geldi. Sinan'ın yüzündeki hüzünlü tebessümünün etkisi sözlerinden çok daha güçlüydü.

"Kendi cevabımı biliyorum, seninkini soruyorum."

Sinan son bir bakışın ardından tebessümündeki hüznü başka yavan bir duyguyla kapattı ve yatağın yanına geldi. Artık yapamadan duramadığı şekilde eğilip Elif'i öptü. Yavaşça ve tüm duygularını ona anlatmak istercesine yoğurucu, nazik ama tutkulu bir öpücüktü. Çünkü kadına cevabını bu şekilde vermeyi seçmişti.

Aklıyla kalbinin uyumlarını yeniden bulması için Sinan kısacık bir an bekledi ve ardından "Sabahları eve gelip yemek yapan bir kız vardı, onunla tanıştın mı?" diye sordu.

"Konu değişti mi, oysa ben daha sorumun cevabını alamadım."

"Dedim ya, cevabı kendin bulacaksın."

Kaşları çatılan Elif, öyle hissetmediği hâlde gözlerini dikip ters ters Sinan'a baktı. Aslında az önceki öpüşüyle adamdan cevabını almış, yalnızca bir de duymak için şansını denemişti.

"Şu harika poğaçaları yapan kızdan bahsediyorsan, varlığını biliyordum ama hiç karşılaşmadık. Umarım ondan yemek dersi almamı istemezsin. Yoksa daha gerçek bir buluşmamız bile olmamışken terk edilmek hoşuna gitmeyecektir."

"Yapamayacağın şeyleri senden asla istemem."

Kaşlarını üzerine düşürdüğü gözlerini deviren Elif, "Beni kışkırtmanı tavsiye etmem," dedi.

Sinan işaret parmağıyla genç kadının burnunun ucuna dokun-

du. Sonra da üzerindeki örtüyü kaldırdı ve ellerini altından geçirip Elif'i kucağına aldı.

İstek ve ihtiyaçla anında kollarını Sinan'ın boynuna dolayan Elif "Ne yapıyorsun?" dedi. "Hemen indir beni."

"Subliminal mesajının karşılığını almaya gidiyoruz. Ama istersen tabii ki seni bırakabilirim."

Elif başını adamın boynuna gömdü. "Sadece gururlu görünmeye çalışıyordum."

Kapıyı açarken zorlanıyormuş gibi davranan Sinan "Bunun için geç kaldın," deyip aynı tatlılıkla devam etti. "Fakat diyet yapmak için hâlâ şansın var. Malum, mütemadiyen seni kucağımda taşıyorum, belimde bir fıtığa sebep olman an meselesi."

"Acaba formdan mı düşüyorsun, malum yaş ilerledikçe..."

Elif'i susturmak için bildiği en iyi yolu kullanan Sinan, onu derin bir tutkuyla öperken bildiği ve bilmediği her şeyi geride bıraktı.

* * * * *

Sinan, bir kadının yemek yerken yaşadığı mutluluğu izlemekten keyif aldığına inanamıyordu. İnsan ya değişiyordu ya da kendiyle ilgili sürekli yeni şeyler keşfediyordu.

Doymuş midesi sayesinde kan şekerinin normale döndüğünü hisseden Elif, tabağını öne doğru sürerken "Hastane odasında da olsak ilk buluşma için hiç fena değildi." dedi.

"Bir kadın ve erkeğin ilk buluşmada yapabileceği daha eğlenceli şeyler var."

"O şeylerin neler olduğunu sormayacağım." Sinan hınzırca bir ifadeyle çatalını batırdığı eti ona uzattığında Elif geri çekildi. "Tamam, hadi o eğlenceli şeyleri konuşalım."

"Onlar, konuşmaktansa icraata dökmekten hoşlandığım şeyler." Sinan çatalı bıraktı ve elini Elif'in ensesine yakın yere koyup onu kendine doğru çekti. Dudakları buluştuğunda binlerce farklı şey hissederek aşağıya doğru uzun uzun düştü. Kadının dudaklarının ıslaklığı, sıcak teninin ipeksiliği sanki altındaki zemini çekip almıştı.

"İlk buluşma diye buna derim işte!"

"Bu, gerçek ilk buluşmamızda seni neyin beklediğini bilmen için bir alıştırmaydı."

Sinan'ın dudakları muzipçe kıvrıldığında Elif "Şu an beynime kan ulaşımı engellenmiş durumda," dedi. "Vaov dışında söyleyecek bir şey bulamıyorum."

En çekici gülümsemesini kızın üzerinde deneyen Sinan yeniden çatalı alıp ona uzattı.

"Hadi o zaman benim için bunu yapabilirsin!"

Sağ kaşı havalanan Elif "O ses tonunu ve bakışlarını kullanarak hile yapıyorsun." derken öne eğilip eti dişlerinin arasına aldı.

"Fakat her defasında işe yarıyor."

Ağzının içinde dönüp dolaştırdığı parçayı yutana kadar bekleyen Elif, "Haklısın," dedi. Sonra da kopardığı ekmek parçasına, acılı mezeden büyükçe bir kaşık alıp sürdü.

"Bana bunu yapmayacağını söyle ve karnını doyurduğum için sadece teşekkür et."

Dehşete kapılmış gibi görünen Sinan'a göz kırpan Elif, "Arkandan ağlamasını umursamıyorsan," derken asla zarif olmayan bir tebessümle de gülüyordu. "Benim için yemelisin."

"Gidenin ardından ağlamamayı öğrenmiş olması gerekirdi."

"Ne! Yoksa Sinan Öztürk acı yemekten korkuyor mu?"

"Korkmak ve ben mi?" Sırtını geriye yaslayıp olabildiğince Elif'ten uzaklaştı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Yüksek sesle tekrarlamanı yasaklıyorum."

Elif boştaki elini kalbinin üzerine koydu. Bakışlarını kaldırdı. "Sana âşık olma fikrini tekrar düşünmem gerekecek."

"Hile yapıyorsun!"

Elif olumlu manada başını sallayıp ısrarını sürdürünce Sinan iç geçirdi.

Kaçışı yoktu. Aynı bilinçle öne eğildi. Dudaklarını aralamak için teşebbüste bulundu ancak cesaret edemedi ve "Bana bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Elif'in sadece dudakları değil, gözleri de gülümsüyordu.

Bu manzara, Sinan'ın yaptığı ve yapmaya devam edeceği her şeyin ardındaki itici güçtü.

Genç kadına istediğini vermek için biraz daha öne geldiği esnada şans ondan yana oldu.

Çalan telefonunu işaret eden Sinan "Buna bakmam lazım, acil olabilir." dedi.

"Hadi kaç bakalım!" Elif de hâlâ gülümsüyor ve eğleniyordu.

Ne var ki masanın ucundaki telefonu çoktan eline alan Sinan'ın yüzündeki tüm keyifli ifadelerin silindiğini görünce Elif de düğmeye basılmış gibi aynı şekilde duraksadı. Ekmeği tabağının ucuna bıraktı ve yaşanacakları kabullenircesine omuzlarını düşürdü.

* * * * *

Aksel'den bu denli hızlı bir geri dönüş beklemeyen Sinan, muhakkak şaşırmış olmalıydı. Fakat duyguları arasında ayrıştırabildiği sadece endişeydi.

"Alo," deyip telefonu açarken Elif'e hiç bakmadı ve ayağa kalktı.

"İhtiyacımız olan bilgilere ulaştım." Heyecanlı konuşmasına devam etmek için Aksel, derin bir nefes aldı. "Fil gibi hafızaya ve susmayan bir çeneye sahip Mehveş adlı teyzeyle tanıştım. Mina'nın gittiği zamanı hatırlıyor. Hatta "öğretmen çocuk" diye bahsettiği Emrah Üstündağ ile kaçmadan önce Mina'ya düğün pilavını yapacağına dair söz verdiğini bile aklında tutmuş."

"Fakat bu bizim tezimizi çürütüyor."

"Aksine efendim, doğruluyor. O da Mina'nın öğretmenle görüştüğünü sanmış. Fakat onlar gittikten sonra Amerikalı bir asker gelmiş. Kadın ona Mina'nın gittiğini söylediğinde yıkılmış."

"O asker, Joseph Parker'dan başkası olmaz." Sinan gözlerini kısıp bir noktaya sabitledi.

"Askerin köye geldiği zaman, mart veya nisan ayı olmalı. Mehveş teyze ekin ekme zamanıydı diyor. Fakat Mina'nın gidişi şubata denk geliyor."

"Şubatta Joseph Parker'ın Amerika'da olduğunu biliyoruz." Bu aşk hikâyesinin sonunun kafasında şekillenmesiyle Sinan'ın içi ürperdi. "Joseph bir nedenle ülkesine dönünce Mina terk edildiğini sanıp Emrah'la gitmiş, askerse geri dönmek için geç kalmış."

"Bu arada üvey annesi ve Adana'daki kız kardeşi ile de görüştüm. Babası çok önce vefat etmiş. Üvey annesinden olan kız kardeşi Almanya'da yaşıyor. Kimse Mina'nın hamile olduğunu doğrulayamadı. Fakat başka bir bilgiye yine Mehveş teyze sayesinde ulaştım." Heyecanı tırmandırmak ister gibi Aksel konuşmasına kısa bir ara verip devam etti. "Erkek kardeşi varmış."

Bu hiç beklemediği bilgi karşısında afallayan Sinan "Kimin, Mina'nın mı?" diye sordu.

"Evet. Annesi onu doğururken ölmüş ve Mina da özellikle erkek kardeşine ablalıktan ziyade annelik yapmış. Anlatılanlar çok acı. Kız epey sıkıntı çekmiş. Hayırsız bir babayla üç çocuğa kol kanat germiş. Yiyecek karşılığında ırgatlık yapmış, köydekilerin eski kıyafetlerini küçültüp yamalayarak kardeşlerine giydirmiş. Mehveş teyze dikiş konusunda da ona yardımcı oluyormuş."

Aksel'in acı tebessümünün sesi Sinan'ın kulağında yankılanırken o da aynı tepkiyi veriyordu.

"Peki, erkek kardeşine ne olmuş, neden nüfus kaydında adı yok?"

"Emrah'tan önceki öğretmen emekli olup İstanbul'a dönerken onu yanına almış. Ama Mehveş teyze konuya vâkıf değildi. O dönemdeki muhtarın oğlunu buldum. O da babasından duyduklarını anlattı. Öğretmenin sınava soktuğu erkek kardeş başarılı olmuş. Burslu ve yatılı okuyacakmış. Hayırsız baba zahmet edip o zamana kadar çocuğa kimlik almamış ve sınavlara girmesini istemediği için de kimlik çıkartmayı reddetmiş. Ancak emekli öğretmen, Mina'nın onay ve desteğiyle çocuğu kendi nüfusuna kaydedip kimliğini öyle almış. Sonrasında baba direnmiş ama yapacak bir şey kalmamış. O zamandan beri de erkek kardeşi ne gören ne de duyan olmuş."

"Yani Berfin'in bir de dayısı mı var?"

"Evet, ama hakkında sadece bu kadarını öğrenebildim. Adını bile hatırlamıyorlar."

"Olamaz!" Sinan duruşunu değiştirmiş ve devleşmişti. "O denli zor bir yaşam sürdükten sonra kopmuş olamazlar. Kardeşler aksi gibi görünse de kendi içlerinde hâlâ birbirlerine tutunuyorlardır. Adana'daki kız kardeşine git ve onu sıkıştır. Özellikle erkek kardeşini sor."

"Onunla konuşurken erkek kardeşinden haberdar değildim.

"Belki de Berfin'e yardım eden dayıdır. O da yeğeniyle aynı kaderi yaşadı. Onu bul, Aksel!"

Genç adamın telefonu kapatmasıyla saatine bakan Sinan, dokuz olduğunu görünce yeni bir görüşme için tuşlara bastı. Kanada'yı aramak için en uygun zamandı.

Füsun'un sesini duyduğunda "Bu saatte aradığım için kusura bakma," dedi. "Fakat Kanada'da saat öğlen bir, tekrar ara ve Joseph'e Mina'yı bulduğumuzu haber vermek istediğimizi söyle."

Sevdiği kadına kavuşmak için bir kez geri dönen asker, yine dönerdi. En azından Sinan öyle umut ediyordu. Kızını ondan alırken Mina'nın başına ne geleceğini önemsememiş olması, Joseph hakkında şimdiye kadar net bir karar vermesini engellemişti. Oysa bu yeni haber, görünenin olandan farklı yaşandığını düşünmesine sebep olmuştu.

Çok yol katettiğini hisseden Sinan, yine de rahatlamaya yakın bile değildi. Sultan'dan sonra şimdi bir de dayı mevzusu çıkmıştı ortaya. Tüm tecrübeleriyle, düğümü çözecek olanın Sultan ve Hamdi'nin bağlantısı olduğuna inanmıştı. Ya da zaten olayın kendisi Sultan'dı. Fakat bir anda ortaya çıkan dayı dengeleri bozmuştu.

* * * * *

Aynadaki aksine baktıkça sinirden içi taşıyor, buna rağmen bakmaktan da kendini alamıyordu. Elif'in ona zarar vermesine imkân sağladığı için Berfin tabii ki kendine kızgındı.

Çatlamış burnundan dolayı yüzü şiş ve göz altları morarmıştı. Sinirine rağmen sakin kalmasını sağlayan şey ise Elif'in durumunun onunkisinden daha kötü olmasıydı.

Fare deliğinden farksız odasındaki tek eşyası olan divana uzandı. Bakışları, içindeki öfke kadar karanlıktı. Ama sanki tüm cevapları oradaymış gibi gözlerini tavandaki siyah noktaya dikti.

Böyle olmasını isteyen Berfin değildi. O, anıldığı gibi bir casus ya da katil olarak doğmamıştı. Her şey normal seyrinde ilerleseydi intikamcı da olmazdı.

Anarken ne hissedeceğini artık bilmediği babası, gitmesi gerektiğini söylediğinde Berfin direnmiş, yalvarmış, ağlamış ve kızmıştı. Neden gitmek zorunda kalan oydu ki?

Elif doğruyu söylüyor olabilir miydi? Onu göndermek isteyen aslında babası mıydı?

Uzandığı yatakta başını salladı. Ne önemi vardı, gönderilmişti ve kimse de ona kal dememişti.

Denediğine, direndiğine emin olana kadar savaşmıştı. Sonra annesi gelmiş, saçlarını okşamış ve Berfin de o ilgiye kanıp kollarını kadının boynuna dolamıştı. Oysa annesi onu bileklerinden tutup kendinden uzaklaştırdığında yüzündeki ifadede sevgiye dair hiçbir belirti yoktu.

"Git Berfin," demişti. "Bizi unut ve mutlu ol. Çünkü biz sensiz öyle yapacağız."

Göz pınarlarını zorlayan yaşı hisseden Berfin, parmaklarını gözlerine bastırdı. Zamanında çok ağlamış ve sırasını savmıştı. Artık sıra başkalarına geçmişti.

Uzun uçak yolculuğu boyunca elinden geleni yapacağına dair kendine söz vermişti. Gittiği yerde kalacak, sevilecek ve mutlu olacaktı. Onu yeni ailesine götüren Muhammet'e de öyle söylemişti. Adam hiç gülümsememiş ama Berfin'in sorduğu her soruya cevap vermişti.

Askerdi. Adı Muhammet Sarı idi. Başka şeyler de konuşmuşlardı ama bu kadarı bile on yedi yıl sonra onu bulmasına yetmişti.

Adamla ilgili bilgileri uzun süre hafızasındaki en uzak ve karanlık yere itmişti. Çünkü istediğine kavuşmuştu. Sevilmiş, mutlu olmayı başarmış ve yeni ailesi sahip oldukları her şeyi onunla paylaşmıştı.

Fakat Berfin bunun için mücadele etmiş, iyi ve cici bir kız olmak için çabalamıştı.

Öfkelenince kendini bastırmış, sevmediği şeyleri yemiş, canı istemediği hâlde gülümsemiş, olmak istemediği yerde durmuştu. Çok okumuş, çok çalışmıştı. Elektroniğe meraklı olmasına rağmen avukat olmayı seçmesinin tek nedeni de buydu.

Acı acı tebessüm etti.

Aslında Julian olduğu her günü sevmişti. Sadece yorucuydu. Ve kabul etmek istemese de yeni ailesinin muhteşemliğine rağmen eski ailesini özlüyordu.

Yeterince vakit geçtiğinde onları görmek için İzmir'e döneceğine dair kendiyle sözleşmişti. Belki de bu umut, onu cici bir kız yapmıştı. Ama hayali, hiçbir zaman gerçekleşmemişti.

Aniden sırtını yataktan ayırıp gözlerini kapattı. Miguel... Eğer karşısına çıkmasaydı, Berfin'in şimdi nasıl bir hayatı olurdu?

"Lanet herif!" diye kükrese de adını her andığında hissettiği nefret ve öfkenin büyük çoğunluğu kendineydi. Onun tuzağına düşmesinin sebebi, yine sevgiye olan açlığıydı.

Bir kahvecide tanışmışlar ve bir yıl boyunca her günü birlikte geçirmişlerdi.

Aşk, diğer tüm duyguların başladığı yerdi.

Bir yılın sonunda "Hadi bir çılgınlık yapalım," demişti Miguel. "Birbirimizden başka sahip olduğumuz her şeyi geride bırakıp bir ay boyunca dolaşalım ve özgürlüğümüzün tadına varalım."

Berfin önce korkmuştu. Az para, az eşya ve telefonsuz bir tatil istediği şey değildi. Fakat Miguel öyle güzel anlatmıştı ki yaşamadan kendini bir kuş kadar özgür hissetmişti.

Aşk aptalların işiydi ve Berfin tam bir aptaldı. Hiçbir şey için değilse, sevdiğimi adamın hayalini gerçekleştirmek için tamam demişti. Habersiz gitme fikrine karşı çıktığındaysa Miguel, ailesine kart göndermeyi teklif etmişti.

Berfin gözlerini açtı. Hâlâ bile bunu nasıl kabul ettiğini anlamaktan çok uzaktı. Ona da tamam demiş ve gitmeden iki gün önce

dedesine yolladığı karta: "Tatile gidiyorum, çok eğlenip çok gezeceğim ve her gittiğim yerden sana kart atacağım." diye yazmış ve her ihtimale karşı, bir ay sonra geri döneceğini de eklemişti ki onu sevmeye devam etsinler.

Planlarına göre kart, gittikleri gecenin sabahında dedesine ulaşacaktı. Tabii Miguel o kartı yollamış olsaydı. Hatta diğerlerini de göndermemişti. O, farkında olamayacak kadar mutluydu...

Berfin hışımla ayağa fırlayıp, kendi etrafında dönüp ellerini beline koydu. Aptaldı. Aslında Miguel, onu kaçırmıştı ve yerini söyleme karşılığında ailesinden on milyon dolar istemişti. Polise haber vermeden ve ikiletmeden aile parayı yollamıştı. Ama yanlış yapmışlardı.

Açgözlü Miguel, onu bırakmak yerine yine aynı miktarda para istemiş ve yine istediğini almıştı. Zaman geçtikçe mızmızlanmaya başlayan ve en azından dedesini aramak için direten Berfin'den kurtulmaya sıra gelince yaptığı plansa basit ama çok acımasızdı.

Meksika'da devam eden gösterilerden dolayı oradan ayrılmaya karar vermişlerdi. Tabii Berfin'e göre. Oysa Miguel, onu gösterinin içine sokmuş ve bir marketin önünde beklemesini söylemişti. Bir saat sonra gelense Miguel değil polisti.

Çantasından tonlarca para çıkmıştı. Kiraladıkları arabada daha önce görmediği elektronik eşyalar vardı. En beteri de, bir polisi yaralayan silahın üzerinde Berfin'in parmak izi bulunmuştu.

O silahı eline hiç almadığına emindi. Gerçeği ise aylar sonra çözmüştü.

Berfin uyurken Miguel silahı ona tutturmuş olmalıydı. Çünkü Berfin olsaydı öyle yapardı.

Sonrası sancılı, acılı, öfke ve nefret dolu sekiz aydı. Hücresinde beklerken önce kendiyle, sonra duvarla nihayetinde boşlukla konuşmaya başlamıştı.

Bir hücrede kapalı olduğu için Albert Parker'ın Berfin'i bulması uzun sürmüştü. Tabii o sürenin sonunda da Miguel kayıplara karışmıştı.

Orada geçirdiği her gün delirmek yerine aptallığından sıyrılmış, dönüşümü ise Parker Ailesi onu sevmekten vazgeçip o hâlde bırakınca tamamlanmıştı.

Sevmekten bahsedenlerin hepsi yalancıydı.

Berfin de sevgi arayışından vazgeçtiği anı hatırlamıyordu. Hatırladığı ilk ve tek şey öfkeydi. Öfke, kazanılması en kolay ama hissedilmesi en yorucu duyguydu.

Nihayetinde acıları dinmişti.

Onu kurtaransa kötü biri olabilirdi ama yalancı değildi. Çünkü ona asla sevgi vadetmemişti.

* * * * *

Bazı kitaplar sonu için okunur, bazıları da vardı ki, sonu bile bile okunurdu.

Göz, saç ve çene. Bir insanı ayrıştırıp farklılaştıran en önemli detaylardır ki bunu Berfin'in biliyor olmasına şaşırmazdı. Tam bu nedenle Sultan'ın Berfin olma fikri her anla birlikte daha olası görününce, Sinan hastaneye geçmeden önce şubedeki teknik ressama gitmişti.

Sultan'ın sadece göz, saç ve çenesini Berfin'inkilerle aynı olacak şekilde resmettirerek ortaya ne çıkacağını görmek istemişti.

Elif'le ilk akşam yemeklerini yerken gelişen olayların ardı arkası kesilmemişti. Adana'dan aldığı haberleri sindirip şekillendiremeden şubeden aramışlardı. Robot resim hazırdı.

İlk amacı sabah taburcu olana kadar Elif'le kalmaktı. Fakat genç kadın, uykusunun geldiğini ve dinlenmek istediğini söylerken Sinan da ilk kararından vazgeçmeye hazırdı.

Telefon görüşmelerini Elif'in yanında yapması tesadüftü. Keza saklamaya gerek olduğunu da sanmıyordu. Ancak duyduklarından sonra Elif'in bakışlarında oluşan durgunluk Sinan'ı huzursuz etmişti. Devamında da uykusu geldiğini bahane eden genç kadın yatağa girmişti.

Sinan ne göreceğini bilerek şubeye ulaştığında diline gelen küf-

rü serbest bıraktı. Şüphe yoktu ki birkaç dokunuşla Berfin kendini Sultan yapmıştı.

Sinan günlerdir onun peşinde koşarken kız aslında burnunun dibindeymiş!

Robot resmi masanın üzerine bıraktı. Bakışları ve beden dili, sessiz zihninden birçok düşüncenin aynı anda geçtiğini söylüyordu.

Sonucun bu olacağını zaten sezmiş ve bile bile beklemişti. Yine de onun gözlerinin içine baktığı ve aynı çatı altında aynı havayı soluduğunu bilmekten anında nefret etti.

Ellerini yumruk yapıp tırnaklarını avucunun içine batırdı. Kendiyle ilgili yaşadığı hayal kırıklığı öylesine büyüktü ki, nefes alamıyordu. Etrafını saran öfke onu tamamen ele geçirmişti.

Hamdi...

Tereddüdü beyninde alarm zilleri çaldırdı. Bir yargıya varmak istemese de aklından geçenler asla kabul edemeyeceği şeylerdi. Adam öldürülmüştü ve ilk şüpheli de Berfin'di. Hamdi'nin eve soktuğu, hatta son gününde peşinden koştuğu Sultan da Berfin'di. Bu kombinasyondan onlarca sonuç çıkarabilirdi. Sinan'ın ısrarla reddettiği tek şık, dostunun bir hain olmasıydı.

Hamdi onu işe alıp eve sokarken hata yaptığının farkında değildi. Sinan'ın inanmaya devam edeceği buydu. Hamdi hayatta olsaydı yine böyle mi düşünürdü, sorusuna vereceği cevap tekti. Evet.

Yumruk yaptığı ellerini çözüp ensesinde birleştirdi. Öfkeden gözü dönmüş gibiydi.

Berfin'in her şeyden nasıl haberinin olduğu da böylece kesinleşmişti. Dinleme cihazı yerleştirmekten daha zorunu ama daha iyisini yapmış, kendi gelmişti. Hamdi'nin ölümünden dolayı sarsılan adamları evden uzaklaştırmasıyla da, kıza fazlasıyla alan ve zaman yaratmıştı. Keza İhsan'ın derdi de onu tavlamakken detaylara dikkat etmesini beklemek hata olurdu.

Yeniden "Lanet olsun!" diye kükrerken bakışları bir şahininki kadar keskindi.

Aklına gelen fikirler kabul edilebilirdi ve birçok şey yerine oturmuştu. Üstelik artık belli olmuştu ki Berfin'i peşinden koşarak av-

layamazdı. Onun ininden çıkmasını sağlamak için ortaya yem koymalıydı. O yemin ne olabileceğini de en kısa zamanda bulacaktı.

Onların piyasasında kendini kanıtlayana ve para kazanmaya başlayana kadar geçen sürede Berfin muhakkak birisinden destek görmüş olmalıydı. Sinan'ın o kişinin hayalet dayı olmasına verdiği olasılıksa yüzde elliydi. Dayıyı bulmak, av için kullanacağı yeme de ulaşması demekti.

Telefonu çalmadan hemen önce bir sonuca varmak üzere olduğunu hisseden Sinan'ın bir anda dikkati dağıldı. Öfkesi baki de olsa öncesine göre daha sakin görünüyordu.

Bu defa kimin ne haber vereceğini görmek için ekrana baktığında gördüğü numarayla dudakları sağa doğru kıvrıldı. Bu, gelmesini umduğu aramaydı.

Saat gece yarısı ikiydi ama Kanada'da akşamüzeriydi. Joseph'in Mina'nın adını duymasıyla ısrarlı tutumundan cayması hoşuna gitse de adam için hissettiği üzüntü devam ediyordu.

Telefonu açtığı ilk an karşılaştığı sessizlik oldu. Ekrana baktı. Görüşme devam ediyordu. "Orada mısınız?" diye sorduğunda aldığı cevap evet, oldu.

Ses, tok ve buyurgandı, fakat net değildi. Yaptığıyla ilgili hâlâ şüpheleri olduğu belliydi. Sinan adamın işini kolaylaştırmak için "Aradığınız için teşekkür ederim," dedi.

"O nerede?"

* * * * *

JOSEPH

1990, Mart, Adana

Ellerim cebimde amaçsızca dolaştığımı sanıyordum. Ancak nerede olduğumu anlayınca, ne olduğunu da anlamıştım.

Kalbim öncü olmuş, ayaklarım da onu takip etmişti.

Ellerimi cebimden çıkardım ve kollarımı ardına kadar açıp 'Hayır." diye haykırdım.

Ne yapsam isyanım azalmıyordu. Bu defa da boşluğu kucaklarcasına kollarımı bedenime doladım ve gözlerimi kapadım. Onu hissediyor, kokusunu alabiliyor ve bu ormanda piknik yaparken attığı kahkahaların sesini duyabiliyordum.

Mine'yi artık unutmam gerektiğini bilirken bir yandan da onu unutmaktan, kokusunu ve gözlerini hatırlayamamaktan korkuyorum.

İki ay bana sonsuzluk kadar uzun gelmişken bir ömrü onsuz yaşayacağımı hatırlayınca, bedenimdeki tüm hayat emarelerim tükenmişçesine dizlerimin üzerine çöktüm.

Gücüm, savaşçı cesaretim ve sertleşmiş benliğim kaybolmuş, küçük, çaresiz bir çocuğa dönüşmüş, hayatımda ilk kez ağlamıştım.

Aşk ne kadar güzelse acısı da o kadar büyük oluyordu.

Cebimde duran yemenisini çıkarıp yüzüme dayadım ve tıpkı daha önce Mine ile burada yaptığımız gibi sırtüstü uzandım. Toprağın soğuğunu, nemini ve sırtıma batan taşları hissediyordum. Oysa onunlayken sanki bir bulutun üzerinden dünyayı seyrediyor gibiydim.

Yemeniyi öyle çok koklamıştım ki geride ona ait fazla bir şey kalmamıştı. Yine de o benim kutsalımdı. Acım dinmeyecekti ama

aynı acıyla yaşamayı öğrenince öfkem bana musallat olacaktı. Çünkü uğradığım ihanet çok büyüktü.

Mine'ye on beş gün sonra geleceğime dair söz vermiş, ama ancak iki ay sonra dönebilmiştim. Babam sert ve kuralcıydı. Hatta onun duygusuz biri olduğunu düşündüğüm zamanlar çoktu.

Telefonda onu ikna etmem imkânsızdı. Yüz yüze görüşüp benden talep ettiği şeyleri yapamayacağımı söylemeye giderken, kabul etmeyeceğinden emindim. İçten içe amacım, onlara veda etmek ve tercihimin Mine olduğunu söylemekti. Tek çocuklarıydım, aramızdaki bağ asla kopmazdı. Bir gün öfkeleri dindiğinde nasılsa Mine ile geri dönecektim.

Fakat bir noktada bir şey olmuştu. Maalesef hâlâ o şeyin ne olduğunun farkında değilim.

Komutanım aramış, hakkımda şikâyet olduğunu, çözmeye çalıştıklarını ve onlar halledemeden geri dönersem ceza alabileceğimi söylemişti. Politikaya girmeye hazırlanan babamın öfkesi bir kasırga gibiydi, ben şaşkın, annem ise endişeliydi.

Birilerinin beni şikâyet etmesinin mümkün olmadığı konusunda kimseyi ikna edemeyince Sam'den yardım istemiştim.

Ertesi gün beni aradığında ilk tepkim ona kızmak oldu. Sonra beni durduran, Sam'in sesindeki o tınıydı. Çocukken düşen hep ben olurdum. Hız ve adrenalini seviyordum. Her düştüğümde de Sam bana aynı şekilde ve tonla seslenirdi. "Joseph, kendine bunu neden yapıyorsun?"

Bana yine aynı şeyi aynı şekilde söylediğinde durulmuştum. Fakat teslim olmam o kadar kolay değildi. Belgeleri istedim. Sonraki gün de onları fakslamıştı.

Mine, ondan faydalandığımı, peşini bırakmadığımı, benden korktuğunu ve eğer bana boyun eğmezse ona zarar vereceğime dair tehditte bulunduğumu söylemiş. Üstelik şahitleri de varmış.

Vedalaştığımız gün bizi gören asker, Mine'nin ağladığını ve benden korkarcasına uzaklaşmak istediğini söylemiş. Bir diğeri Sam'in evine gittiğimiz akşam kapıdaki nöbetçi askerdi. Mine'yi sıkıca

omuzlarından tutup kendime dayamış ve zorla içeri soktuğuma dair ifade vermiş. Bunun gibi başkaları da vardı. Hatta birisi kadınlar tuvaletinde onu bekleyip sıkıştırdığımı ve kapıyı kilitleyip onu orada tutsak ettiğimden bahsetmiş.

Mine'nin servis yaparken, korkudan titrediğini söyleyen askerin ifadesini okurken duvara öyle bir yumruk atmıştım ki çatlayan parmağım hâlâ iyileşebilmiş değildi.

Beni önemsediğini belli etmek isteyen Mine, tabağıma menemen koyduğunda hiç itiraz etmeden hepsini yemiştim. Oysa domatesle yapılan o saçma şeyi hiç sevmemiştim.

Son ifade Süleyman Güven'e aitti. Mine'nin bir askerle görüştüğünü bildiğini ama askeri tanımadığını söylemiş. Sorulan diğer sorulara da cevap vermeyi reddetmiş.

Mine, Süleyman'dan bahseder, onun harika bir insan ve ağabeyi gibi olduğunu anlatırdı. Belki de gerçeği açıklayabilecek tek kişi oyken Süleyman'ın susması beni öfkelendirmişti.

Geri döner dönmez ilk onunla görüşmek için ayarlama yapmaya çalışmıştım. Ancak Süleyman Güven ifade vermeyi reddettiği ve kurallara karşı çıktığı için disiplin cezası almış. Fakat o daha fazlasını yapmış ve tayinini istemiş. Bir hafta sonra da Ankara'ya gitmiş.

Mine'nin talep ettiği ise tazminatmış. Kirletilmiş, hayatı mahvolmuş... Konuyu başka makamlara taşımamasının karşılığında istediği tek şey, paraymış.

İnanmadım. Kendisi gözlerimin içine bakarak söylese de inanmazdım. Zorla yapıyordur, amacı bizi korumaktır, diye düşünürdüm. Çok kez geri gelmeyi denedim. Fakat beklemekten başka çarem yoktu. Dönsem bile ne Adana'nın ne de üssün sınırlarından içeri girebilecektim.

İki avukat tuttum. Birini Adana'dan, diğerini de Amerika'dan yolladım. Olayı araştırıp beni temize çıkarmalarını ama daha da önemlisi beni Mine ile görüştürmelerini istedim.

Beni temize çıkartmayı başarmışlardı, fakat görüşmeyi kabul etmediğini söyledikleri Mine ile konuşamadım. Olaylar durulunca

Türkiye'ye döneceğim gün babam, ona yüklü bir ödeme yaptığı için olayın kapandığını söylediğinde, yüzünü yumruklamamamın tek sebebi karşımdakinin babam olmasıydı. Böyle bir şeye inanmamı nasıl beklerdi?

İki ay sonra geri dönerken bir kâbusun içindeymiş gibi yaşadığım her günün ağırlığını üzerimden atacağımı sanmıştım. Aksi olmuş, içimdeki baskı büyümüş ve beni olduğu gibi kaplamıştı. İçine sıkışmış, nefessiz kalmıştım.

Üsse gelip de Mine'nin işten çıktığını söylediklerinde canım daha fazla yanmasın diye bilinçli olarak soluk almayı bırakmıştım. Hülya, onun köyün öğretmeniyle gittiğini itiraf ederken, benden geriye amaçsız ve ruhsuz bir beden kalmıştı.

Sonrasında hatırladığım, Hülya'nın muayene odasının ortasında dikildiğimdi. Fakat odanın altı üstüne gelmiş, sağlam tek bir parça eşya kalmamıştı. Ben yapmışım. Keza ellerimden damlayan kan doğrunun bu olduğunu söylüyordu. Yine de içimdeki öfke, yumru, korku, özlem ve aşk olduğu gibi orada dururken buna inanmam zordu. Hiç rahatlayamamış olmamsa, normal değildi. Aldığım hasar odaya verdiğim hasardan daha büyüktü.

Sam ve Hülya, beni evlerine götürmüştü. Bir gün boyunca koltuğun ucunda sessizce oturdum. Hiçbir şey hissetmedim, söylemedim. Ama kalbim sürekli Mine bize bunu yapmaz, diye haykırıp durdu. Onu dinlemeye karar vererek ayaklandığımda, Sam karşıma dikilmişti.

"Mina'nın tek amacı o köyden ve o mutfaktan kurtulmaktı. Bütün ömrünü askerlerin çöpünü temizleyerek geçirmemekte kararlıydı. Bu yüzden büyük oynadı ve şansını seninle denedi. Ama sen gidince işinin zor olduğunu anladı. Elinin altında tuttuğu ikinci alternatifi olan öğretmeni seçti ve gitmeden de cebini doldurmayı ihmal etmedi."

Sam'in yüzüne attığım yumruk öyle sertti ki ayakları yerden kesilmişti. O an buna pişman olabilirdim, tabii eğer bir saniyeliğine dursaydım.

Mine her neredeyse onu bulacaktım. Zorla götürülmüş olduğuna inanmak için geçerli sebeplerim vardı. Ona söz vermiştim. Ancak ölürsem dönmeyecektim. Hâlâ hayatta olduğuma göre sözümü tutmam gerekiyordu. Üstelik onun beni beklediğine dair güçlü bir inancım dışında hissim vardı. Kalbini, onu ve aşkını hissediyordum.

Bir şey olmuştu, gitmek zorunda kalmıştı, zorla götürülmüştü. Kim bilir, belki de gitmemişti.

Sıkı sıkıya tutunduğum umutlarımla köyüne vardığımda adını anmam yeterli oldu. Köy küçüktü, herkesin onu tanıması normaldi. Fakat sorularıma kimse sözlü cevap vermemişti.

Sonra o kadını buldum. Mehveş Abla diyorlar ona. Kadının kapısına vardığımda tüm iliklerime kadar titriyordum. Korku mu heyecan mı?

Zamanı tüketmeden tükenmek, onunla yol almak yerine ona karşı gelmeye çalıştığında başlardı. Ben zamana direnircesine o kapının önünde dikildim. Kalan umudumu kaybetmekten korkuyor, öte yandan Mine'ye kavuşma ihtimalimin olduğunu bilerek heyecanlanıyordum.

Ümit, mutluluktan alınmış bir miktar borçtur, diyenlerin ne demek istediğini benim gibi o ümide tutunanlardan başkası anlamazdı. Ama ümit etmek aynı zamanda yalancı bir mutluluktu. Ben gerçeğimi, Mine'mi istiyordum.

O inançla kapıyı çaldığım da saniyeler sonra Mehveş karşımda belirdi.

"Mine'yi arıyorum." derken titreyen sesime engel olmakla uğraşmadım.

Kadın önce beni aştan aşağıya süzüp sonra da duygusuz sesiyle "Onlar gitti." dedi.

"Onlar mı? Kiminle, nereye?"

"Öğretmen çocukla." Kadın da benim gibi bu durumu anlamsız bulmuş gibi omuzlarını salladı. "Görüştüklerini herkes biliyordu zaten. Öğretmen çocuğu da Mina'yı da hepimiz severdik. Neden düğünsüz derneksiz gittiler anlamadık."

"Görüşüyorlar mıydı?"

Kadın önce başını salladı. "Evet. Hem de uzunca bir süredir. Neredeyse hep birlikteydiler, iyi de anlaşıyorlardı."

Bildiğim Türkçe kelimelerin sayısı azdı, yine de kadının söylediği her şeyi anlamıştım. Buna rağmen inatla "Yanılıyorsun." dedim.

"Hadi ben yanıldım, tüm köy mü yanıldı? Aslında evlenmelerine şaşırmadık da bu şekilde gitmeleri hoş olmadı. Gerçi Mina, babasından çekinmiştir. Öğretmen çocuktan başlık parası diye ne kadar isterdi, kim bilir?"

Dünya dönüp evrenin düzeni aynı şekilde devam ederken ben durmuş, yanmış ve ölmüştüm. Mine'nin ihaneti tabii ki vuracaktı beni; öfkelendirecek, tüketecek, beni ben yapmaktan alıkoyacaktı. Fakat öncesinde benim onsuzluğa alışmam, onsuz kaldığımı kabullenmem gerekecekti.

Kadının arkamdan kim olduğumu sorduğunu duysam da yoluma devam ettim ve nihayetinde kendimi burada, onunla birlikte uzandığımız bu toprağın üzerinde buldum. Sanki yanımdaymış gibi yan döndüm. Yemenisi kokladım. Ağladım.

En iyi intikam onun gibi olmamaktı. Ben son anıma kadar onu bekleyecek, sevecek ve özleyecek ama bir o kadar da ondan nefret edecektim.

* * * * *

12. BÖLÜM

Güçlü bir hafıza, ağır bir cezadır. Ve işin kötüsü iyi anları nadiren, kötü anları sıklıkla hatırlar. Elif'in güçlü bir hafızası vardı. Kötü anılarının hiçbirini unutmamış, ama Sinan'la yaşayacaklarıyla üzerlerini örtmeyi dilemişti.

Çok uğraşmasına rağmen temize çekemediği anılarından kaçıp Sinan'a sığınmış ve hayatı için açacağı beyaz sayfanın her satırı, her cümlesi onunla başlasın istemişti. Fakat adamın dün geceki hâlini gördükten sonra bunun mümkün olacağına dair taşıdığı inancı kaybetmişti.

Aşk, kaçıp sığınabileceğin bir duygu değildi. Teslimiyetti, vazgeçiş ve hüzündü.

Geri kalan her şeyi yok saymak için sığındığı aşk, Elif'i yaralamaya başlamıştı. Aynı yaraları Sinan'ın da almasına izin veremezdi.

Son kalan eşyasını katlayıp çantaya koyarken elemle gülümsedi.

Çember iyice daralmış ve olmaması gereken her şey olurken Sinan, gerçeğe çok yaklaşmıştı.

Geçmişin gücünü ve onun gerçeği nasıl tanınmaz hâle getirdiğini Elif biliyordu. Sinan'ı durdurmaya çalışmış, maalesef başaramamıştı. Aynı geçmiş, bugünü de yıkmaya geliyordu.

Joseph Parker... Geride yaralı bir kadın bırakması yetmezmiş gibi ona ne olacağını bir an bile düşünmeden aynı kadının kızını elinden almıştı.

Yıkıntıların altında kalan ne kendi ne de Sinan olmasın diye bırakmak, Elif için yapılacak tek doğruydu. Tabii kalmak ve aşkı için savaşmak da bir seçenekti.

Bir ürperti hissi tüm vücudunu sardı. Aşk sözcüğü Elif'in duyguları için gerekli derinliği vermiyordu. Durum böyleyken, gitmek de kalmak da ona yanlışmış gibi geliyordu.

Sinan'ın pişman olacağı şeyler yapmasının nedeni olarak anılmaktansa onsuzluğa razıydı.

Günlerdir aradığı cevapların Elif'te olduğunu, dostunun onun yüzünden öldüğünü ve gerçeği değiştiren yalanı onun başlattığını öğrendiğinde, Sinan'ın gözlerinde gördüğü şefkatin yerini nefret alırken, onun yüzüne bakamazdı.

Hissettiği aşkın ondan talep ettiği buydu. Fakat Sinan olmadan açacağı tüm sayfalara yazacağı her şey eksik, devrik ve yarım kalırdı. Düşüncesiyle bile içten dışa vuran bir soğuklukla ürperen Elif, ağlamamak için dilini ısırdı.

Tüm duyu ve duyguları Sinan'a anlatması için çırpınıyor ve ona baskı yapıyordu. Sonucu ne olursa olsun Elif'in istediği de buydu. Anlatınca kurtulabileceği her şeyi söylemek ve yüklerinden arınmak... Yapamazdı. Bu işte tek başına değildi. Kendinden önce düşünmesi gerekenler vardı ve onlara söz vermişti.

Yatağın ucuna çöküp çantanın fermuarını kapattı.

Dün gece üzerini değiştiren adamın dalgınlığından faydalanıp yaptığı şeyden emin değildi. Fakat Elif'in başka çaresi yoktu.

Kararı Sinan'a bırakacaktı. Eğer Elif'i istiyorsa peşinden gelirdi. Ya da... Gerçekleşme ihtimali daha yüksek olan ikinci olasılığı aklından geçirmeye cesaret edemedi.

Aşkını, geleceğini ve kaderini hemşireden ödünç aldığı pembe bir ojenin insafına bırakmak hiç mantıklı değildi. Ama Sinan gibi bir adamın hayatındaki yerinin ne olacağını görmek ve geçmişin onları ne kadar yaralayacağını anlamak için başka çaresi yoktu.

* * * * *

İşi geç bittiği için gece evine geçen Sinan, Elif'in taburcu olmak için onu beklediğini haber alınca, hastaneye koşmuştu.

Odanın kapısını açtığında kendine verdiği sözü tutmak istercesine, yorgunluk ve kafa karışıklığına rağmen haylazca gülümsedi. İlk adımını atıp içeri girdiği anda ise gerçekleşen ya da gerçekleşmek üzere olan şeyi hissetmiş gibi gülüşü önce dondu sonra da yavaşça geri çekildi.

Elinde çantasıyla odanın orta yerinde dikilen Elif'in yüzündeki ifade, kaçırdığı bakışları veya odanın ağır havası... Sebepten emin değildi, fakat sonucun umduğu gibi olmayacağı kesindi.

Sinan yanıldığına inanmak istercesine "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sorarken Elif'in yanına ulaştı. Kadını şık bir hareketle kollarının arasına alıp başının üzerinden öptü. Olacak olanı anlamış ancak gerçekleşmesine izin vermeyeceğini kanıtlamak istercesine onu hapsetmişti.

Adamın geniş göğsüne yaslanan Elif huzuru ve duyduğu kalp atışlarında yaşamı hissetti. Tam da bulunmak istediği yerdeydi ama oraya ait değildi. Uğraşmış, ama becerememişti.

Şimdi sıra Sinan'daydı.

Adamın kollarıyla yaptığı kelepçeden kurtuldu. Az önce başını yasladığı yere elini dayayıp kendini geriye iterken, Sinan'ın sözsüz ama bedeniyle yaptığı itiraz sadece bir saniye sürdü.

Elif uzaklaşıp "Eve gitmeye hazırım..." derken yutkundu. Kelimeler jilet olmuş boğazına batıyordu. Ya bu, ona son dokunuşuysa? "Kendi evime."

"Kendi evine mi, neden?"

"Orada her istediğimde ağrı kesici içebilirim."

"Ben de sana her istediğinde ağrı kesici veririm." Derinlerde bir yerde değil, Sinan'ın göğüs boşluğunun orta yerinde bir sızı oluştu. "Mantıklı en az bir sebep daha söylemen gerekecek."

Elif omuzlarını kaldırıp indirdi. "Evime gitmek, ben olmak ve hayalini kurduğum o basit, sıradan hayatı, daha fazla gecikmeden yaşamak ve artık iyi olmak istiyorum."

"Bu yüzden gitmek zorunda değilsin. Ne istediğini söyle ve senin için yapmama izin ver."

"Sevgilicilik oyunumuzu fazla ciddiye almış görünüyorsun." diyen Elif'in eğlenir gibi dudaklarını genişletmesi Sinan'ın içinde tutmaya çalıştığı öfkesinin ondan kurtulmasına sebep oldu.

"Çünkü seni ve bizi ciddiye alıyorum." Göğüs kafesinin içini asit gibi yakan sızının anlatmaya çalıştığını duymak için duraksayan

Sinan bakışlarını kadının yüzüne sabitleyip ona doğru küçük bir adım attı. "Ne istiyorsun?" diye sorarken de yüz ifadesi sert ama ses tonu hâlâ yumuşaktı.

"İsimsiz bir ilişki yaşadık, macera dolu günler geçirdik. O kadar, ama evet, hepsi hoştu. Oysa beni tanımıyorsun ve tanıdığında da ne olacağını bilmiyorsun." Elif kendini tutmasa ses titreyecekti. Midesi zaten çalkanıp duruyordu ve onun için bir şey yapamazdı.

"Seni tanımam için bana bir kere dokunman ve benim de sana bir kere bakmam yetti." Sinan tekrar Elif'i kendine çekip gözlerini yüzüne dikti. Çelik gibi güçlü, keskin ve kararlı bir yanı olduğunu hatırlatmak istiyordu. "Sorunun ne olduğunu ve ne istediğini tekrar düşünüp açıkça söyle. Eğer beni ikna edemezsen, ben seni ikna edene kadar bu odaya kapatırım."

"Beni bir daha herhangi bir odaya kapatmayacağına söz vermiştin."

"Hayır, gerekmedikçe yapmayacağım demiştim. Söyle, ihtiyacın olan şey nedir?

Elif adama onu anlamasını diler gibi bakarken, ihtiyacım olan her şey sensin ama sana gelmek için yeterince temiz değilim diyemez, bu denli önemli bir kararı tek başına veremezdi. Üstelik sevgi ömürlük değil, ömrü olan bir duyguydu.

Sinan tepkilerini sınırda tutabilmek için parmaklarını sıkıp ellerini yumruk yaptı. "Ayrıca daha gerçek bir buluşmamız bile olmamışken teknik olarak beni terk edemezsin."

Elif, adamın sözlerindeki keyfi yalanlayan beden dilinin işaretlerini görmüştü. Normal olmak için sarf ettiği her kelimede, kızgınlıktan ziyade yoğun bir kırgınlık vardı. Uzanıp adamın elini avucuna aldı ve yumruk yaptığı parmaklarını tek tek özenle açtı.

"Elif'in sevgilisi olmak zormuş, değil mi?" dedi küskün bir tebessümle. "Yine de sen elinden geleni yaptın, oysa ben Sinan'ın sevgilisi olabilmek için bir şey yapamadım."

"Sarılmak neden güzeldir bilir misin? Çünkü sağ tarafta kalp yoktur ve orası hep boştur. Sarılınca, sağ yanını onun kalbi doldurur. Aziz Nesin'in dediği gibi oldu, sen kollarımın arasındayken

tüm boşlukların dolduğunu hissediyorum. Benim için sadece bu ve gülümsemen yeterliydi."

"Seni seviyorum." Elif'in haykırarak söylemek istediği buydu. Kelimeler dilinin ucunda dönüp dursa da hiçbir anlamı olmadığını bile bile yalnızca "Teşekkür ederim." dedi.

Genç kadın asıl duygularını bastırmak için kuru bir teşekküre sığınmıştı. O kelimeleri duymaya ihtiyacı olduğunu anlamasıyla Sinan'ın, Elif'in gidişine neden karşı çıktığını idrak etmesi aynı anda gerçekleşti. Yaşamın sırrı oradaymış gibi bakışlarını tenlerinin birbirine değdiği yerde bıraktı. Elif'in küçük avuçlarına onun büyük ellerini sığdırmaya çalışması ilişkilerinin özetiydi.

Hislerinin yansıması olan bir tonla "Başa çıkamadığın neyse," dedi. "Üstesinden gelebiliriz."

"Başa çıkamadıklarımla tek başıma yüzleşmem gerek."

"Benim için öncelikle senin ne istediğinin önemli olduğunu söylemiştim." Sinan elini çekti. "Sözüm hâlâ geçerli, gidince daha mutlu olacağına inanıyorsan git." Elif'in bir şey söylemesini bekledi. Fakat süre ne kadar uzarsa uzasın konuşmayacağını görebiliyordu. Yürüyüp genç kadından yeterince uzaklaşınca durdu. "Peki ya seni seviyorsam, bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Sinan'ın sözleri evrenin boşluğunda uçup kaybolmak yerine, sıcak bir günün nemli havası gibi aralarında asılı kaldı. Sebep olduğu sessizliğin gerginliği ve kederi canlı bir varlığa dönüştü.

Titremek istemiyordu ama Elif kendini nasıl durduracağını artık bilmiyordu. Dizi sanki ona ait değilmiş ve bir kuklaya dönüşmüş gibi ipleri başkasının elinde hareket ettiriliyordu.

Güçlü kalabilmek için acısını öfkeyle kapladı.

"Bugüne kadar gitmek herkese kolay, bana zordu," diyen Elif çenesini kaldırmış ve gözlerini karanlık bir duyguyla perdelemişti. "Bana yatak arkadaşın olmayı teklif ederken gittiği yere kadar, demiştin. Ve sanırım buraya kadardı." Sinan'a arkasını dönüp yere bıraktığı çantasını aldı. "Üzgünüm. Gidenlerin peşinden koşmaktan yoruldum, zaten hiçbirine de yetişemedim. O yüzden artık geride kalan değil giden olmak istiyorum."

Saniyeden daha kısa bir an için gitmesine izin vermeyi düşündü. Sonra Sinan kendine böyle bir talimat verdiğini bile anlamadan öne atılıp kapıya ulaşan Elif'i tuttu. Ona sarılmasını talep eden tüm duyularını öteleyip "Asıl soruma cevap vermedin," dedi. "Ya seni seviyorsam!"

Elif hislerinin aksine sert şekilde kolunu çekip adamdan kurtuldu. Ama yüzüne bakmıyordu. "Eğer öyleysen bununla benim değil, senin başa çıkman ve ne yapacağını senin bulman gerekir."

Dizindeki titreme bedenine yayılırken Elif, güçlü ve ayakta durmayı başararak kapıdan çıktı.

Ama acı çekiyor, canı çok yanıyordu.

Kalbindeki o acıyla mücadele ederken beyni yürümek gibi basit bir eylemi bile yadırgıyordu. Çünkü Sinan'dan uzaklaşmak için attığı her adımla parçalara bölünüyordu.

* * * * *

Taksiye biner binmez yaptığı ilk iş, telefonunu açmak oldu. O'nun numarasını silip hayatından çıkarmadan önce ona son bir iyilik yapacaktı. Elif belki de bunu kendisi için yapıyordu, ancak duygularını çözümleyecek durumda değildi.

Zihninde çınlayan 'Ya Sinan gelmezse!' sorusu kalbinin ritim kaçırmasına sebep oluyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Kendine bir kere daha bunu Sinan için yaptığını söyledi.

Eğer her şeye rağmen yanında kalacaksa bu Elif'in değil Sinan'ın seçimi olmalıydı.

Gözyaşları görünüşünü bulanıklaştırdığı için ilk an ekranı göremedi. Başını geriye yaslayıp, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Acının, kibar davranmak gibi bir huyu yoktu. Açılan kapıdan içeriye dolan ve ortalığı darmadağın eden bir fırtına gibi insana hücum ediyordu.

"İyi misiniz?" diye soran taksi şoförünün sesini duyana kadar aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu. Kendini iyi hissetmiyordu ama aksi için de yapacak bir şeyi yoktu.

Dik duruma geçerken, mesafe Sinan'ı göremeyeceği kadar uzamış olsa da arkasına bakmadan edemedi. Yeniden önüne döndüğünde zavallı kalbinin sadece atışlarını değil acısını da hissediyordu. Dinerdi. Hangi acı geçmemişti ki? Hem daha önce aşk acısından ölen de olmamıştı.

Kendini ikna edememişti ama telefonunu açıp O'nun numarasını tuşladığında, içinde biriken onca duygudan birisi olan öfkeden kurtulacağı için memnundu.

Elif konuşamadan adam, "Hastaneden yalnız ayrılmaya nasıl cesaret edersin?" diye bağırdı.

"Bundan sonra tek başımayım ve artık bu işte yokum." Sanki adam onu görebiliyormuş gibi kararlılığını göstermek için çenesini havaya kaldırdı.

"Yine de onunla kalman gerekiyordu."

"Sinan'dan bilgi alıp sana verecektim. Artık bunu yapamayacağıma göre neden kalayım?"

Telaşlanmış değildi ama adam rahat da değildi. Elif onun önce huzursuz homurtusunu duydu, sonra da "O zaman Mesut'u beklemeliydin." dedi.

"Mesut'u bu işi karıştırmamalıydın, onu yanıma göndermek yerine beni uyarman yeterdi."

"Seni zaten uyarmıştım ve yine uyarıyorum, Berfin bu kadarla yetinmeyecektir."

"Berfin bir daha..." Aniden konuşmasını kesen Elif, sadece bir saniye susup düşündü. Bakışları değdiği yeri buza çevirecek kadar soğuktu şimdi. "Sana son bir bilgi vereceğim." Dudaklarını aralayıp ağzından aldığı derin nefesi burnundan soluyan Elif ancak devam edebildi. "Sinan bir dayı olduğunu biliyor. Kim olduğunu henüz öğrenemese de bence dayıya yani sana ulaşması an meselesi. Üstelik bu kadar da değil, Joseph Parker geliyor."

İkisi de bunların ne demek olduğunu biliyordu. Fakat kelimelere dökemezlerdi. Bu yüzden uzunca bir süre sustular. İçinde biriktirdiği kelimeler Elif'in kalbini acıtmaya devam ederken aynı sessizlikle telefonu kapattı ve O'nun numarasını sildi.

Çeyrek dakika boyunca boş bir zihin ancak ağır duygularla ekrana bakıp sonra telefonunu yanındaki çantaya attı. Elif'in hikâyesi tamamen sevgisizlik üzerineydi. Ama Sinan'ın bu hikâyenin sonunu değiştirmesini umuyor ve tüm kalbiyle diliyordu.

* * * * *

Bazen gerçek olduğunu düşündüğünüz şeye öyle sıkı tutunursunuz ki gerçek kapınıza geldiğinde, onu içeri almazsınız. Ama Sinan için durum farklıydı. Yalan olduğunu bile bile Elif'e kapısını açmış, ikilemlerinden arınmış ve kendiyle sessiz bir anlaşma yapıp, yaşadığı her neyse genç kadını onunla hayatına almayı zor yoldan başarmıştı. Buna rağmen arkasına bakmadan gitmeyi seçen Elif'in, Sinan'a bıraktığı ilk duygu öfke olmuştu.

Peşimden gelme, dememiş aksine öyle olmasını arzular gibi davranmış, geride kalan olmaktan korktuğu için sorumluluğu Sinan'ın sırtına yükleyip kaçmıştı. Ya da belki kaderine kafa tutmak için ilk harcadığı Sinan olmuştu.

Önce kurtulmayı, sonra da sevilmeyi talep ediyorsa açık yüreklilikle söylemesi gerekiyordu. Sinan daha neyle kıyaslandığını bile bilmiyorken Elif tercihi ona bırakamazdı.

Sinan kadınlara kapısını hiçbir zaman kapatmamıştı. Aksine her sağlıklı erkek gibi kadınları ve onlarla olmayı severdi. Aşktan da korkmuyordu, hiç de korkmamıştı.

Sadece işi, ailesi ve sorumlulukları için koşuştururken önceliği aşk ve kadınlar olmamış, bu yüzden de onlara yeterince vakit ayırmamıştı.

Oysa Elif'in ona dokunduğu ve Sinan'ın gözlerinin ona değdiği ilk an hepsi değişmişti. Genç kadına doğru sürüklenirken kendini durdurması gerektiğini bile bile yapmamış, aksine onu hayatının merkezine alabilmek için çabalamıştı. Buna rağmen geride bırakılmayı hak etmemişti.

Şimdi bekleyecekti. Belki öfkesi geçene kadar, belki onu özleyene kadar...

Taksi gözden kaybolunca sırtını pencereye döndü. Ellerini cebine soktu ve gözlerini boş hastane odasında gezdirdi. Onu özlediğini nasıl anlayacaktı? Ya şu anda öfkesiyle örtmeye çalıştığı duygunun adı neydi?

Başını salladı. Bununla sonra ilgilenecekti. Belki Elif hayatında hiç olmamış gibi devam etmesi sandığından kolay olacaktı. Hem ona sırtını dönen bir kadın Sinan'ı yolundan çeviremezdi.

Öfkesi harlanınca çenesini havaya kaldırdı. Elif sadece bir yalandı ve Sinan yalandan da yalancılardan da nefret ederdi. Onları bir kere affettin mi hep affetmen gerekirdi.

Şu an yapması ve odaklanması gereken çok daha önemli konuları vardı.

Akıl, bildiği ve belirlediği yoldan sapmazdı. Ancak kalp farklıydı, o tarafsız olmayı beceremez ve asla söz dinlemezdi.

Emin ve kararlı şekilde ilerleyen Sinan koridora çıktığında evrensel işaretle güvenlik amirine eliyle gel dedi. "Elif Hanım'ın peşinden ekip gitti mi?"

"Yakın mesafeden takipteler efendim."

"Evinin birçok noktasına termal kamera yerleştirin. Dikkat dağınıklığını önlemek için de ekipler altı saatte bir nöbet değiştirsin."

"Anlaşıldı efendim."

Sinan saygıyla adamın elini sıktı. "Buradaki işiniz bitti, gidebilirsiniz."

Onların aksine Sinan'ın yapacak daha çok işi vardı ve onları yaparken de neyse ki Elif'i düşünmeye vakti kalmayacaktı.

* * * * *

Hayatta yaşadığımız en zor zamanlar aslında en iyi öğrenme ve büyüme tecrübelerini yaşadığımız anlardı. Ve insanoğlu yıllar sonra, yaşadıkları için değil yapmadıkları için üzülürdü.

Hamdi yorucu bir hayat yaşamıştı ama hâlâ yaşayacağı çok şey vardı... Hepsi yarım kalmıştı.

Evinin salonunda volta atarken aniden duran Sinan, bu defa Rahmi'ye karşı öncesinde olduğu gibi nazik davranmayacaktı. O

hâlâ nefes alabiliyordu, isterse kendini temize çekebilirdi, ancak Hamdi'nin öyle bir şansı yoktu. Onun için bunu yapmak Sinan'ın vazifesiydi.

Rahmi anlamaya çalışır gibi bakıyordu, Sinan ise üzgündü ve haklı çıkmaktan korkuyordu.

Ellerini cebine sokup omuzlarını kaldırdı ve baştan aşağıya Rahmi'yi süzdü.

"Hamdi'yle son gün konuştuğun ama bana anlatmadığın bir şey var mı?"

"Ne gibi efendim?"

"Bilmiyorum, daha kişisel, özel ya da İhsan'la ilgili."

"İhsan'la ilgili olanları anlattım, diğer konu..." Rahmi devam etmek için anlaşılır şekilde yutkundu. "Konuyla ilgisi olmadığı ve çekindiğim için anlatmadım, Sultan hakkında konuşmuştuk."

Rol yapma kabiliyeti mesleki becerileri arasındaki en iyi yönlerinden olan Sinan sakinliğini koruyup "Sultan mı?" dedi. "Konu neydi peki?"

"Şey efendim, biz birlikteydik."

İstemsizce Sinan'ın sağ kaşı havaya kalktı. "Birlikte miydiniz?" Rahmi sözlü cevap vermek yerine başını sallayınca "Açıkça ve seri şekilde anlat!" diye buyurdu. Sinan'ın şaşkınlığı başka bir boyuta geçmiş ve düşünce gücünü zayıflatmıştı.

"Hamdi durduk yere, ona ne kadar değer veriyorsun, ondan emin misin, diye sordu. Biraz kızdım tabii ve yanından ayrıldım. Sonra da sizi almak için havaalanına geçtim. Bu kadardı."

Hamdi aynı soruyu İhsan'a da sormuştu. Sinan bu bilgiyi aklına not etti.

"Sultan'la hâlâ görüşüyor musun, ona cenazeden bahsettin mi?"

Rahmi'nin üzüntüsünü belli eden bakışları ilk defa perdelenmişti.

"Evet, bu süreçte hep yanımdaydı. Ama üç gündür ona ulaşamıyorum."

Patronunun gerginliğini hisseden Rahmi aniden susunca, Sinan yeni bir soru sormak için bekledi. Sonra aynı kararlılıkla cevabını en merak ettiği soruyu sordu.

"Hamdi onu işe nasıl aldı, personel dosyası yok, onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

Sesi içine kaçmış gibi çıkan Rahmi başını eğip "Ben rica ettim," dedi. "Teyzesi Nuran yan evde çalışıyor, Sultan da ona yardıma gelip giderken tanıştık. İşe ihtiyacı olduğunu söyleyince, kalıcı bir yer bulana kadar bizde çalışabilir mi, diye Hamdi'ye sordum."

"Bu senin fikrin miydi?"

"Sultan'la konuşurken kendiliğinden gelişti." Sinan, devam et diye işaret verince adam anlatmayı sürdürdü. "Yan villaya yani Haşmet Bey'in evine girebiliyordu. Güvenilir olmasaydı..."

"Saldırıya uğradığım zaman Sultan neredeydi, o gün onunla görüştün mü?"

"Evet. Bizden sonra teyzesine uğramış. Orada yaptıkları kurabiyelerden bizim mutfağa bırakmak istedi." Rahmi bakışlarını kaçırınca Sinan devamında ne duyacağını anlamıştı. "Zaten evin çalışanıydı, mesaisi dışında gelmesinin sorun olmayacağını söyledim."

Sinan, kadın ve erkek eşitliğine asla inanmıyordu. Çünkü bir kadının isteyince yapabileceklerini başka hiçbir canlı türü yapamazdı. Ve bir erkeğin, istekli bir kadına karşı hiç şansı yoktu.

Saldırganın eve girişini bulamamışlardı, keza zaten içerideydi. Elinde kurabiye kabıyla eve giren yemekçi kız da dikkat çekmeye değecek biri değildi.

Rahmi'yle ilgili hemen karar vermek istemeyen Sinan, saldırmaya hazır yanını dindirmek için genç adamı bırakıp odasına geçti.

Eğer düşmanı olmasaydı, eksiksiz düşünülmüş stratejilerinden dolayı Berfin'i tebrik ederdi.

Sol elinin parmaklarını alnına bastırıp kendini düşünmeye zorladı. İki arkadaş, aynı kızla birlikteydi. Bu herkes için sorundu. Hamdi'nin iki adama aynı soruyu sormasının ve dalgın olmasının nedeni, gerçeği öğrendiklerinde ne hissedeceklerini keşfetmeye çalışmasından dolayıydı.

Hamdi onlara söylemedi. Çünkü meseleyi Sultan'la çözecek,

böylece iki arkadaşın birbirine mahcup olmasını ve gönül kırıklığı yaşamasını engelleyecekti.

Hamdi, bir suçluyu değil, bir gönül arsızını kovalıyordu. O yüzden gecenin kör vakti ve önlem almadan buluşmaya gitmişti.

Eğer Sinan onun konuşmasına izin verseydi, simülasyon yerine neyle uğraştığını açıklayacak olan Hamdi'yi durdurur, kızı kovmasını ve adamları da azarlamasını söylerdi.

Aniden gözünün önünde beliren Hamdi'nin cansız bedeninin görüntüsüyle olduğu yerde kaldı. Nefesi buz olup boğazına takıldı.

Katili, arabanın arka koltuğunda değildi. Öyle olsa Hamdi'nin sağa doğru eğilmiş olması gerekirdi. Oysa varlığını hemen fark edemediği katilinin arka kapıyı açmasıyla soluna doğru dönerken ensesinden vurulmuştu. Hamdi, planlanarak öldürülmüştü.

Sinan acıyla yüzünü buruşturdu, fakat hemen toparlanmak için başını salladı.

Arka koltukta buldukları siyah ipten de sonuç çıkmamıştı. Hatta laboratuvardan gelen bilgiye göre iplik oraya düşmemiş, başka bir yerden koparılıp bırakılmıştı. Bu da kafa karıştırmaktan ziyade onları oyalamak için yapılmış bir hamleydi.

Bir kez daha Sinan'ın aklını kurcalayan, bırakılan mesajlar oldu. Özellikle "Gerçeği Bul." Bir katil için oldukça tuhaf bir istekti. Bunun amacı da sadece oyalamak olabilir miydi?

Sinan, bu bilgiyi asla unutmuyordu. Berfin'le ilgili öğrendiği her yeni şeyden sonra, kadının bıraktığı mesajları illaki hesaba katıyordu. Onun amaçsızca ve rastgele davranmadığını biliyordu. Her eyleminin bir öncekiyle mutlaka bir bağlantısı vardı.

O yüzden Sinan'ın şimdiki ilk hedefi, yan villadaki teyze Nuran'dı.

* * * * *

Yaşanacak her yeni şey için, önce eski başka bir şey bitmelidir... Joseph'in Türkiye'ye gelmesinin Sinan'a göre sebebi buydu.

Ne olmuştu da Mina ile ayrı düşmüşlerdi ve adam neden inti-

kam alırcasına yıllar sonra kızını kadından ayırıp onun ölümüne sebep olmuştu, bilmiyordu. Fakat anladığı, yeni şeyler yaşayabilmek için Joseph'in eskiyi kapatması gerektiğiydi.

Havaalanında karşıladığı Joseph'i gördüğünde Sinan'ın ilk düşündüğü bu oldu.

Elli sekiz yaşındaki adamın görüntüsü kırklı yaşlarının ortalarında kalmış, yüzüne zamanın kazıdığı birkaç çizginin dışında hâlâ fit, güçlü ve çok iyi görünüyordu. Mavi gözlerinin içine bakıp oradaki kedere şahit olana kadar, onun sarsılmaz biri olduğuna inanabilirdi.

Sanki tanıdık birini görmek istercesine etrafına bakınan Joseph, kuvvet alabilmek için elindeki çantanın sapını avucunun arasına sıkıştırmıştı. Yaptığı baskı acıdan başka bir şey hissetmesine ve böylece ayakta kalmasına yardım ediyordu.

Aralarındaki mesafeye rağmen Sinan, adamın acısını görebiliyordu. Nefes alan bir canlıya dönüşen aynı acı Joseph'in yakasına yapışmış ve onun havayla tüm ilişiğini kesmişti.

Yanına gittiği adama "Hoş geldiniz, ben Sinan Öztürk," derken gülümsemeye çalıştı.

"Hoş buldum." Telefondaki görüşmelerinde İngilizce konuşan Joseph'in şimdiki ilk kelimesi Türkçe olmuştu. "Geçmişe bu kadar yakın olmak zormuş."

Yan yana yürüyüp çıkışa yönelen iki adam da kendi düşüncelerine dalmıştı. Birisinin tüm derdi geçmiş iken öteki gelecek için kaygılanıyordu.

Gecenin serinine çıktıklarında Joseph durdu ve gökyüzüne baktı. Mina'yla birlikte seyrettikleri yıldızlara yakın olmak, kelimelerle ifade edilebileceği bir duygu değildi. Ağır, yakıcı ve vurucuydu. Tüm bunları takip eden pişmanlıksa öldüren son darbeydi.

"Bir ricam olacak," diyen Joseph başını indirdi ve Sinan'a döndü. Elindeki çantayı işaret ederek, "Bunu arabaya bıraktırabilir misiniz?" dedi. "Yürümek istiyorum."

Sinan adamın uzattığı çantayı aldı. Ama gidemedi. "Ne hissediyorsunuz?"

Derin bir nefes alırken omuzları kalkıp inen Joseph "Çok fazla şey," dedi. "Ama asıl sorun, hissedemediklerim." Anlamamış gibi bakan Sinan'a zoraki tebessüm etti. "Son otuz yıl, şu an sanki hiç yaşanmamış gibi." En alıcı yere geldiğini anlatan bir ifadeyle Joseph gözlerini kıstı. "Düşünüyorum da, kendime yeterince acıyana kadar o ormanda kalmak yerine peşinden gitmeliydim. Böylece iki son olurdu ve ikisi de olabilirdi. Oysa üçüncüsünü ve en kötüsünü yaşıyor, Mine'nin bana bıraktığı yarım kalmış bir hikâyeyle başladığım noktada oyalanıyorum."

"Pardon, Mine mi?"

"Ah Mina!" Joseph adını bir melodi gibi söylediği kadını görebilmek için gözlerini kapattı. "Ben ona Mine diyordum."

Kafası kadar duyguları da allak bullak olan Sinan'ın zihninde dörtnala koşan atların ayak sesleri konuşmasını engelledi. Göğsüne bir balyoz yemiş gibi kalbi bir an durup ardından çılgınca atmaya başladı ve dinlenmekte olan beyni var gücüyle çalışmaya koyuldu.

"Bu gece her şey olduğu gibi kalsın, yarın görüşelim."

Joseph'in konuşması aksanlı ama ukala değildi. Tavırları da süslü olmasına rağmen samimiydi. Kendini adama yakın hisseden Sinan bir şeyler söylemesi gerektiğini bilerek "Araç sizi takip edecek," diyebildiğinde onu onaylayan Joseph yürümeye başladı.

Yavaşlayan ama hâlâ zihninin içinde dolaşan düşüncelerinin nereye doğru akın ettiğini bulmaya öyle odaklanmıştı ki, Sinan başka bir şey dikkatini dağıtsın istemiyordu.

İstemsiz ve teklifsizce Elif, diye mırıldandığındaysa her şey yarım kaldı.

Aynı Joseph'in yaptığı gibi başını geriye atıp yıldızlara bakarken, demek ki o da böyle hissediyor, diye düşündü. Tüm hikâyelerin mutlaka bir sonu olmalı...

* * * * *

Deve kendi sırtındaki kamburu görmez, zürafanın boynuyla dal-

ga geçer. Bir Yunan atasözü, bundan daha mantıklı olamazdı. Sinan da kendi sırtındaki yüke rağmen Joseph için üzülmüştü.

Onu almak için önünde duran şoförünü görebilmek için eğilen Sinan, "Biraz yürüyeceğim." dedi ve Amerikalı askerin peşi sıra ilerledi.

Yeni başlayan yaz henüz sıcaklığını geceye yansıtmamıştı. Serindi. Yine de ceketini iliklemek yerine kravatını çıkarıp cebine koydu ve gömleğinin üst düğmelerini açtı.

Joseph'in yaşadığı pişmanlık ne çok şey anlatıyordu. Bir gün Elif'in peşinden gitmediği için o da pişmanlık duyar mıydı?

Baskı altında başlayan ilişkiler uzun ömürlü olmaz. Bu söz kime aitti bilmiyordu ama aşktan yanan birisinin söylediğine emindi. Doğruluğunu ise yaşamadan bilmenin imkânı yoktu.

Hem kendinden hem de işinden yeterince taviz vermişken Elif için daha fazlasını yapamazdı. Gitmesi, ikisi için de alınmış iyi bir karardı.

Peki, neden kendini üzgün hissediyor ve Elif'in gülüşünü önüne sermek için can atan zihninin oyununa gelmemek için direniyordu? Yanıt yok! Olsa bile söyleyemezdi.

Elif söylediği gibi kendi hayatına sahip çıkmak için gittiyse ve yeni hayatında Sinan'ın yeri olmadığını düşünüyorsa, onun için sadece iyi dileklerde bulunabilirdi.

Ama eğer öyle değilse!

Sinan'ı kendinden korumak için gittiyse...

O zaman da en doğru kararı vermiş demektir. Duyguların karıştığı hiçbir işi akıl yönetemezdi.

Neden sonra, düşüncelerinin arasında çalan telefonunun sesini duyduğunda rahatladı. Çünkü varmak üzere olduğu sonuç onu hiç mutlu etmemişti.

Sinan "Alo," dediğinde Haşmet'in öfkeli sesi onu bastırdı.

"Benim evimde, benim personelimi sorguya çekmiş olmanın iyi bir nedeni var, değil mi?"

"O nedene sahip olmasaydım, bunu yapar mıydım?"

"O nedeni duymak istiyorum!" diyen Haşmet hâlâ öfkeliydi.

"Ankara'dan ne zaman dönüyorsun?"

"Ertesi akşam evde olacağım."

"Tamam, sabahında sana gelirim ve konuşuruz."

Hattın ucunda kısa ve yorucu sessizlik oluştu. Sonra Haşmet "Pekâlâ," dedi.

Konuşacak başka bir şey olmadığı için adam telefonu kapatmıştı. Sinan da durdu ve düşünmesine yardım etmesini ister gibi telefonunu parmaklarının arasında dolaştırmaya başladı.

Haşmet'in evindeki Nuran, ne Berfin'in ne de başka birinin teyzesiydi.

Karşısına dikildiği kadın, ne yaptığını anlamak istercesine sadece meraklanmış ve o saniyede Sinan, onun da Berfin'in kurbanlarından birisi olduğunu anlamıştı.

Elindeki fotoğrafı gösterdiğinde hemen "Sultan bu." demişti.

Günler önce bir sabah sitenin kapısında karşılaşmışlar. Giriş kartını evde bırakmış, içeri girememiş ve işe geç kalacağı için de ağlıyormuş. Nuran ilk günden beri oradaydı. Tanınır ve sevilirdi. Berfin onu rastgele seçmemişti. Onun sayesinde içeri girmeyi başarmış ve sitenin aşağısındaki 391 numaralı villada çalıştığını söylemiş.

Berfin'in zekâsı her defasında Sinan'ı hayrete düşürüyordu. Kadının sayesinde kapıdaki güvenlik elemanları onu tanımış ve daha sonra kullanacağı sahte giriş kartını yeterince incelemeden içeri girmesine müsaade etmişler. Keza hemen her sabah Nuran ve Sultan içeriye aynı anda girip belli bir noktaya kadar birlikte yürümüşler. Yani Rahmi ile tanışmak için fırsat kollarken, söyleyeceği tüm yalanları doğruymuş gibi gösterecek zeminleri hazırlamıştı.

Ufak bir araştırmayla 391 numaralı villanın sahiplerinin yılın sadece birkaç ayı geldiklerini öğrenebilirlerdi. Fakat sorun şuydu ki, Rahmi'ye 391'de değil yan villada çalışan Nuran'ın yeğeni olduğunu ve sıklıkla ona yardıma geldiğini söylemişti. O ev de Haşmet'in eviydi. Bir bakanın evine girip çıkabilen birisi muhakkak ki güvenilir demekti.

Düşüncelerini duymuş gibi telefonu ikinci kez çaldığında Sinan "Tam zamanında. diye mırıldandı.

Bilişim bölüm şefi kısa tuttuğu selamlaşma faslından sonra "Efendim, telefona yüklenmiş hassas bir dinleme cihazı bulundu." dedi.

"Bu nasıl bir cihaz, tam olarak ne yapıyor?"

"Aradaki engellere rağmen on metre mesafedeki sesleri kaydediyor."

"O sesleri dinlemek için ne yapmak gerekiyor?" diyen Sinan başını kaldırdı.

"Telefona yüklenen casus bir programa depo ediliyor. İster direkt oradan, isterse kullanılan ağ üzerinden bağlanıp başka bir yere aktarılarak da dinlenilebilir."

Merak ettiklerini duyan Sinan, görüşmeyi sonlandırdı ve onu bekleyen arabaya bindi. Telefonunu yeniden parmaklarının arasında dolaştırmaya başladı. Berfin yine yapacağını yapmıştı.

Kendi, Sinan'ın evinde bilgi avındayken Haşmet'in evi için casus yazılımı devreye sokmuştu.

İyi de neden? Haşmet'ten ya da o evden, Berfin nasıl bir bilgiye ulaşmaya çalışıyordu?

Nuran, telefonunu kaybettiğini, Sultan'ın bulup ona getirdiğini söylediğinde, Sinan şüphelenmiş ve incelemeye göndermişti. Ne bulacaklarından emin değildi, keza bir sıralama yapması gerekseydi telefon görüşmelerini değil de bulunduğu ortamdaki konuşmaları kaydeden bir casus yazılımı listeye eklemezdi.

Sinan'ın düşünecek çok şeyi vardı ama maalesef hâlâ soru sormaktan öteye geçemiyordu. Yine de bazı cevaplara ulaşmıştı. Hamdi, Sultan'ın Rahmi ile birlikte olduğunu biliyordu. Ancak kızın İhsan'la da buluştuğunu görünce eve değil yan villaya gidip onunla konuşmak istemiş, sahip olduğu vasıflardan arınmak için de taksi kullanmıştı.

Hamdi, "Sultan burada mı?" diye sorduğunda Nuran, "Neden burada olsun, o 391'de çalışıyor." demiş. Hamdi bu defa rotasını 391 numaralı villaya çevirmiş. Ancak evin boş olduğunu öğrenince

işkillenmek için eğitilen Hamdi'nin bütün gün neden kızın peşinde koştuğunu ve onunla görüşmek için neden ısrarcı olduğunu anlamak zor değildi.

Uğraşmasına rağmen kızla görüşememiş olması, üstelik Sultan'ın herkese yalan söylediğini fark etmesi Hamdi'yi kızdırmış olmalıydı. Kandırılmaktan herkes gibi o da hoşlanmazdı.

Sultan'ın hırsız, dolandırıcı, sahte gelin ya da koca avcısı olduğunu düşünmüştür. Çünkü Hamdi'nin Berfin'den haberi yoktu. Bir katil olabileceği ise aklına gelseydi zaten o buluşmaya ya gitmez ya da tüm önlemlerini alırdı.

Hamdi'nin Sultan olarak bildiği Berfin'in peşine düşüp hesap sormak ve arkadaşlarını korumak için çok geçerli nedenleri vardı. Peki Berfin, Hamdi'yi neden öldürmüştü?

Berfin'in yaşadıklarından dolayı intikamcı, intikamını almak için casus, casusluk yapabilmek için hacker olmasını anlayabilirdi. Katil olmaksa başka bir şeydi. Sultan olarak kalmaya devam edebilmesi... Cinayet sebebinin bu olması Sinan'a mantıklı ve olası gelmiyordu.

Tabii bir de Murat'ın söylediği vardı, "*On beş gün önce izini kaybettik ama daha yakına geldiğine inanıyoruz.*" demişti. Doğruydu. Berfin, Haşmet'in evine asla fark edilmeyecek bir dinleme cihazı koyup kendisi de Sinan'ın evine sızmıştı.

Haşmet'in evinde ne bulmayı umuyordu?

Soruyu tekrarlamasına rağmen sonuç değişmedi. Kafasını geriye atıp gözlerini kapattı. Çok yorgundu. Zinde kalabilmek için gözlerini açtı. Sanki beyni ona gizli bir komut vermiş gibi bakışları telefona kaydığında ufak ancak fark edilir, ama orada olmaması gereken noktayı fark etti.

Biraz elini kaldırdı, biraz kendi yaklaştı ve telefonuyla ortada buluştu. Noktadan biraz büyük ve şekli belirsiz olan çizim neydi çözemiyordu. Ta ki rengini fark edene kadar. Pembe.

Hiçbir kadın geride kendini hatırlatacak şeyler bırakmadan gitmezdi.

Dakikalardır gerilmiş hâldeki eklemleri esnedi, dudakları yanlara doğru kayıp gülümsemeye başlarken Elif'in güzel yüzüne ait görüntü nihayet zihninden kurtulmuş ve önüne gelmişti.

"Bundan sonra tüm pembeler bana seni hatırlatacak." Sinan genç kadına tam olarak böyle söylemişti.

Bu yüzden Elif de kendini hatırlatmak için pembeyi kullanmış ve Sinan'ın görmesinden emin olmak için telefonunun kenarını boyamıştı.

Kelimelere dökecek cesareti olmadığı isteğini, genç kadın bu pembe lekeyle söylemeye çalışıyor ve ona gel, diyordu. Sinan da aslında bu çağrıyı beklediğini, canlanmış gibi yeniden atmaya başlayan kalbinin sesini duymasıyla anladı.

Evrende var olan her şey bir nesneden ibaretti. Onlara değer katıp anlam yükleyen ve gerçek bir varlığa dönüştüren insanın kendisiydi. Tıpkı Sinan'ın yaptığı gibi. Pembe bir noktanın evrende kapladığı alan hiçe yakındı. Ama hissettirip söyledikleri bir ömürdü.

Elif, sessiz yalvarışlarını kelimelere değil ama eyleme dökmeyi bir şekilde yine başarmıştı.

* * * * *

İnsanın yapmak istediğiyle yaptığı her zaman aynı olmuyordu.

Sinan, Joseph'in gözlerindeki keder ve pişmanlığı görmüştü. Adamın tatlı hayatı, verdiği tek bir kararla uzun ve acılı bir kısır döngüye dönüşmüştü.

Elif'in evinin önünde dikilirken Sinan kendine neden orada olduğunu açıklamaya çalışıyordu.

Arzularının kuvveti onu genç kadının ekseninde tutmaya ve kendine çekmeye devam ediyordu. Aynı kuvvete karşı direnç uygulayabilir ve uzaklaşabilirdi.

Sorun; istemiyordu. Keza denemiş ve yapmıştı, ama memnun kalmamıştı. Joseph'inkine benzer bir son yaşamayı reddediyordu.

Tiz sesli bahçe kapısını açıp içeri girdi ve aynı şekilde kapattı. Dar patika yol onu direkt eve götürüyordu. Yolu yarıladığında dur-

du. İki katlı küçük evin sadece bir ışığı açıktı ve o da ancak kendine faydası olan loşluktaydı.

Elif'in henüz uyumadığını biliyordu. Çünkü beş metre ötede bekleyen adamlar, ona bilgi verirken Mesut'un bütün akşam genç kadınla olduğunu ve on dakika önce gittiğini söylemişti.

İlkel ve yırtıcı bir duygu içini kemirirken yeniden adım atmaya başladı.

Tereddüt etmeden zili çaldı. Sadece bir saniye sonra yanan ışığı, sonra da evin içindekinin adım attıkça gıcırdayan tahtaların sesini duydu.

Kapı açıldığında siyah polar hırkasının fermuarını çenesine kadar çekmiş, sarı saçlarını alelade biçimde tepesinde toplamış ve yarı uykulu gözlerle ona bakan Elif'i gördü.

"Misafirinin kimliğini sorgulamadan kapıyı açmamalıydın!"

Elif omzunu pervaza yaslayıp kaşlarını çattı. Hafifçe titreyen dudaklarının memnuniyetini görmemiş olsaydı Sinan onun kızdığını düşünebilirdi.

"Bu saatte kapıma dayanacak cesareti gösterecek senden başka birini tanımıyorum."

Yüzleri karşı karşıyaydı ama aralarında bir metreden fazla mesafe vardı. Sinan öne ilerledi. O da kapının dış pervazına omzunu koyup aralarındaki uzaklığı bir nefes mesafesine indirdi.

"Baştan söyleyeyim, eğer beni geri gönderirsen sonra çok pişman olursun."

"Seni daha önce bekliyordum!"

Sinan telefonunu çıkardı ve iki parmağının arasında tutup salladı. "Pembe mesajını yeni gördüm." derken yine tatlı ama haylazca gülümsüyordu.

Elif de gülümsediğinde Sinan'ın ilk düşündüğü şey, o gülüş karşısında pembe dâhil diğer tüm renklerin hiç şansının kalmadığıydı.

"Pembe renkle ortalıkta dolaşmama nasıl izin verebildin?"

"Kavga etmek için mi buradasın?"

"Sonu yatakta biten bir kavgaya her zaman varım. Ancak iyi bir kavga ve hak edilen bir sevişme için doğru an önemlidir." Kendini

daha fazla tutamayan Sinan minik bir hareketle başını öne eğdi. Genç kadının kokusunu içine çekti. Dudakları birleştiğinde her şey yerli yerine oturup anlam kazandı. Bu basit bir ihtiyaç ya da tatmin olmaktan öte bir duyguydu. Bu aşktı.

Sinan nihayet kabuğunu kırdığı kalbini açmıştı. Aşk. Onu buraya sürükleyen aşk oradaydı.

Genç kadının dudakları dudaklarında, narin vücudu da kollarının arasındayken daha önce hiç hissetmediği bu duygu tüm bedenine yayıldı ve içindeki boşlukları onunla doldurdu.

Sonunda aşkı tadıyordu.

Sinan kendini nazik olmaya zorlamıyor ya da kendini ayırıp sahneyi yönetmiyordu. Elif'in dudaklarında, nefesinde, kokusunda yok olmuştu.

Soluksuz kalmış hâlde birbirlerinden ayrıldıkları ilk an, dünyayla birlikte ikisi de durdu.

Sadece yanakları değil tüm yüzü kızaran Elif, bir şey söylemeden ancak davetkâr bakışıyla dönüp yürümeye başladığında, Sinan da içeri girerek verdiği kararı kesinleştirmiş oldu.

* * * * *

Ne yazık ki arka bahçeye ulaştıklarında Sinan'ın tebessümü hızla perdelendi. Elif'in düğmeye basmasıyla aydınlanan fenerlerin, ona gösterdiklerinden hiç memnun kalmamıştı.

Küçük bahçede dört adet yer minderi ve ortalarında bir yer sehpası vardı. Onun da üzerinde iki boş kadeh, bir şişe şarap ve birkaç yanan mum duruyordu.

Daha önce hiç yaşamadığı fakat kısa süre içinde ikinci kez hissettiği ilkel ve sarsıcı o duygu, tüm kavurucu etkisiyle geri gelmiş, az önceki diğer ve özel duygunun üzerini örtmüştü.

Sinan sıktığı dişlerinin arasından "Bir kutlama mı yaptınız?" diye sordu.

"Bugünlerde kutlama yapabileceğim şeyler yaşamıyorum."

"Teselli mi ediliyordun?"

"Gecenin bir yarısı kapıma gelmiş ve beni öpmüşken daha sevecen olmalısın!" Elif sesini yükseltmedi ama duruşu, umulmadık şekilde hükümrandı.

"Bu hazırlıkların bir amacı olmalı."

"Ne zaman geleceğinden emin değildim ama geleceğini biliyordum."

"Ya gelmeseydim!"

Elif doldurduğu kadehi boş minderin önüne sürükleyip adamın yüzünü görmek ve konuşurken gözlerine bakmak için bakışlarını kaldırdı. Onsuz geçen her dakikayı saymış ve kendine değilse bile Sinan'a inanmayı hiç bırakmamıştı.

"Bu doğana aykırı, illaki gelecektin. Sen sadece avcı değilsin. Korumak için varsın ve sana yön veren bu güce karşı gelemezsin."

Onun için ayrıldığına artık emin olduğu mindere yerleşen Sinan, kadehini kaldırıp Elif'in bardağına dokundurdu. "Ama buraya seni korumak için gelmedim!"

"Her ne için geldiysen, teşekkür ederim."

"Teşekkür için acele etme ve hemen şimdi kendini kadınların bayıldığı şeye hazırla."

"Alışveriş için geç..."

Sinan onu öpmeye başladığında şehvet sönük bir duyguya dönüştü. Ne sabır ne de yumuşaklık vardı. Bu öpüş, ilişkilerinin aşamasını mühürleyen damgaydı ve bunu ikisi de biliyordu.

Kelimelerini kullanmak yerine hislerini diğer yöntemle, dudaklarını kullanarak ifade eden Sinan sonra da "Bir daha gerekirse beni başka bir adamla değil, tek başına bekle." derken sesi çelik gibiydi.

"Başka bir adamdan kastın Mesut mu?"

"Neden bu şekilde soruyorsun? Mesut'tan başka kaç seçenek daha var?"

Elif kendini yana yatırıp omzuyla Sinan'ın omzunu dürttü ve tekrar doğruldu. "Mesut yeryüzünde kalan son kişi de olsa, onun için başka adam tabirini kullanamam."

"Beni onunla aldatmazsın, değil mi?"

"Hayır." diyen Elif, Sinan'ın bir şeyler söylemesini bekledi. Ancak adamın gözlerinde parlayan öfkeyi görünce şaşırdı. "Yine ne oldu?"

"Cevabın sadece hayır olmamalı. Devamını bekliyorum."

"Hayır, seni Mesut'la aldatmam. Şimdi oldu mu?"

Elif'in ses tonu neşeli olabilirdi ama kelimeleri öyle değildi. Her biri ayrı bir umudu taşıyordu. Sinan'ın duyduğu bunlardı. Konuşarak değil, eylemleriyle genç kadını ikna etmek istercesine, aniden öne eğilip Elif'in dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı.

Arzusunun hükmedici gücüyle dudakları dans ederken o temaslar Elif'in içindeki bir şeyleri çatlattı, ezdi ve sonra yeniden hayat bulmuşçasına doğdu.

Yavaş, tutkulu, narin dokunuşları daha aceleci darbelere dönüştü. Sinan'ın doymak bilmeyen hayvansal güdüsü Elif'ten çok şey istiyordu. Genç kadın da talebini hissetmişçesine kollarını ona doladı. Şimdi aralarındaki en iyi iletişim yolunu, ten uyumlarını, kullanarak birbirlerine söyleyemedikleri ne varsa hepsini anlatmaya çalışıyorlardı.

Onları bir araya getiren tensel çekimdi. Ancak finalde, ikiyken bir yapan duyguları olmuştu.

* * * * *

Kafasını onun göğsüne yaslayan Elif'in saçlarına dokundu. Yine asiliklerini belli etmiş ve genç kadının yaptığı tuhaf topuzdan kurtulmuşlardı. Elif'e dokunduğu her anı sonuna kadar hissetmek gibi bir amacı olan Sinan, yavaş ve sakindi.

"Beni Mesut'la aldatma ihtimalinin olmadığından onun haberi var mı?"

"Yine ve hâlâ mı?"

Sinan az ötede duran ve bir erkeğe ait olduğu belli olan katlanmış hâldeki hırkaya bakarak "Amacım konuyu uzatmak değil," diye sorarken elini çekti. "O şey neden orada merak ettim."

Elif adamın neyi işaret ettiği görebilmek için bakışlarını takip etti. "Geldiğinde kullanmak için bıraktı."

"Yani gelmeye devam edecek."

Elif dudaklarını çarpıtarak gülümsedi. "Büyük ihtimalle evet."

"O ihtimali en aza indirmek için çok şey yapabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Bunu ben değil, Mesut da biliyor. Sen beni kıskandın mı?"

"Kıskançlık mı?" Sinan onurlu ve gururunu kurtarmaya çalışan bir adam gibi çenesini havaya kaldırdı. "Böyle ilkel duygular beslemem. Ayrıca kıskançlık kıyaslamadır ve kıyaslamanın sonucu, kendini yetersiz görmektir."

"Ve sen kendini başkalarıyla asla kıyaslamazsın."

"Sen de yapmamalısın, yoksa muhteşemliğimi fark edip kahrolursun!"

"Ah kes şunu," diyen Elif önce adamın omzuna vurdu. Sonra da vurduğu yeri öptü. "Aslında dokuz yıl önce seni kıyaslamış ve benim için başka bir erkeğin yeterli olmayacağını anlamıştım."

"Bunu ancak şimdi mi itiraf ediyorsun?"

"Bunu itiraf edebileceğim kadar yakınında olmanın hayalini bile kuramazdım."

"Böyle bir şeyi yine söylemiştin, sanırım biz tanışmıştık. Oysa görsel hafızam güçlüdür, seni hatırlamadığıma inanamıyorum."

"2011 yılındaki dönem sonu eğitiminde bir haftalığına okula gelmiştin. Bir sapık gibi sürekli peşindeydim ama etrafın hiç boş kalmıyordu ve sana ancak üç metre yaklaşabilmiştim. Sonra da vazgeçtim ve sadece seni seyrettim."

"Çok mu olağanüstüydüm?"

"Öyleydin. Böyle, 'ben buyum' havaların da vardı. Her soruya cevap veriyor, herkesle konuşuyordun. Sırtın dimdik, çenen yukarıda, gözlerin keskin, yüzünde mesafeli bir tebessüm. Akıcı konuşmana rağmen hep bir sonraki cümleni düşünüyordun. Ne olduğunu biliyordun ve herkesin de bilmesini sağlıyordun. Yakındın ama aynı zamanda ulaşılmaz duruyordun."

"Senden beni dinlemek çok etkileyici."

"Bu, bendeki sensin."

Bazen söylenecek çok fazla şey varken susar ve ne hissettiğini gözlerinle anlatmaya çalışırsın. Sinan da Elif'e öyle bakıyordu. Konuşurlarsa tüm büyü kaybolur, onları bir yapan duyguların üzerine yüklenen başka duygular onları ikiye ayırırdı. Tonlarca kelimesi olmasına rağmen sustu.

Fakat dürtülerini engelleyemedi. Kendinden çok, Elif'e istediğini verebilmek için onu öpmeye başladığında artık bu yolun dönüşü olmadığını biliyordu.

İstemeyerek de olsa geri çekilirken Sinan, "Yani hayattan beklediğin tek şey ben miydim?" diye sordu.

"Söylemiştim, benim basit ve sıradan isteklerim var. Mesela birlikte kitap okuyup sonra okuduğumuz kitapla ilgili sohbet etmek bana yeter. Hayatımızdaki en büyük aksiyon da, kitap karakterleri hakkında tartışmak olmalı."

"Bu tanımda aksiyon kısmını boş bırakman gerekiyor."

"Ama seninle tartışmayı seviyorum. Çünkü sonunda beni susturmak için öpmen gerekiyor."

"Bir kitap türü olsaydın kesinlikle romantik komedi olurdun!"

"Romantik maceraya ne dersin? Hem o bizim ailenin genlerine daha uygun."

Bir kez daha susan Sinan'ın yanıtsız kalmasının bu defaki sebebi, duyguları değildi. Bakışlarını genç kadından ayırıp uzağa, karanlığın içinde görmediği bir noktaya sabitledi. Birkaç saat önce belleğinde parıldayan ufak detay ona kendini göstermiş ve dörtnala koşmaya başlamıştı. Fakat sonra zihnindeki bilgi çukurunun içine sürüklenmiş, Sinan da onu unutmuştu.

Yavaşça değil, iki hızlı trenin aniden çarpışmasının yarattığı etkiyle şimdi yine parlamıştı. Derin, sakinleştirici ve cevabın farklı olacağına tutunmak isteyen arzusuyla Elif'e döndü.

"Yalnız kalmamalısın, seninle kim ilgileniyor? Annen mi?"

"Yalnız sayılmam, kapıda benim için bekleyen iki büyük ve güçlü adam var."

"Umarım onları kovmama neden olacak bir şeyler yapmazsın."

"Şuursuz biri gibi mi görünüyorum!"

Annesiyle ilgili kısma da cevap vermesini bekledi. Fakat sessizliğin süresi uzayınca Sinan genç kadının başka bir şey söylemeyeceğini anladı. Üstelik konu kapanmakla kalmamış, başka bir yöne gitmişti. Sinan yine susmayı seçebilir, aradığı bilgiye başka bir yoldan da ulaşabilirdi.

Yapabilirdi, ama yapamayacağını biliyordu.

İşkenceyi sonlandırmak için beklememeye karar veren Sinan "Annenin adı ne?" diye sordu.

"Annemin mi, unuttuysan dosyamı tekrar okumalısın."

"Senden duymak istiyorum."

"Annemin adı Mine, elli iki yaşında ve halk eğitim merkezinde dikiş öğretmeni. Yeterli mi?"

"Evet." diyebilen Sinan tüm dünyayı sessize almıştı. Sadece düşüncelerinin koşuşturup başka bir düşünceyle birleşmesini beklerken, sonucu hissetmemek için kalbini durdurmuştu.

Joseph'in sevdiği kadına Mine diye hitap etmesiyle Elif'in anne dediği kadının adının Mine olması yüzde kaç olasılıklı bir tesadüftü? Sinan'a göre öyle bir olasılık yoktu. Çünkü özellikle bu hikâyede rastlantılar değil, yalanlar vardı.

Doğruyla kaybetmek istemediğini, yalanla kazanmaya çalışmanın sonu; sadece daha çok yalan ve yıkım olurdu.

* * * * *

Prensipleri uğruna devasa bir kariyeri kenara fırlatmayı göze almıştı.

Berfin, yaptıklarıyla ve yapacağını taahhüt ettikleriyle Sinan'ı peşine takmıştı. Sonra Sinan, genç bir kızın vahşi ve güzel gözlerine bakmış ve gülüşlerindeki mucizeye tanıklık etmişti.

Gecenin nemli esintisine karşı ürperdi. Dayanıklı bir adamdı. Ancak mindere oturmak yeterince zorken, başını onun omzuna dayayıp uyuyan Elif'in huzurunu bozmamak için aldığı nefeslere bile dikkat ediyordu.

Çünkü onunla olmayı ve onunla yaşadığı her şeyi seviyordu. Zor ve yorucu da olsa.

Gözlerini kapattı. Gecenin kokusu güzel bir gelecek vadeder gibiydi. Elif'in beline doladığı elini istemsizce, genç kadının bir anda yok olup gitmesini önlemek istercesine sıktı. Geleceğin ona sunmasını istediği şey belliydi. Elif. Sinan'ı asıl zorlayan da bu isteğin gücüydü.

Ama... Aralarındaki bu ama Sinan'ın gerçeğe yaklaşmasıyla büyüyordu. Yine de onu durdurmaya yetmezdi. Pembe bir lekeyi bahane edip buraya gelirken ve genç kadını kollarının arasına alırken ne yaptığını ve bundan sonra ne yapacağını biliyordu. Ne olursa olsun onunla ve yanında kalacaktı.

Sinan, genç kadının belinde duran elinin tutuşunu kuvvetlendirmesiyle Elif daldığı huzurlu derinlikten kendini çıkardı. Aralarındaki gerçek meselelerden bahsetmek yerine, konuyu güvenli yerde tutabilmek için tüm gecenin sohbet konusunu Mesut'la sınırlamışlardı.

Sonra Sinan, ona annesinin adını sormuştu. Adam öylesine ve doğaçlama gelişmiş gibi davransa da öyle olmamıştı. Sinan cevabın ne olduğunu bilmesine rağmen duymak için ısrarla sormuş, Elif de söylemişti. Devamında da konu kapanmış ve susmuşlardı.

Onunla konuşmasını bilen için sessizlik iyi bir dinleyiciydi.

Adamın mantıklı bir açıklama için elindeki bilgileri gözden geçirdiğinin farkında olan Elif'in ona ve kendine tanıdığı zaman dolunca "Aklındakileri neden bana sormuyorsun?" dedi çaresiz birinin umuduyla.

Sinan ilk anda cevap vermedi. Kaçıp gitmesini, uçup kaybolmasını önlemek istercesine onu daha sıkı ve daha güçlü tutmaya başladı.

"Babam, kendince iyi niyetli olduğuna inandığı bir hata yaptı. Ama en nihayetinde hataydı. Ona, 'Yaptın mı?' diye sorduğumda yanıtı hayır olmuştu. Herkesi karşıma alıp onu aklamaya çalışırken aksine, suçunu kanıtlayan ve belki de onu ölüme gönderen ben ol-

dum." Sinan sırasıyla genç kadını tutuşunu esnetti, parmaklarını açtı ve elini çekti. "Babamla ilgili hayal kırıklığı yaşamaya, ölümünü kabullenmeye vaktim olmadan, olaylar kontrolden çıktı ve başka bir hâl aldı. Toparlamak içinse çok daha fazla uğraşmam gerekti. Artık insanlara, verdikleri cevaba göre değil yaptıklarına göre güveniyorum. Ve önce cevapları bulup sonra soruyorum."

Elif, "Sormuyorsun, çünkü bana güvenmiyorsun!" dedi.

"Sen kendine güveniyor musun, her şeyi anlatabilecek misin?" Sinan cevap vermesini beklemiyordu ama Elif'in en azından bir şey söylemesini umuyordu. Maalesef umduğu şey gerçekleşmeyince devam etti. "Eğer hayatını anlatmaya karar verirsen seni dinlerim, fakat sonrasında söylediklerinin eksik ya da yanlış olduğunu öğrenirsem, yeryüzündeki tüm pembeler bir araya gelse ne seni ne beni ne de bizi kurtarmaya yetmez. Hikâyede bir yalan varsa başka, ama bana yalan söyleyen sen olma diye sormuyorum."

Elif de sırasıyla gözlerini açtı, başını kaldırdı ve geri çekildi. "Bir an önce cevapları bul, lütfen. Mumları yakıp gelecek misin, diye endişeyle beklemek çok yorucu."

"Elimden geleni yapıyorum. Çünkü sana gelmemeyi seçmek zorunda kalabileceğim bir ihtimalimin var olduğunu bilmek de yorucu."

* * * * *

13. BÖLÜM

İnsanı yaptıkları değil, isteyip de yaşayamadıkları incitiyordu. Ama yaşamak için sadece istemek yeterli olmaz, onlar için savaşmak da gerekirdi.

Hızlı bir güne uyanan Sinan ilk iş olarak Aksel ve Hamza'yı aradı. Hâlâ İzmir ve Adana'da olan adamlardan Mina Üstündağ'ın fotoğrafını bulmalarını istemişti. Bunu neden yapıyordu bilmiyordu ve konu hakkında da fikir yürütmekten özellikle kaçınıyordu. Ancak tüm hayatını didik didik ettiği kadının nasıl göründüğünü merak etmediği kesindi.

Joseph'in Mine dediği Mina ile Elif'in anne dediği Mine'nin kimler olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. Bu ihtiyacın en büyük sebebi de, isim benzerliği değildi.

Kadının öldüğünü söylemeden önce Elif'in öyle değilmiş gibi davrandığı sahne hâlâ net şekilde hatıralarındaydı. Ve tabii Ayşe Yıldız... Kızgın olduğu ablasının ölümünü umursamıyormuş gibi görünmeye çalışmıştı.

Öylesine zorlu bir çocukluk geçirirken ona annelik yapan ablasının ölümüne aldırış etmediğine Sinan, o zaman bile inanmamıştı. Belki de değil gerçekleşmesi, ablası ve ölüm kelimelerini aynı anda ağzına almaktan huzursuz olduğu için öyle davranmıştı. Aklını kurcalayan bu çelişkilerden kurtulmasının tek yolu da, kesin kanıt sayacağı fotoğrafları görmekten geçiyordu.

Neyse ki nadiren de olsa olumlu gelişmeler de yaşıyorlardı. Restoranda Elif'inkinin haricinde başka bir kan örneği bulunduğunu haber verdiklerinde Sinan nihayet rahatlamıştı. O kan örneği bir kadına aitti ve o kadın Berfin'den başkası olamazdı.

Onunla ne yapacağını ise Hamdi sayesinde biliyordu ve o işi organize etmesi için Doğuş'u görevlendirmişti. Ankara'dan istediği

DNA numunesine adamın muhakkak ulaşacağına emindi. Sonrasında o DNA'yı Berfin'inki ile karşılaştıracaktı ve çıkan sonuca göre de hamlelerine devam edecekti. Şimdi nihayet sıra Joseph'e gelmişti. Onun söyleyecekleri hepsinden önemliydi.

* * * * *

Otel odasına çıktığı Joseph'in hüzünlü aşk hikâyesinin detayları onda kalabilirdi, ama karanlık geçmişi aydınlatabilmesi için Sinan'a yardım etmesi şarttı.

Joseph verdiği sözü tutmuş ve Mina'yı beklemişti. Bazen yeniden sevmeyi denemiş, ancak üzeri açık bir yara gibi kalbini kaplayan aşk, her defasında kanamış ve ona izin vermemişti.

O, bu şekilde yaşamaya ve hayatını bu şekilde bitirmeyi kabullenmişken daha beteri yaşanmıştı. Pişmanlık ve keşkeleri onu ele geçirmiş, geride bıraktığı ne varsa hepsini geri getirmişti.

Mina'yı bulup ona sormadığı ve hikâyelerinin bu şekilde sonlanmasına izin verdiği için Joseph önce kendine sonra da kaderlerine kızgındı. Çünkü en kötüsü sonu yazılmamış masallardı. Mutlu veya mutsuz, tüm hikâyelerin bir finalle noktalanması şarttı.

Ve bu isteğin peşine takılıp kalbini bıraktığı yere, en başa geri dönmüştü.

Sinan pencere önünde dikilip İstanbul'u seyreden adamla aynı pozisyonu aldı. Fakat o, dışarıya değil Joseph'e, geçmişte yitip giden adama baktı.

Joseph "Nedir istediğiniz? Mine..." deyip akmak için fırsatını kollayan yaşlarını geri göndermek için gözlerini kapatıp açtı. "Mezarlığını bulacaktınız, ben bu yüzden buradayım."

"Yapacağım. Ama bana Berfin'i anlatın. Neler oldu?"

"Benden ümidi kesen babam bir torun istediğini söyledi. Hem Türkiye'den gelecekti hem de kızdı. Şaşırmıştım. O, anlaşılır bir adam değildi, neyi neden yaptığını kendinden başkası bilmezdi. Sonra kız geldi, onu gördüğümde öleceğim sandım. Mine'ye çok benziyordu. Saçları ve gözleri aynıydı ama soğuktu. Onu görmek beni huzursuz ve mutsuz ediyordu."

"Sizin haberiniz yok muydu?"

Acıyla tebessüm eden Joseph, "Kızım olduğundan mı?" diye sorunca Sinan başını sallayarak onu onayladı. "Hayır yoktu. Maalesef birlikte çok zaman geçirmedik. Hatta sadece bir kere ona bir şeyler sormuştum. Dil sorunumuz vardı, söylediklerini kavrayamadığımı sandım, çünkü bir ailesi olduğundan bahsetmiş olması mümkün değildi. Yoksa babam onu neden alsın?"

"Oysa anlamanız için çok fazla ipucu vardı."

"Evet, hatta Mine'ye olan benzerliği bile yeterdi. Ama dediğim gibi, o zamanlar kendimde değildim ve aksine bana Mine'yi hatırlatmasından hoşlanmıyordum. Yıllar geçti. Birbirimize alıştık ve o konu kapanıp gitti."

"Ta ki Meksika'ya kadar." Adamın kendini açıklamak için çabaladığını görmesi Sinan'ın bir an önce sonuca ulaşma isteğini önleyemiyordu.

"Gittiğinde onun için endişelendim, ancak konuyla yine babam ilgilendi. Meksika'dan tek başına geri döndüğündeyse kızgındı. Fakat üzgündü de. Keza o üzüntü onu hasta etti. Artık hastalığı son raddeye geldiğinde annem 'Üzüntüden değil, Tanrı onu cezalandırıyor,' dedi ve bana yaşananları ancak o zaman anlattı. Maalesef bu iki yıl önceydi. Baştan bilseydim, ne gitmesine ne de Meksika'da kalmasına izin verirdim. Benim kızımmış. Yani arkadaşım Sam..."

Adam susunca onu yeniden konuşturmak için Sinan "Başbakanınız olan Sam?" dedi. Joseph bakışlarıyla onay verince de diğer soruya geçti. "Neden size, kızınız olduğunu söylemediler?"

Acıyla gülümseyip tekrar gittiği geçmişin anılarında kaybolan adam bakışlarını pencereye çevirdi. Joseph'in kolları iki yanına düştü. Tüm enerjisi çekilmiş gibiydi.

"Şimdi neden buradayım, hiç tanımadığım sizin Mine'nin adını anmanızla ilk uçağa bindim. Hem de otuz yıl sonra, peki o zaman ne yapardım? Düşünün ki, Sam kızın Mine'ye benzediğini ve saçlarının aynı olduğunu söyleyince, annem Julian'ın saçlarını kestirip siyaha boyattı. Bir daha da onu tekrar ateş saçlarıyla görmedim."

Parker Ailesi'nin Meksika'da bıraktıkları kızı yıllar sonra tekrar

aramaya başlamasının ve Berfin'in saçlarındaki değişikliğin nedenini Sinan böylece netleştirmiş oldu.

"Peki, siz hiç Mina'yı merak edip aramadınız mı?"

"Julian gelene kadar hayır. Hatta her akşam, yarın sabah Mine'den nefret ederek uyanacağım diye uyudum. Uyandım, uyudum, sonra yine, yine ve yine..." Joseph susup başını öne eğdi. Az sonra yeniden kaldırdığında daha da hüzünlüydü. "Kızın ona olan benzerliğine ve çaresizliğime katlanamayacak hâle geldiğimde Mine'yi bulmak istedim. Ama yine geç kalmıştım. Öldüğünü öğrendim. Üstelik intihar etmişti, ama mezarını bulamadım. Eşi cenazeyi kabul etmemiş..."

Joseph'le birlikte bu kez Sinan da sustu ve adamın içine çektiği nefesin onu rahatlatmasını bekledi. Acısı hemen dinecek gibi değildi ve zamanları iyice azalıyordu. Daha fazla beklemeden "Başa geri dönelim," dedi. "Arkadaşınız Sam, bir kızınız olduğunu babanıza söylemiş..."

"O değil, eski eşi Hülya. O yıl Türkiye'deki Kanada Büyükelçisi'nin ataması yapılacaktı. Birlikte olduğu adam, adaylardan birisiymiş, babama büyükelçi olmasını sağlarsan sana torununu veririm demiş. Sonra anlaşmışlar. Hülya, üsten tanıdığı bir komutandan yardım istemiş. O komutanın da destek aldığı varlıklı birisi sayesinde kızı bulmuş ve ayarlamaları yapmışlar."

"O birisi, dedem." diye mırıldanan Sinan nihayet onları bir araya getiren aracıyı bulmuştu. Komutan da hayranı olduğu Muhammet Sarı'ydı. Ve günlerdir aradığı cevap da, Hülya'ydı.

Joseph kaldığı yerden anlatmayı sürdürdü. Söylediği her kelimedeki acı duyulabiliyor, pişmanlığı ise somut bir varlık gibi görülebiliyordu. Zaten acıdan başka konuşulacak bir şey de yoktu. Bazılarının arzu ve hırsı diğerlerinin çaresizliğinin nedeni olmuştu.

Sinan da dehşetle adamı dinlerken soru sormadı, sadece dinledi ve her duyduğunu, zaten bildikleriyle eşleştirip sonuca ulaşmaya çalıştı.

Kendini daha fazla dizginleyemediği noktada Sinan, "Berfin'in kızınız olduğunu bilmiyordunuz, peki ya babanız onu neden Meksika'da bıraktı?" diye sordu.

"Babam onu evlat edinmeden önce DNA testi istemiş. Kâğıt hâlâ duruyor, yüzde doksan dokuz eşleşme yazıyor. Ancak bilirsiniz, Meksika suç dünyasının başkenti, kızı hücreden çıkartmadan önce akrabalığın teyidi için orada da test yapmışlar. Yüzde doksan dokuzdan geriye kalan son ihtimal doğru çıkmış. Julian benim kızım değilmiş ve babam maalesef onu orada bırakmış."

Sinan yanlış bir şey yapmaktan çekinircesine "Berfin'in doğum tarihi sizin Mina ile birlikte olduğunuz döneme denk geliyor," dedi ama söylemek istediklerini tamamlamadı. Bu cümlenin devamını getirmek onun vazifesi değildi.

"Belki de bu, babamın başka bir oyunudur ve Julian aslında benim kızımdır." Joseph geçmeyen derin üzüntüsüyle uzaklara daldı. "Bilemiyorum, belki Mine erken doğum yapmıştır, ya da doğum tarihi yanlıştır, çünkü hastane kaydı yok. Ama Julian ona öyle çok benziyordu ki, benim değilse bile kesinlikle Mine'nin kızı, fakat o ara ne oldu, nasıl oldu... Kimseye teyit ettiremedim. Bir tek Hülya'nın söyledikleri var, fakat ona güvenmek hiç kolay değil. Bu yüzden Julian'ı bulmak ve benim kızım mı değil mi net şekilde öğrenmek ve eğer Mine, kızını ondan aldığım için intihar ettiyse... Öyle işte... Bilmek istiyorum."

Anlatacakları bittiğinde Joseph de tükenmişti. Sinan adama iyi gelecek bir şeyler söylemek için çırpınan tarafını bastırmakla uğraşırken öte yandan merak da yakasını bırakmıyordu.

Biyografisini okuduğu Albert Parker'ın, ona yapılanı karşılıksız bırakmayacak bir adam olduğunu hemen söyleyebilirdi. Ama Berfin daha bir çocuktu ve bir cezayı hak eden o değildi. Arada hâlâ söylenmemiş sırların olma ihtimali bu aşamada Sinan'a fazlasıyla olası geliyordu.

Kendini durduramayınca "Berfin'in aslında kaçırıldığını neden bildirmediniz?" diye sordu.

"Babam, siyasetçi olarak hata yaptı ve polise haber vermedi. Sonra da hatasını gizlemeye çalışmak için Julian'ın kaçırıldığını yüksek sesle kimseye söylemedi."

"Berfin'i Meksika'da kurtaran avukatı kim tuttu?"

"Babam Hülya'yı aramış ve onu nasıl gönderdiysen şimdi de al, demiş. Tabii onu oradan çıkartması zor olmuş. Hem uzun sürmüş hem de çok para harcamış."

Hülya'nın cezası da demek ki buymuş.

Adamın son cevabıyla birlikte Sinan'ın buradaki işi de bitmiş oldu. Joseph'in toparlanması için yalnız kalması, kendinin de koşturması gerekiyordu.

Telefonunun mesaj bölümünü açtı. "Kanada Büyükelçisi'nin eşi Hülya ile bir saat içerisinde görüşmek istiyorum," diye yazdı. O esnada fark etmeden yaptığı hareketi gördü ve üzüntüsüne rağmen kendini neden iyi hissettiğini anladı.

Başparmağının ucuyla dokunduğu pembe leke ona gülümseyerek bakıyordu.

Joseph'in yaşadığı sonu ne kendine ne de Elif'e yaşatacaktı.

Parmağı lekenin üzerinde kalacak şekilde telefonu avucunda tutarak yürümeye başladı.

Ancak son anda aklına gelen başka bir soruyla vazgeçti ve durup "Neden onca zaman boyunca görüşme isteğime karşılık vermediniz?" diye sordu.

"Buradaki işlerin bu denli karışmış olduğundan haberim yoktu. Üstelik ne anlatacaktım, sizler için terk ettiği kadının bir de kızını elinden almış rezil birisiydim. Onun peşinden gitmediğim ve kendime acımakla uğraşıp etrafımda dönen dolapları fark etmediğim için bence de öyleydim. Hem üzgündüm hem de utanıyordum. Ama siz Mine'yi bulduk diye haber verince... Umut..."

* * * * *

"Kendi hayatınızı kendi bildiğiniz gibi yaşayın..." Ne güzel bir sözdü. Ama anlaşılan Hülya bunu daha önce hiç duymamıştı. O başkalarının hayatından çalarak yaşamayı seçmişti.

Sinan arabasından inip önünde dikildiği üç katlı eve bakarken kadının başardığını düşünmeden edemedi. Osmaniye'den Adana'ya, oradan da çıkabileceği en tepeye ulaşmıştı.

On beş yıldır büyükelçi ile evliydi, kendisi de bir hastanenin başhekimiydi. Çocuğu yoktu.

Hakkında acil ve hemen yaptırdığı araştırmada dikkat çeken bir unsur bulamamıştı. Sam'le evli kaldıkları beş yılın son aylarında Amerika'da yaşamışlar. Ne var ki eski kocasının başbakan olduğunu öğrenmek onu muhakkak üzmüştür.

Görüşme talebini reddetmesine Sinan şaşırmamıştı. Hastaneye de gitmeyeceğini öğrendiği Hülya'nın kapısının önünde dikilmesinin ise tabii ki bir amacı vardı.

Huzursuz etmek, ürkütmek... Hangisi olursa Sinan'ın kabulüydü.

Vaktin dolduğuna, pencerenin ardında gördüğü hareketlilikle karar verdi. Her ihtimale karşı yalnız değildi. Bir gölge gibi onu takip eden adamlara uzakta durmalarını ama gözlerini evden ayırmamalarını tembihlemişti. Çünkü Sinan kellesini ortaya koyardı ki Hülya Berfin'i Meksika'da sadece kurtarmamıştı; kaçak yolla Türkiye'ye de getirmişti.

Devamından ise emin değildi. Hülya gibi kendinden başkasını düşünmeyen birisi, sahip olduklarını riske atmaktansa riski ortadan kaldırırdı.

Sinan'ın tedbiri elden bırakmamasının nedeni, istenilen sonucun beklenmedik şeylerde gizli olduğunu bilecek kadar çok şey yaşamış olmasıydı.

Eve varmasına son bir metre kalmıştı ki kapı açıldı. Evin çalışanı olan kadının, geleni geri göndermek için uyarıldığı bakışlarındaki panikten belliydi.

Kadın "Kime bakmıştınız?" diye sorarken kendini bile ikna edemezdi.

"Hülya Hanım ile görüşmek istiyorum, evde olduğu bilgisini aldım. Ben Sinan Öztürk."

"Kendisi rahatsız, ziyaretçi kabul etmiyor." Kadın cebinden çıkardığı kartı uzattı. "Sekreterinden uygun bir gün için randevu alabilirsiniz."

Sinan bakışlarını karta, sonra da kadının tam gözlerinin içine dikti. Hiç istifini bozmadan bir adım öne çıktı. Duruşu tehditkâr değil ancak kararlıydı.

"Büyükelçi beyefendiyi zora sokmamak için burada ve tek başımayım. Yoksa kendisini merkeze aldırmam gerekeceğini Hülya Hanım'a iletin ve o kartı tekrar cebinize koyun."

Kadının gözleri sola doğru kaydı. Baktığı yerde kimin olduğunu anlamak zor değildi. Bekledi. Kadın da Sinan da kıpırdamadı.

Çok geçmeden önce gölgesi, sonra kendi görünen Hülya yardımcısına "Sen içeri girebilirsin." dedi ve yanlarından ayrılana kadar suskun kaldı. Sinan'a döndüğünde ne hissettiğini anlamak zordu. Birçok şeyi aynı anda düşünüp telaşlanıyor olabilirdi. "Saygısızlık etmek istemem. Ancak kapıma gelip beni tehdit edecek bir üslupla konuşmanız hoş değil."

"Öyle olmadığınız hâlde rahatsızlığınızı bahane edip benimle görüşmeyi reddetmeniz için de aynı şeyi söyleyebilirim."

"Sizinle görüşecek bir şeyim yok."

"O zaman saklanmanızı gerektirecek bir şey de olmamalı."

Kadın öne çıkınca Sinan da evden uzaklaşmaya çalışan Hülya'ya istediğini verip geriledi.

Kollarını göğsünde kilitleyip mücadele etmeye çalışan Hülya, "Lütfen hadlerimizi aşmayalım," dedi. "Her ne soracaksanız cevabını bilmediğime eminim."

Kadının aksine Sinan karşısındakini rahatsız edecek kadar rahattı. "Berfin nerede?"

"Bunu nasıl bilebilirim!"

"Onu Meksika'dan buraya getirmeyi nasıl başardınız?"

"Yapmadığım bir şeye cevap veremem."

"Peki, onun kefalet ücretini ödeyip neden avukat tuttunuz?"

"Kızın başına gelenlerden dolayı kendimi sorumlu hissettim. Tamamen vicdanımı rahatlatmak içindi. Yoksa onu hiç görmedim ve size bundan başka söyleyebileceğim bir şey yok."

Sinan az kaldı, ensendeyim demek ve onu, Berfin'e göndereceği mesaja aracı olarak kullanmak için buradaydı. Yoksa şimdiye kadar sorduklarının kıymeti yoktu.

"Öyle olsun," diyen Sinan gitmek üzere olduğunu gösterircesine etrafına bakınıp geri dönmeye yeltendi. Fakat tabii ki gitmedi. "Jo-

seph burada, Mina'nın mezarını ziyaret edecek. Nedenini anlamadım ama Elif ve annesi de orada olacak."

Hülya'yı yakalamıştı. Kaşları ortada birleşen kadının yüzü donuktu ancak göz bebekleri yuvalarında dönüp duruyordu.

"Mina'nın mezarı burada mı, İzmir'de değil mi?"

Ve bingo! Asıl soru bu değildi. Elif kim, diye sorması gerekirdi.

Sinan beklediği sonucu almıştı, ama sonuçtan memnun kalmamıştı. Elif bir süredir Berfin'in peşindeydi. O kim diye sormaması, Hülya'nın Elif'in kim olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Bunu bilebilmesinin tek yolu da, sadece Berfin'den geçiyordu.

Umduğundan çok daha fazla yol kateden Sinan için küçük bir mola vermenin zamanın gelmişti. İki gündür yanına gidemediği Elif'e kendini hatırlatması gerekiyordu. Bu yüzden sekreterini arayıp onun adına alışveriş yapmasını istedi. Sonrasını o halledecekti.

* * * * *

Hülya'nın bencilliğiyle başlayan olaylar, otuz yıl boyunca devam etmiş ve yalanı, kendisininki de dâhil değdiği tüm hayatları değiştirmişti. Mina'nın ondan vazgeçmesini sağlayana kadar Joseph'i Amerika'da tutabilmek için oynadığı oyun çok cesurcaydı.

Joseph yaşananları anlatırken Sinan, azminden dolayı neredeyse kadını takdir edecekti.

Hülya'nın Mina için kullandığı kelimeler; cahil, açgözlü, zengin koca avcısı ve fettan olunca Albert Parker'ı kandırması kolay olmuştu.

İkisinin birleşip yaptıkları plan acımasızdı belki fakat başarmışlardı. İfade verecek kişileri bulmuş, Joseph'in avukatlarını iş birliğine zorlamış ve disiplin kurulu üyelerine aldıkları hediyelerle tüm cepheleri ele geçirmişlerdi. Tabii Süleyman Güven hariç.

Joseph'in aleyhinde tanıklık etmemiş, fakat gerçeği de söylememiş. Belki de söyleyememişti.

Sinan zorlarsa adama hak verecek bahaneler bulabilirdi. Ama eğer Süleyman tayinini isteyip Ankara'ya kaçmadan önce, Mina'yı uyarıp arkasından oynanan oyunu kadına anlatsaydı şimdi her şey çok başka yaşanırdı.

Geçen zamanla birlikte Süleyman da yaptığından, daha doğru tabirle yapmadığından dolayı pişmanlık hissetmiş olmalıydı ki, bir noktadan sonra bu hikâyeye yeniden dâhil olmuştu.

"Berfin'i bulup yıllar önce yalnız bıraktığı Mina'ya borcunu ödemek istemiştir." Süleyman'la ilgili Sinan'ın ilk düşündüğü buydu. Ta ki istediği fotoğraflar eline ulaşana kadar.

Mine Güven'in yüzüyle ondan yirmi yaş genç olan Mina Üstündağ'ın yüzüne ait fotoğrafları yan yana koyduğunda Sinan aslında tek bir kadına bakıyordu.

Sonucu önceden öngörebildiyse de tabii ki şaşırmıştı ama mutlu da olmuştu. Mina'nın yarım kalan birçok hikâyesi vardı ve hepsi hâlâ mutlu sonla tamamlanabilirdi.

Sağ avucuyla yüzünü sıvazladı.

Mina Üstündağ, intihar edip kimsesizler mezarlığına defnedildiği bilgisi dışında kayıtlarda bir de otopsi raporu vardı. Oysa ölüm tarihi olan 22 Şubat 2002'de Mine Güven olarak yeniden doğmuştu. Bunu sağlayan da Süleyman'dan başkası değildi.

Her şeyini kaybeden Mina'yı Mine yapan Süleyman, kızı Elif'le birlikte yaşadığı eve getirdiği kadına başka bir aile vermişti. O ailedeki tek eksik de Berfin'di. Süleyman muhakkak bunun için de uğraşmıştır. Ama adamın ani ölümüyle Elif, babasının yarım kalan işini tamamlamak için ona uygun olmadığı hâlde istihbaratçı olmayı kabul etmişti.

Kayıtlara göre, Süleyman'ın 1990'da evlendiği Mine'nin, yoktan var olmuş gibi 2002 yılı öncesine ait geçmişi bomboştu. Bu da Sinan'ın tezinin doğruluğunun altını çiziyordu.

Aynı şehirde olmalarına rağmen, Elif'le anne dediği Mine'nin birbirlerine yakın ancak ayrı evlerde yaşaması, yeterince görüşmemeleri, kadının hastaneye gelip kızı ziyaret etmemesi hatta sonrasında bile yanına uğramaması bu tezin sağlaması gibiydi. Elif'in biyolojik annesi olsaydı gidişat kesinlikle farklı işlerdi.

Sonucu değiştirmeyecek de olsa Elif'in biyolojik annesini, Sinan genç kadını daha iyi tanıyabilmek için bulacaktı. Fakat bu, şimdinin konularının dışındaydı.

Berfin'in Julian olmadan önce nasıl göründüğünü Elif'in biliyor olması da bu tezin başka bir sağlamasıydı. Mina yanında kızının fotoğraflarını getirmiş ya da onlara uzun uzun kızını anlatmış olmalıydı. Ve tabii Mesut'un Berfin'den haberinin oluşunu da aynı bu yolla açıklayabilirdi.

Şüpheye yer bırakmaksızın tüm senaryoyu kafasında oluşturan Sinan'ın bir sonraki adımına geçmesini engelleyen garip bir huzursuzluğu vardı. Sanki önemli bir noktayı kaçırıyor gibiydi.

İstihbarat şubede Doğuş'un gelmesini beklerken huzursuzluğuyla ilgili bir şeyler bulmayı umuyordu. Ancak çalan telefonun ekranında Elif'in adını gördüğünde her şeyi öteledi.

Yalnız olduğu odada tebessüm ederek "Beni çok mu özledin?" dedi.

"Öyle olmalıyım ki, ben aradım."

"Sitem tınısını duyunca hemen tanırım. Kapat, ben arayacağım."

Elif'in kıkırdadığını işitince bu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı bir şeyi yaptı ve Sinan'ın kalbinin ısınmasına sebep oldu.

"Artık çok geç. Hem bu muhabbet, önce sen kapat dememle devam eder ve asla bitmez."

"Korkarım seni anlamıyorum, gerçi anlamam da gerekiyor mu emin olamıyorum. Neden böyle saçma bir muhabbet yapalım ki?"

Elif'in onu yargılarcasına çıkardığı nida seslerini duyduğunda, Sinan gardını alırcasına omuzlarını havaya dikti.

"Sevgili olma konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?" Genç kadın bu defa derin bir nefes bıraktı. "Hiç ergen olmadın mı?"

"Askerî okula başladığımda on dört yaşındaydım."

"Yani otuz yıl kadar geç kaldın, ama sorun değil, ben sana öğretirim."

"Sürenin otuz yıl olmadığı konusunda ısrarcı olmayacağım, seni dinliyorum."

"İlk ders," diyen Elif, ciddiyetle devam etti. "En az beşer kere karşılıklı olarak aramak gerek."

"Bu on eder!"

"O kadar da değil, her yaptığından önce mesaj atarsın. Şimdi çıktım, arabadayım, işteyim, yemeğe gidiyorum, yedim diye haber

verir, arada da fotoğraf çekip gönderirsin."

"Kesinlikle abartıyorsun."

"Özellikle ilk haftalarda sevgili olmak tam mesai gerektirir."

"Umarım liste burada son buluyordur. Çünkü arada çalışmam da gerekecek."

"Tabii ki bitmedi, sabahki konuşmada üzerimde ne olduğunu sormalısın."

"Öyle fantezilerim yok. Yine de sevgili olmak sapık olmayı da gerektiriyorsa benim daha iyi fikirlerim var."

"Hayır, gece sorarsan iş oraya kayar ve bunu da arada yapmalısın. Sabah gün içerisinde nasıl dolaştığımı bilmek için sorarsın. Ayrıca kısa veya dekolteli ise de itiraz etmen gerekir."

"İyi de sen bir kot ve üzerine bulduğun ilk şeyi giyiyorsun."

"Eğer canına susamadıysan, asla sevgilini eleştirmemeli ve bu tonla konuşmamalısın!" diyen Elif'in kaşlarını çattığını hayal edebilen Sinan, "Sanırım bu da en önemli kuraldı." dedi.

"En önemlisi, sevgilin aradığında onu özlediğini ve yanına gidip gitmeyeceğini bildirirsin."

Böylece genç kadının arama sebebi belli olmuştu. Sinan saate baktı. Dörttü ve hâlâ yapmak zorunda olduğu bir işi vardı. Sonrasında tabii ki Elif'in yanına gidecekti.

"Seni özledim ve işimi bitirir bitirmez yanında olmak için sabırsızlanıyorum. Bu arada, mumları gelince ben yakarım."

Sinan durup bir şey söylemek için çabalayan Elif'in çıkarttığı sesleri dinledi. Her ne söyleyecekse dile getirememiş ve genç kadın susmuştu.

"Seni seviyorum." demek her zaman kolay olmuyordu. Özellikle gerçekten hissediyorsan artan sorumluluğuyla dile ağır geliyordu. Yine de zor olan söylemek değil, duyamamaktı.

* * * * *

Küçük evinin küçük bahçesine çıkan Elif başını kaldırdı, gözlerini kapattı ve içindeki tüm boşlukları dolduracak kadar büyük, derin bir nefes aldı. Onu içinde tuttu. Yaşamı hissetti. Geleceği düşledi ve gülümsedi.

Sevgisizlik, bir insanın hayatındaki en büyük travmaydı. Kendini yetersiz görme, kendine inanç eksikliği ve kendini değersizleştirmenin alt başlığı, sevilmeye layık olmama hissiydi. Dilenebileceğin, zorla alabileceğin ya da onsuz kalmayı kabul edebileceğin bir şey değildi.

Elif'in kalbi, göğüs kafesini gıdıklayan bir hızla atarken yaşıyor ve seviyordu. Daha da önemlisi nefes alıyor ve aldığı her nefesi, yaşadığı her anı hissediyordu.

Yürümeye başladı. Parmaklarının arasındaki kahve bardağını avuçlarıyla sarıp sıcaklığının derisine işlemesine izin verdi. Canı acımıştı ama sorun etmedi. Çünkü hissediyordu.

Sinan'la yaşadığı da buydu. Canı acıyacaktı. Ama hayat da zaten buydu. Hissedersen vardın. Kimi zaman acıyı, bazen de sevgiyi... Hayat daima acı ve tatlının karışımından ibaret olurdu.

Bahçe kapısının sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Elif, ona doğru gelen kadını gördü.

Daha o bir şey söylemeden, salınarak yürüyen kadın "Merhaba Elif Hanım," dedi. Kadın ölçülü gülüşünü bozmadan yanına ulaştığı Elif'e elindeki karton çantayı uzattı. "Sinan Bey size teslim etmemi istedi."

Elif kadına, çantaya ve az ötelerinde duran adamların arasında gezdirdiği bakışlarını son bir kararla çantada bıraktı. "Anlamadım, bana mı, neden?"

"Konfor anlayışınız onunkisiyle uyuşmuyormuş."

Sinan'ın sevgili olma konusunda öğrenmesi gereken daha çok şey vardı ama Elif şimdilik kendi sorununa geri dönüp "Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

"Ben Sinan Bey'in şahsi asistanı Derya, kendisi izinde ve ben de Ankara'da olduğum için sizinle daha önce tanışma fırsatımız olmadı. Umarım bundan sonra sık sık görüşürüz."

Sinan'ın şahsi asistanının olmasına, üstelik onun kadın olmasına şaşırabilirdi. Ancak Derya'nın "ben gerçek bir kadınım" diye haykıran hâli Elif'i öyle rahatsız etmişti ki, şaşırmak aklına dahi gelmedi. Kıskançlıksa ilk sıradaki yerine hemen oturmuştu.

"Teslim almam gereken şeyler ne?"

Çantayı tekrar uzatan Derya "Siz bunu alın," deyip ardına baktı. "Gerisini biz hallederiz."

Elif de öyle yaptı. Aldığı çantanın içindeki yine siyah ve kurdeleli olan kutudan siyah bir hırka çıkınca şaşırmak için kendine izin verdi. Üstelik aynısından bir tane daha vardı.

Biri S diğeri L bedendi. Birinde "Elif'in sevgilisinindir." diğerinde "Sinan'ın sevgilisinindir." yazıyordu.

Kutunun içine iliştirilmiş küçük not zarfını alıp açtı. Yavaşça değil bir anda mutluluğun aynası gibi gülüşü yüzünü aydınlattı ve kalbinin sıcaklığını iliklerine kadar hissetti. Kıskanmadığını söyleyen bir adam için Sinan fazla ileri gitmişti.

"Evinde bunlardan başka hırkaya ihtiyacın yok."

Gülüşündeki aydınlık tüm yüzüne yayılan Elif, hırkaları ait oldukları yere koymak için hareketlendiğinde gördüğü manzarayla şoka uğramış gibi önce kalakaldı. Sonra da bahçedeki eşyalarını dışarı çıkaran adamları durdurmak için öne atıldı.

"Hey ne yapıyorsunuz?"

"Elif Hanım, lütfen müsaade edin," diyen Derya bir kere daha önünde dikildi. "Sinan Bey, itiraz ederseniz size şöyle söylememi de istedi: 'Her zaman daha iyisini hak ediyoruz.'"

Kamyondan indirilen yaslanılabilen sırtlığı olan bahçe takımını gördüğünde Elif, adamın ne demek istediğini anladı. Yer minderinde uzun saatler geçirmek herkes için zordu.

Kabul edercesine geri çekildi. Hırkaları kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı ve hummalı çalışmaları izlemeye başladı. Eğer Sinan yanında olsaydı ona sarılır ve belki de öperdi. Az önce konuşmuşlar ama ona bir şey söylememişti. Onu tekrar aramalı mıydı? Yoksa kızmalı ve...

"En sevdiğiniz çiçek nedir?"

Elif "Ne?" diye tepki verse de Derya'nın ne sorduğunu hatta muhatabının kendisi olduğunu fark etmişti. Kadın sorusunu bir kez daha tekrarlayacaktı ki onu durdurdu. "Papatya."

"Papatyaların size ulaşmasını sağlayacağım."

Başını sallayan Elif, sarılmaya devam ettiği hırkalarla birlikte bahçesinin son hâlini görmek için hareketlendi. Köhne evine fazlasıyla aykırı duran görüntüye karşılık keyifle tebessüm etti. Burası onlarındı. Sadece ikisinin.

Yüksek ayaklı sehpanın üzerindeki mumları görünce "*Lütfen bu rüyadan uyanmama izin verme!*" diye mırıldandı. Cam fanusun içindeki mumlar hem gösterişli hem de bir ömür yansa bitmeyeceklermiş gibi büyük ve ihtişamlılardı. Sinan, mumların bitmesine izin vermeyeceğini söylüyorsa Elif de onu beklemekten vazgeçmeyecekti.

Sinan kendine ait olan şeylere özenle bakıyor, ayrıntılara dikkat ediyor ve hak ettikleri önemi veriyordu. Elif ona ait olduğu için şanslıydı.

Bu defa belki biraz mutluluktan ama en çok da korkudan göz pınarlarını aşıp gelen tek bir damla yaşı akıttı. İnsanın sahip olduklarının değeri artınca korkusu da o kadar büyüyordu.

* * * * *

Az önce spesifik ve özel yöntemlerle suç işlemeye meyilli ve tehlikeli olduğunu belirterek, Berfin Üstündağ adına yakalama emri çıkartarak işi resmîleştirmişti.

Bir avcı her zaman avının peşinden gitmezdi. Bazen de onu kendine çekmenin bir yolunu bulur ve tuzağını kurup avının ona gelmesini beklerdi.

Sinan, peşinden giderek yakalayamayacağını anladığından beri Berfin'i kendine çekmenin yolunu bulmak için uğraşıyordu. Nihayet başarmıştı.

"Doğuş, harika bir iş çıkardın, bunu senden başkası halledemezdi."

"DNA, Ankara'dan sahibinden önce geldi, efendim."

Sinan takdir ve keyifle gülerken arkasına yaslandı. "Peki, şimdi ne öneriyorsun?" diye sorarken de kendisininkinden farklı bir fikir duymaya istekliydi.

"Önerim yok efendim ama bir sorum var. Yapacağınız bu görüşmenin, işleri hızlandırmak yerine karıştırmayacağından emin misiniz?"

"Hülya'nın karşısına tekrar çıkabilmem için emin olmam gerekiyor, tek amacım bu."

Şoför koltuğunda duran Doğuş, trafik yavaşlayınca yanında oturan patronuna döndü.

"Elimizde dayının o olduğuna dair zaten DNA gibi güçlü bir kanıt var."

Sinan avının ona gelmesi için her şeyi yapmış bir avcı gibi gözlerini kıstı. "Dediğin gibi, elimizdeki kanıt onun dayı olduğunu ispatlıyor, Berfin'e yardım edenin o olduğunu değil. Eğer yardım eden dayı değilse Hülya'dır. O yüzden dayı ile görüşmek için acele ediyorum ki hemen diğer seçeneğe yoğunlaşabilelim."

"Berfin'in katil olduğuna neden ikna olamıyorsunuz da ille de bir yardımcı arıyorsunuz?"

Sinan ilk anda cevap vermeden adamın haklılığı hesaplamaya koyuldu. Doğuş da açılan trafikte arabayı hızla sürmeye başlayınca önüne döndü ve ağır bir sessizlik oluştu.

Kararını veren Sinan, "Hamdi ve Muhammet Komutan niçin öldürüldü?" diye sordu ama cevabı kendi verdi. "Birisi Berfin'in Kanada'ya gidişi hakkında bilgi verecek, diğeri Sultan olarak oynadığı oyunu açığa çıkaracak kişiydi. Sonra başka bir şey oldu, madem kimliği açığa çıkmasın diye adam öldürdü, o zaman katil benim dercesine, Hamdi'nin kulağına not bırakmasının mantığı ne? Hem o mesajlarla anlatmaya çalıştığı şeylerin bir anlamı olmak zorunda. Keza zaten Berfin'in yakalanmak gibi bir derdi yok, her şeyi aleni yapıyor. Oysa onları öldüren kişinin kaybedecek çok şeyi olmak zorunda."

Patronunun söylediklerini tartan Doğuş "Kaybedecek şeyi olanlardan birisi dayı, diğeri de Hülya." dedi.

"Ulaşılması kolay ve elimizde onu sıkıştıracak kanıt olduğu için de önce dayıya gidiyoruz."

"Elif Hanım..."

Genç kadının adını duymasıyla gülümseyecek gibi olan Sinan'a kaygıları izin vermedi.

"O artık sırasını savdı."

Ses tonu kadar beden dili de sertleşen Sinan, istemese de böyle bir ihtimalin varlığını düşünmek zorundaydı. Neyse ki telefonun çalmasıyla aynı düşünceyi geldiği hızla geri gönderdi.

Laboratuvar şefinin onu aramasını gerektirecek bir durum yoktu. Dikkati dağılsın istemediği için açıp açmamakta kararsız kaldıysa da Sinan son anda aramayı cevaplandırdı.

Adamın da en az onun kadar acelesi varmış gibi "Efendim, restorandaki kan örnekleriyle ilgili ilginç bir şey daha keşfettim." diyerek hızla anlatmaya başladı.

Bu öyle bir detaydı ki Sinan'ın duyu organları devre dışı kalmış tüm dünya dümdüz olmuştu.

Acıydı ama gerçekti ve Sinan'ın bugüne kadar sorduğu soruların hepsinin cevabıydı.

Yenilgiyi kabul eden bir savaşçı gibi koltuğa çöktü ve "Kahretsin." diye inledi.

Bu hikâyedeki herkes, verdiği kararların sonucunu yaşarken onların bedelini ödemek Elif'e düşmüştü. Hem de fikri sorulmadan ve seçme şansı olmadan.

Geldiklerini belli eder gibi Doğuş arabayı yavaşlatıp ardından da motoru susturunca nefes alıp omuzlarını kaldıran Sinan, hayatındaki en zor görüşmelerden birini yapmaya gidiyordu.

Geldiği evde onun kim olduğunu herkes biliyordu, o yüzden Sinan'ı durduran olmadı. Hatta daha o çalmadan kapının açılmasına şaşırmadı. Fakat onu karşılayan adamın yüzündeki ifadenin kaybetmekten ziyade kayıp veren birinin acısıyla perdelendiğini görünce duraklar gibi oldu.

Az önce aldığı habere ve yaşadığı sarsıntıya rağmen Sinan dik, emin ve güçlü adımlarla ilerleyip karşısında durduğunda Haşmet ona "Sabahı bekleyemeyeceğini biliyordum," dedi.

"Baştan söyleyeyim, konuşmamız boyunca ne dostum ne de bakanımsın."

"Ya sonrasında?"

Adamın yüzüne bakmaktansa kafasını sağ omuzuna doğru çevi-

rip gözlerini uzağa diken Sinan, bir süre bekledi. Sonra yeniden ama daha kararlı şekilde Haşmet'e döndü.

"Hadi başlayalım ve sonrasında ne olacağını görelim."

* * * * *

Sinan ve Haşmet karşılıklı koltuklarda oturmuşlardı ve ikisi de rahat değildi. Huzursuz ve endişeli olmak için çok geçerli sebepleri vardı.

Konuya kendisinin girmesi gerektiğini bilen Sinan, elinde tuttuğu zarfı aralarındaki sehpanın üzerine bırakıp geri çekildi. "Anne tarafından Berfin'le akraba olduğunun teyidi."

"Bunu nasıl başardın?"

"Sana ulaşmam aslında zordu hatta imkânsız bile olabilirdi. Fakat Hamdi ölmüş olsa bile bana yardım etmeye devam ediyor. Ölmeden saatler önce senin evine geldiğini keşfetmem sonun başlangıcıydı diyebilirim. Devamında Berfin'in senin evine dinleme cihazı yerleştirmesinin sebebini düşünürken isimsiz, kayıp bir dayı olduğunu öğrendim. Sadece bir şüpheydi. Elimizde Berfin'in kan örneği vardı zaten, Ankara'daki evinden son kullandığın saç fırçasını aldırttım ve şüphemde haklı çıktım." Haşmet biraz takdir biraz da öfkeyle karışık homurdandı. Sinan ise asıl kısma geldiğini belli eder gibi cümlesinin sonunda kısa bir duraksama yaşadı. "Anlatmaya en baştan başla, lütfen."

Haşmet hazırdı ve belki de bu an geldiği için aslında rahatlamıştı.

"Elif'i sana ben gönderdim. Çünkü Berfin'i herkesten önce bulmak istiyordum," diye anlatmaya başlayan Haşmet anlattıkça Sinan tüm sorularından kurtuldu. Ancak aldığı her cevaptan sonra hissettiği diğer tüm duyguları kenara iten, Elif adına duyduğu kaygının büyüklüğü oldu.

* * * * *

Park eden arabanın sesini duyduğunda Elif'in de kalbi durmuştu. Ardından bahçe kapısının gıcırtısı yankılandığında ise her şey yeniden başlamıştı. Kalbi artık daha güçlü ve istekli atıyordu.

Yüzünde duygularının yansıması olan gülüşle geleni karşılamak için dışarı çıktı.

Kapıyı açtığında Sinan'ın çok şey bilen ve gören gözleriyle karşılaştı. Yorgundu, yine de bakışları buluştuğu anda adam onunla birlikte gülümsedi ve Elif'in aksine yürümeye devam etti.

Tek kolunu yanına ulaştığı kadının beline sarıp kendine çekti ve göğsüne yasladı. Sıcaklığını paylaştı. Kokusunu içine çekti ve boynuna gömülmüş Elif'in başının üzerini öptü.

Dünyayla birlikte onlar da durmadan önce Elif de iki kolunu Sinan'ın beline sardı. Onu, gücünü ve varlığını iliklerine kadar yaşayıp her anını hissetti.

"Her defasında beni böyle karşılayacaksın, ben sürekli gider gelirim."

"Her defasında geleceksen ben de beklerim."

Genç kadını bırakmadı ama aralarındaki mesafeyi açan Sinan papatya demetini Elif'e uzattı.

"O zaman seni etkilemeye devam etmeliyim."

"Sen sürprizlerle dolu bir adamsın Sinan Öztürk."

"Şüphen mi vardı?" Sinan yüzünü onunkine doğru eğdi, dudaklarıyla dudaklarına hafifçe dokunurken belli belirsiz dişlerini hissettirdi. "Ama haberin olsun, daha başlamadım bile."

Elif, hâlinden memnun bir kadın gibi iç geçirdi ve çiçekleri aldı. Sonra da elini tutup çekiştirircesine onu peşinden sürükleyen genç kadının ardı sıra ilerleyen Sinan, keyifle başını salladı.

Elif'i görene kadar normal davranmanın onun için zor olacağını düşünmüştü. Çünkü öğrendikleri kendine saklayamayacağı kadar ağırdı. Elif'e kızabilir, ona daha çok sarılabilir, bağırabilir ya da şefkatle kulağına umut fısıldayabilirdi.

Elif'i görüp gözlerine baktığı an, karanlık düşünceleri, genç kadının gülüşünün aydınlığıyla görünmez olmuştu. Bu gece onların gecesiydi. Yarın ise bambaşka bir gün olacaktı.

* * * * *

Söz verdiği gibi mumları yakan Sinan, bedenini koltuğa bıraktı. Midesi bir şeyler yemek için sabırsızdı ve Elif'in iyi bir aşçı olmadığını ikisi de bildiği için pizza siparişi vermişlerdi.

Elinde papatyalar ve hırkalarla bahçeye adım atan Elif "Başlamadın mı hâlâ?" dedi.

"Seni..." Sinan aniden sustu ve genç kadının taşıdıklarına baktı. "O vazo mu?"

"Hayır, çok amaçlı bir sürahi."

"Sanıyorum, amaçlarından birisinin vazo olduğundan sürahinin haberi yok."

"Bence güzel oldu ama yine de eksik listeme yeni bir sürahi ve vazo için not düştüm."

"Listeye ben de eklemeler yapabilir miyim?"

"Bu meseleyi Derya ile konuşmalısın."

Sorun yok duruşunu alan kadını izlerken Sinan, "Sesinde duyduğum şeyin ne olduğunu anlamadım, kızgın mısın?" diye sordu ama karşılık alamadı. "Başım dertte mi, neden cevap vermiyorsun?"

"Belki doğru soruyu sormanı bekliyorumdur."

Sinan öne doğru çıktı. Tutup kendine çektiği Elif'in fermuarını kapatırken tüm sevecenliğini kullandı. Yeterli olmadığını görünce genç kadının dudaklarına ıslak ve tatlı bir öpücük bıraktı, fakat bir kere daha istediği tepkiyi alamadı. "Sensiz alışveriş yaptığım için mi bu tavrın?"

"Derya gibi hoş bir kadının zevkine güvendiğin için seni kim suçlayabilir!"

"Sevgilisiyle kullanacağı eşyaları başka kadına seçtiren bir adam olmakla mı suçlanıyorum?"

Elif'in sağ kaşı aniden havalandı. "Sen böyle söyleyince kulağa çok itici geliyor."

"Sadece o kadar mı?"

"Bizden sevgili diye bahsetmen hoşuma gidiyor."

"Cümlelerini yarım bırakma huyundan vazgeç!"

Elif öne eğildi. Sinan'dan ufak, baş döndürücü bir öpücük çaldı ama dudaklarını geri çekmedi.

"Cümlem tam olması gerektiği yerde bitti. Derya'nın güzel ve senin şahsi asistanın olduğu gerçeği var. O yüzden özür dilemek gibi bir niyetim yok."

"Etrafta kadın bulunması iyidir, sonra insanların aklına olmayacak şeyler geliyor."

Elif bir an durdu. Sonra çok eski bir zamana aitmiş gibi o anıyı hatırladı. Dudakları yavaşça yanlara kaydı ve en nihayetinde koca-

man bir gülüşle adamın gözlerinin içine baktı. Aşk, aklın ve kalbin arasındaki en derin çaresizlikti. Çünkü aşk; isimsiz, izinsiz, hesapsız bir kabulleniş ama içinden geldiği gibi sevmekti.

Sinan gülüşünü seyrettiği kadının saçlarına dokunurken "Yılmaz Güney'i bilir misin?" diye sordu ama Elif'in cevabını beklemedi. "'Hadi takas edelim bir şeylerimizi. Mesela gülüşünden ver, ömrümden al.' demiş sevdiği kadına." Sinan eğilip genç kadının dudağının ucunu, tam da gülüşünün bittiği yeri öptü. "Abartılı bulmuş, sanatçı adam yazdı yine diye dalga geçmiştim."

"Şimdi öyle düşünmüyor musun?"

"Şimdi. Onun ne demek istediğini anlıyorum." Sinan biraz daha öne eğildi. Elif'le yüz yüze gelip aralarında bir nefes mesafesi bıraktı. "Özür dilerim, daha önce gelemediğim, dokuz yıl önce o kadar yakınımdayken seni göremediğim için."

Sinan'ın söylediklerinden hangisine şaşıracağını, neyle ne kadar mutlu olacağını kestiremeyen Elif şaşkındı. "Sen tam olarak... Ne yani..."

"Sen kazandın," diyen Sinan, Elif tepki veremeden dudaklarıyla genç kadının dudaklarını örttü. Aşkla, sevgiyle ve merhametle onu öpmeye başladı. Şehveti harlayan dokunuşlardan çok, duygularını ona aktarmak ister gibi özenliydi. Durdu. "Artık ilişkimizin bir adı olsun."

Onu yeniden öpmeye hazırlanan adamdan uzaklaşmadı ama Elif başını eğerek ona izin vermedi. Alınları birbirine değerken kısa bir an bekledi.

Elif "Yapma," dedi utanç duyan bir ifadeyle. "Önce sorularının cevaplarını bulmalısın."

"Ben bulmam gereken cevabı, seni buldum!"

Elif kendini adamdan uzaklaştırdı. Ne yapacağını bilmediği ellerini gereksiz bir özenle peçeteye sildi. Sonra da küfreder gibi "Joseph Parker ne biliyor ki sana ne anlattı," diyen Elif bir saniye durup nefes aldı.

Genç kadının uzaklaşmasına izin vermeyeceğini anlatmak ister gibi Sinan ona yanaştı.

"Aşkı biliyor mesela."

"Sana kötü bir haberim var, ondan aşkla ilgili ne öğrendiysen hepsi yalan."

Hâlâ ne yapacağını bilmediği ellerini Elif iki yanına koydu. Rahat edemeyince göğsünde kavuşturduğu kollarının altına sakladı. Sonra vazgeçip kucağına yerleştirdi.

Sinan dayanamadı ve genç kadının ellerini tutup güven verircesine sıktı. "Ben hep yanında olacağım, ihtiyacın olduğunda da olmadığında da, senden de tek bir şey istiyorum." Elif ona ne, diye sorarcasına bakınca Sinan, "Sen de benim yanımda ol," dedi. "Her ne yapıyorsam."

"Bak ben..."

"Mina ile Joseph'in ilişkisi bir sınavdan geçti. Onlar kaybetti. Ben bizim ilişkimiz sınansın istemiyorum. Birbirimizi kazanmak için önce kaybetmemize gerek yok. Yanlış, eksik, bozuk ya da hatalı, neyimiz varsa bunları, ikimiz bir olunca düzeltiriz. Hem birini sevmek için ille de onun kusursuz olması mı gerekir, eğer onu eksikleriyle sevebiliyorsan o zaman aşk olmuyor mu?"

"Seni tanıyorum, sen olduğu gibi kabul edip bırakan bir adam değilsin."

"Evet, olduğu gibi bırakmam, oldurana kadar uğraşırım. O yüzden bırak bizi de oldurayım." Elif bir kere daha itiraz etmeye yeltendiğinde Sinan "Dur," dedi. "Haklısın, sevgili olmayı bilmiyorum ama sevmeyi bilirim. Çünkü yanındakini kendinden daha çok seven bir kadınla adamın oğluyum. Sana asla Joseph'in Mina'ya yaptığını düşündüğün şeyi yapmam. Ya da Berfin'in seni incittiği gibi incitmem. Unuttun mu, dünyada Süleyman Güven gibi insanlar da var."

Sözcükler geçmişten bugüne doğru yankılanırken Elif, "Bana çok şey vadediyorsun," dedi.

Sinan acısını duyabildiği genç kadını kollarının arasına alıp yaralı kuş gibi göğsüne hapsetti.

"Vaatlerimi gerçekleştirmeye başlayabilmem için, iki gün içinde buraya Joseph gelecek," diyen Sinan cümlesini yarım bıraktı.

"Berfin'e yem olarak Joseph'i kullanabilirsin ama onu evimde istemiyorum."

Sinan "Hayır," dediğinde Elif anlamış ve gözleri büyümüştü. "Seni kullanacağım."

* * * * *

FİNAL BÖLÜMÜ

Sessizlik bazen o kadar çok kelime eder ki konuşmaya utanırsın.

İki gündür Elif kendi gibi davranmıyordu, aksi ama sessizdi. Sinan bir yandan planının ayrıntılarıyla uğraşırken öte yandan genç kadını anlamaya ve yanında olmaya çalışmıştı.

Sinan artık tek başına değildi, Haşmet onu destekliyor ve aldığı tüm kararları sorgusuz kabul ediyordu. Joseph'i Elif'le buluşturmaksa verdiği ilk karar da olsa uygulaması en zor olanıydı.

Joseph'le buluşma vaktinin netleştiğini Elif'e yüz yüzeyken söylemek isteyen Sinan, tüm işlerini bitirip geriye sadece beklemek kalınca dün akşam genç kadının evine gelmişti.

Tahminin aksine susan Elif'in geceden beri devam eden sessiz isyanını dinlerken Sinan da onunla birlikte susmuştu. Genç kadına öfkelenmiyor oluşunun tek sebebi de, onu anlamasıydı.

Aslında ona saldırsın yahut ağlasın istemişti. İkisini de yapmamış olması Sinan'ın geceyi, Elif'in salonundaki eski kanepede geçirmesinin nedeni olmuştu.

Uyumasa da mutlaka gözlerini kapatır ve hem bedenini hem de ruhunu dinlendirirdi. Fakat öyle huzursuzdu ki gece boyunca gözlerini açık tutmuştu.

Sabahın ilk ışıklarıyla pes etti ve ayaklandı. Öğleden sonra Joseph gelecekti. Son kez her şeyi düşünüp düşünmediğini ve önlemlerinin tam olup olmadığını değerlendirdi. Kişiler ve olabilecek sorunlar belliydi. Yine de Berfin'e güvenmiyordu. Şimdiye kadar mantığını duygularından uzak tutan kadının aynı şekilde ilerleyeceğini umuyordu.

Berfin, Sinan'ı tanıdığına ve onun gibi düşünebildiğine inanıyordu. O yüzden Sinan düşünmeyecekti, sadece yapılması gereken neyse onu yapacaktı. En önemli silahı da buydu.

Olasılıklı her tahminin yanılma payı vardı. Eğer Berfin bu defa duygularıyla hareket ederse diye, zihninde dolanan soru Sinan'a aman vermiyordu.

Kahve yapmış, bahçeye çıkmış, düşünmüş, evin sınırları içinde dolaşmış ve nihayetinde saat sekiz olmuştu. Elif'in ayakta olduğuna dair bir ses duymamış olsa da uyumadığına emindi.

Yalnız kalmayı mı seçmişti yoksa ondan mı kaçıyordu?

Cevabın ikincisi olmaması gerekirdi, fakat öyleyse ona kızmaya hakkı var mıydı?

Hakkı olup olmadığı tartışılırdı, ama Sinan bunu hak etmediğini biliyordu.

Bahçeye açılan kapının önünde dikilip yaz güneşinin yüzünü ısıtmasına izin veren Sinan da bugüne kadar kararlarına duygularını karıştırmamıştı. Ta ki Elif'e kadar. Ona hislerini itiraf etmişken aldığı karşılık bu olmamalıydı. Her ne yaşıyorsa onu birlikte yaşamaları gerekiyordu.

Bu düşünce yüzüne tokat gibi çarptı.

Kaçtığı yere geri dönen ve savaşmayı bırakan Elif'in artık bir sığınağa ihtiyacı yoktu.

Sinan gözlerini açtı. Yüzünü yere indirdi. Artık güneş ısıtmıyordu.

Genç kadını suçlamayacaktı. Onu yapmak zorunda bırakacağı şeyden dolayı kızgın olmasını anlıyor, fakat anlaması kabullenmesine yetmiyordu. O yüzden Sinan duygularının sorumluluğunu alıyordu. Bir beklentisi yoktu, ama bu beklemediği anlamına da gelmiyordu.

* * * * *

Genç kadının yanına gitmek için duyduğu yoğun isteği engelleyen, çalan telefonu oldu. Aramasını cevaplandırdığı Doğuş, "Efendim, Hülya Smith ilk hamlesini yaptı," dedi ve devam etti. "Yarım saat önce internet üzerinden İsviçre'ye tek kişilik ve sadece gidiş bileti aldı."

"Erken harekete geçmesi sürpriz oldu. Sorunların şimdiden başlaması iyiye işaret değil."

"Onu nasıl durduracağız?"

"Elimizde kanıt yokken yapamayız, ama uçağa binmesine de izin veremeyiz."

Planı, önce Berfin'e ulaşmak sonra onun itirafıyla Hülya'nın tam rolünü öğrenmekti. Kadının onlardan önce davranması ve biletini tek yönlü alması Sinan'ın şüphelerini güçlendiriyordu.

Bir suçluya yardım etmek cezalandırılması gereken önemli bir hataydı. Anlam veremediği, eylemi yardım olan bir cümlenin öznesinin Hülya olmasıydı.

İnsanların hayatını kirleterek elde ettiklerini bırakıp gitmesi akla ve mantığa uygun değildi.

Berfin'le nasıl bir alışverişleri vardı?

"Yaptıkları yanına kalmamalı," diyen Sinan'ın sesi kararlılığını belli ediyordu. "Pasaport kontrolünden geçmesini bekle, sonra al onu. Berfin dosyası artık resmîleşti ve devam eden operasyonla ilgili bilgisine başvurmalıyız, değil mi?" Sinan boştaki elini ensesine koydu.

"Peki, sonra efendim?"

"Düşüncem, o zamana kadar her şeyin biteceği yönünde, ama aksi olursa..." Sinan durup zihnini toparladı ve yüksek sesle düşünür gibi konuşmaya başladı. "Hülya, Büyükelçi'nin eşi, hata yapma şansımız yok. Onu iş birliği için zorlayabiliriz ancak kaçmayı seçtiğini düşünürsek bu ihtimal çok düşük. Yine de Büyükelçi'ye haber gidip adam onu almaya gelene kadar Hülya'yı yönlendirmiş olmalısın, Berfin yapmadan önce o, Berfin'i satmalı. İşe yaramazsa bile uçağı kaçırmış olacak ve bu da bize biraz daha zaman kazandıracak."

Talimatları alan Doğuş, "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." dedi ve görüşmeyi bitirdi.

Sinan gözlerini Elif'in odasının penceresine doğru kaldırdı. Aklı ondaydı ve nasıl olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Oysa biliyordu ki, şimdiden sonra dönüş de kural da yoktu.

Ona yaptırmak zorunda kalacakları içinse üzgündü ama pişmanlık hissetmiyordu.

* * * * * *

"Kahve için teşekkür ederim."

Elif'i görmek isteyen yanı, Sinan'dan önce davranmış ve sesle birlikte bahçe kapısının önünde dikilen genç kadına dönmüştü.

Gözünü dikip güçlü bir ifade ile uzun uzun bakan Sinan nihayet "Afiyet olsun," dedi. Elif'in hâli insanda acıma ve tutup başını okşama hissi uyandırıyordu. Gergindi. Tüm gece uyumadığının kanıtı olan siyah halkalar da tüm göz çevresini sarmıştı.

Elif zoraki biçimde dudaklarını oynattı, ama bir şey söylemedi. Oturacak hâlde de değildi.

Ona sarılma güdüsünü bastırmak adına Sinan, ellerini cebine koyup köşede dikilmeye devam etti. Her hareketini incelediği kadının perişan hâli kararlılığını zorluyordu.

Elif'in kalbindekileri duymaya hazır değildi, o nedenle Sinan "Aklında ne var?" diye sordu.

"Birçok şey." Elif kahvesinden bir yudum içti ve sustu.

"İlkini söyle."

Önce konuşmak istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastıran Elif, sonra da "Başından beri yapmamanı söyledim," dedi. "Ama sen geçmişi eşip durdun."

"Seni dinlemediğim için beni cezalandırıyorsun, öyle mi?"

"Sanmıyorum çünkü elimde seni cezalandıracak bir güç yok."

Elif'in sözleri havayı bıçak gibi kesti ve Sinan öne doğru tehditkâr bir adım attı.

"Geçen gece o gücü sana verdim. Bu cevapla, onu kabul etmediğini mi söylüyorsun?"

"Yaptığını sandığın şey bu değil. İlişkimizi sınamamaktan bahsettin, ama sonra benim bir sınavdan geçmem gerektiğini anlattın."

Onu kendi hâline bırakıp uzaklaşabilirdi. Sinan bunu yapacak güçte ve şu an tam o kızgınlıktaydı. Kalbini açtığı kadın onu bu şekilde reddetmişken gittiği için kendini suçlu hissetmezdi.

Dişlerini birbirine geçirdi. Sınırlarını zorlayana kadar kaslarını sıktı ama olduğu yeri terk etmedi. Sinan'ın yenildiği aşk değildi, Joseph ve onun pişmanlığı, bir de Elif'in anılarıydı.

Bu defa giderse geri dönmeyeceğini bilecek kadar da kendini bi-

liyordu. Arkasını dönecekse bile her şeyi yaptığından emin olmalı ve yanına keşke almamalıydı.

Sinan, "Yardım istemek için arayabileceğin kaç arkadaşın var?" diye sorduğunda Elif ani bir irkilmeyle ona döndü. Göz bebekleri büyüyen genç kadının nihayet bir şeyler hissetmeye başladığını görünce Sinan, aynı sert ve tavizsiz üslubuyla konuşmasını sürdürdü. "Sevgiye olan inancını yitirdiğin günden beri insanlardan uzak durman seni daha mutlu biri yapmadı. Hiçbir yoksunluk sevgisizlikten daha kötü değildir."

Elif'in titremeye başlayan çenesi ruh hâlini ele veriyordu. Sesinin de titremesini batırmak için birkaç saniye duraksadı. Sonra hışımla yerini terk etti. Hiç durmadan Sinan'ın yanına ulaşıp işaret parmağını göğsüne bastırdığı adamı dürttü.

"Sevilmeye değer olduğuma inanmam için beni sevmen yeterliydi. Süleyman Güven gibi insanların olduğunu bilmek için önce Joseph Parker gibileri anlamaya ya da birilerine yem olmaya gerek yok. O yüzden pişman olacağımız şeyler söylemeden önce konuyu kapatalım."

Sinan, sırayla genç kadının yüzüne ve ona batırmaya devam ettiği parmağına baktı. Bakışlarını tekrar yüzüne çevirdiği aynı anla birlikte Elif'in parmağını yakaladı.

Uzun zaman önce ona sunulan kadere razı olan genç kadının teslimiyeti, Sinan'ı sözlerinden daha çok kızdırıyordu. Üzerine eğildiği Elif'in gözlerine bakarken öfkesinden arınmaya çalıştı.

"Bunu sadece senin için değil, bu hikâyedeki herkes için yapıyorum."

"'Yapılması gerekeni yapar ve sonuca bakarım, oldurana kadar da uğraşırım.' demiştin. Haklıymışsın. Ne kendi duyguların ne de benim duygularım aklına koyduğunu yapmana engel oluyor."

Sinan Elif'in parmağını bırakıp sadece biraz geri çekildi. Bakışlarıysa hâlâ gözlerindeydi.

"Beni tanımana rağmen yanında olmamı istedin ve şimdi de yaptıklarımdan dolayı beni sorguluyorsun!"

"Seni değil, bana vadettiğin aşkın, tüm bunların içerisinde nerede olduğunu sorguluyorum."

"Beni buraya karaladığın o pembe lekeyle senin getirttiğini mi sanıyorsun!" Sinan sarsılmaz otoritesinin ispatı gibi dimdik duruyor ve tam da öyle bakıyordu. "Yanına gelmek için karşıma çıkan ilk bahane oydu. Eğer o olmasaydı bile ben sana gelmek için başka bir sebep bulurdum. Çünkü ben istediğim ve sen izin verdiğin için buradayım."

"O zaman bana bunu neden yaptırıyorsun?"

Sinan hem sesini hem de duruşunu yumuşatırken gözleri, söyleyemediği aşk cümleleriyle doluydu. "Çünkü geçmiş, onunla hesaplaşmadığın sürece geçmez."

"Yapamam, gücüm yok!"

Genç kadının yaşadığı ikilemi, kuşkuyu ve ne olduğunu anlamadığı o garip duyguyu görmeyi başaran Sinan durdu. Elif'in korkusu bir yılan gibi içini zehirliyordu.

Adam yüzüne dokunmak için elini kaldırdığında Elif onu uzaklaştıracak gücü de kendinde bulamadı. Aksine güç almak için sessizce yakarıp avucuna yaslandı. Sinan da yanağını okşadı, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Korktuğun şey nedir? Yaşanacak olanlar mı, Berfin mi?"

"Beni..." Elif ne kadar yorgun ve üzgün olduğunu belli eden bakışlarını öne eğdi. "Beni yaşanacak olanlar değil, onca şeyi boşuna yaşamış olmak korkutuyor."

Elif içten dışa vuran bir rüzgârla titriyor olmasına rağmen hâlâ dik durabiliyordu. Geriye çekilmek için arkaya doğru bir adım atacakken Sinan onu kollarından yakaladı. Dokunuşlarının iyileştirici gücüyle tuttuğu yerleri sıktı. Ardından da yüz yüze gelebilmek için kendi başını eğip onun çenesini yukarı kaldırdı.

Bakışları buluşunca Sinan, "Seni o kadar çok ve öyle güzel seveceğim ki," dedi. "Sevgiden ve sevilmekten asla şüphe etmeyeceksin, gülümsemek için de her zaman bir sebebin olacak.

Elif irkildi ve kendini savunmasız hissetti. Kapana kısılmış gibiydi. Adam hem sözleriyle hem de ruhunu okuyormuş gibi dikkatli bakışlarıyla kalbini titretti.

Sinan'ın gözleri yüzüne aşk yağdırıyordu. Elif onun vaatlerini

yerine getireceğine emindi. Aşkı anlatmak için büyük hareketlere gerek yoktu, bazen bir bakış ya da bir cümle yeterdi.

Evet, vazgeçmişti, ancak Elif'in şimdi avuçlarında aşk vardı.

Sinan onu sınamıyor ya da Berfin'in önüne yem diye atmıyordu. Kurtarmaya çalıştığı Elif'ti. Yapmak istediğiyse, ikiyken bir olabilmeleri için geçmişi temizlemekti.

Elif gözlerini adamın kara gözlerine kenetlendiğinde Sinan, genç kadının onu anladığına emin oldu. Tek hamlede kendine çektiği Elif'i göğsüne yasladı ve söz verdiği gibi tüm kötülüklerden korumak istercesine onu kollarıyla yaptığı kozanın içine hapsetti.

* * * * *

Joseph asker olmayı sevmiş ve bir asker olarak öleceğini sanmıştı. Oysa hayat yapılan planlardan değil, yaşanılanlardan ibaretti.

Planları arasında tekrar Türkiye'ye gelmek ve tanımadığı insanlara hayatının en özel anlarını anlatmak yoktu. Fakat tuhaf bir şekilde Sinan'a inanmış ve kendini ona teslim etmişti.

Çünkü Berfin vardı, kimse için değilse bile Mina için onu bulmalı ve kendi kızı mı değil mi kesin olarak öğrenmeliydi.

Görünürde arkasına yaslanmış, dik, güçlü ve kendinden emin duruyordu, ama iç dünyası tam bir harabeydi.

Az önce sohbet etmekten vazgeçmiş ve onu kendi hâline bırakmış olan Sinan'ın hareketlenmesiyle nihayet gösterinin başladığını anladı.

Küçük, eski evden çıkan genç kadını gördüğündeyse Joseph, sırtını koltuktan ayırdı. Onda dikkatini çekenin ne olduğundan emin değildi ancak, genç kadının buz gibi bakışlarının arkasına sakladığı ürkeklik her şeyin önüne geçmişti.

Elif tanıştırıldıklarında elini uzatmak ya da ev sahibi olmasının gerektirdiği şekilde tebessüm etmek yerine sadece başını sallamakla yetindi.

Yerlerini alıp oturduklarında Sinan yanındayım, dercesine parmaklarını sıktığında, Elif ona minnetle tebessüm etti.

Joseph'in konuşması beklenirken öne atılan Elif oldu. "Sanırım babamı tanıyorsunuz?"

"Babanız mı?" Joseph ne olduğunu anlamaya çalışırcasına Sinan'ı hedef aldı. Ama ona cevap veren genç kadın oldu.

"Evet. Süleyman Güven."

Bu ismi duymayı beklemeyen Joseph koltuğun ucuna kadar çektiği bedeniyle öne eğildi.

"Şahsen tanışmadık, fakat adını çok duydum. Son kez adıyla karşılaştıktan sonra da onu bir daha unutmadım."

Genç kadının öfkelenip kasıldığını fark eden Sinan, elini sıktı ve ona bakana kadar bekledi. Gözleri buluşunca da sessizce Elif'e dur dedi ve yeniden adama döndü.

"Elif aynı zamanda Berfin'i arayan ekibin içinde. Sizi bir araya getirmemin sebeplerinden birisi de bu. Bence hikâyelerinizi birbirinizden işitmelisiniz."

"Bunun kime ne faydası olacak?"

Joseph'in çıkışı beklenmedikti. Süleyman'ın adını duymak ve onun kızıyla karşılıklı oturmaktan duyduğu rahatsızlığı gizlemiyordu. Sinan da zaten tam bu nedenle ona söylememişti.

"Berfin Elif'e kızgın, bir de sizinle karşılıklı keyif yapmasına kayıtsız kalamayacaktır."

"Berfin'i yanımıza çekmek için sadece oturup bekleyebiliriz."

Joseph'in ısrarına karşın Sinan, "Tabii ki," dedi. "Ama konuşmak herkesin işine yarayacaktır."

Joseph kararsızdı. Seyircilerinin tek tek yüzüne baktı. Madem buradaydı ve madem bir kere kendini teslim etmeyi kabul etmişti, "Tamam." dedi.

Anlatmaya başladığı ilk dakika tutuktu. Düşünüp tasarlayıp sonra konuşuyordu. Fakat konu Mina'ya gelince onu yönlendiren duyguları, geride düşünecek bir şey bırakmamıştı. Onu ilk görüşü, dokunuşu, sevişi, sevilmesi, gözleri, kokusu... Kadına ait detayların tümü, sanki her şey dün yaşanmış gibi netti. Ona ait hiçbir şeyi, yaşadıkları tek bir anı bile unutmamıştı.

Babasının geri dön, diye talepte bulunduğu telefon görüşmesiyle yavaşça geri çekilmeye başladı. Sonrasını anlatırken acı veren tüm duyguların yüküyle omuzları düştü ve gözlerindeki ışık söndü.

Mehveş'in evinden ayrılıp kendini ormana sürüklediği ana geldiğinde tükenmişti.

Geriye anlatacak bir şey kalmadığında başını eğdi ve gözyaşını gizlemeye çalıştı.

Ne var ki seyircileri her şeye şahit olmuştu. Hayretle bakan Elif de ne hissedeceğinden ya da ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi geri çekildi. Bu defa Sinan'ın elini sıkan o oldu.

Sessizlik havada asılı kalmış, yaz güneşi parlaklığını kaybetmişti.

"Pişman olmak için neden onca yıl beklediniz?" diye soran Elif için konuşmak kolay değildi. Ama merak ediyordu. "Mina'yı bulup neden gittiğini sormak için ille de ona çok benzeyen Berfin'le karşılaşmanız mı gerekiyordu?"

"Kafamdaki tek şey, onsuz nasıl yaşayacağımdı. Hem babamın da Hülya ile bir olup bu kadar korkunç bir plan yapacağını düşünemezdim. Mehveş'in anlattıkları da senaryoyu doğruluyordu."

"Ama sonra pişman oldunuz."

Bir şey tutuyormuş gibi kaldırdığı elini göğsüne indiren Joseph "Buraya bıçak saplandığını varsayın," dedi. "İçinizde keskin bir bıçak var, hem de kalbinize değiyor." Joseph bakışlarını kaldırıp Elif'e baktı. "Onu çıkartmanız gerektiğini sanıyorsunuz ama değil. Canınız daha çok acıyacak, hem bıçak kanın kalbinizde kalmasını sağlıyor. Hayatta kalmayı başarsanız bile asla iyileşmeyecek bir yara için bıçağı çıkartıp yeniden onca acıyı çekmeye cesaret edebilir misiniz?"

"Söylenenlerin gerçek olduğunu Mina'dan duymaktan mı korktunuz?" Elif aslında soru sormuyor, anladıklarının doğruluğunun teyidini istiyordu. "Ama Mina'yı aradığınızı ve öldüğünü öğrendiğinizi söylediniz."

"Mutlu bir hayat sürdüğüne inandırmıştım kendimi. Sonra Berfin geldi. Bu defa, inandıklarım kendimi ikna etmeme yetmedi. Konuşmak değil, ama Mina'nın gerçekten nasıl olduğunu bilmek istedim. Öldüğünü öğrendiğimdeyse ilk düşündüğüm, 'Ben neden yaşıyorum?' oldu." Zihnindeki hatıralarla mücadele eden Joseph, gücünü geri kazanmak için nefes aldı. "Yıllar bir kere daha geçti ve bu defa Berfin gitti. Kızın gidişinden sonra annemin geç gelen itirafının şiddeti korkularımdan daha güçlüydü. Mina beni hiç terk etmemişti.

Aksine benim onu bıraktığımı sanarak ölmüştü. Böylece son iki yılı da acılarıma eklenen pişmanlıkla ve Berfin'i aramakla geçirdim."

Sevdiği kadını bırakıp giden adam değildi Joseph. Sevdiğine yetişememiş, dönmek için geç kalmış birisiydi. Üstelik madalyonun öbür yüzündeki bu adam, sevdiği kadın tarafından terk edilmiş acılı bir âşıktı.

Akla gelen ilk kelimelerin söylenmemesi, dile getirilmesinden çok daha iyiydi. Zaten konuşmak için de doğru an değildi. Elif'in de, Süleyman'ın bu hikâyedeki yerini kabullenmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Genç kadının susmayı seçmesiyle Sinan sorun olmadığını ona anlatmak ve yanında olduğunu hissettirmek amacıyla kolunu beline doladığı Elif'i kendine çekti ve bir süre bekledi.

Sevdiğinin kollarındayken ne kadar şanslı olduğunu fark edince Elif, nihayet gülümsedi.

Joseph içinse geriye ne söylenecek söz ne de hissedilecek duygu kalmıştı. Hepsi dile getirilmiş ve yaşanmıştı. Bundan sonrası şairin dediği gibiydi, "Sen ve ben dersin, ama nefesin tükenir susarsın..."

* * * * *

Onu görmese de varlığının farkındaydı ve bakışlarını ensesinde hissediyordu.

Korkmalı mıydı? Hayır. Asıl olan, takipçisinin gitmesinden daha çok korktuğuydu.

Ayak tabanlarının sızlamasına rağmen sokaklarda dolaşmasının sebebi de onu kaybetmemek ve işaret vermek için doğru anı bulmak içindi. Fakat işe yaramamıştı.

Kadın omzundaki çantayı koynuna alıp sarıldı. Ağlamak üzereydi ama istemiyordu. Bu, öteki takipçilerini kuşkulandırmaktan başka işe yaramazdı. Böyle bitmesine de izin veremezdi.

Peki, nasıl bitecekti? Bakışlarını ensesinden ayırmayan takipçisinin amacı neydi?

Canını acıtmak mı? Bir insanın canı ne kadar acıyabilirse o kadar acı çekmişken daha fazla ne yaşayabilirdi?

Cevabı biliyordu. Umurunda olan kendi hayatı değildi, en azından bundan sonra değildi.

Durdu. Önünde dikildiği mağazanın vitrinine baktı. Her zaman başka bir seçenek vardır.

Dünya yeterince büyüktü, ama onlar için yeterince bonkör değildi.

Bakışlarını ensesinde hissettiği takipçisiyle yüz yüze gelebilmesi için belki de bu son şansıydı.

Durduğu hızla yürümeye başladığında kararını vermişti. Yapacaktı. Planın ne kadar işe yarayacağını ve sonunda ne olacağını ise o da herkes gibi ancak yaşayınca öğrenecekti.

* * * * *

Köfteleri yapmış ama kızartmamış, pilavı da demlenmeye bırakmıştı.

Ellerini bacaklarının arasına sıkıştırıp ileri geri sallanmaya başladı. Durdu. Hava kararmıştı fakat gelmemişti. Ya notu bulamadıysa?

Gittiği alışveriş merkezindeki kadınlar tuvaletinin kabin kapılarından birine 'Gel,' yazmıştı. Daha fazlasını yapacak cesareti ve becerisi yoktu. Ama oradan çıktıktan sonra ensesindeki bakışlar gitmiş, sadece diğer takipçileri kalmıştı.

Başını dizlerinin üzerine eğdi. O kadar uzun zamandır bekliyordu ki onu, biraz daha bekleyebilirdi. Peki, geldiğinde ilk ne demeli, ona nasıl davranmalıydı? Kısıtlı zamanları olacaktı ve o zamanı da heba etmek istemiyordu.

Kalkıp ışıkları açtı. Nasıl göründüğüne baktı. Evin içinde dolaştı. Pilavı kontrol etti. Köfteleri pişirdi. Oturdu... Bekledi. Bekledi. Uykusu geldi ama en çok da ağlamak istiyordu.

Bir tıkırtı duyduğunda uykuyla gerçeklik arasında bir yerdeydi. Kıpırdamadan duyduğu şeyin doğruluğunun teyidini bekledi. Sonra ama bu defa daha güçlü bir sesle aynı tıkırtıyı tekrar işitince kapıya koştu. Eli tokmağın üzerine değdiğinde yavaşladı. Ya yanlış bir şey yapar ve söylerse ya da gelen, beklediği kişiyse ancak ondan geriye bir şey kalmamışsa?

"Hayır," diye mırıldanıp tüm özlemiyle kapıyı açtığında, kendisininkiyle aynı renklere sahip gözlerle karşılaştı. Yazık ki onlarda buz gibi bir soğukluktan başka sadece öfke vardı.

* * * * *

Daha sert bir şey tercih edeceğini bilse de Sinan, rezene çayını seçmişti. Çiviyi çiviyle sökmeye kalkışmak hatadan başka bir şey değildi. Yumuşatmak ve sakinleştirmek gerekirdi.

Sinan da öyle yapacaktı. Korku ve yoksunluklarının yönettiği genç kadın onu yine itmeye kalkışırsa cevabını, gülümseyerek ve ona daha çok sarılarak verecekti.

Yatak odasının kapısını tıklattı. Karşılık alamayınca "İçeri giriyorum." dedi ve öyle yaptı.

Elif yatağın içinde sırtını duvara yaslamış hâlde oturuyordu. Gözlerini ona dikmiş olsa da genç kadının ne gördüğünden emin değildi.

"İçmek istemeyeceğin, ama içmek zorunda olduğun bir şey getirdim."

"Fare zehri mi?"

"Harika fikirmiş," diyen Sinan yatağın kenarına oturdu. "Şimdilik rezene çayıyla idare et."

"Adı rezene olan bir çayın benim evimde olmasından daha ilginci, onu senin getirmiş olman."

Sinan alması için bardağı Elif'e uzattı ve alana kadar bekledi. "İtiraz etmen sadece soğuk bir rezene çayı içmene neden olur."

Elif'in itiraz edecek enerjisi yoktu. Teslim oldu ve bardağı alıp içti. Tadı bir şeye benzemese de boğazından aşağıya akan sıcaklık, içinde birikmiş buz sarkıtlarına iyi gelmişti.

Gözlerini kapattı. Başını geriye yasladı. "Vazgeçmeyi bilmiyorsun, değil mi?"

Sinan tebessüm etti ancak bir şey söylemeden bardağı genç kadından alıp kenara bıraktı. Pikeyi açıp içine girdi. Kollarının arasına çektiği Elif'in başını göğsüne yaslayıp ufak, nazik ve iyileştirici dokunuşlarla elini sırtında gezdirdi.

"Vazgeçen ve kendinden emin bir adam olmasaydım, Elif'in sevgilisi de olamazdım."

"Her zaman haklı olmak yorucu oluyordur."

"İnsan zamanla alışıyor. Ama yanına kendim için değil, uyumadan önce son duyduğun ve uyandığında da ilk duyduğun şe-

yin, seni sevdiğim olmasını istediğim için geldim." Sinan genç kadının saçlarını öptü. "O yüzden sen uyu, ben uyanmanı bekleyeceğim."

"Yatağıma girmek için bundan daha güzel bir bahane bulamazdın."

"Uyurken dilini ısırmamaya çalış, yoksa kendini zehirlersin."

Elif çenesini adamın göğsüne dayayıp bakışlarını yüzüne dikti. "Ya ısırdığım sen olursan?"

"Sağ olsun, dediğimiz şey için göze aldığımız ölüm, cenazemiz değil ancak düğünümüz olur."

"Ah hayır, keşke bunu söylemeseydin, klasın ağır bir darbe aldı."

Sinan "Ama gülümsedin," deyip öne eğildi ve kısa bir süre için gözleri Elif'in gözlerine temas etti. "Erlerin her iki mektubundan birinde bu mutlaka yazardı. Ben de hep söylemeyi hayal etmiştim, demek sana nasipmiş!"

Elif, uzanıp Sinan'ı yanağından öptü ama daha geri çekilemeden yan dönen adam son anda genç kadının dudaklarına dokunmayı başardı. Amacı şehvet değildi ama duygularına daha fazla direnememişti. Elif'i daha çok yaşamak ve hissetmek ister gibi aceleciydi.

Ne var ki kaygıları ona müsaade etmedi ve geri çekildi. Sessizliğin odaya dolmasını da engellemek için Sinan hemen diğer konu başlığına geçti. "Sevgililerin ortak bir şarkısı olurmuş. Bizimkisi için bir fikrin var mı?"

"Var. 'Ben bu gece ölmezsem, ölmem ölmem hiçbir vakit.'"

"Üzerindeki pijamaya ihanet diyorsun."

"Nesi varmış, bu benim en sevdiğim pijamam."

Sinan hayta gülüşünü yerleştirdiği yüzünü çarpıtıp "Beş yaşında olmaman dışında mı!" dedi. "Gerçi Barbie'li de olsa üzerinde bir şeyler olmasını tercih ederim çünkü onları çıkarmayı seviyorum." Onun hınzırca parlayan bakışlarına karşılık, kaşlarını çatıp kalkmaya çalışan Elif'i daha sıkı tutup durdurdu. "Tamam, sen bana yalvarana kadar giyinik kalmana izin vereceğim."

"Senin de tutamayacağın sözler var, bu kadar iddialı konuşma."

"Lütfen, hemen şimdi sözümü çiğnememi sağla."

"Yalvarıyor musun?"

"Ayaklarına bile kapanabilirim ya da ayaklarından başlayabilirim."

"Ayaklarımdan mı, nasıl?" Sinan aleni şekilde gülümseyince aklından ne geçirdiğini hayal gücüne ihtiyaç duymadan Elif anlamıştı.

"En iyi eğitim şekli, uygulamalı öğrenimdir."

"Ah hayır!" diye inleyen Elif'in itirazına katılmayan bedeni alev aldı. "Hâlâ bir şarkımız bile yokken bana dokunamazsın!"

"Seni pamuklara sarmalar sararım, ne bedel isterim ne hesap sorarım, ne sitemle güzel kalbini yorarım..."

Elif'in kahkahasıyla susmayı seçen Sinan arkasına yaslanıp dinlediği kadını seyretti. Gözlerinin içine yer etmiş hüznüne rağmen, hâlâ gülümseyen Elif'in sesi dinç olsa da yeterince keyifli değildi. Sinan o tınıyı her duyduğunda üzülmekten kendini alamıyordu.

"Bu şarkıyı bulmak için Google'da çok zaman harcamış olmalısın."

"Maalesef pek kolay olmadı."

Elif öne gelip adamın dudaklarına kendi dudaklarını bastırırken kendini öncekiler gibi derin ve tutkulu bir öpüşmeye hazırlamıştı, ancak öyle olmadı. Başka şeyler vadeden sakin bir dokunuşun ardından bir kez daha geri çekilen Sinan oldu.

"Teşekkür ederim, artık daha iyi hissediyorum." diyen Elif durdu. Önce gözlerinin anlatmasını bekledi, sonra da kalbinden geçeni kelimelere döküp "Seni seviyorum Sinan Öztürk." dedi.

"Seni seviyorum Elif Güven. Ama pijamanın üzerinde kalmasını istiyorsan artık uyumalısın. Şu an iyi niyetimi bozmaya hem yakın hem de istekliyim."

Elif'in kalbi sevinçle titrerken başını tekrar adamın göğsüne dayadı. Sinan söz verdiği gibi onu sarıp sarmalamışken geçmişten korkup gelecekten endişelenmiyordu. Sevginin yaşayınca öğrenilebilen bir duygu olduğunu söylerken Sinan haklıydı. İnsan ayna gibi, aldığını yansıtıyordu.

* * * * *

Ağlıyor muydu? Yüzü ıslaktı ve dudaklarında tuzlu su tadı vardı. Ağlıyor olmalıydı. Geri çekildi ve misafirinin içeri girmesini bekleyip kapıyı kapattı.

Titremeye başladı. Ayakları artık onu taşıyamaz olunca aniden dizlerinin üzerine düştü. Genç kadının bacaklarına sarılıp "Berfin!" diye inlerken yüreğindeki kor ateş harlanmış, içinde ne varsa yakıp yıkmıştı.

Mina hep acı çekmiş, sırtındaki yükü indirmeden üstüne yenileri gelmişti. Fakat evlatla sınanmak ayrıydı. Yavrusu ne olursa olsun anne, her zaman anneydi. Bir annenin çocuğu için hissettiklerinin yanında, diğer tüm duygular basitleşip anlamsız kalıyordu.

Kızı için duyduğu endişenin ise karşılığı olan bir kelime yoktu.

Başını kaldıran Mina, kızının yüzüne baktı. Bir annenin mutluluğu da evladının gülüşünde saklıydı. Ne var ki Berfin'de gördüğü sadece dehşetle karışık şaşkınlıktı.

Mina hâlâ onun annesiydi, ama Berfin hâlâ onun kızı mıydı, emin değildi.

* * * * *

Denemesine rağmen uykuyla buluşamayan Elif'in gözleri kapalı da olsa üzüntülü bir şekilde "Sence Berfin gelecek mi?" diye sordu.

Sinan cevap vermek yerine suskun kaldı. Düşünüyor mu yoksa amacı başka bir şey mi, anlaşılmıyordu. Sonra dalgınlığına son vermek istercesine başını genç kadına doğru indirdi.

"Gelecek."

"O gelince benimle kalmak için bahanen olmayacağı için mi istekli söylemedin?"

"Daha da sertleşmesinden çekiniyorum."

"İyi de Joseph hiç onun olmamış ki, hatta adam istemiş, ama kimsenin olamamış." Elif'in sesi de kendisi gibi kaygılıydı ve bunu gizlemeye çalışmıyordu.

"Onun için üzüldün mü?"

"Sadece Joseph için değil, herkes için üzgünüm."

"Peki, bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

Donmuş bir filmin son karesi gibi ilk an nefes almayı bırakan Elif, sonra yeniden hayata döndü ve başını kaldırıp doğruldu. Mavi gözleri gölgelenmişti ve her zamankinden ciddi görünüyordu.

"Bundan sonra neyle ilgili ne yapacağımı merak ediyorsun?"

"Hazırladığım sohbet konuları bitti, konuşacak bir şeyler bulmak için öylesine sordum."

Sinan'a inanmak üzereydi ancak her daim gözlerinin için bakan adam, bu defa bakışlarını kaçırınca Elif "Aklında başka bir plan mı var?" diye sordu.

Sinan'ın sadece tek bir planı vardı, o yüzden rahatlıkla "Hayır," dedi ama bu aslında bir korkağın yalanıydı. Çünkü Joseph'in buraya gelişi, planın sadece ilk aşamasıydı.

Rezene çayıyla Elif'in odasına çıkmadan az önce de planında her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğini öğrenmişti. Şimdi o da tıpkı herkes gibi sonucu beklerken, doğabilecek olumsuzlukların gerçekleşme ihtimali içini ürpertiyordu.

Tam da bu nedenle, ikna olmadığını gizlemeyen Elif'e üzüntü ve özlemle bakıyordu. Bir daha yapamayacak olma ihtimaline karşın elini kaldırdı ama ilk anda genç kadına dokunamadı. Sonra yavaşça saçlarını okşadı ve onu kollarıyla sarmaladı.

Ruh hâli sahte bile olsa keyif gösterisi yapmasına müsaade etmeyince "Hadi, her şeyi olduğu gibi bırakıp uyuyalım." dedi.

* * * * *

Berfin'in amacı sohbet değildi, hesap soracak, annesinin gerçekten hayatta olduğuna ikna olup gidecekti. Ancak dizlerine dolanan kadın onu gafil avlamıştı. Hissetmek istemiyordu ama annesinin kederinden akıttığı her damla yaş, iğne gibi kalbine batıyordu.

Tüm gücüyle hareket ettirdiği bacaklarını ondan kurtardığında Mina, iki elinin üzerine yere düştü. Hâlâ ağlıyordu, hem de sarsıla sarsıla. Bu kadar ses çıkarmamalıydı, evi gözetleyenler onu duyabilirdi. Amacı zaten bu muydu? Ardına dönüp kapıya baktı.

"Hayır, lütfen gitme, yalvarırım kal." Onun nereye baktığını gören Mina, toparlanmaya çalıştı. "Tamam, sana dokunmayacağım." Söz verdiği gibi ayağa kalkıp bir adım geri çekildi. "Konuşalım ya da istersen sadece susalım. Ama gitme."

"Hayatta olmana sevindim." diyen Berfin arkasını döndüğünde, ondan hızlı davranan Mina, yolunu kesip bedeniyle önüne set kurdu. Fakat ona dokunmadı.

"Anlatmama müsaade et sonra git ve istersen yine benden nefret etmeye devam et."

Berfin uzun süre sevginin peşinden koşmuş ve birileri için vazgeçilmez olabilme umuduyla çabalamıştı. Olmamıştı. Ya o sevilmeyi beceremeyişti ya da insanlar onu sevmek istememişti.

Her terk edilmenin ardından ayağa kalkmış ve en nihayetinde hümanist tüm duygulardan kendini arındırmıştı. Fakat annesi... Böyle olmamalıydı. Öldüğünü sandığında bile ağlamamışken şimdi yaşlarının gözlerini yakması hiç mantıklı değildi.

"Sadece biraz daha."

"Tamam," diyen Mina gülümsemeye çalıştı ve salona doğru yönlendirdiği kızının koltuğun ucuna yerleşmesini seyretti. "Aç mısın, pilav ve köfte var."

Berfin ne yapacağını bilmez hâlde etrafına bakındı. Köfte-pilav yemeyeli yıllar olmuştu. İster miydi, evet! "Hayır. Fazla vaktim yok, ne söyleyeceksen başla."

Onu kızından korumak için birilerine ihtiyacı olmadığını Sinan Öztürk'e anlatamamıştı. Fakat adam ondan daha ısrarcı davranmış ve Mina'yı dinlememişti.

Berfin'in vurgularından onun da diğer takipçilerden haberdar olduğunu anlamıştı.

* * * * *

Aslında Sinan'ın planı kendiliğinden oluşmuştu. Onun istediği, Berfin'in önüne koyacak bir yem bulabilmek ve bu hikâyede suçlu olan herkesin cezasını çektiğinden emin olmaktı.

Her yolu deneyip, gözüne gelen, ayağına değen her taşı kaldırırken ne aradığını bilmeden onu sonuca götürecek şeyi bulmaya çalışıyordu.

Fakat öğrendikleri ve karşısına çıkanlar onu hayrete düşürmüştü. Bu kadarı onun da tahmini ve beklentisinden çok fazlaydı.

Haşmet en kolay hedefi olmuştu. Otuz yıllık bu hikâyedeki rolünü ve bildiklerini anlatırken adamın nasıl rahatladığını görmüştü. Haşmet'in tek amacı, Mina ile kızını kavuşturmaktı.

Geriye kalan Hülya olmuştu.

Neyse ki Sinan öncesinde böyle olacağını tahmin edebilmiş ve kadına zarfı atmıştı.

Elif ve annesinin, Mina'nın mezarlığını ziyaret edeceğini söyle-

mesi ve İstanbul İzmir karmaşasını yaratması, Sinan'ın oluşturduğu planın başlangıç noktasıydı.

Hülya bunu Berfin'e söylerse kızın şüpheleneceğini tahmin etmek hiç zor değildi.

Haşmet ve Elif'in çok gerekmedikçe Mina ile yüz yüze görüşmemesinin nedeni Berfin'in onları takip ettiğini bilmeleriydi. Amaçları ise, kızın neler yapabileceklerini kestiremedikleri için Mina'yı korumaktı. Berfin gelecekse annesine kin kusmak ya da canını acıtmak için değil ona kavuşmak için gelmeliydi. Mantıklıydı ama eksikti.

Bir yarayı iyileştirebilmek için önce içindeki irinini boşaltmak gerekirdi. Hem Berfin'in hem Mina'nın canı illaki bir kere daha acımalıydı.

Sinan da planını riske atmamak için Mina ile telefonda görüşmüş, ancak kadını ikna etmek kolay olmamıştı. Sonrasında ise Haşmet, Mina'yla gizliymiş gibi gösterip ama öyle davranmadan açıkça yüz yüze buluşmuştu.

Bugünkü buluşma ise tamamen bir gösteriydi. Elif ve Joseph ikilisinin bir arada bulunması olabilecek bir şey değildi. Ve eğer oluyorsa da bir sebebe dayandırılmış demekti.

Sinan gibi düşünebildiğine inanan Berfin, ikilinin buluşmasının önüne yem diye atıldığını sanacaktı. O yüzden Elif'in evinin etrafına göstermelik ve yine saklanmış gibi davranan adamlar dikmişti.

Oysa Berfin annesinin yaşadığını görmüşse başka yerde zaman kaybetmek istemeyecek ve önüne atılan Joseph-Elif yemini kendisi için fırsat sayacaktı.

Sinan'ın hazırladığı plan buydu ve her şey beklediği gibi olmuştu. Ancak söz konusu genç kadının şimdiye kadar yaptıklarını hatırladıkça yaşanana kadar planından emin olamamıştı. Annesine gitmek yerine Joseph veya Elif'e gelmeyi ya da beklemeyi de seçebilirdi.

Öte yandan annesinin yaşadığını öğrenmeme ihtimali de vardı. Şayet öyle olsaydı, Haşmet ile Mina mütemadiyen buluşmaya devam edecek, hatta kadını ortaya çıkarmak için başka yollar deneyeceklerdi. Neyse ki gerek kalmamıştı.

* * * * *

Kızının yanına oturdu ama ona dokunmak yerine ellerini kucağında birleştirdi.

Berfin çok güzel bir genç kız olmuştu ancak tıpkı görüntüsü gibi kaderi de annesine benzemiş ve mutlu olmayı başaramamıştı.

"Yanında olamadığım her an için özür dilerim ve yanımda olamadığın her an için çok üzgünüm." Mina, bir tepki dilercesine gözlerini kızının gözlerine dikti ancak aldığı tek karşılık soğuk ve ulaşılmaz bir bakış oldu. "Ama artık kararlarını başkasının insafına bırakan o kadın değilim."

"Beni yollamak sana iyi gelmiş demek ki!" Berfin'in kaşlarının arasındaki ince çizgiler belirginleşmiş, gözlerindeki ifade daha da ulaşılmaz hâle gelmişti.

Berfin'in söyledikleri isyan dolu sesinden daha çok canını acıtsa da Mina "Doğru," dedi. "Şimdiki ben o zaman olsaydım gitmene asla izin vermez, mutlaka başka bir çare bulurdum."

"Yani babamı suçlayacaksın!"

"Hayır. Sen gidince ne kaybettiğimi ve niye kaybettiğimi anladım. Kendime gelmem için hayat bana bundan daha büyük bir ders veremezdi. İnan, senden hiç vazgeçmedim."

Berfin "Yalan söylüyorsun!" diye haykırmak istedi ama yapamadı. Çenesini sıktı. Bu Berfin olmayı kendi seçmemişti. Onca şeyi yaşadıktan sonra da annesinin gözyaşları, pişmanlıkları ve yalvarışı yaşananları unutturmaya yetmezdi.

"Bana, git ve bizi unut, dedin."

"Gittiğin yerde mutlu olacağını biliyordum."

"Babamı hiç sevmedin, değil mi?"

"Baban iyi bir adamdı. Ben, onun için yanlış insandım. Gerçi kabul ediyorum, benim için yaptıklarını yapmasına izin vererek onu incittim. Gerçi her şey başta söz verdiği gibi yaşansaydı, mutlu olurduk. Üzgünüm ki, Emrah Üstündağ'ı da mahveden aşk oldu."

Berfin alayla gülüp "Seni döverken bedeninden çıkan sesleri hâlâ duyuyorum." dedi.

"Doğru ama seni, kendine göre ve yapabildiği kadar sevdi."

"Onca şeyden sonra şimdi benden ne istiyorsun?"

"Hülya." Mina yüzünü buruşturdu. Söylerken dahi huzursuz olduğu ismin ağzında bıraktığı ekşi tadı silmek için yutkundu. Nefes aldı, gözlerini birkaç defa kapatıp açtı. "Teslim olursan..."

"Belli ki dayım sana çok şey anlatmış ama ben bir şey yapmadım ki."

Rahatlayan Mina ellerini Berfin'in dizlerine koydu. "O zaman kaçma, ispatlaya..."

Berfin yerinde doğruldu. Bakışları Mina'nın ellerinin durduğu yere kayınca durumu fark eden kadın geri çekildi.

"Bana inanıyor musun?"

"Evet, yani öyle söyledin. Yapmadım diyorsun, ispatlayabiliriz."

Mina'nın heyecanı, verdiği cevabın doğruluğunu teyit ediyordu.

Berfin başını salladı ve "Ah anne," dedi. "Sen hiç değişmemişsin."

Olmaması gerekirken Mina'nın gülümsemesiyle Berfin yaptığını anladı. İradesi dışında davranıp kendine yasaklamış olsa da ona ***anne*** demişti. Kızgınlık, öfke, hiddet... Gelmelerini bekledi. Ancak yapabildiği tek şey, kadının gözlerindeki kendine ait özlemde kaybolmak oldu.

* * * * *

Sessizliğin içinde çınlayan telefonunun sesini duyduğunda huysuzca mırıldandı. İstediği tek şey Sinan'ın kollarının arasına ve uykusuna geri dönmekti. Fakat sonra birisi sanki ona yapmamasını söylemiş gibi gözlerini açtı.

Sinan'a baktı. Uyumasına rağmen hâlâ oturur durumdaydı ve onu kozasının içinde tutmaya devam ediyordu.

Elif, yavaş ve minik hareketlerle önce başını, sonra da bedenini ondan ayırdı. Yatağın diğer tarafındaki şifonyerin üzerinde duran telefona uzandı.

Mesaj geldiğine dair yanıp sönen bildirimin üzerine tıkladığında, gördüğünü anlamak için iki defa okuması gerekti. Kendini ikna etmeyi başarınca da gönderen kısmına baktı.

Ne düşünecek ne de durup değerlendirecek vakti vardı. Korku mu, rahatlama mı, hislerinden de emin değildi. Tek yapabildiği adrenalinin onu yönlendirmesine izin vermek oldu.

Çıkarıp bir köşeye attığı kotunu ve tişörtünü giymesi sadece yarım dakika sürdü. Tavşan uykusundaki adama yakalanmamak için yavaş olmalıydı. Lakin güdüleri ondan bağımsız hareket ediyordu. Davranışlarının kaynağıysa kesinlikle aklı değildi.

Mina'nın gel, çağrısına geç kalmadan ulaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Berfin artık onların tanıdığı Berfin olmasa da annesine fiziksel zarar vermezdi. Ama zaten kızının kalbindeki nefretten başka bir güç de Mina'nın canını yakamazdı.

Kapıda bekleyen adamlardan nasıl kaçacağını alt kata inen merdivenlerin sonuna geldiğinde belirlemişti. Arka bahçeye çıkan kapıyı sessizce açmaya çalışırken ev aniden aydınlandı. Arkasında kimin dikildiğini biliyordu. Elif durmayacak, ne olursa olsun annesine yetişecekti.

Sinan "Gitme," dediğinde kapıyı açmış, dışarıya çıkan ilk adımını da atmıştı.

Adamın ilk söylemesi gereken şey bu değildi. Elif durdu. Kuşkuya ayıracak vakti yoktu, fakat yapamadı. Yaşadığı sarsıcı şokun etkisinden kurtulmayı denedi. Beceremedi.

Ardına dönüp iki metre ötesinde dikilen Sinan'ın yüzüne baktı. "Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Yapma Elif."

"Lanet olsun sana, hani Berfin'e attığın yem bendim!"

"Yemlerden birisi sendin."

Elif, kendi üzerindeki tüm hâkimiyetini kaybetti. Tepkileri, iradesi dışında hareket ediyorken, beyni de bir komut verebilecek durumda değildi.

Elif "Sen nasıl..." deyip sustuğunda Sinan "Artık bana söylemeye hazır mısın?" diye sordu.

"Her ne duymak istiyorsan, bunun için geç kaldın."

Öfkesini hissetmek bir yana aynı zamanda duyabildiği Elif'e doğru bir adım atan Sinan, üzgün ancak bir o kadar da kararlıydı. "Sana öğrenince soracağımı söylemiştim. Ama bu arada sana da söyleyebilirsen söyle demiş ve anlatmanı beklemiştim."

Elif öylesine çaresiz ve öfke doluydu ki bakışları bir silaha dönüş-

müş ve Sinan'ı hedef almıştı.

"Eğer gerçeği biliyor olsaydın ne Berfin'i anneme gönderir ne de Joseph'i buraya getirirdin."

Acıyla suratını buruşturan Sinan sustu ve genç kadının onu affetmesini umarcasına başını yana eğdi. Ne kadar uğraşsa da soğukkanlı hâlinden eser kalmamıştı.

Sinan nihayet "Gerçek sensin," dedi. "Mina'nın korumaya, Joseph'in de bulmaya çalıştığı, aşklarının kanıtı olan kızları sensin."

* * * * *

Dirense de Berfin'in iradesi duygularını yenmeyi başaramamıştı. Anlaşılan insanca yaşamayı bırakmış ama bir annenin çocuğu olmaktan vazgeçememişti.

Gitmek istemesine rağmen kendine söz geçiremedi. Oturduğu yere yığılıp kalmış ve tüm kanı çekilmişti. "Yılladır yoktum, yine olmamam senin için sorun değildir."

"Çok şey yaşadım fakat çok az konuştum," diyen Mina kızına yalvarıyordu. "Benim anlatmaya, senin de dinlemeye ihtiyacın var."

Berfin bacaklarını açıp öne eğildi. Tavrı sert ve umursamazdı. Onu ele verense dudaklarının ucundaki titreklikti.

"Elif'i bekleyelim!"

"O zaten birçoğunu benimle birlikte yaşadı, hem gelmesi zaman alır." Mina'nın elleri Berfin'e dokunmak için kıpırdanıp duruyordu. Onları bacaklarının arasına sokup sıkıştırdı. "Babanla İzmir'e gittiğimizde herkes Adana'da evlendiğimizi ve ondan hamile kaldığımı sanıyordu. Sonra annesi..." Mina'nın yumuşak ve hüzünlü ifadesi değişmiş, yerini katıksız bir öfke almıştı. "Belki o da kendi çocuğunu koruyordu. Ancak biz iyiydik. Ortak bir yol bulmuştuk. Ama annesi her gün biraz daha zihnini karartıp kanını zehirledi Emrah'ın. Bana orospu, Emrah'a enayi, Elif'e piç dedi. Ki bunlar sadece başlangıçtı. Önce eve geç gelmeye, sonra içmeye en nihayetinde de bana vurmaya başladı. Emrah bana vurunca annesi sırtını sıvazladı."

"Neden kaldın orada?"

"Kucağımda Elif, karnımda sen varken nereye, nasıl gidecektim?"

"Gerçekten isteyenin yapamayacağı çok az şey vardır."

Mina olmaz, der gibi başını salladı. "Doğru ama bize sevgiyi öğretmedikleri gibi kendimize güvenmeyi de öğretmediler. Ne kendime ne de kaderime güveniyordum. Ayrıca kadındım, bir erkeğin gölgesinde ve ona muhtaç yaşayacaktım!"

"Hangi çiçek gölgede yeşerir ki?"

"İşte ben bu sorunun cevabını zor yoldan öğrendim." İçindeki tüm yüklerden kurtulmayı dileyen Mina, yeniden anlatmaya hazırdı. "Elif iki buçuk aylıktı. Bezi de sütü de bitmişti. Annesi Emrah'a, 'Dokunmadığın kadının piçine alın terinle kazandığın paranı harcayacaksan, bari karşılığını al.' dedi. Zaten sarhoştu, yanıma geldi."

"Babam sana tecavüz mü etti?"

"Sonuçta nikâhlı kocamdı. Hem öyle isimlendiremem çünkü o gece sana hamile kalmış ve babaanneni ilk defa memnun edebilmiştim. Adana'dan geldiğimde hamileydim, eş dost bebek soruyordu. Oysa Elif'le benim insan içine karışmamız yasaktı. Sen doğunca Elif'in doğum tarihiyle senin kimliğini çıkardılar. Onun baba adı olmadığı için Elif'in kimliği de olmadı."

Mina yılların acısını değil belki ama yorgunluğunu atmak istercesine derin ve dolu dolu nefesini bıraktı.

"Elif'in aslında bir annesi de yoktu. Onu sadece geceleri sevebiliyordum, dahası bana anne demesi bile yasaktı. Sen bana anne dedikçe o..." Anılar kalbini, kelimeler de dilini yakmış gibi bir an susan Mina tekrar devam etti. "Fakat Elif'e de vurmaya başladığında kararımı vermiştim, ikinizi de alıp gidecektim. Fırsatını buldukça Ayşe teyzeni arar haber alırdım, bana sorunca da iyiyim, derdim. Dayın erişkin olunca onlara ulaşmış, sonra ben aradım onu."

Mina, duyduğu tutunma ihtiyacıyla uzanıp Berfin'in ellerini yakaladı. Artık kelimeler diline, anıları da kalbine ağır geliyordu. Her günü tekrar yaşıyormuş gibi canı acısa da onun anlatmaya, Berfin'in de duymaya ihtiyacı vardı.

"Üniversitede son senesiydi, ondan yardım isteyecektim. Fakat ben daha söyleyemeden o, heyecanla yurt dışına gidiyorum dedi. Önüne fırsat çıkmış ve eğitim için davet edilmiş. Onun adına mutlu oldum. Ama sustum. Kaderimin benimle işi bitmemiş diye düşündüm. Birkaç yıl daha öyle geçince baban, Joseph'in Elif'i al-

maya geldiğini söyledi. Üzülmem ve Joseph'e kızmam gerekirken aksine öyle mutlu olmuştum ki tarif edemem. Elif kurtulacaktı, sen yetişkin olana kadar da seninle o evde bekleyebilirdim. Bunları düşündüğümün dakikasında babaannen Elif'e bakıp, *'Ne yani, bu piç şimdi prenses mi olacak!'* dedi. Çok zenginlermiş... Karar öylece verildi. Elif değil, sen gidecektin. Direnmeye çalışmam sadece dayak yememe sebep olacaktı. Oysa gidersen, sen mutlu bir prenses olacaktın. Biz de Elif'le önce hayatta kalmanın yolunu, sonra da seni bulurduk. O yüzden sana, *'Git ve mut ol. Çünkü biz sensiz öyle yapacağız,'* dedim."

"DNA testi için Elif'in başındaki saçları yolup seninkine en çok benzeyen teli alıp verdiler ve öylece sen gittin. İyi para almışlardı. Yirmi yaşına gelene kadar bekleyip bu defa senden isteyecekti babaannen. Artık o evde kalamazdım. Baban da bunu anladığı için rahat vermiyor, gidersen seni de kızını da bulur öldürürüm diyordu. Yapardı ama umurumda değildi. Ayşe konuşmalarımızın birinde Süleyman Abi'nin birkaç defa beni sorduğunu anlatmıştı. Senin gidişinden bir ay sonraydı, Ayşe telefon numarasını bulup bana verdi. Süleyman abiye 'Beni kurtar.' dedim. Beklememi söyledikten yedi ay sonra da ne yapmam gerektiğini anlattı."

Omuzlarını kaldırıp Berfin'in ellerini sıktı. Dayanacak, hatırlayacak gücü kalmamıştı ama aynı o zaman olduğu gibi Mina devam etmesi gerektiğini biliyordu.

"Salı günleri babaannen pazara giderdi. Onun ardından Elif'i aldım kaçtım ve beni bekleyen mavi arabaya bindim. İlk defa evden dışarı çıkmanın şaşkınlığını yaşayan Elif'in gözlerini gördüğümde bir an olsun arkama bakmadım."

"Kayıtlarda intihar ederek öldüğün yazıyor. Polis tutanağı bile var."

"Doğrudur, onları halletmek için Süleyman yedi ay uğraştı. Önce otopsi raporu hazırlatmak için bir doktora gittik. Emrah'ı ikna etmek için dış görünüşümden, kırılıp kaynayan kemiklerime kadar ne varsa adam hepsini yazdı. Fakat yüzüme dokunmadı. Olmayan cesedi göremesinler diye yüzü tanınmayacak hâlde diye not düştü." Mina etrafına bakındı hafifçe tebessüm etti. "Sonra bizi Ankara'ya evine gö-

türdü. O gece öyle uyumuşum ki ertesi akşam ancak uyandım. Tabii yılların yorgunluğu hemen geçmezdi ama iyiydim. Hele Süleyman, senin doğum tarihinle de Elif'e kimlik çıkarttığında mutluluktan öleceğim sandım. Geçmiş hatasını telafi etmeye çalıştığını söyledi. Ona, gerek yok bile diyemedim. Elif'le bana özel öğretmenler tuttu. Sonra o, orta ikiden okula başlayınca ben açıktan devam ettim. Ayşe hariç herkes beni öldü sanıyordu. O da sağ olsun, herkesin haberini bana iletiyordu. Hepsi iyiydi ve kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Babanın öldüğünü öğrendiğimde bile planı bozmadım."

"İlk defa kendimle ilgileniyordum. Okudum, araştırdım, eğitmen oldum. Donandıkça güçlendim ve kendime güvenip inanmaya başladım. Ben olmak için, artık bir gölgeye ihtiyaç duymadan yaşamayı öğrendim. Özgürlük denilen şey oydu, hayatının tek lideri insanın kendisi olmalıydı. Elif de ilk defa mutluydu, asker olmak istiyordu. Düzeni bozmadım. Üstelik Joseph, senin kızı olmadığını öğrenip Elif'i de alabilirdi. İkiniz de yeterince büyüyene kadar bekleyecektim. Hem geçmişim bana acıdan başka bir şey vermemişken yeni hayatıma sırt çeviremezdim. Olduğu gibi kalması en iyisiydi."

Mina kendini ne kadar sıksa da artık yaşlarını daha fazla oldukları yerde tutamadı. Onlara ve içinde kabuk bağlamış tüm acınası duygularına özgürlüklerini verdi.

"Bir gün Süleyman internetten açıp seni bize gösterdi. Avukat olmuşsun. Sen mutluydun, yanındakiler daha da mutluydu. Sana ulaşmanın bir yolunu bulacağına dair bana söz verdi. Ama maalesef verdiği sözü tutamadan vefat etti. Ve bir kez daha hayatımız tepetaklak oldu."

* * * * *

Hiçbir açıklama Elif'i sakinleştirmeye yetmezdi. Geçmişin sesleri kulaklarında çınlarken tek derdi geç olmadan annesine yetişmekti. Sinan onu en olmayacak yerden yaralamıştı.

Kendini dışarı attı. Eğer koşması gerekecekse öyle yapacaktı. Ne yazık ki bahçesinde fark ettiği karanlık gölge bir anda gerçek bir silüete dönüşünce olduğu yerde kaldı. Şaşkınlık aklını perdeleyip davranışlarına ulaşım iznini engellemişti sanki.

Elif de korku ve öfkesine tutundu. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" derken öne atıldı ve Haşmet'in yakasına yapıştı. "Hani Sinan'a söylememiz gerekiyordu, beni susturup arkamdan onunla iş birliği mi yaptın?"

"Ben anlatmadım, kendi çözdü."

Zaman kaybetmek istemiyordu, ama merakı onu rahat bırakmayınca Elif soran gözlerle arkasında duran Sinan'a döndü. "Annem mi anlattı?"

"Hayır, senin annenin adıyla Joseph'in sevdiği kadına seslendiği isim aynıydı. Olabilir mi, diye düşünürken, laboratuvardan arayıp kan örnekleri iki kardeşe ait dediler."

"Ve sen de beni bile bile Joseph'le yüz yüze getirdin. Buna hazır değil ve korkuyorken de öyle davrandığım için beni suçladın. Sonra da annemi, kızına yem diye kullandın!" Elif aslında soru sormamıştı, Sinan yine de ona cevap vermek istedi, ancak genç kadın hışımla dayısı Haşmet'e dönünce susmaktan başka çaresi kalmadı. "Bunun olmasına izin vermemeliydin." Yalvaran gözlerini dayısına diken Elif çaresizdi. "Hani amacın önce annemi korumaktı?"

"Öyleydi ve hâlâ da öyle." Haşmet ellerini omzuna koyduğu genç kadınla göz teması kurana kadar bekledi. "Ablam hep yanımdaydı. Oysa ihtiyacı olduğunda ben onun yanında değildim."

"Evet, o siyah arabayla okul çıkışı önümü kestiğinde bu hikâyeyi anlatmıştın."

"Hayır, bu hikâye başka bir hikâyenin devamı ve şimdi sonunu yaşıyoruz." Geçmişin çaresizliği yakasına yapışmış gibi Haşmet'in sesi boğuktu. "Köyden ayrılırken, elime verdiği bohçada bir somon ekmek, biraz para ve bir kat giysi vardı. Bana, 'Başarmadan geri dönme.' dedi. Kendim için değil, ihtiyacımız olan her şeyi, ihtiyacımızı giderecek kadar yoktan var eden ablam için başaracaktım." Pişmanlığın yükü ağır gelince Haşmet'in omuzları çöktü. "Yurt dışına gitmemeliydim ya da öncesinde ablam, seni özledim dediğinde İzmir'e gitseydim, belki hâlini anlar ve bir o kadar daha acı çekmesini önlerdim.

Mina'yı kurtarmak için geç kalan sadece Joseph değildi.

Haşmet şimdi yeğenine onu anlamasını diler gibi bakıyordu.

Pişmanlık öyle ağır bir duyguydu ki, ölüm bile çare olmaya yetmezdi. Başardım demek için karşısına çıkmaya hazır olduğu ablasının öldüğünü söylediklerinde, aslında kazanmamış aksine sahip olduğu ne varsa kaybetmişti. İki yıl öncesine kadar da pişmanlıklarıyla boğuşarak yaşamaya çalışıyordu.

"Kanada başbakanı beni aradığında hissetmiş gibi heyecanlanmıştım. Detaylar önüme gelip de dosyada Mina ve Emrah Üstündağ adını gördüğümde tutunduğum incecik umut dalını öyle sıkı tuttum ki Azrail gelse beni ölmeye ikna edemezdi. Önce kendim araştırdım, ablamın ölmediğine ya da doktorun onayı dışında öldüğüne dair kesin bir kanıt bulamadım. Keza Ayşe ablam bana *'Mina öldü.'* derken tereddüt etmişti, üzüntüsünden sanmıştım. Sonra olabilir mi dedim, onu sıkıştırdım. Bana her şeyi anlatınca da ablamın değil, o siyah arabayla senin karşına çıktım. Çünkü Berfin'i belki de benim yüzümden kaybetmişti. Kızını ona geri getireceğimin sözünü veremeyeceksem ablamın yüzüne bakamaz, karşısına da çıkamazdım."

Mina'yı son gördüğünde Haşmet on üç yaşındaydı. Tekrar karşılaştıklarındaysa aradan otuz yıl ama hayatlarından yaşanmış binlerce acı geçmişti.

Haşmet'in amacı, Kanada'ya yollamak yerine Berfin'i herkesten önce bulup Mina'ya götürmekti. Bu yüzden kendini gizleyip dosyayı Murat'a devretmişti. Hâlbuki takipte ve olayın içinde kalmıştı. Sinan'a anlatmamak için de nedenleri vardı. Adamın ne yapacağı belli olmazdı, doğruları ortaya çıkarmak gibi güçlü takıntıları vardı. Ayrıca Haşmet hiçbir şey kaybetmeden her şeye sahip olmak istiyordu. İşi de kaybetmek istemedikleri listesinin ilk beşindeydi.

Öte taraftan Joseph onlar için, kandırıp hamile bıraktığı genç kadını terk edip yıllar sonra da katakulliyle kızını alıp aynı kadına ne olacağını umursamamış bir adamdı. Başka neler yapabileceğini hesaplarken bu geçmiş, Haşmet'e referans olmuştu.

* * * * *

"Haşmet bir gün Elif'le birlikte kapımı çaldı. Önce sanki o yıllar hiç yaşanmamış gibi ağlaştık, sonra kavga ettik. Seni bulmasını ama Elif'i rahat bırakmasını istemiştim. O ise ısrarla senin Elif'e kayıtsız kalamayacağını söyledi."

"Elif artık benden nefret ediyor."

"Sen onun sevdiği ilk şeysin. Yıllarca dönmeni bekledi. Sonra geldin, ama bize değil."

Kızının sıktığı ellerini bırakan Mina, yüzünde sel olmuş yaşları avuçlarıyla sildi. Nefes alıp verdi. Bekledi. Bir kere daha nefeslendi.

"Ben," diyen Berfin anlatmak istemese de kelimeler boğazında yumru olmuştu. Ya onlar onu nefessiz bırakacaktı ya da o kusup rahatlayacaktı. "Türkiye'ye döndüğüm ilk yıl amaçsızca yaptığım tek şey bilgisayarda gezinmek oldu. Sonra neler yapabileceğimi keşfettim. Eğlenceliydi ve işe dönüştü. Fakat hayatta kalabilmek için yeterli değildi. Bir amacım olmalı ve öfkemden kurtulmalıydım. İlk işim Muhammet Sarı'yı bulmak oldu. Maksadım onu sadece korkutmaktı, ama felç geçirişini izlemekten keyif aldım. Çünkü uçakta ağlayıp beni size geri götürmesini söylerken o da bana öyle umursamazca bakmıştı. Detayları ondan öğrenip Albert Parker'ı aradım ve beni neden bıraktığının hesabını sordum. Ben torunu değilmişim. O zaman anladım ki oraya asıl gitmesi gereken kişi Elif'miş. Bunu Albert Parker'a söylemedim ama o, bana son bir iyilik yaptı. Ona şantaj ederken Hülya'nın sesini kaydetmiş ve onu bana yolladı."

Berfin sustu. Kafasını salladı. Susmaya devam etmeliydi. Ama yapamadı.

"Ben dedikleri gibi bir katil değilim. Casus ise olabilir, para karşılığında yaptığım işler var. Ama intikam istedim, hem de çok istedim. Sen ve babam ölmüştünüz. Kaderimi çalan Elif'i aramaya başladım. Bulamadım. Çok kızgındım ya da üzgün. Ağlayamadığım için üzgün olmakla ilgili bir şey yapamıyordum ama öfkemi besleyebilirdim. Kimseye ait olamamış ve terk edilmekten canım yanmıştı. Bir şeyler yapmam şarttı. Aslında sonrasında yaptığım tek şey, Güçer Öztürk'ü ve Muhammet Sarı'yı rahatsız etmekti. İlk iki yıl sakindi, üçüncü yılda işler çığırından çıktı. Dönüştüğüm kişi hoşuma gitmeye başladı. Bir şey hissetmeyince canın da yanmıyordu. Sonra peşime düştüler..."

Berfin bir kere daha sustu. Mina bekledi ama kızının tekrar konuşmayacağını anladı.

"Hayatı göze aldığın kadar yaşarsın, diyorlar. Oysa ben ancak gözümün gördüğü kadarını yaşayabildim. İnsan, sevildikçe sevmeyi, affedildikçe affetmeyi ve yaşadıkça hayatı öğreniyor. Öğrenmeye mecbur bırakıldıklarımızın tek suçlusu biz değiliz. Yaşadığım her şeye rağmen Joseph'le geçirdiğim anlar için hiç pişmanlık hissetmedim. Âşık olmak ne suç ne de günah. Sen âşık olduğun adama, Miguel'e inandın diye aslında kendine kızgınsın..."

Berfin indirdiği tüm duvarlarını kaldırıp şaşkınlık ve öfkeyle yerinde dikleşti.

"Sen neden bahsediyorsun? Miguel'i nasıl bilebilirsin, dayımın ondan haberi yok ki!" diyen Berfin annesinin sonuna kadar açılmış gözleriyle karşılaşınca kadının üzerine eğildi. "Sen ne yaptın ya da ne yapıyorsun?"

Mina kızının ellerine yapıştı. "Sen ne katilsin ne de casus. Sadece fazla akıllısın. Olayları çığırından çıkaran Hamdi'nin sana ulaşması olmuş. Sonra Muhammet Komutan da..."

"Lanet olsun sana!" diye kükreyen Berfin kadını itip ayağa kalktı. "Kiminle iş birliği yaptın?"

Mina bir kere daha önüne geçtiği Berfin'i kucakladı. "İş birliği yapmadım. Hamdi ve Muhammet'i öldüren sen olamazmışsın. Eğer bunu ispatlayabilirsek çok az cezayla kurtulabilirsin."

"Hâlâ o aciz ve saf kadınsın!"

Tiksintiyle ona bakan Berfin'i sıkıca kucaklayan Mina "Hayır," dedi. "Hem sen kendin söyledin, Hülya'ya sana yardım etmesi için şantaj yapıyormuşsun. O da senin arkanı toplayıp kendini kurtarmak için öldürtmüş onları. Sinan'ın vardığı sonuç bu. Ben sonucun doğruluğuna inanıyorum. Ama Hülya'nın ceza alabilmesi için gereken kanıtlar sende ve tek tanık da sensin."

"Beni kandırdın, özledin sandı..." Gözlerini kısan Berfin annesinin ona acıyla ama aslında keder ve ümitle bakan gözlerini görmemek için başını çevirdi. "Haklısın, sana çok benziyorum. Ama senden tek farkım, ne kendimi ne de kaderimi başkalarının insafına bırakacak olmam."

"Yapma, gidersen Hülya bir kez daha kurtulacak ve sen eninde sonunda kaybedeceksin."

Annesinden nefret edebilmek için kalbindeki yarayı deşerek kendine işkence etmesi gerekiyorsa Berfin bunu yapacaktı.

"Evet, Hülya'yı ses kaydını basına vermekle tehdit ettim. Dört yıldır da birbirimizi idare ediyor ve onun garajındaki delikte yaşıyordum. Ama lanet olsun. Hamdi'nin bana ulaşmayı başardığını söylemem yetmezmiş gibi Sinan'ın geçmişi deştiğini ona anlatınca Muhammet Sarı adını vermesin ve yaşanılanları anlatmasın diye..." Konuşmasını bıçak gibi kesen Berfin'in hiddeti alev topuna dönüştü. "O adam Hamdi'yi öldürürken oradaydım ve Hamdi'yi buluşmaya çağıran bendim. Yani senin kızın, istediğin gibi melek değil, boşuna uğraşma."

"Sinan söz verdi, tetiği çeken sen değilsen alabileceğin en az cezayı almanı sağlayacakmış."

Berfin annesinin yüzüne doğru eğildi ve tıslayarak "Sen de ona inandın." deyip kadını itti.

Kurtulma ihtimalinin ne kadar olduğunu bilmiyordu. Fakat bir kere daha ihanete uğramışken, sonucun ne olacağını düşünmeden Berfin kendini dışarı attı. Çünkü bu defa kaçmayacak aksine kaderi, onun için her ne hazırlamışsa üzerine gidecekti.

* * * * *

Ağlamak istemiyordu ama Sinan, "*O mesaj sana değil bana geldi. Annen Berfin'i almam için beni çağırıyor.*' dediğinden beri gözyaşları durmak bilmiyordu. Yeterince yıpranmış kadına bunu yaşattığı için Sinan'ı affetmeyecekti.

Karanlık sokağın köşesinde dikilip ne olacağını beklemek yerine, annesine koşmak ve Berfin'e "Yeter!" demek istiyordu. Onu durduransa Sinan'ın talebi değil, çatılardaki keskin nişancılardı.

Onu görünce Berfin'in nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Yapacağı yanlış bir hamleyle tetiğe basmak için emir bekleyen adamlar harekete geçebilirdi.

"Annene istemediği bir şey yapmayacağıma söz verdim."

"O istemediği hâlde burada kalıp benim ve Berfin'in ona gelmesini bekliyor. Çünkü Haşmet ona öyle söz verdi. Çünkü benim annem insanlara ve sevgiyi olan inancını hiç kaybetmedi."

"Neden anlamıyorsun, Mina o mesajı göndermeseydi hiçbirimiz

"Berfin'in gidişini ne unutacak kadar küçük ne de anlayacak kadar büyüktüm. Bu yüzden ne unuttum ne de anladım. Her şeye rağmen onu sadece özledim ve özledikçe de sorguladım." Elif başını çevirip ilk defa Sinan'a baktı. "Her ne olursa olsun, o bu şekilde köşeye sıkıştırılmayı hak etmiyor. Anneme gelince, yaşadığı onca şeyden sonra, ondan kızının katili olmasını istemişsin."

"Önümüze çıkan her suçun faili olarak Berfin'i seçerken elimizde ne kanıt vardı? Hiç. Ama biz hemen katil yaftasını ona yapıştırdık."

"Anlamadım?"

"Çöp kutularına bıraktıkları Hülya ve diğerlerini, Hamdi'nin kulağındaki not da seni bulmam içindi. Ama notlar bizi yanlış yönlendirdi ve Berfin'e katil dedik. Hamdi'yi öldüren kurşun sadece Kanada Büyükelçiliği'nin güvenliklerinde var. Onlar da ülkelerinden geliyor."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Eğer Berfin mantıklı davranır ve teslim olursa bu hikâye herkes için mutlu sonla bitebilir."

"Ya öyle davranmazsa?"

Sinan Elif'e cevap vermek istedi, ancak kadrajına giren hareketlilik onu durdurdu ve tam o esnada operasyon şefinin sesi, kulağındaki kulaklıkta yankılandı.

Genç kadın da onun duraksadığını görünce kalkmaya yeltendi. Ancak Sinan, hamlesini tamamlamasına izin vermeden Elif'i kendine doğru çekti. Görürse bir daha unutamayacağı sahneye şahit olmaması için genç kadının yüzünü göğsüne bastırdı ve onu kollarıyla sarmaladı.

Elif ne olduğunu göremedi, keza bir şey de söyleyemedi. Gecenin sessizliğini delip geçen silah sesini duyduğundaysa nefes almayı bıraktı.

* * * * *

ELİF

Temmuz 2020, İstanbul

Çocukluğu, insanın ana karasıdır derler. Benim çocukluğum unutmak istediğim acı ve gözyaşlarıyla doluydu. Buna rağmen neden bunlar benim başıma geldi diye hiç sorgulamadım. Belki bu güzel günlere erişmem için önce onları yaşamam gerekiyordu. Emin değilim.

Zaman lehime işlemeye başladığında, ana karam olan çocukluğum kim olacağımı zaten belirlemişti. Az güvenen, az mutlu ve az seven, ama çok korkuları olan beni yaratmıştı. Süleyman Güven ise beni korkularıyla yüzleşecek değilse de onlarla yaşayabilecek birisi hâline dönüştürmüştü.

Emrah Üstündağ. Keşke benim için sadece bir hiç olsaydı. Aslında öyleydi, hiçbir şeyim değildi ama en korkulu kâbusumdu. Onunla birlikte on bir yıl boyunca güneş ve insan yüzü görmeden kaldığım evde, annem saçımı okşasın diye gece olmasını dilemem, yaşamak için kendime bulduğum amaçtı. Yoksa o sevgisizliğe, şiddet ve çaresizliğe başka türlü dayanamazdım.

Kucağımdaki çiçek demetini soğuk mermerden oyulma mezar taşının dibine bıraktım. Babamın yıllar önce yaptığına hata demek ne kadar doğru bilmiyorum. Annemi uyarsaydı, hayır...

Değiştiremeyeceğim geçmiş için hayıflanmayacağım. Ondan almam gereken dersi alacak ve yarınlarımı öne göre planlayıp, kaderime meydan okumadan onunla birlikte ilerleyeceğim.

Babamın mezarının başında dikilirken, artık onun olmasını istediği gibi biriydim. Hâlâ biraz hüzünlü ama çok mutlu.

Benim tek babam vardı, o da Süleyman'dı. Ama hep biliyordum, bir gün anneme soracak ya da bir şekilde gerçeği öğrenecektim. Tabii

bunu asla bir telefon görüşmesinde, hem de komplo planları yaparken arada söylenmiş bir cümleyle öğreneceğimi düşünmemiştim.

Joseph Parker'ın biyolojik babam olduğunu öğrendiğimde bir şey hissetmemek için çok çabalamıştım.

Bakışlarımı kaldırıp beş metre gerimde duran adama, Sinan'a yani Elif'in sevgilisine döndüm. Üzerime yığılan geçmişten ve yalanlardan kaçmak için ona sığınmak istediğimde, tereddütsüz kollarını, kalbini açmış ve bana aşktan bir sığınak yapmıştı.

Beni Joseph'le buluşturmasına ya da Berfin'e erişmek için yaptığı plana dâhil etmemesine kızmış olsam da, haklıydı. Asla kabul etmez, planını bozar ve Joseph'i değil dinlemek, yanıma bile yaklaştırmazdım. Sinan da bunu bildiği için beni mecbur bırakmıştı. O, öyle bir adamdı. Olması gerekeni yapan ve oldurana kadar da uğraşan bir adam.

Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerimiz buluşunca gülümsemeden edemedim. Yarınlarla ilgili tüm planlarım onunla ilgili. Ne de olsa geçmiş artık temize çekilmişti.

Hülya tutuklu kaldığı hapishanede mahkeme gününü bekliyordu ama oradan bir daha çıkamayacaktı. Maalesef hiçbir şeyden haberi olmayan eşi istifa etmiş ve Kanada'ya dönmüştü. Sam Miller ise başını kuma gömenlerdendi. Hiçbir şeye karışmamış, sormamış ama her şeyin olmasına bir şekilde izin vermişti.

Berfin de geçen hafta başında rehabilitasyon merkezine götürülmüştü. Cezasının büyük kısmını orada geçirecekti. Öfke ve nefretinden kurtulması gerektiğini söyleyen doktor, ilk aşamada olduklarını ve şu anda içine kapandığı dönemi yaşadıklarını söylemişti. O yüzden onu hâlâ görememiştik. Onu en son gördüğümdeyse karanlık sokakta yerde yatıyordu.

Sinan, yaptığı çok şıklı planında, onun kaçmak yerine üzerlerine geleceğini tahmin ettiği için keskin nişancıların silahlarına öldürücü kurşun yerine sakinleştirici kurşun koydurtmuştu. Onun o şekilde köşeye sıkıştırılmasına artık kızgın değilim, ancak hâlâ üzgünüm ve bu üzüntü çok uzun süre boyunca, Berfin oradan çıkana kadar benimle kalacaktı.

Dün akşam Joseph'le baş başa yemek yerken o da benimle aynı kelimeleri kullanmıştı, Berfin için üzgün ama umutluyduk. Ama esas konumuz tabii ki annem, Mina idi.

Berfin'den başka bir şey hakkında konuşmak istemediği için suskun kalmış ve anneme Joseph'in onun için hâlâ burada olduğunu ve otuz yıl önce de yine onun için geri döndüğünü söyleyememiştim. Fakat bu hikâyede ne yaşandıysa konuşulmadığı için yaşanmıştı.

Amaç kimi zaman sevdiğini korumak kimi zaman da bencillikti. Fakat artık biliyorum ki, en büyük kötülük susmaktı.

Dün geceki yemekten sonra Joseph'le bir şansımız olduğuna ikna olmuş ve itiraz etse de anneme anlatmaya karar vermiştim. Bu sabah da yanına gitmek için evden çıktım ama belki özür dilemek, belki de gelişmeleri bilmesi için önce babama, Süleyman'a uğramıştım.

Bakışlarımı mezarının üzerinde gezdirdim. Temizlenmiş ve taze çiçekler bırakılmıştı. Belli ki yakın zamanda annem de ziyaretine gelmişti.

Önüme düşen gölgeyi görmemle beni saran kolu hissetmem aynı anda oldu. Başımı kaldırdım, gözlerindeki aşkla bana bakan Sinan'a gülümsedim.

Kelimelere dökmesine gerek yoktu. İlk gün olduğu gibi şaşkındım ama gerçekti. Beni seviyordu. Yine de o "Seni seviyorum." dedi ve artık ustalaştığı şekilde şık ve samimi bir hareketle beni alnımdan öptü. Sonra beni bırakıp babamın mezarına yöneldi. Artık onunla konuşuyordu. "İstediğin gibi Elif'in mutlu olması için elimden gelenin fazlasını yapacağıma söz veriyorum. Ayrıca onun için yaptıklarından dolayı da sana hep minnettar kalacağım."

Akan yaşlarım mutluluktandı, çünkü Sinan'ın verdiği sözü tutacağını en iyi ben biliyordum.

MİNA

Temmuz 2020, İstanbul

Ben otuz yıl önce, sadece mutlu olduğum bir hayatın hayalini kuruyordum. Olmadı.

Hayat beni yendiğini sandı, oysa ben yalnızca aşka yenilmiştim.

Yitip giden bir aşk. Bekleyişlerim. Söyleyemediklerim. Düşünce balyalarım. İnsan yüklerim.

Sessiz geçen ömrümde çok kere haykırmak istedim. Oysa isyanlarımda bile suskundum. Yorgunluğumsa aşktan değildi, özlemektendi. Kulağımda çınlayansa söylenmiş kelimeler değil söylenmemiş olanlardı.

Kendime ya da Joseph'e inanıp köyde bekleseydim, Süleyman bana söyleseydi, Berfin'in gitmesine izin vermeseydim, aç kalmaya razı olsaydım, ama o evde kalmasaydım, Elif'e her şeyi anlatabilseydim, Haşmet beni korumak için...

Keşke diyeceğim çok şey vardı ama artık bir önemi yoktu. Hepsi yaşanmıştı ve herkes payına düşen acıyı çekmişti.

Aşk bir kere gittiği kalbe bir daha uğramazmış. Ben onun benden gitmesini istemedim.

İnsanlar kendini suçlamak yerine daha kolay olanı seçip aşkı suçluyordu. Ben öyle yapmadım. Kendimi suçladım, kararlarımın sonucunu önceden kestiremediğim için kendime kızdım. Aşkıma dokunmadım. Çünkü nefret etmek, yaşadığım her acıyı onun sırtına yüklemekti. Oysa ben güzel bir aşk yaşamıştım.

O yüzden uzun yıllar boyunca Joseph'i hiç düşünmedim, anılarımla birlikte onu kalbimin, zihnimin en uzak köşesine koydum. Fakat Elif'in gözlerine her baktığımda onu gördüm.

Joseph bana zorla hiçbir şey yaptırmadı. Bana ömrümün en güzel anlarını yaşatırken hiçbir vaatte bulunmadı, elimi tutarken, beni öperken, gözlerime bakarken hepsini ondan ben talep etmiştim. Son günümüze kadar... Bana o zaman söz vermişti, geleceğim, demiş ama gelmemişti. Ben de ona hamileliğimden ve Hülya'nın söylediklerinden bahsetmemiştim. Yine de istersem Joseph'ten nefret edebilirdim ama yeterince suçlu olmadığını biliyordum. Zaten verdiği sözü tutmuş, geri dönmüş. Ben, onu beklemesini bekememişim.

Elif bana bu kadarını anlatalı bir hafta oldu. Joseph İstanbul'daymış, benimle görüşmek istiyormuş ve devamını da onun anlatması gerekiyormuş.

Bu saatten sonra istediğim tek şey, Elif'in mutluluğunu izlemek ve Berfin'i düşünüp onun iyiliği için uğraşmaktı.

Önce, kesinlikle hayır, dedim; sonra, artık gerek yok, diye ısrar ettim. Fakat her an biraz daha inadım da ısrarım da kırıldı. Boşuna ve acıyla geçmiş otuz yıl hiç yaşanmamış gibi nasıl yeniden karşı karşıya gelecektik?

Bir mendile sarılı duran asker künyesini sakladığım dolabın önünde dizlerimin üzerine çökmüş hâlde kendimi ağlarken bulduğumda, anlamıştım. Kararı ben değil yine kalbim vermişti. Yaşanmış değil belki ama yaşanmamış anılarımız için bunu yapmak zorundaydım.

Ve işte buradayım. Tam otuz yıl ve onlarca acıdan sonra...

Elif de benimle gelmek istemişti. Joseph bildiği Türkçeyi de unutmuş, tercüman olabileceğini söyledi. Gerek yoktu. Garip bir ironiyle konuşmadığımız için yarım kalan hikâyemizin tamamlanması için konuşmaya gerek yoktu. Zaten amacım da duymak değil görmekti. Son bir kere daha... Çünkü vedalar da aşka dâhildi...

Buluşacağımız mekânı görmüş ama aradaki on metrelik mesafeyi aşacak gücüm tükenmişti. Çok şey yaşamış, hissetmiş, görmüş olsam da bu başkaydı. Bu, aşka teslim olan bir mahkûmun cezasının bittiği andı. İnsan bağımlı bir canlıydı. Ne olursa olsun yaşadığı her şeyin tutsağı oluyordu. Ben çektiğim ayrılık acısına bağımlı olmuş, onunla hayatta kalmayı başarmışken şimdi onsuz ne yapacağımı bilmiyordum.

Tam o an, bir an için kaçıp gitmeyi düşündüğüm o bir saniyelik anda, mekânın kapısından çıkıp uzun, sert, güçlü ama asla tereddüt etmeyen adımlarla bana doğru geleni gördüm. Sanki güneşe bakıyormuşçasına gözlerim kamaştı. Sonra engin bir denizin önünde dikiliyormuşum gibi hissettim. Tıpkı onu ilk gördüğüm anda olduğu gibi kalbim titredi, dizlerim dermandan kesildi. Nefesimi tutup bana gelişini seyrettim.

Yıllara rağmen o aynıydı, kahramanımdı ya da ben onu aynı görmeye devam ediyordum.

Bana yaklaşınca durdu. Yüzündeki ifade, gözlerindeki yorgunluk bana o kadar çok şey anlatıyordu ki dilinin söylemesine gerek yoktu.

Dizlerimdeki titreme bedenime yayıldı, kalbim durdu, nefesim boğazıma takıldı. Sustum, yalnızca yüzüne baktım.

Aramızdaki mesafeye rağmen korkusunu ve acılarını duyumsadığım Joseph'in belli ki bu çaresizliği ilk değildi. Korkuyordu. Git, dememden. Ya da belki o da benim gibi bizsiz geçen her an için sadece üzgündü.

Rüzgâr saçlarının arasında gezinirken onlara dokunmak istedim. Ama yapamadım. Parmaklarımı sıktım. Kendime dur dedim. Fakat kalbim, o beni duymuyordu, aksine beni ele geçirmişti.

Ona doğru bir adım atınca Joseph iki büyük adımla tam önüme geldi. İkimiz de ağlıyor, etrafımızda biriken insanlar da bizi seyrediyordu. Kaldırımda dikilmiş iki genç âşıktık şimdi. Yol üzerinde bir yerlerde kaybettiğimiz anılarımızı ve mutluluğumuzu bulmak için buradaydık.

Joseph "Özledim." dedi. Sonra da kollarını bana öyle bir doladı ki, kader uğraşsa dahi beni bir daha ondan söküp alamazdı. Kalbinin her atışını kalbimde hissederken ne aldığım karar, ne geçmiş ne gelecek, hepsi yaşadığımız kavuşmanın gücüyle görünmez olmuştu.

Kollarımı hiç düşünmeden doladım ona. İki ayrı beden ama tek bir yürek olmuştuk.

Joseph "Hâlâ lavantasın." dediğinde yaşlarım daha hızlı akmaya ve giydiği beyaz gömleği ıslatmaya başladı. Evet, hâlâ lavanta sabunu kullanıyordum.

O hâlde ben ölüme bile razıyken geri çekildi ama uzaklaşmadı. Avucunda tuttuğu şeyi açınca bir şey olmuş ve ben Joseph hariç her şeyi unutmuş, yine o genç Mina olmuştum.

"Gelince sana vereceğim demiştim."

Yemeniyi aşkla, özen ve şefkatle boynuma dolarken artık aralarında tel tel beyazlar olan ateş saçlarımı okşadı. Hâlâ uzunlar ve onun sevdiği gibi omuzlarımdan aşağıya dökülüyorlardı.

Hayat ne fırtınadan kaçmak ne de onunla savaşmaktı; yağmuru da hissetmek için altında dans edebilme cesaretini göstermekti yaşamak.

Ben o cesareti gösteremediğim için yaşayamadığımız bir hayat vardı. Oysa şimdi, geçmişi telafi etmek için değil, geleceği yaşamak için gözyaşlarımızla birbirimize söz verirken, söyleyemediğimiz kelimelere ihtiyacımız kalmamıştı.

* * * * *

SON SÖZ AŞKIN

Eylül ayı beraberinde sonbaharın serinliğini de getirmişti. Ancak Ankara'da her zamankinden uzun kalan Sinan, sevgilisini öyle çok özlemişti ki şikâyet etmek bir yana hâlinden hiç olmadığı kadar memnundu.

Evinin bahçesinde onlar için hazırladığı ambiyans Elif'in hayallerinden birisiydi. Genç kadının başı onun dizlerinde, boşta kalan elleri de birbirine kenetlenmiş hâlde dururken, Sinan bunu bozmak yerine donmaya razıydı.

Neredeyse bir aydır bitirmeye çalıştığı kitabı, sadece Elif'e geldiğinde onunla birlikte okuyabiliyordu. Acar ve biraz da serseri ruhlu bir dedektifin ana karakter olduğu kitapta, aradıkları katili Sinan bulmuştu. Eğer dedektif, adli tıp uzmanı doktor kadınla daha az ilgilenip dikkatini dosyaya verebilseydi o da katili bulabilirdi. Ama dedektifi suçlamıyordu, insan bir kere kalbinin yerini keşfetti mi, bir daha da unutamıyordu.

Okumayı bıraktı.

Bu kadar mutlu olması hiç normal değildi. Sinan hep tetikte ve gergin bir adamdı.

Gözlerini kapadı. Huzur oradaydı. Kalbinde.

Gözlerini açtı ve kitabı biraz sağa çekip Elif'in ona diktiği mavi gözleriyle karşılaştı. Tereddütsüz gülümsedi: Aşk. Kendinden vazgeçsen bile ondan vazgeçemeyeceğini anladığın anda başlıyordu.

Yapamadan duramadığı için eğilip Elif'i öpen Sinan "Kitap okuma saatinden kaytarıp beni mi seyrediyordun!" dedi. "Yoksa bana bakmadan duramıyor musun?"

"Sadece mucizeye tanıklık ediyorum."

"Tamam, mükemmelim ama mucize demek fazla iddialı olur."

Gülümsemek için artık bir sebebe ihtiyacı olmayan Elif'in dudakları yanlara doğru genişlerken gözleri de ışık saçıyordu.

"Buradaki mucize sen değilsin, biziz. İstediğim basit ve sıradan hayatı gerçekleştirmek için Sinan Öztürk'ün dizlerinde kitap okuyorum. İnanılır gibi değil!"

"Hım!" diye tatlı bir tepki veren Sinan önce kendi kitabını bıraktı. Sonra Elif'in çenesinin altında tuttuğu kitabı aldı ve diğerinin üzerine koydu. "Yani artık okumamıza gerek yok."

"Neden, kitabın sonunu merak etmiyor musun?"

Genç kadın doğrulmaya çalışırken onu tek hareketle kucağına çeken Sinan ellerini de beline doladığı Elif'i bir kez daha öptü.

"Sonunu biliyorum."

"Nasıl, sen de mi kitabın önce sonunu okuyanlardansın!"

"Hayır, biliyorum çünkü kazanan daima aşk olur."

"Sinan Öztürk, sen bir kadının karşısına çıkabilecek en harika şeysin!"

"İşte tam da duymak istediğim cümle."

"Senden fırsat kalma..."

Elif'in cümlesini tamamlamasına izin vermeyen Sinan, bir bedenin yaşayabileceği tüm güzel duyguları hissetmesini istercesine genç kadını öpmeye başladı. Yoğurucu, istekli, arzu ve aşkla doluydu.

Nihayet geri çekildiğinde "Seni özlüyorum," dedi Sinan. "Bu sefer benimle Ankara'ya gel."

"Olmaz. Düğün hazırlıkları için anneme yardım etmem gerek."

"Joseph döndü mü?"

"Dün geldi. Miguel'i bulmuşlar. Berfin'den başka kurbanları da olmuş. Kolay kolay hapisten çıkamaz diyor. Tekrar dönmek zorunda kalmamak için de oradaki işlerini devretmiş. Hatta bugün annemle ev bakmaya gittiler."

Cümlesinin sonuna doğru Elif'in sesindeki canlılık azalınca Sinan "Her şey yolunda görünüyor." dedi.

Elif başını salladı. "Hem de çok fazla yolunda. Bu bizim için alışılmış bir durum değil ve biraz korkuyorum. Özellikle onlar için."

"Peki, sen ne yapacaksın?"

Elif son olarak aşçı olmaya karar vermiş hatta bir eğitim programına bile başlamıştı. Fakat gözlerini kaçırınca Sinan sonucun ne olduğunu anlamıştı.

"Süleyman Güven gibi bir aşçı olamayacağım kesin. Zorlamamak en iyisi."

Sinan abartıyla "Oh!" diye inleyince Elif yeniden yerinde dikleşti.

"Kes şunu."

"Şimdi sırada ne var?"

"Uzmanlık eğitimimi tamamlamayı değerlendiriyorum. Hâlâ bir fizyoterapist olabilirim."

"Çıplak adamları ellemenden hiç hoşlanmayacağım."

Sağ kaşı havalanan Elif "Herkesi kendin gibi mi sanıyorsun?" dedi.

"Konu ben değilim sensin."

"O zaman senin yakın korumalığını yapayım," diyen Elif, dişlerini Sinan'ın dudaklarına geçirdi. Bu bir tehditten ziyade kadınlığının vahşi yönünü sergilemek içindi.

İçindeki kıpırtıyla kendini dizginleyemeyen Sinan iyice ona sarıldı ve bedenlerini birbirine yapıştırdı. "Kendimi senden korumak için de başka bir koruma tutmak gerekecek."

Parmağını adamın yüzünde gezdiren Elif gülümserken "Çok parası olan ama çok çalışan bir sevgilim var." dedi. "Onun parasını harcayabilirim. Üstelik ondan çok daha zengin bir babam var. Kolay hayatı seçebilirim."

"Ben buna varım. Zaten unuttuysan hatırlatayım, artık yirmili yaşlarda değilsin, hatta çoktan otuzlu yaşlara başlamışsın bile. Bu saatten sonra işin zor. Ama okuduğunu anlamakta sıkıntı çekersen söyle, sana yardımcı olurum. Ne de olsa aynı jenerasyondanız."

"Sinan Öztürk, böyle korkunç şeyler söylemeni yasaklıyorum!"

"Kızınca ve rütbe üstünlüğünü alınca dayanılmaz oluyorsun!"

"Kızgın değil, üzgünüm. Annemin bana bir şey anlatmamasını anlıyorum, zaten çok da anlayabileceğim şeyler yaşamadık ama en azından yaşımı söyleyebilirdi. Bir günde iki yaş yaşlandım ve bunun bir kadın için ne kadar korkunç olduğunu anlayamazsın."

"Benim şikâyetim yok, nasılsa buruşuk bir ihtiyar olana kadar seni seveceğim," diyen Sinan önce öptüğü genç kadının alnına kendi alnını dayadı. "Bu arada iki demişken, hazırlanman gereken bir düğün daha var."

"Güçer davetiye mi gönderdi?"

"Evet, sana bahsettiğim çiftlikte bu hafta sonu düğünleri var."

"Sancaktar Ailesi de gelir mi?"

"Öyle tahmin ediyorum. Ama bu seni neden heyecanlandırıyor?"

"Öncelikle çok güzel bir ırka sahipler. Doğan çocukları bile öyle, onları yakından görmek harika olacak. Ayrıca haklarında çok fazla şey okudum. İdolüm Serra Sancaktar ama Ahmet Sancaktar'ın ve heykellerinin hayranıyım. Belki yeni sergisi için bir davetiye kaparım."

"Benden başka bir adama hayran olmanı yasaklıyorum."

"O bir heykeltıraş."

"Ama ***erkek*** bir heykeltıraş. Ne isteyeceksen benden iste."

"Ne, sen de mi gizli gizli heykel yapıyorsun?"

"Hayır, ama istersem sana özel bir sergi ayarlatabilir ya da o davetiyeyi senin için alırım."

"Kim derdi ki bu tipin altından bir maço çıkacak! Ama olsun, ben seni böyle de seviyorum." Coşkulu konuşmasını aniden kesen ve biraz geri çekilen Elif, "Peki ya ağabeyin Uğur, o gelecek mi?" diye sordu. "Neden o yokmuş gibi davranıyorsunuz? İstifa etmiş ve siyaseti bırakmış. Eminim size ihtiyacı vardır."

"Ankara'dayken görüştük. Sandığın gibi aramızda bir sorun yok, sadece onun hikâyesi bambaşka." Sinan yalnızca bu kadarını söyleyecekti ama Elif'in daha çok meraklandığını görünce ona açıklama yapmak istedi. "Bir hastalığı var, epey ilerlediği için istifa etmeye karar verdi."

Sinan'ın hüzünlendiğini görebilen Elif, kollarını adamın boynuna doladı. Sinan'ı bu hâlde görmek hep olan bir şey değildi. Çok ve derinden sarsılmadığı sürece acısını gizlemeyi bilen bir adamdı. O yüzden konuyu başka bir zaman yeniden açmak üzere şimdilik kapattı.

"Sen sakın hastalanma, olur mu?"

"Hastalanamam. Çünkü sana, seni mutlu etmeyi vadettim," diyen Sinan yüzünü genç kadının boynuna gömüp tenini öptü. "Ve ben sözlerini tutan bir adamım."

"Benim de sana bir şey vadetmem gerek."

"Daha önce de söyledim ve hep söyleyeceğim, gülümsemen bana yeter." Elif ona istediğini vermek için sadece Sinan için ama kalbinin dışa vurumu gibi gülümseyince Sinan, genç kadının kulağına doğru eğildi. "Eksik listendeki yatak odası perdeni aldın mı?"

"Evet."

"Nasıl bir şey, gidip baksak mı?"

"Bunun yatak odama gitmek için bahanen olduğunu hissediyorum."

"Bahane olduğu için öyle hissetmen normal."

"Güzel!" diyen Elif ayağa kalkıp Sinan'ın elini tuttu ve peşinden çekiştirdi. "Ben de senin fikrini merak ediyordum. Hadi gidip bakalım."

Sen onu yaşamaya devam edersen, hayat da sana öğretmekten vazgeçmiyordu. Ve aşk, yanlış olduğunu bilsen de yürüdüğün yoldu. Çünkü aşk, akılla kalbin arasındaki çaresizlikti. Akıl yanlış dese de kalp doğru dediğinden vazgeçmiyordu.

Şeytan gibi karanlık, cehennem kadar kavurucu da olsa içinde aşk olan her hikâyenin sonu mutlaka tatlı biterdi.

- SON -